

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NICHOLAS SPARKS

**DENİZDEN GELEN
MEKTUP**

anonim

TÜRKÇESİ
ELİF ÇAKMAK-ER

TEŞEKKÜR

Bu kitap, yardımlarını esirgemeyen birçok insanın sayesinde ortaya çıkmıştır. Özellikle sevgi ve sabırla benden desteğini esirgemeyen eşim Catherine'e teşekkür ederim.

Sanford Greenburger Associates'den menajerim Theresa Park ve Warner Kitaplar'dan editörüm Jamie Raab'a da kucak dolusu teşekkürler. Bu kitap onların desteği olmadan gerçekleşmezdi. Her ikisinin de benim öğretmenlerim, meslektaşlarım ve arkadaşlarım olduğunu ifade etmek isterim.

Son olarak en içten şükranlarımı sunmak istediğim bazı kişiler var: Larry Kirshbaum, Maureen Egen, Dan Mandel, John Aherne, Scott Schwimer, Howie Sanders, Richard Green ve Denise DiNovi-sizler bu projedeki rollerinizi çok iyi biliyorsunuz ve sizlere her şey için çok teşekkür ediyorum.

GİRİŞ

Yağmur yağmaya başlamadan birkaç saat önce, ılık bir yaz akşamında şişe tekneden denize atılmıştı. Bütün şişeler gibi bu da kırılıyordu ve yerden biraz uzaktan bırakıldığı takdirde kırılabilirdi. Ama, tıpkı bu şişede olduğu gibi, denize ağzı iyice kapatılıp bırakıldığında, insanoğlunun tanıdığı denize en dayanıklı nesnelerden biri haline geldi. Artık fırtınaları veya tropik kasırgaları güvenle aşabilir, en tehlikeli akıntılarda sağsalim ilerleyebilirdi. Gerçeği söylemek gerekirse, verilen bir sözü yerine getirmek için yazılıp içine yerleştirilmiş mektup için olabilecek en iyi yuvaydı.

Okyanusların kaprisli kollarına bırakılan diğer bütün şişeler gibi bunun da rotası tahmin edilemezdi. Bütün şişelerin yönü rüzgârlar ve akıntılara bağlıdır; fırtınalar ve enkazlar da yön değiştirmede rol oynayabilirler. Bir balıkçı ağı aniden şişeyi yakalayabilir ve sonuçta rotasının tam aksi yönünde millerce sürükleyebilir. Sonuç olarak aynı anda okyanusa bırakılan iki şişe iki ayrı kıtada karaya vurabilir ya da dünyanın iki ucunda ortaya çıkabilir. Bir şişenin gideceği yönü tahmin etmenin hiçbir yolu yoktur ve tabii bu da içinde taşıdığı gizemin bir parçasıdır.

Bu gizem şişelerin icadından beri insanların merakını uyardırmıştır ve yalnızca birkaç insan bu konu hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmıştır. 1929'da bir grup Alman bilim adamı bir şişenin izini sürmek için denize açılır. Şişe, içinde bulan ki-

şiden şişenin yerini bildirmesini ve tekrar denize bırakmasını isteyen bir notla Güney Hint Okyanusu'na bırakılmıştı. 1935'e geldiğinde şişe yaklaşık on altı bin mil yol almış ve bu rakam resmi olarak kaydedilen en uzun mesafe olmuştur.

Şişe içindeki mektuplar yüzyıllar boyu kayıtlara alınmıştır. Bu mektuplarda bazı çok ünlü isimler de yer almıştır. Örneğin, Ben Franklin, Doğu Kıyıları akıntıları hakkında temel bilgileri toplamak için 1700'lerin ortalarında mektup taşıyan şişeleri kullanmıştır-bu bilgiler bugün hâlâ kullanımdadır. Bugün Birleşik Devletler Donanması bile gel-gitler ve akıntılar hakkında bilgi edinmek için şişeler kullanır ve bu yöntemle genellikle yağ birikintilerinin yönünü belirlemek için başvurulur.

Bugüne kadar şişeyle gönderilen en ünlü mektuplar, 1784'te gemisi battıktan sonra bir mercan kayalığına çıkan ve yanında yiyecek ve içecek olmayan Chunosuke Matsuyama'ya aittir. Matsuyama ölmeden önce başından geçenleri bir tahta parçasına kazımış ve bu mektubu şişeye koyarak denize bırakmıştır. 1935'de, denize bırakılmasından tam yüz elli yıl sonra, bu şişe Matsuyama'nın doğum yeri olan küçük bir Japon kasabasında kıyıya vurmuştur.

Öte yandan, ılık bir yaz akşamında denize bırakılan bizim şişemizde bir deniz kazasıyla ilgili bir mektup yoktu. Ayrıca, denizin huyunu öğrenme gibi bir görev de taşııyordu. Ancak, iki insanın hayatını sonsuza kadar değiştirecek bir mektup taşı-maktaydı. Bu iki insan şişedeki mektup olmasaydı asla karşılaşmazlardı; bu nedenle bu mektup arkasında kaderi de sürüklüyordu. Şişe, Meksika Körfezi'nin üzerindeki yüksek basınç nedeniyle oluşan rüzgârların etkisiyle altı gün boyunca kuzeydoğu yönünde usulca ilerledi. Yedinci gün rüzgârlar dindi, şişe kendisini tam doğu yönüne çevirdi. Gulf Stream akıntısına kendini bırakarak hız kazandı ve günde yetmiş mil hızla kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

Yolculuğundan iki buçuk hafta sonra şişe hâlâ Gulf Stream'i takip ediyordu. Ancak, on yedinci günde patlayan fırtına -bu kez Atlantik'te- beraberinde getirdiği doğu rüzgârlarıyla şişeyi akıntıdan kopardı ve Amerika'nın kuzeydoğusuna doğru yöneltti. Gulf Stream'in yardımından yoksun kalan şişe tekrar yavaşladı ve John Hanes'in balık ağına takılana kadar beş gün boyunca Massachusetts kıyılarında zik-zaklar çizerek sürüklendi. Hanes şişeyi farkettiğinde, şişenin etrafında bir sürü levrek oynasıyordu; o günkü hasılatına bakarken şişeyi yana attı. Şansa bakın ki şişe kırılmadı; ancak uzun bir süre için unutuldu ve teknenin Cape Cod Körfezi'ne doğru geri dönüş yaptığı o öğleden sonra ve akşamüzeri boyunca pruvada kaldı. O gece sekiz buçuktan sonra -tekne körfezin güvenli sularına girdikten hemen sonra- Hanes sigara içerken tekrar şişeye takıldı. Şişenin içine baktığında, güneş gökyüzünü terketmeye hazırlandığı için hiçbir şey görmedi ve bir kez daha bakmaya gerek görmeden şişeyi güverteden aşağı attı; böylece şişenin körfeze sıralanmış olan birçok yerleşim birimini ziyaret etmesini garanti etmiş oldu.

Ancak şişe hemen kıyıya yanaşmadı. Birkaç gün boyunca, gideceği yere karar vermeye çalışıyormuşçasına ileri geri sürüklenen şişe en sonunda Chatham yakınlarında bir kumsalda karaya vurdu.

İşte, 26 günde 738 mil yapan şişe artık yolculuğunu tamamlamıştı.

BÖLÜM 1

Soğuk bir aralık rüzgârı esiyordu; Theresa Osborne denizi seyrederken kollarını kavuşturdu. Geldiğinde birkaç kişi daha kumsalda yürüyordu ama bulutları farketmişler ve uzun süre önce gitmişlerdi. Theresa şimdi kumsalda yalnızdı; çevresini seyretmeye başladı. Göğün rengini yansıtan okyanus erimiş demir gibi duruyor, dalgalar düzenli bir şekilde sahili dövüyordu. Siyah bulutlar usul usul yaklaşıyordu. Sis artık kalınlaşmaya, ufku siliikleştirmeye başlamıştı. Bir başka yerde, bir başka zaman Theresa etrafındaki güzelliğin derinliğini farkedebilirdi ama o anda kumsalda dururken hiçbir şey hissetmediğini duyumsadı. Bir anlamda bedensel olarak kendisini orada hissetmiyor, yaşadıkları bir rüya gibi geliyordu.

Oraya o sabah arabayla gelmesine rağmen yolculuğu hakkında neredeyse hiçbir şey anımsamıyordu. Gelmeye karar verdiğinde bir gece kalmayı da planlamıştı. Gerekli ayarlamaları yapmış ve hatta Boston'dan uzakta sakin bir gece geçirmeyi iple çekmişti; ama sürekli devinen ve dalgalanan okyanusu seyrederince kalmak istemediğini anlamıştı. Ne kadar geç olursa olsun, işini bitirdiği anda eve geri dönecekti.

En sonunda kendini hazır hissedince, Theresa yavaşça suya doğru ilerledi. Koltuğunun altında, o sabah dikkatle hazırladığı bir çanta vardı; hiçbir şey unutmamaya özen göstermişti. Yanında ne getirdiğini kimseye söylememişti; ne yapacağına dair

en ufak bir ipucu da vermemiştir. Herkese Noel alışverişine çıkacağını söylemişti. Bu mükemmel bir bahaneydi; onlara doğruyu söyleseydi anlayış göstereceklerini bilmesine rağmen bu yolculuğu kimseyle paylaşmak istememiştir. Bu işe başladığında yalnızdı ve aynı şekilde yalnız bitirmek istiyordu.

Theresa içini çekti ve saatine baktı. Bir süre sonra sular yükselecekti ve işte o anda tam anlamıyla hazır olacaktı. Ufak bir kum tepesi üzerinde rahat edebileceği bir yer buldu, oturdu ve çantasını açtı. Çantasının içini karıştırarak aradığı zarfı buldu. Derin bir nefes alarak yavaşça zarfı açtı.

Zarfin içinde üç mektup vardı; dikkatle katlanmış ve sayılabileceğinden çok daha fazla sayıda okumuş olduğu üç mektup. Mektupları eline aldı, kumun üzerine oturdu ve mektuplara bakmaya başladı.

Çantanın içinde başka şeyler de vardı ama Theresa kendini bunlara bakmaya hazır hissetmiyordu. Mektuplara bakmaya devam etti. Mektupları yazan kişi dolmakalemlerle yazmıştı ve kalemle hafifçe mürekkep aktığı yerlerde lekeler vardı. Sağ üst köşesinde yelkenleri şişmiş bir tekne resmi olan kâğıt yer yer sararmaya başlamış, geçen zamanla birlikte gittikçe soluklaşmıştı. Theresa yazıların okunamayacak hale geleceği bir gün olduğunu biliyordu ama bugünden itibaren bu mektuplara bu kadar sık bakma ihtiyacını hissetmeyeceğini umut ediyordu.

Kendini iyi hissettiğinde mektupları tıpkı çıkarırken gösterdiği özenle zarfa yerleştirdi. Sonra, mektupları çantaya koydu ve tekrar kumsala baktı. Oturduğu yerden her şeyin başladığı noktayı görebiliyordu.

Şafakla birlikte koşmaya başladığını hatırlıyordu ve ayrıca o yaz sabahını da en ince ayrıntısına dek gözünde canlandırabiliyordu. Kendini çevreleyen dünyanın tadını çıkarırken yüksek sesle çığlıklar atan deniz kırlangıçlarının seslerini ve kumun üzerinde kırılan küçük dalgaların çıkardığı melodiyi dinledi. Ta-

tilde olmasına rağmen, gittiği yer konusunda tedirgin olmamak için yeterince erken kalkmıştı. Kumsal birkaç saat içinde havlularına uzanmış, sıcak güneşten faydalanmaya çalışan, güneş ışınlarının altında bronzlaşmaya çalışan turistlerle tika basa dolacaktı. Cape Cod yılın o döneminde her zaman çok kalabalık olurdu ama birçok turist biraz daha fazla uyumayı tercih ediyordu ve Theresa da denizin çekilmesiyle geride bıraktığı sert, düzgün kumun üzerinde koşma hissinden çok mutluydu. Oturduğu yerdeki kaldırımların aksine, kumun sertliği son derece güzeldi ve Theresa beton kaldırımlarda koşuktan sonra zaman zaman çektiği diz ağrılarıyla karşılaşmayacağını biliyordu.

Koşmayı her zaman çok sevmişti. Bu alışkanlığı lisedeyken kros ve atletizm koşularına katıldığında edinmişti. Artık içindeki rekabet ruhu sönmesine ve koşularını zaman ayarlı yapmamasına karşın, koşmak düşünceleriyle baş başa kalabildiği ender etkinliklerden biri haline gelmişti. Koşmayı bir tür meditasyon haline getirdiği için bu işi yalnız yapmayı yeğliyordu. İnsanların nasıl olup da grup halinde koştuklarını bir türlü anlayamıyordu.

Oğlunu inanılmaz derecede sevmesine karşın, Kevin'in o anda kendisiyle birlikte olmadığına seviniyordu. Her annenin biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı ve Theresa da şu anda bunun tadını çıkarmaya bakıyordu. Akşamüstleri oynanan futbol maçları veya yüzme antrenmanları, evin arka tarafında bar bar bağırarak MTV programları, yardım etmesi gereken ev ödevleri ve gece yarısı çocuğun bacağına kramp girdiğinde onu rahatlatmaya çalışırken duyulan endişe yoktu. Üç gün önce babasını -eski kocasını- ziyaret etmesi için Kevin'i California'daki havaalanına bırakmıştı. Ve ancak hatırlattıktan sonra Kevin annesine sarılmadığını veya hoşçakal öpücüğü vermediğini farketmişti. Kollarını annesinin boynuna dolayıp öperken, "Özür dilerim anne," demişti Kevin. "Seni seviyorum. Beni fazla özleme, olur mu?" Sonra arkasını dönerek, biletini uçuş görevlisine verip arkasına hiç bakmadan uçağa binmişti.

Theresa kendisine sarılmayı unuttuğu için oğlunu suçlamıştı. On iki yaşında bir gencin diğer insanların arasında annesine sarılıp öpmesi hiç de *sevimli* bir davranış değildi. Ayrıca akli başka şeylerdeydi. Noel'den beri bu geziyi dört gözle bekliyordu. Babasıyla birlikte Grand Canyon'a gidecekler, Colorado Nehri'nde bir hafta rafting yapacaklar ve son olarak da Disneyland'e gideceklerdi. Bu her çocuğun rüyalarını süsleyen bir geziydi ve Theresa da oğlu adına mutlu oluyordu. Kevin altı hafta boyunca evinden uzakta olacaktı ama Theresa oğlunun bir süre babasının yanında kalmasının iyi olacağını biliyordu.

Üç yıl önceki boşanmadan sonra Theresa ve David'in ilişkisi düzelmmişti. David dünyanın en iyi kocası değildi ama Kevin için iyi bir babaydı. Doğumgünlerinde veya Noel'de hediye göndermeyi asla ihmal etmez, her hafta telefon eder ve yılda birkaç kere yalnızca hafta sonunu oğluyla geçirebilmek için ülkenin diğer ucundan gelirdi. Tabii bu arada mahkeme tarafından belirlenmiş görüşmeler de vardı yaz tatillerinde altı hafta, her Noel ve Paskalya zamanı bir haftalık okul tatilini oğlu babasıyla birlikte geçirirdi. David'in yeni eşi Annette bebekleriyle oldukça meşguldü ama Kevin ondan çok hoşlanıyordu ve eve asla ihmal edildiğini düşünerek veya sinirli bir şekilde dönmemişti. Tam aksine heyecan içinde gezilerini ve ne kadar eğlendiğini anlatırdı. Theresa zaman zaman bu gösteriler karşısında kıskançlık duymasına karşın, bu duygularını oğlundan gizlemek için elinden geleni yapardı.

Şimdi, kumsalda daha sakın bir tempoyla koşuyordu. Deanna kahvaltıya başlamadan önce Theresa'nın koşusunun bitmesini mutlaka beklerdi -Brian çoktan gitmiş olurdu- ve Theresa da onlarla birlikte olmayı dört gözle beklerdi. Daha yaşlı bir çiftti -ikisi de neredeyse altmış yaşına varmıştı- ama Deanna, Theresa'nın en iyi arkadaşıydı.

Theresa'nın çalıştığı gazetede yönetici editör olan Deanna, kocası Brian'la birlikte yıllardır Cape'e gelirdi. Hep aynı yerde, Ba-

lıkçı Evi'nde kalırlardı ve Deanna, Kevin'in yaz tatilinin büyük bölümünü California'da babasıyla geçireceğini öğrendiğinde, Theresa'nın da gelmesi için ısrar etmişti. "Burada olduğumuz her gün Brian golf oynar ve benim de bir arkadaşaya ihtiyacım var," demişti. "Zaten sen de ne yapacaksın ki? O apartman dairesinden arada bir çıkmak gerekiyor." Theresa arkadaşının haklı olduğunu biliyordu ve birkaç gün düşündükten sonra teklifi kabul etmişti. "Çok sevindim," dedi Deanna, yüzünde zafer dolu bir ifadeyle. "Çok hoşuna gideceğinden eminim."

Theresa gittiği yerin çok güzel olduğunu kendisine itiraf etmek zorundaydı. Balıkçı Evi, Cape Cod Körfezi'ne tepeden bakan kayalık bir tepenin tam ucunda yükselen, özenle yenilenmiş bir kaptanın eviydi. Theresa evi uzaktan gördüğünde koşu temposunu düşürdü. Koşunun sonlarına doğru hızlanmayı tercih eden daha genç koşucuların aksine her zaman yavaşlar, daha sakın ilerlerdi. Otuz altı yaşında eskisi kadar hızlı koşmadığını biliyordu.

Nefesi düzeldiğinde, günün geri kalan kısmını nasıl geçireceğini düşündü. Tatil için geçen sene okumayı planladığı fakat bir türlü vakit bulamadığı beş kitap getirmişti. Okumaya artık yeterince zaman bulamıyordu. Kevin ve asla tükenmeyen enerjisi, ev işleri ve masasında sürekli yığılmış halde duran işleriyle bu imkânsızdı. *Boston Times*'da yazıları yayımlanan bir köşe yazarı olarak çalıştığı için, haftada üç gün yazı yetiştirmek zorundaydı. Birçok arkadaşı Theresa'nın bu işi kolayca yaptığını düşünürdü -üç yüz kelime yazıp o günü kurtarmak- ama tabii işin aslı böyle değildi. Çocuk yetiştirme konusunda sürekli orijinal bir şeyler üretmek artık hiç kolay değildi-özellikle de kendi konularını başka konularla ilintilendirmeye çalıştığı için. Birçok gazete haftada bir veya iki kez yer verse de, 'Modern Ebeveynlik' isimli köşesi yurt çapında altmış gazetede yayımlanıyordu. Köşe yazarı teklifleri yalnızca on sekiz ay önce başlamıştı. Birçok gazetede henüz çok yeni olduğu için birkaç gün bile tatil yapma

imkânı olmuyordu. Birçok gazetede ki köşeler son derece küçüktü ve yüzlerce köşe yazarı bu ufak boşluklara yazı yazmak için birbirleriyle yarış halindeydi.

Theresa temposunu iyice düşürerek yürümeye başladı ve tepesinde bir Hazar kırlangıcı dönmeye başladığında durdu. Nem oranı oldukça artmıştı; alnında biriken teri koluyla sildi. Derin bir nefes aldı, bir dakika içinde tuttu ve denize bakarak nefesini verdi. Sabahın erken saatlerinde okyanus kasvetli bir griydi; ama bu görünüm güneş biraz daha yükseldiği anda değişecekti. Son derece ayartıcı bir görüntüydü. Bir süre sonra Theresa ayakta bılarını ve çoraplarını çıkararak minik dalgaları ayaklarında hissetmek için deniz kıyısına gitti. Su son derece ferahlatıcıydı; Theresa orada birkaç dakika bekledi. Aniden, geçen birkaç haftayı yazması gereken ek köşe yazılarını yazarak geçirdiğine memnun oldu; böylece bu hafta işi unutabilecekti. Yanında bilgisayarı olmadan, katılması olası bir toplantı çıkmadan veya yetişirmesi gereken bir işle uğraşmadan boş vakit geçirdiği son anı hatırlamıyordu bile ve masasından bir süre uzaklaşmak kendisini özgür hissetmesini sağlamıştı. Sanki tekrar kaderinin kontrolü eline geçmiş, sanki her şeye yeniden başlamış gibi hissediyordu.

Doğru, evde yapılması gereken bir sürü iş olduğunu biliyordu. Banyoya kâğıt ve tadilat yapılacaktı, duvarlardaki çivi yerleri sıvalanacaktı ve dairenin geri kalan bölümünün bir kısmının da badanaya ihtiyacı vardı. Birkaç ay önce duvar kâğıtları ve biraz boya, havlu çubukları, kapı kolları, yeni bir banyo aynası ve bütün bunları kullanırken gereken malzemeleri almıştı ama kutuları bile açmamıştı. Aldığı malzemeler, hâlâ kutuları içine yerleştiği naylon poşetlerde, elektrik süpürgesinin hemen arkasında duruyordu ve kilerin kapısını her açtığında malzemeler kendisiyle dalga geçiyormuş gibi yüzüne bakıyordu. Belki de, diye düşündü, eve döndüğünde...

Başını çevirdi ve kumsalın alt tarafında ayakta duran bir adam gördü. Adam kendisinden daha yaşlıydı, belki de elli civarındaydı ve güneşten yüzü iyice yanmıştı; belki de bütün yılı bu rada geçiriyordu. Adam hareket ediyor gibi görünmüyordu suyun içinde ayakta duruyor, dalgaların ayaklarını yalamasının keyfine varıyordu. Theresa adamın gözlerinin kapalı olduğunu farketti; belki de izlemek zorunda olmadığı dünyanın güzelliğinin tadını çıkarıyordu. Adamın üzerinde, paçaları dizlerine kadar sıvanmış soluk bir kot ve rahat görünen bir gömlek vardı. Theresa adamı izlerken aniden farklı bir insan olabilmeyi diledi. Endişelenecek bir şeyler olmadan kumsallarda gezinmek acaba nasıl olurdu? Boston'un itiş kakışından uzak ve sessiz bir köşeye yalnızca yaşamın sunduklarından faydalanmak için gelebilmek nasıl bir duyguydu?

Suya doğru biraz daha ilerledi ve adamın yaptığını yaparak onun hissettiklerini hissedebilmeyi umut etti. Ama gözlerini kapattığı anda düşünebildiği tek şey Kevin'di. Tanrı biliyor ya, oğluyla daha fazla birlikte olmayı Theresa da istiyordu; tabii bu arada beraber olduklarında oğluna karşı daha sabırlı davranmayı da dilerdi. Yapacak daha önemli bir şeyler olduğu hissiyle huzursuzlanmadan Kevin'le birlikte oturup konuşmayı, onunla monopoli oynamayı veya öylece oturup televizyon izlemeyi çok isterdi. Kevin'e dünyada en önemli şeyin kendisi olduğunu ve ailenin sahip olunabilecek en önemli şey olduğunu söylerken, kimi zaman kendisini bir sahtekâr gibi hissediyordu.

Öte yandan, sorun sürekli yapacak bir şeyler olmasından kaynaklanıyordu. Yıkılacak bulaşıklar, temizlenmesi gereken banyo, boşaltılacak kedi kumu, bakıma götürülecek araba, yıkanacak çamaşırlar ve son olarak da ödenecek faturalar. Kevin kendisiyle ilgili işlerde çok yardımcı olmasına rağmen, okul, arkadaşları ve diğer faaliyetleriyle en az Theresa kadar meşguldü. Böylece dergiler okunmadan çöpe gidiyor, yazılması gereken mektuplar yazılmıyor ve bazen, bu tür durumlarda, Theresa hayatının ellerinden kayıp gittiğini hissediyordu.

Peki ama bu nasıl değişebilirdi? Annesi her zaman, "Her şeyin bir zamanı vardır," derdi ama annesinin bir işte çalışması gerekmemişti, veya güçlü ve kendine güvenli olmasına karşın sevgiye ihtiyaç duyan ve bu arada bir babadan yoksun bir oğul büyütmesi de gerekmemişti. Theresa'nın günlük hayatta karşılaştığı baskıları anlayamıyordu. Annesinin izinden giden kız kardeşi Janet de anlayamıyordu. Janet ve kocasının neredeyse on bir yıllık mutlu bir evliliği ve üç mükemmel kızları vardı. Edward çok parlak biri değildi ama dürüsttü, çok çalışkandı ve kazandığı parayla Janet'in çalışmasına gerek kalmıyordu. Bu, kariyerinden vazgeçmek olsa bile Theresa bazen böyle bir hayata özendiğini düşünürdü.

Ama bu imkânsızdı. En azından David'den boşandıktan beri. Üç yıl olmuştu; boşandıkları sene de sayılırsa dört yıl. Yaptıkları yüzünden David'den nefret etmiyordu ama ona duyduğu saygı paramparça olmuştu. Tek gece ya da uzun bir ilişki; aida-tılmak Theresa'nın katlanabileceği bir şey değildi. Neredeyse iki yıldır birlikte olduğu kadınla evlenmemesi de rahatlatmamıştı Theresa'yı. Güvenin sarsılmasıysa asla onarılmayacaktı.

Boşanmalarından bir yıl sonra David daha önce yaşadığı yere California'ya dönmüş ve birkaç ay sonra da Annette'le karşılaşmıştı. Yeni karısı çok dindardı ve zamanla David'in de kiliseyle ilgilenmesini sağlamıştı. Hayatı boyunca agnostik olan David, her zaman yaşamını dolduracak daha anlamlı bir şeylerin açlığını hissetmişti. Artık düzenli olarak kiliseye gidiyor ve rahiple birlikte evlilik danışmanlığı yapıyordu. Theresa zaman zaman kendi problemlerine benzer bir olayla karşılaştığında David'in ne tür bir öğütte bulunacağını merak ederdi; kendini kontrol edememiş bir adam diğer insanlara nasıl yardımcı olurdu? Theresa bunun cevabını bilmiyordu, aslında aldırıyordu. David'in oğluya ilgilenmesi onu mutlu etmeye yetiyordu.

David'den ayrıldıktan sonra, doğal olarak birçok arkadaşlığı da sona ermişti. Artık evli olmadığı için, arkadaşlarının Noel

veya arka bahçede yapılan barbekü partilerinin bir parçası olmıyordu. Öte yandan birkaç arkadaşlığı devam ediyordu. Tele-sekreterden kendisini öğle ya da akşam yemeklerine davet eden arkadaşlarının mesajlarını almaya devam ediyordu. Arada sırada bu davetlere katılırdı ama genelde gitmemek için bahaneler uydururdu. Theresa bu arkadaşlıkların eskisi gibi olmadığını hissediyordu ve tabii ki haklıydı da. Olaylar ve insanlar değişmişti ve dünya pencerenin hemen dışında akıp gitmeye devam ediyordu.

Boşandığından beri bir elinin parmaklarını geçmeyecek kadar kişiyle çıkmıştı. Bunun nedeni çekici olmaması değildi. Gerçekten çekiciydi; yani kendisine söylenen buydu. Omuzlarına dökülen ve ipek gibi yumuşacık saçları koyu kahverengiydi. En çok iltifat aldığı kahverengi gözlerinde ela noktacıklar vardı ve güneş ışığına çıktığında pırıl pırıl parlardı. Her gün koşuya çıktığı için vücudu incekti ve yaşını hiç göstermiyordu. Aslında kendini yaşlı da hissetmiyordu ama son zamanlarda aynaya baktığında bazı belirtiler görmeye başlamıştı. Gözlerinin yan taraflarında yeni beliren kırışıklıklar, bir önceki gece çıkmış gibi görünen gri bir saç teli ve sürekli koşuşturduğu için yüzündeki belli belirsiz yorgun ifade.

Arkadaşları deli olduğunu düşünüyordu. "Geçmişte olduğundan çok daha iyi görünüyorsun," diye Theresa'yı ikna etmeye çalışırlardı; aslında süpermarkette alışveriş yaparken bile kendisini süzen birkaç kişiyi hâlâ farkediyordu. Ama yirmi iki yaşında değildi ve bir daha asla olamayacaktı. Aslında olmak istediği de yoktu ama eğer böyle bir şansı olsaydı, şu anda sahip olduğu olgun beynini de kendisiyle birlikte götürmek isterdi. Çünkü aksi takdirde bir başka David'e kapılması kaçınılmazdı kurallara uyması gerekmediğine inanan ve hayatın güzel yönlerinin tadını çıkaran yakışıklı bir adama. Ama Janet olsun ki kurallar önemliydi; özellikle de evlilikle ilgili olanlar. İnsan bunları asla çiğnememeliydi. Annesi ve babası böyle bir şeyi asla yapmamıştı; kız

kardeşi ve eniştesi de, ayrıca Deanna ve Brian da. Peki David neden yapmıştı? Ve, diye düşündü suyun içinde dururken, aradan bu kadar zaman geçmişken düşünceleri neden hâlâ aynı noktaya dönüyordu?

Bunun, boşanma evrakları geldiğinde içinde bir şeylerin öldüğünü hissetmesiyle ilgili olduğunu düşündü. Başlangıçta yaşadığı öfke yerini korkunç bir hüzne bırakmıştı ve şu anda da her anlamda büyük bir boşluk haline gelmişti. Sürekli bir şeylerle uğraşmasına karşın, o günden beri asla özel bir şey hissetmiyor gibiydi. Her gün bir öncekinin aynıydı; günler arasındaki farkı görmekte gerçekten zorlanıyordu. Bir keresinde, yaklaşık bir yıl önce, masasına oturmuş ve planlamadan yaptığı son şeyi bulabilmek için tam on beş dakika kafa yormuştu. Ama hiçbir şey hatırlayamamıştı.

İlk birkaç ay Theresa'ya çok zor gelmişti. Daha sonra öfkesi dinmiş, David'e bağırıp çağırmak ve yaptıklarını ödetmek için duyduğu dürtü yok olmuştu. Yapabildiği tek şey kendine acımasıydı. Kevin'in her an yanbaşında olması bile kendisini yapayalnız hissetmesini engelleyememişti. Kısa bir süre geceleri yalnızca birkaç saat uyumuş, iş yerine gittiğinde zaman zaman masasından kalkıp arabasına gidip ağladığı anlar olmuştu.

Şimdi, olayın üzerinden üç yıl geçtikten sonra, bir daha David'i sevdiği gibi bir başkasını sevip sevmeyeceğini bilmiyordu. David üniversite birinci sınıftayken düzenlenen tanışma partisine geldiğinde, bir bakışı Theresa'nın onunla birlikte olmak istemesine yetmişti. Genç sevgilisi o zaman gözüne inanılmaz derecede büyüleyici ve güçlü görünmüştü. Yatağında yatarken gözünü bile kırpmadan onu düşünürdü. Kampüste gezinirken yüzündeki gülümseme nedeniyle insanlar Theresa'yı gördüklerinde gülümserdi.

Ama sevgi fazla uzun sürüyordu; bir süre sonra bunu keşfetmişti. Yıllar geçtikçe evliliklerinde değişiklikler oldu. Theresa ve David değiştiler; ama farklı yönere doğru. İlk başta birbirlerini

çeken şeylerin ne olduğunu hatırlamakta zorlanmaya başladılar. Geçmişe baktığında Theresa, David'in tamamen farklı bir insan olduğunu hissetmişti; ama bütün bunların ne zaman başladığını bir türlü çıkaramamıştı. Öte yandan ilişkinin ateşi söndüğünde her şey olabilir ve David için de bu tam anlamıyla böyle olmuştu. Video dükkânında bir raslantı, dışarda yemek yemeye yönelen bir konuşma ve son olarak da Boston civarındaki otellerde geçirilen anlar.

Bütün bu olayların adil olmayan yanıysa Theresa'nın eski kocasını hâlâ zaman zaman özlemesiydi ya da güzel yanlarını özlemesiydi. David'le evli olmak, yıllardır yattığı yatakta rahat etmek gibi bir şeydi. Konuşmak veya dinlemek için çevrede birilerinin olmasına alışmıştı. Sabahları taze yapılmış kahve kokusuyla uyanmaya alışmıştı ve evinde bir başka yetişkinin varlığını özliyordu. Özlediği çok şey vardı; ama en çok da kapalı kapıların ardında yanındakine sarılmayı ve fısıldayarak konuşmayı özliyordu.

Kevin henüz bunları anlayacak yaşta değildi ve Theresa oğlunu çok sevmesine karşın, onun sevgisi şu anda ihtiyaç duyduğu sevgiden farklıydı. Kevin'e karşı bir annenin oğluna hissedebileceğini hissediyordu; belki de dünyadaki en derin, en kutsal sevgiyi. Şu anda bile, Kevin uyuduktan sonra odasına girip, yalnızca oğlunu seyretmek için yatağının ucuna ilisebilmeyi isterdi. Yastığının üzerindeki başı ve yorgana sarılmış haliyle Kevin hep çok huzurlu ve güzel görünürdü gözüne. Gündüzleri sürekli kıpır kıpır bir çocuk olmasına karşın, gece uyurkenki sakin görüntüsü, Theresa'yı Kevin'in bebekliğinde hissettiği duygulara geri götürürdü. Öte yandan bu muhteşem duygular, odadan çıkıp alt kata indiğinde bir kadeh şarap alıp kedisi Harvey'le yalnız kalacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

Theresa hâlâ birine âşık olmayı düşünüyor, birinin kendisini kollarına almasını ve kendisinin dünyadaki en önemli varlık olduğunu hissettirmesini arzuluyordu. Ama bugünlerde doğru dü-

rüst birleriyle karşılaşmak imkânsız olmasa bile çok zordu. Tanıdığı otuzlarındaki erkeklerin çoğu evliydi ve boşanmış olanlar da kendi isteklerine göre şekillendirebilecekleri genç kadınların arayışı içindeydi. Geriye yaşlı erkekler kalıyordu; aslında yaşlı bir erkeğe âşık olmak fikri ters gelmemesine karşın, düşünmesi gereken bir oğlu vardı. Birlikte olmak istediği kişi Kevin'e hak ettiği şekilde davranmalıydı; beraber olmak istediği kadının istenmeyen takıntısı gibi değil. Ama yaşlı erkeklerin de yetişkin çocukları vardı ve ancak çok azı 1990'larda yetiştirilen bir çocuk nedeniyle karşılaşılacak güçlüklerle anlayış gösterebilirdi. Çıktığı erkeklerden biri ters bir tavırla, "Ben o görevimi yerine getirmiştim," demişti. Bu söz o ilişkinin sonu olmuştu.

Theresa kendisini seven, güven duyan ve kendisi için endişelenen biriyle fiziksel yakınlık kurmanın özlemini de çekiyordu. David'den boşandıktan sonra hiçbir erkekle birlikte olmamıştı. Tabii ki bazı fırsatlar çıkmıştı -çekici bir kadın için yatacak birilerini bulmak hiç de zor bir şey değildi- ama bu Theresa'ya asla uymazdı. O şekilde yetiştirilmemişti ve değişmeye de hiç niyeti yoktu. Seks herhangi biriyle paylaşmak için fazlasıyla önemli ve özeldi. Aslında hayatı boyunca yalnızca iki erkekle yatmıştı doğal olarak David ve hayatına giren ilk gerçek erkek arkadaşı Chris'le. Yalnızca birkaç dakikalık keyif için bu listeyi kabartmak istemiyordu.

Bu nedenle, Cape Cod'da, dünyadan uzakken ve yakın gelecekte herhangi bir erkek arkadaş görünmezken, bütün hafta boyunca kendisi için bir şeyler yapmak istiyordu. Birkaç kitap okumak, ayaklarını tepeye dikmek ve arka tarafta televizyonun ışığı olmadan kadehinden şarap yudumlayabilmek. Uzun süredir haber almadığı arkadaşlarına mektup yazmak. Geç yatmak, çok yemek ve insanlar oraya ulaşmadan önce erkenden koşuya çıkmak. Kısa bir süre için olsa bile tekrar özgürlüğü yaşamak istiyordu.

Ayrıca alışverişe de çıkmak istiyordu. Ama JC Penney veya Sears'de veya Nike spor ayakkabılarının ya da Chicago Bulls tişörtlerinin reklamının yapıldığı dükkânlarda değil de, Kevin'e sıkıcı gelen incik boncukçulara gitmek istiyordu. Hâlâ yaşadığını ve yaşam dolu olduğunu hissedebilmek için birkaç yeni elbise denemek, kendisine yakışanları almak istiyordu. Belki saçlarının biçimini bile değiştirdi. Yıllardır farklı bir tarz denememişti ve her gün aynı görünmekten gerçekten sıkılmıştı. Ve eğer şirin birileri çıkma teklif ederse belki de bunu kabul ederdi; yeni aldığı şeyleri giymek için yerinde bir bahane olması için tabii.

İyimserliği iyice artmış halde biraz önceki adamın yerinde olup olmadığına baktı ama adam geldiği gibi sessizce oradan ayrılmıştı. Artık Theresa da gitmeye hazırdı. Bacakları soğuk suyun etkisiyle kasıldığı için oturup ayakkabılarını giymek tahmin ettiğinden daha zor olmuştu. Yanında havlu olmadığı için çoraplarını giymekte tereddüt etti ama sonra buna gerek olmadığına karar verdi. O sırada tatil yapıyordu. Ayakkabıya veya çoraba ihtiyacı yoktu.

Ayakkabılarıyla çoraplarını eline aldı ve eve doğru yöneldi. Suyun hemen yanından yürürken kuma gömülmüş büyük bir kaya gördü. Sabah gel-gitinin en yüksek seviyesinden biraz ilerdeydi. Garip, diye düşündü kendi kendine, buranın bir parçası gibi değil.

Yaklaştıkça kaya parçasının görünüşünde bir gariplik farketti. Öncelikle düz ve uzundu; yaklaştıkça nesnenin kaya parçası olmadığını gördü. Büyük olasılıkla dikkatsiz bir turist veya geceleri o tarafa gelen bir genç tarafından atılmış bir şişeydi. Arkasına baktı ve cankurtaran kulesine sabırlanmış bir çöp kutusu gördü. O günkü vatandaşlık görevini yerine getirmeye karar verdi. Ancak şişeye ulaştığında şişenin ağzının mantarla kapatılmış olduğunu farketti. Şişeyi eline aldı, ışığa doğru tuttu ve şişenin dibinde, etrafında ip bir fiyonk olan nutu gördü.

Kısa bir süre için, aklına gelen bir anısıyla kalbi heyecanla carptı. Sekiz yaşındayken, ailesiyle birlikte Florida'da tatil yaparken bir başka kızla birlikte denize bir mektup bırakmışlar ama asla cevap alamamışlardı. Mektup çok basit, çocuk diliyle yazılmıştı ama eve döndüğünde, haftalar boyunca posta kutusuna koşmuş, birilerinin mektubunu bulduğunu ve kendisine cevap yazdığını ummuştu. Hiçbir cevap alamayınca düş kırıklığı azalmış, olayın hatırası da tamamen silininceye kadar yavaş yavaş solmuştu. Ama şu anda her şeyi olduğu gibi hatırlıyordu. O gün yanında kim vardı? Kendi yaşında bir kız...Tracy miydi?...hayır...Stacey?...evet, Stacey! Kızın adı Stacey'di. Sarı saçları vardı...yaz tatili için büyükannesi ve büyükbabasının yanına gelmişti... ve... ve... ve ne kadar çabalarsa çabalsın hatırladıkları buraya kadardı.

Neredeyse şişenin kendi gönderdiği şişe olmasını umarak ve bunun olanaksızlığını bilerek mantarı çekmeye başladı. Büyük olasılıkla bir başka çocuktandı ve eğer cevap bekleyen bir not bulursa, mutlaka cevap yazacaktı. Belki Cape'den bir hediye de alırdı, bir de kart gönderirdi.

Mantar sıkıca kapatılmıştı; açmaya çalışırken parmakları kayıyordu. Mantarı pek iyi kavrayamıyordu. Kısa tırnaklarını iyice itilmiş mantara yerleştirmeye çalıştı ve şişeyi yavaşça çevirdi. Hiçbir şey olmamıştı. Ellerinin yerini değiştirdi ve tekrar denedi. Mantarı sıkıca tuttu, daha fazla kuvvet uygulamak için şişeyi bacaklarının arasına yerleştirdi. Tam vazgeçecekti ki mantar hafifçe yerinden oynadı. Tekrar heyecanlanarak ellerinin yerini değiştirdi...sıkıca kavradı...şişeyi yavaşça çevirdi...mantar aniden gevşedi ve alt taraftaki kısmı kolayca çıktı.

Theresa şişeyi ters çevirdi ve içindeki notun neredeyse kayarak ayaklarının dibine düşmesine çok şaşırdı. Notu almak için çömeldiğinde, notun sıkıca bağlandığını farketti; bu kadar kolay düşmesinin nedeni de buydu.

İpi dikkatle çözerken Theresa'yı etkileyen ilk şey kâğıt oldu. Bu kâğıt bir çocuğa ait olamazdı. Pahalı bir kâğıttı, kalın ve kaliteliydi, sağ üst köşesinde denize açılmış bir yelkenli kabartısı vardı. Kâğıt buruşmuştu, eski görünüyordu; sanki yüz yıldır denizdeymiş gibiydi.

Theresa nefesini tuttuğunu farketti. Belki de çok eskiydi. Olabilirdi de yüz yıl boyunca denizlerde dolaşan şişeler hakkında bir sürü hikâye anlatırdı ve belki bu da böyle bir şeydi. Belki de avuçlarında gerçek bir sanat eseri vardı. Ama yazıyı incelediğinde yanılmış olduğunu gördü. Kâğıdın sol üst köşesinde tarih vardı.

22 Temmuz 1997.

Üç haftadan biraz daha fazla önce.

Üç hafta mı? O kadar mı?

Kâğıda bir daha baktı. Uzun bir yazıydı -kâğıdın ön ve arka sayfalarını kaplıyordu- ve cevap ister gibi bir hali yoktu. Kâğıda dikkatle göz gezdirdiğinde herhangi bir adres veya telefon numarası göremedi ama mektubun içinde bir yerlerde de olabilirdi.

Mektubu elinde tutarken aniden büyük bir merak duydu ve o anda, sıcak bir Kuzey Amerika gününde yükselen güneşin altında, hayatını sonsuza kadar değiştirecek olan mektubu ilk kez olarak okudu.

22 Temmuz 1997

Canım Catherine'im,

Seni özliyorum sevgilim, her zamanki gibi, ama bugün çok daha zor geliyor çünkü okyanus bugün bana şarkı söylüyor ve bu şarkı birlikte geçirdiğimiz hayaten şarkısı. Bu mektubu yazarken seni yanımda hissediyorum, burnuma gelen her çiçeklerinin kokusu bana seni hatırlatıyor. Ama şu anda bütün bunlar bana hiç keyif vermiyor. Ziyaretlerin gittikçe azalıyor ve ben, zaman zaman, benliğimin en büyük parçasının usulca kayıp gittiğini hissediyorum.

Çabalamıyor değilim. Geceleri yalnız kaldığımda sana sesleniyorum ve duyduğum acı dayanılmaz hale gelince, bana geri dönmek için bir yolu bulduğumu hissediyorum. Seni Wrightsville Beach'deki iskelede gördüm. Rüzgâr saçlarının arasında dolaşıyordun ve gözlerin gittikçe azalan gün ışığını kaptırmış gibiydi. Seni iskeleye dayanmış halde gördüğümde donakaldım. Sana bakarken, çok güzel bu, bir başkasında asla bulamayacağım bir görüntü diye düşünüyorum. Yavaşça sana doğru yürümeye başlıyorum ve sen en sonunda bana döndüğünde, başka insanların da seni izlediğini fark ediyorum. Kışkane fısıltılarla bana, "Onu tanıyor musun?" diye soruyorlar ve sen bana gülümsediğinde yalnızca gerçeği söylüyorum. "Kendi kalbimden çok daha iyi tanıyorum."

Sana ulaştığımda duruyorum ve seni kollarıma alıyorum. Bu anı diğer her şeyden çok özeliyorum. Yalnızca bunun için yazıyorum ve sen de bana sarıldığında kendimi bırakıyorum ve tekrar kuzura kavuşuyorum.

Elimi kaldırıyorum, usulca yanağına dokunuyorum ve sen de başını hafifçe eğip gözlerini kapatıyorsun. Benim ellerim sert; senin cildinse yumuşacık ve bir an yüzünü çekeceğinden korkuyorum ama tabii ki böyle bir şey yapmıyorsun. Asla yapmadan zaten ve bu tür anlarda hayatımın amacından tekrar emin oluyorum.

Ben seni sevmek, seni kollarıma almak, seni korumak için varım. Senden bir şeyler öğrenmek ve karşılığında sevgine kavuşmak için buradayım. Buradayım çünkü varolabileceğim başka hiçbir yer yok.

Ama sonra, her zamanki gibi, birbirimize sarılmış dururken sis başlıyor. Bu uzakta, ufukta beliren bir sis ama yaklaştıkça yüreğimin korkuyla sıkıştığını fark ediyorum. Sis usulca her tarafa sızıyor, etrafımızdaki dünyayı sarmalıyor; sanki kaçmamızı engellemek ister gibi etrafımızı bir kafesle sarıyor. Büyüyen bir bulut gibi ikimizden başka hiçbir şey kalmayana kadar her şeyin üzerine örtüyor.

Boğazımın tıkanıp gittiğini hissediyorum, gözlerime yaşlar doluyor çünkü gitme vaktinin geldiğini biliyorum. O anda gözlerindeki bakış beni sarmalıyor. Yaşadığın hüznü ve içimdeki yalnızlığı hissediyorum; beni bıraktığında kısa bir süre için sessiz kalan kalp acısı daha da şiddetli hale geliyor. Derken kollarını açıyorsun ve sese doğru geri adım atıyorsun çünkü burası benim değil senin mekânın. Seninle gitmek istiyorum ama verdiğin tek yanıt başını sallamak oluyor çünkü bunun imkânsız olduğunu ikimiz de biliyoruz.

Paramparça bir kalple yavaşça kaybolmanı seyrederim. Yaşadığımız anın her saniyesini, sana dair her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Ama sonra ve maalesef kısa sürede görüntünün kayboluyor, sis geldiği yere doğru şekilmeye başlıyor ve ben iskelenin üzerinde yapayalnız, diğerlerinin ne düşündüğüne hiç aldırış etmeden başım önümde hiçkura hiçkura ağlıyorum.

Garrett

BÖLÜM 2

Theresa elinde şişe ve mektupla arka verandaya geldiğinde Deanna, "Sen ağladın mı?" diye sordu. Yaşadığı şaşkınlık nedeniyle Theresa şişeyi atmayı unutmuştu.

Deanna elindeki gazeteyi masaya bırakıp yerinden kalkarken Theresa utandı ve gözlerini sildi. Deanna kilolu bir kadın olmasına karşın -ve Theresa onu tanıdığından beri öyleydi- hızla masanın etrafını dolaştı, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

"İyi misin? Neler oldu? Bir şeyin yok ya?" Theresa'ya doğru ilerlerken sandalyelerden birine çarptı, uzandı ve onun elini tuttu.

Theresa başını salladı. "Hayır, sandığın gibi bir şey olmadı. Bu mektubu buldum ve... bilmiyorum, okuduktan sonra kendimi tutamadım."

"Mektup mu? Ne mektubu? İyi olduğundan emin misin?" Deanna soru sorarken boştaki eli sürekli hareket ediyordu.

"İyiyim, gerçekten. Mektup bir şişenin içindeydi. Kumsalda buldum. Şişenin mantarını açtım ve okudum..." Durakladı ve Deanna'nın azıcık da olsa rahatladığını gördü.

"Ha... bu iyi işte. Bir an için korkunç bir şeyler olduğunu sandım. Birilerinin sana saldırdığını veya o tür bir şey olduğunu düşündüm."

Theresa yüzüne düşen saç tutamını geriye attı ve endişeyle bakan kadına gülümsedi. "Hayır, yalnızca mektuptan etkilendim. Çok aptalca, biliyorum. Bu kadar duygusal olmamalıydım. Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Öff," dedi Deanna omuz silkerek. "Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok. İyi olduğuna çok sevindim." Bir an durakladı. "Mektuba ağladım mı dedin? Neden? Ne yazıyor?"

Theresa gözlerini sildi, mektubu Deanna'ya verdi ve biraz önce onun oturmakta olduğu dökme demir masaya doğru ilerledi. Ağladığı için kendini komik hissederek toparlanmaya çalıştı.

Deanna mektubu yavaş yavaş okudu ve bitirdiğinde Theresa'ya baktı. Onun da gözleri dolmuştu. Hiç olmazsa bu konuda yalnız değildi.

"Bu... bu çok güzel," dedi Deanna en sonunda. "Şimdiye kadar okuduğum en dokunaklı yazı."

"Ben de böyle düşündüm."

"Bunu kumsalda mı buldun? Koşarken mi yani?"

Theresa onayladı. "Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Koy okyanustan korunaklı ve Wrightsville Beach diye bir yer daha önce duymamıştım."

"Ben de bilmiyorum ama bana dün gece karaya vurmuş gibi geldi. Ne olduğunu farketmeden önce az kalsın geçip gidiyordum."

Deanna parmağını yazının üzerinde gezdirdi ve durakladı. "Kim olduklarını merak ettim. Ve neden şişede gönderildiğini."

"Bilmiyorum."

"Merak etmiyor musun?"

Aslında Theresa da çok merak etmişti. Okuduktan hemen sonra tekrar okumuş ve sonra üçüncü kez okumuştı. Kendisinin de bu denli sevilmesinin nasıl bir şey olabileceğini düşünmüştü.

"Biraz. Ama ne farkedebilir ki? Asla öğrenemeyiz."

"Bunu ne yapacaksın?"

"Saklarım herhalde. Daha önce pek düşünmedim."

"Hmmm," dedi Deanna anlaşılabilir bir gülümsemeyle. Sonra, "Koşun nasıl geçti?" diye sordu.

Theresa bardağına doldurduğu meyve suyundan bir yudum içti. "İyi idi. Güneş yükselince kendimi daha iyi hissettim. Dünya sanki alev almış gibiydi."

"Bence bunun nedeni oksijen azlığı nedeniyle sersemlemiş olman. Koşu seni bu hale getiriyor."

Theresa keyifle gülümsedi. "Demek benimle gelmeyecek-sin," dedi.

Deanna yüzünde kuşkulu bir ifadeyle kahvesine uzandı. "Hiç şansın yok. Benim fiziksel etkinliklerim evi elektrik süpürge-siyle süpürmekle sınırlı. Beni orada uflayıp pufarken düşünebili-yor musun? Herhalde kalp krizi geçiririm."

"Alışınca çok rahatlatıcı oluyor."

"Bu doğru olabilir ama ben senin kadar genç ve ince de-ğil-im. Koşmaya dair son hatıramda kalan şey çocuktum ve kom-şunun köpeği bahçeye girmişti. O kadar hızlı koşuyordum ki, ne-redeyse donuma işeyecektim."

Theresa kahkaha attı. "Peki bugünkü planın nedir?"

"Biraz alışverişe çıkarız ve bir yemek yeriz diye düşünmüş-tüm. Ne dersin?"

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

İki kadın gidebilecekleri yerler hakkında konuştular. Sonra Deanna kalktı ve kendisine bir fincan kahve daha almak için içeri girdi. Theresa arkadaşını seyreliyordu.

Deanna elli sekiz yaşında, yuvarlak yüzlü, saçları yavaş ya-vaş griye dönüşmeye başlamış bir kadındı. Saçlarını sürekli kı-sa kestirir ve asla abartılı şekilde süslenmezdi; Theresa, Deanna'nın tanıdığı en iyi insan olduğunu düşündü. Müzik ve sanat ko-nusunda son derece bilgiliydi ve iş yerinde, ofisinden taşan Mo-zart veya Beethoven ezgileri karmaşık bir haber odasını doldurur-du. Deanna'nın iyimserlik ve espri dolu bir dünyası vardı ve onu tanıyan herkes kendisine tapardı.

Deanna masaya geri geldiğinde sandalyesine oturdu ve ko-ya baktı. "Burası gördüğün en güzel yer değil mi?"

"Evet öyle. Beni davet ettiğin için çok mutluyum."

"Buna ihtiyacın vardı. Aksi takdirde dairende yalnız kalacak-tın."

"Annem gibi konuştun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Deanna masaya uzandı ve mektubu aldı. Mektubu dikkatle okurken kaşları kalktı ama hiçbir şey söylemedi. Theresa mek-tubun Deanna'nın geçmişinde bir şeyleri uyandırdığını düşündü.

"Ne oldu?"

"Yalnızca..." dedi usulca.

"Yalnızca ne?"

"İçeriye girdiğimde mektubu düşünüyordum. Acaba mektu-bu bu haftaki köşende yayımlayalım mı?"

"Sen neden söz ediyorsun?"

Deanna masaya doğru eğildi. "Söylediğimi duydun, bence mektubu bu haftaki köşende yayımlamalıyız. Başka insanların da çok hoşuna gideceğinden eminim. Gerçekten çok sıradışı. İn-sanlar ara sıra bu tür şeyleri okumaya ihtiyaç duyar. Ve bu mek-tup da çok dokunaklı. Yüzlerce kadının, kocaları işten gelince görsün diye bu yazıyı gazeteden kesip buzdolabının üzerine ya-pıştırdığını şimdiden görebiliyorum."

"Kim olduklarını bile bilmiyoruz. Sence önce izin almamız gerekmiyor mu?"

"İşte sorun da burada. İzin alamayız. Gazetenin avukatıyla konuşabilirim ama yasal olduğundan eminim. Gerçek isimlerini kullanmayız ve yayımlamak için para almadığımız veya nere-den geldiğini açığa vurmamız sürece sorun çıkacağını san-mıyorum."

"Yasal olduğunu ben de biliyorum ama bunun doğru oldu-ğundan emin değilim. Bence bu çok özel bir mektup. Herkesin okuyabilmesi için yayımlamanın doğru olduğunu sanmıyorum."

"Bu insanların ilgisini çekecek bir hikâye Theresa. İnsanlar bu tür şeyleri sever. Ayrıca herhangi birini utandıracak bir şey de

yok. Çok güzel bir mektup. Ve şu Garrett denen adamın bu mektubu bir şişeye koyup okyanusa bıraktığını da unutma. Şişenin bir yerlerde karaya vuracağını tahmin etmiş olmalı."

Theresa başını salladı. "Bilmiyorum, Deanna..."

"Neyse, düşün o zaman. Bence bu muhteşem bir fikir."

Theresa kıyafetlerini çıkarıp duşa girerken mektubu düşünmedi. Mektubu yazan adamı düşündüğünü farketti-Garrett; tabii bu gerçek adıyla. Ve eğer öyle birisi gerçekten varsa Catherine kimdi? Sevgilisi veya karısı olduğu çok açıktı ama artık böyle bir ilişkileri olmadığı kesindi. Acaba kadın ölmüş müydü, yoksa ayrılmalarına yol açan bir şeyler mi olmuştu? Ve mektup neden bir şişeye konup akıntıya bırakılmıştı? Bütün her şey çok garipti. Gazetecilik güdülerini bütün bu sorulara baskın çıktı ve aniden bu mektubun hiçbir anlam taşımadığını düşündü. Aşk mektubu yazmak isteyen ama göndereceği kimse olmayan biri tarafından yazılmış olabilir. Hatta belki de uzak kıyılarda mektubu okuyup ağlayan kadınları düşündükçe zevkten dört köşe olan biri tarafından yazılmış bile olabilir. Ama mektuptaki kelimeler kafasının içinde dönmeye başladığında, bütün bunların çok uzak ihtimaller olduğunu anladı. Mektup yürekten dökülüp gelmişti. Ve o mektubu bir erkeğin yazdığını düşünmek! Geride bıraktığı yıllar boyunca bu mektuba benzer bir mektup bile almamıştı. Kendisine gönderilen bütün dokunaklı kartların üzerinde mutlaka Hallmark tebrik kartları logosu vardı. David veya çıktığı diğer kişiler asla iyi birer yazar değillerdi. Böyle bir adam nasıl biri olabilir, diye düşündü. Acaba mektuptaki kadar duyarlı biri olabilir miydi?

Theresa saçını şampuanladı ve duruladı; soğuk su bedeninden süzülürken aklındaki sorular da aynı hızla uçuşuyordu. Bedenini lif ve nemlendiricili sabunla yıkadıktan sonra, banyoda gereğinden fazla kaldığını düşünerek küvetten çıktı.

Havluyla kurulanırken aynadaki yansımasına baktı. Bir delikanlı annesi olarak otuz altı yaşındaki bir kadın için hiç fena değilim, diye düşündü. Göğüsleri her zaman ufak tefekti; genç bir kızken buna üzülse de, kendi yaşındaki diğer kadınların göğüsleri gibi buruşup sarkmadıkları için şimdi çok memnundu. Yıllardır spor yaptığı için karnı düzdü ve bacakları düzgün ve uzundu. Pek bir şey ifade etmese de, göz kenarlarındaki kırışıklıkların da fazla göze batmadığını gördü. Sonuç olarak o sabahki görüntüsünden memnun kalmıştı ve bu sonuca bu kadar kolaylıkla varmasını da tatilde olmasına bağladı.

Hafif bir makyaj yaptıktan sonra bej şortunu, kolsuz beyaz bluzunu ve kahverengi sandaletlerini giydi. Bir saat içinde havadaki nem oranı iyice yükselecek, ısı artacaktı ve Provincetown'da yürürken rahat etmek istiyordu. Banyonun penceresinden baktı ve güneşin iyice yükseldiğini görünce güneş sütü almaya karar verdi. Aksi takdirde cildi kolayca yanardı ve daha önceki deneyimlerinden bu tür olayların tatili kolayca mahvedeceğini biliyordu.

Deanna arka verandaya kahvaltı sofrasını hazırlamıştı bile. Sofrada kavun, greyfurt ve küçük sütlü ekmeklerden vardı. Deanna sandalyesine oturduktan sonra ekmeğine yağ oranı düşük krem peynir sürdü -Deanna yine bitmez tükenmez rejimlerinden birini uyguluyordu- ve iki kadın uzun bir sohbete daldılar. Brian golf oynamak için gitmişti ve bunu bütün hafta yapmaya devam edecekti. Sabahları erkenden gitmek zorundaydı çünkü bir tür tıbbi tedavideydi ve Deanna'nın söylediği gibi, "Eğer güneşte çok fazla kalırsa cildine korkunç şeyler oluyordu."

Brian ve Deanna tam otuz altı yıldır birlikteydi. Kolejde çıkmaya başlamışlar, mezun oldukları yaz Brian Boston'daki bir muhasebe firmasında iş bulur bulmaz evlenmişlerdi. Sekiz yıl sonra Brian şirkete ortak olduğunda, yirmi sekiz yıldır yaşadıkları Brookline'da büyük bir ev almışlardı.

Hep çocuk istemişlerdi ama evlendikten altı yıl sonra Deanna hâlâ hamile kalamamıştı. Bir jinekoloğa gittiklerinde Deanna'nın dölyatağı tüplerindeki rahatsızlıktan dolayı çocuk sahibi olmalarının imkânsızlığını öğrenmişlerdi. Yıllarca evlat edinmeye çalışmışlardı ama önlerine sürülen listeler bitmek tükenmek bilmeyince en sonunda umutlarını yitirmişlerdi. Ve sonra o korkunç yıllar gelmişti; Deanna bir seferinde olanları Theresa'ya anlatmıştı, evlilikleri neredeyse sona eriyordu. Ama birbirlerine olan inançlarının sarsılmasına karşın yine de sağlam kalmıştı ve Deanna hayatındaki boşluğu doldurmak için kendini işine adamıştı. Kadın sayısının az olduğu bir devrede *Boston Times*'de çalışmaya başlamış, başarıya giden basamakları sabırla tırmanmıştı. On yıl önce genel yayın müdürü olduğunda kadın çalışanları kanatlarının altında toplamaya girişmişti. Theresa da ilk öğrencisiydi.

Deanna duş almak için üst kata çıktığında Theresa gazete-yi gözden geçirdi ve saatine baktı. Yerinden kalktı ve David'in numarasını çevirmek için telefonun yanına gitti. Orada henüz erkendi, saat daha yediydi ama o saatte bütün ailenin ayakta olduğunu biliyordu. Kevin her zaman şafak söker sökmez ayaklanırdı; Theresa bu muhteşem duyguyu paylaşan birine sahip olduğu için çok mutlu olurdu. Annette telefonu açana kadar Theresa birkaç kere ileri geri yürüdü. Theresa arka fondan gelen televizyon sesini ve bebek ağlamasını duyabiliyordu.

"Merhaba. Ben Theresa. Kevin oralarda mı?"

"Aa, merhaba. Tabii ki burada. Bir saniye bekle lütfen."

Telefonun tezgâhın üzerine koyulduğunu anladı ve Annette'in oğlunu çağırmasını dinledi: "Kevin, telefon sana. Theresa arıyor."

Annen arıyor denmemesi kendisini sandığından daha fazla üzmesine rağmen o anda bu konuyla ilgilenecek vakti yoktu.

Kevin telefona geldiğinde nefes nefeseydi.

"Hey, anne. N'aber? Tatilin nasıl geçiyor?"

Kevin'in sesini duyduğunda, çocuğun sesinde yalnızlık çektiğine dair bir şeyler hissetti. Ses tonu hâlâ tiz ve çocuksuydu ama değişmesi artık an meselesiydi.

"Çok iyi ama daha dün gece geldim. Bu sabah koşuya çıkmaktan başka bir şey yapmadım henüz."

"Kumsalda çok insan var mıydı?"

"Hayır, ama koşum bittiğinde kumsala gelen birkaç kişi gördüm. Babanla ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

"Birkaç gün içinde. İzni pazartesi günü başladığı için daha önce gidemiyoruz. Tatilde rahat edebilmek için şu anda ofisinde işleriyle uğraşıyor. Onunla konuşmak ister misin?"

"Hayır, gerek yok. İyi vakit geçirmeni istediğimi bilmen için aramıştım."

"Muhteşem olacak. Nehir yolculuğunun broşürünü gördüm. Akıntının fazla olduğu bazı yerler çok esaslı görünüyor."

"Tamam ama dikkatli ol."

"Anne, artık çocuk değilim."

"Biliyorum. Haydi bu eski kafalı anneni rahatlat bakalım."

"Tamam, söz veriyorum. Can yeleğimi hiç çıkarmayacağım." Bir an duraksadı. "Telefonumuz yok biliyorsun, bu nedenle ben dönünceye kadar konuşamayacağız."

"Tahmin etmiştim. O zaman ben seni ararım. Herhalde çok eğlenirsiniz."

"Harika bir tatil olacak. Bizimle gelebilmeni isterdim. Çok iyi vakit geçirirdik."

Cevap vermeden önce gözlerini kapattı; bir terapist kendisine bunu tavsiye etmişti. Kevin'in üçünün birlikte olmasıyla ilgili bir şey söylediği zamanlarda, daha sonra pişman olmayacağından emin olduğu kelimeleri kullanması gerekiyordu. Sesinin elinden geldiğince iyi çıkmasına gayret etti.

"Babanla biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız var. Seni çok özlediğinden eminim. Aradaki boşluğu telafi etmen gerekiyor ve bu tatili baban da en az senin kadar iple çekiyordu." *Hiç de zor değilmiş.*

"Bunu sana babam mı söyledi?"

"Evet. Birkaç kere."

Kevin sessizleşmişti.

"Seni özleyeceğim anne. Geri döner dönmez geziyi anlatmak için seni arayabilir miyim?"

"Tabii. Beni istediğin zaman arayabilirsin. Olanları öğrenmeye can atıyorum. Seni seviyorum Kevin."

"Ben de seni seviyorum anne."

Theresa, Kevin babasıyla telefonla konuştuklarında, her zamanki gibi aynı anda mutluluk ve hüzün hissederek telefonu kapattı.

"Kimdi?" diye sordu Deanna arkasından. Üzerinde leopar desenli sarı bir bluz, kırmızı şort, beyaz çorap ve Reebok ayakkabılar vardı. Kıyafeti, "Ben bir turistim!" diye bağıırıyordu ve Theresa yüzündeki ciddi ifadeyi korumak için elinden geleni yaptı.

"Kevin'di. Ben aradım."

"İyi miymiş?" Deanna dolabı açtı ve görünümündeki son eksik olan fotoğraf makinesini aldı.

"İyiymiş. Birkaç gün içinde tatile gidiyorlar."

"İşte bu çok iyi." Fotoğraf makinesini boynuna astı. "Bu iş de bittiğine göre artık alışverişe gidebiliriz. Seni yepyeni bir kadın haline getirmemiz gerekiyor."

Deanna'yla alışverişe çıkmak inanılmaz bir şeydi.

Provincetown'a ulaşır ulaşmaz bütün sabahı ve öğleden sonrayı dükkânları gezerek geçirdiler. Deanna kendisini iç çamaşır satan Nightingales isimli dükkâna sürüklemeyen önce, Theresa üç yeni kıyafet ve bir de mayo almıştı.

Deanna çamaşırcıda neredeyse deliye döndü. Tabii ki kendisi için değil, Theresa için. Dantelli ve şeffaf külotlarla, bu külotlara uygun sütyenleri raflardan çekiyor, fikrini almak için Theresa'ya gösteriyordu. "Bu çok ateşli görünüyor," veya "Bu renk

çamaşırın yoktu, değil mi?" gibi şeyler söylüyordu. Deanna heyecanla çamaşırları Theresa'ya gösterirken, doğal olarak etraflarında başka müşteriler de vardı ve her seferinde Theresa kendini tutamayıp gülüyordu. Theresa'nın Deanna'ya dair en çok sevdiği şeylerden biri de, kadının kural tanımayışıydı. Diğerlerinin ne düşündüğüne gerçekten aldırmazdı ve Theresa sık sık onun gibi biri olmayı dilerdi.

Deanna'nın önerdiği çamaşırlardan ikisini aldıktan sonra -ne de olsa tatilideydi -birlikte kaset satan bir dükkâna gittiler. Deanna, Harry Connick Jr.'ın son albümünü istiyordu -"çok şirin biri," demişti açıklama olarak- Theresa da John Coltrane'in ilk albümlerinden bir caz CD'si aldı. Eve döndüklerinde Brian'ı oturma odasında gazete okurken buldular.

"Hey, merhaba. Sizi merak etmeye başlamıştım. Gününüz nasıl geçti?"

"İyiydi," dedi Deanna. "Provincetown'da yemek yedikten sonra biraz alışveriş yaptık. Senin maçın nasıldı?"

"Gayet iyiydi. Eğer son iki deliği kaçırmasaydım, sekseni vuracaktım."

"Daha iyi oynayabilmek için daha fazla oynaman gerekiyor."

Brian güldü. "Kızmaz mısın?"

"Tabii ki hayır."

Gazetesine dönerken gülümseyen Brian, o hafta golfe daha çok zaman ayırabileceği için mutlu olmuştu. Gazete okumaya devam etmek istediği mesajını alan Deanna, "Beni iyi izle," diye fısıldadı Theresa'ya. "Erkeklerin golf oynamasına izin verirsen, hiçbir konuda sorun çıkarmazlar."

Theresa, Deanna ve Brian'ı öğleden sonra yalnız bıraktı. Hâlâ sıcak olduğu için, yeni aldığı mayoyu giydi, bir havlu, küçük bir açılır kapanır sandalye ve *People* dergisini alarak sahile indi.

Derginin sayfalarını gelişigüzel karıştırarak bir iki yazı okudu; aslında zengin ve ünlü insanların hayatlarını fazla merak etmiyordu. Sahil, birbirlerine su sıçratan ve kovalarını kumla dolduran çocukların kahkahâlarıyla çınliyordu. Bir yanında, hemen su önünde kumdan kale yapan iki genç çocuk ve muhtemelen babaları olan genç bir adam vardı. Kıyıya vuran dalgaların sesi huzur veriyordu. Dergiyi kenara koydu, gözlerini kapattı ve yüzünü güneşe verdi.

İşe geri döndüğünde teninin biraz bronzlaşmasını istiyordu; gerçekten hiçbir şey yapmadığını kendine ispatlamaktan başka bir amacı yoktu. İş yerinde bile sürekli işi olan biri olarak tanınıyordu. Haftalık köşesini yazmadığı zamanlarda pazar eklerine göndereceği yazıları üzerine çalışıyor, veya İnternet'te bir konuyu araştırıyor ya da çocuk gelişimiyle ilgilenen yayınları okuyordu. Bütün önemli annelik ve çocuk dergilerinin yanısıra, çalışan kadınlara hitap eden dergilerde de yazıları çıkıyordu. Ayrıca tıp dergilerine de yazı yazıyor, uygun konuları bulmak için sürekli bu dergileri okuyordu.

Köşesinde neye yer vereceğine önceden karar vermesi çok zordu bu kadar başarılı olmasının nedeni belki de buydu. Bazen soruları yanıtlıyor, bazen de çocuk gelişimiyle ilgili gündeme yeni oturmuş bir konuya yer veriyordu. Birçok başka köşelerde çocuk yetiştirme güzelliği veya insanın tahmin edemeyeceği tehlikeler işleniyordu. Theresa boşanmış annelerin mücadelesini yazıyordu ve bu konuda birçok Boston'lu kadının ilgisini çekiyordu. İlginç bir şekilde, yazdığı yazılar Theresa'yı belli bölgelerde ünlü biri yapmıştı. Ama başlangıçta köşesinin üzerinde fotoğrafını görmek hoşuna gitmesine veya özel bazı partilere davetler almak gururunu okşamasına karşın, yapacak o kadar çok işi vardı ki, bunun tadını çıkarmaya vakit bulamıyordu. Bu tür şeyleri artık işinin bir başka özelliği olarak kabul ediyordu, hoş ama kendisine fazla bir şey ifade etmeyen bir özellik.

Güneş altında bir saat oturduktan sonra Theresa terlediğini farketti ve suya doğru yürüdü. Karnına kadar suya girdi ve küçük bir dalga geldiğinde kendini bıraktı. Soğuk sudan nefesi kesilmiş halde başını sudan çıkardığında yan tarafındaki adam kırdadı.

Adam, "Ferahlatıcı, değil mi?" diye sorduğunda Theresa başını sallayarak onayladı ve kollarını kavuşturdu.

Adam uzun boyluydu ve saçları Theresa'nın saç renginin aynıydı; bir an adamın kendisine asıldığını düşündü. Ama etrafındaki çocukların "Baba!" çığlıkları rüyasını sona erdirdi ve suda birkaç dakika daha kaldıktan sonra çıktı ve sandalyesine gitti. Kumsal boşalmaya başlamıştı. Theresa da toparlandı ve eve doğru yürümeye başladı.

Eve geldiğinde Brian'ı televizyonda golf maçı seyrederken, Deanna'yı da kapağında genç ve yakışıklı bir avukat olan bir roman okurken buldu. Deanna başını kaldırdı.

"Kumsal nasıldı?"

"Muhteşem. Güneş mükemmeldi ama insan denize girdiği anda donuyor."

"Hep öyleydi. İnsanların nasıl olup da birkaç dakikadan fazla denizde kaldığını hiç anlamamışımdır."

Theresa havlusunu kapının yanındaki askılardan birine astı. "Kitap nasıl?" diye sordu.

Deanna kitabı çevirdi ve kapağındaki resme baktı. "Harika. Brian'ın birkaç yıl önce nasıl görüldüğünü hatırlatıyor."

Brian başını televizyondan çevirmeden, "Hı?" dedi.

"Bir şey yok hayatım. Anılardan söz ediyordum." Tekrar Theresa'ya döndü. Gözleri parlıyordu. "Gin Rummy (*) oynamaya ne dersin?"

Deanna her türlü iskambil oyununu severdi. İki ayrı bric klübüne gider, maça kızı oyununu bir şampiyon gibi oynar ve aç-

(*) Gin Rummy: Bir çeşit iskambil oyunu.

bildiği her falın kaydını tutardı. Ama Gin Rummy, vakitleri olduğunda Theresa'yla oynadıkları bir oyundu, çünkü Theresa'nın kazanma ihtimali olan tek oyun buydu.

"Tabii."

Deanna heyecanla kitabın sayfasını kıvrırdı ve kenara koydu, yerinden kalktı. "Ben de bunu bekliyordum. Kâğıtlar dışardaki masanın üzerinde."

Theresa havluyu beline sardı ve daha önce kahvaltı ettikleri masaya gitti. Elinde iki teneke Diet kolayla Deanna hemen arkasından geldi ve desteyi alan Theresa'nın karşısına oturdu. Theresa kâğıtları karıştırdı ve dağıttı. Deanna eline bakarken Theresa'yı süzdü.

"Yanaklarına biraz renk gelmiş. Güneş hâlâ yakıcı olmalı."

Theresa elini dizmeye başladı. "Pişeceğimi sandım."

"İlginç birileriyle karşılaştın mı?"

"Hayır. Güneş altında dinlendim ve biraz kitap okudum. Herkes ailesiyle birlikteydi."

"Bu çok kötü."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu hafta özel birileriyle karşılaşmanı umuyordum."

"Sen çok özelsin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu hafta kendine bir erkek arkadaş bulmanı umuyordum. Nefesini kesen birini."

Theresa şaşkın bir bakış attı. "Bu da nereden çıktı?"

"Güneş, okyanus, hafif esinti. Bilmiyorum. Belki de fazla güneş başıma geçmiştir."

"Böyle bir arayışım yok ki Deanna."

"Hiçbir zaman mı?"

"Pek değil."

"Demek öyle?"

"Söylediklerimden fazla bir şey çıkarma. Boşanmamın üzerinden çok uzun zaman geçmedi."

Theresa karo altıyı attığında Deanna sinek üçü atmadan önce kâğıdı kaptı. Bu tür konular açıldığında, Deanna tıpkı annesi gibi konuşuyordu.

"Neredeyse üç yıl oldu. Yoksa kafanda benden sakladığın birileri mi var?"

"Hayır."

"Hiç kimse mi?"

Deanna elindeki kâğıtlardan bir tane aldı ve kupa dörtlüyü attı. "Hayır. Ama bu yalnızca benden kaynaklanmıyor, biliyorsun. Bugünlerde insanlarla tanışmak çok zor. Dışarı çıkıp bir şeyler yapmaya vaktim bile yok."

"Bunu biliyorum, gerçekten farkındayım. Beni üzen senin karşındakine verecek milyonlarca şeyin olması. Bir yerlerde sana göre birilerinin olduğundan eminim."

"Ben de eminim. Ama henüz karşılaşamadım."

"Bakıyor musun ki?"

"Zaman bulabildiğimde tabii ki bakıyorum. Ama patronumun çok sıkı olduğunu biliyorsun. Bir dakika bile dinlenmeme izin vermiyor."

"Sanırım onunla konuşmam gerekecek."

"Belki de," dedi Theresa ve ikisi de güldü.

Deanna desteden bir kâğıt çekti ve yere maça yedili attı. "Biriyle beraber misin?"

"Hayır. Matt Bilmem-kim bana çocuklu bir kadın istemediğini söylediğinden beri hiç kimseyle çıkmadım."

Deanna hayretle baktı. "Bazen erkekler gerçek birer eşek oluyorlar ve bu herif de mükemmel bir örnek. Bu adamın başını bir duvara asıp altına 'Tipik Bencil Erkek' yazılı bir levha çakmalı. Ama hepsi böyle değil. Dışarda bir sürü gerçek erkek var-bir bakışınla sana âşık olabilecek insanlar."

Theresa yediliyi aldı ve karo altıyı attı. "Seni de bu nedenle seviyorum Deanna. Güzel sözlerle insanın gönlünü almayı biliyorsun."

Deanna desteden kâğıt çekti. "Ama doğru. İnan bana. Güzelisin, başarılısın ve zekisin. Seninle çıkmaya can atan bir düzine erkek bulabilirim."

"Eminim bulursun. Ama bu onlardan hoşlanacağım anlamına gelmiyor."

"Hiç şans vermiyorsun ki!"

Theresa omuz silkti. "Belki de öyledir. Ama bütün bu söylediklerim yaşlı kadınların kaldığı bakımevlerinden birinde yapayalnız öleceğim anlamına gelmiyor. İnan bana; âşık olmak için ne-ler vermezdim. Mükemmel bir erkeğe rastlayıp ömür boyu mutlu yaşamayı ben de isterim. Ama şu anda buna öncelik veremem. Kevin ve işim bütün zamanımı alıyor."

Deanna bir süre cevap vermedi. Maça ikili attı.

"Bence korkuyorsun."

"Korkuyor muyum?"

"Kesinlikle. Ve bunda hiçbir gariplik de yok."

"Neden böyle bir şey söyledin?"

"Çünkü David'in seni ne kadar incittiğini biliyorum ve eğer senin yaşadıklarını yaşamış olsaydım, ben de aynı şeylerin başıma gelmesinden korkardım. İnsanın doğası böyle. Eski bir deyişle, süttten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yemiş. Bu sözde doğruluk payı çok yüksek."

"Herhalde öyledir. Ama doğru kişiyle karşılaştığım anda bunun farkına varacağımdan eminim. Buna inanıyorum."

"Ne tür birini arıyorsun?"

"Bilmiyorum..."

"Tabii ki biliyorsun. Herkes ne istediğini biraz da olsa bilir."

"Herkes değil."

"Ama sen biliyorsun. Çok belirgin olanla başla ya da bunu yapamıyorsan, istemediğin özelliklerden söz et-örneğin... örneğin bir motorsiklet çetesi üyesini ister miydin?"

Theresa gülümsedi ve bir kâğıt çekti. Eli düzeliyordu. Tek kâğıda kalmıştı ve her an bitebilirdi. Kupa valesini attı.

"Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Eski bir arkadaşını biraz olsun eğlendirmeni istiyorum."

"Peki. Motorsiklet çetesi filan istemediğimden eminim," dedi başını sallayarak. Bir süre düşündü. "Hım... Sanırım ilişki boyunca bana sadık biri olmalı; daha doğrusu bize sadık olmalı. Başka tür biriyle beraber oldum ve buna bir daha katlanabileceğimi hiç sanmıyorum. Ve mümkünse kendi yaşında veya bana yakın yaşlarda birini tercih ederim." Theresa sustu ve kaşlarını çattı.

"Ee?"

"Bir dakika izin ver, düşünüyorum. Bu iş görüldüğü kadar basit değil. Sanırım standartlaşmış şeylerle devam edeceğim-yakışıklı, kibar ve etkileyici olsun gibi; yani kadınların erkeklerde aradığı şeyler."

Tekrar duraksadı. Deanna valeyı aldı. Theresa'yı sıkıştırmaktan keyif alıyor gibiydi.

"Ee?"

"Kevin'e kendi oğluymuş gibi davranmalı bu benim için gerçekten çok önemli. Ha, bu arada romantik de olmalı. Arada sırada çiçek almaya bayılırım. Tabii atletik de olmalı. Bilek güreşinde yenebildiğim bir erkeğe saygı duymam imkânsız."

"Bu kadarcık mı?"

"Hı, bu kadar."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Sadık, etkileyici, yakışıklı, otuz yaşlarında, zeki, romantik ve atletik bir erkek arıyorsun. Bu arada Kevin'le de iyi anlaşacak."

"Evet."

Deanna elini açarken derin bir nefes aldı.

"Allahtan çok seçici değilsin. Gin (*) ."

Gin Rummy'de ısrarlı bir şekilde kaybettikten sonra Theresa, yanında getirdiği kitaplardan birine başlamak için içeri girdi.

(*) Gin: Oyunu bitiren sözcük.

Deanna kendi kitabına dönerken, Theresa da evin arka tarafındaki pencerenin önündeki koltuğa yerleşti. Brian bir başka golf turnuvası bulmuştu ve bütün öğleden sonra heyecanla maçları seyretmiş, kendi kendine yorumlar yapmıştı.

O akşam saat altıda -ve tabii daha önemlisi golf turnuvası sona erdiğinde-Deanna ve Brian kumsalda yürüyüşe çıkmışlardı. Theresa evde kalmış, el ele suyun kenarından yürüyen çifti izlemişti. İdeal bir ilişkileri var, diye düşündü arkadaşlarına bakarken. İlgi duydukları şeyler çok farklıydı ama bu özellik onları ayıracığına, birbirlerine daha çok yakınlaştırıyor gibiydi.

Güneş battıktan sonra üçü birlikte Hyannis'e gittiler, haklı bir üne sahip bir lokanta olan Sam'in Balıkevi'nde akşam yemeği yediler. Lokanta kalabalıktı ve bir masa boşalana kadar bir saat beklediler ama yedikleri buharda pişirilmiş yengeç ve tereyağlı sos beklemeye değerd. Yağ sarımsakla tatlandırılmıştı ve üçü iki saat içinde altı bira tükettiler. Yemeğin sonuna doğru Brian, Theresa'nın kumsalda bulduğu mektubu sordu.

"Mektubu golfte döndüğümde okudum. Deanna mektubu buzdolabının üzerine asmıştı."

Deanna omuz silkti ve güldü. Gözlerinde, "Birilerinin böyle bir şey yapacağını sana söylemişim," ifadesiyle Theresa'ya baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Karaya vurmuştu. Koşarken buldum."

Brian birasını bitirdi ve devam etti. "Esaslı bir mektuptu. Çok hüzünlüydü."

"Biliyorum. Okuduğumda ben de böyle hissetmişim."

"Wrightsville Beach'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Daha önce hiç duymamışım."

"Kuzey Carolina'da," dedi Brian cebinden sigarasını çıkarırken. "Bir kere oraya golf gezisi yapmıştım. Mükemmel sahâları vardı. Biraz düzdü ama oynanabilir durumdaydı."

Deanna başını sallayarak Brian'ın sözünü kesti. "Brian'la birlikte olduğunda her şeyin golfle bir ilgisi olduğunu keşfedersin."

"Kuzey Carolina'da nerede?" diye sordu Theresa.

Brian sigarasını yaktı ve bir nefes çekti. Dumanı üfledi ve konuşmaya başladı.

"Wilmington yakınlarında -hatta oraya ait bile olabilir- sınırlarını tam olarak bilmiyorum. Eğer arabayla gidilirse, Myrtle Beach' den bir buçuk saat kuzeyde. *Korku Burnu* isimli filmi duymuş muydun?"

"Elbette."

"Korku Burnu Nehri Wilmington'dadır ve iki filmin de çekildiği yer orasıdır. Aslında orada birçok film çekilmiştir. Büyük film stüdyolarının birçoğunun kasabada mekânları vardır. Wrightsville Beach, körfezin hemen üst tarafında bir adadır. Çok gelişmiştir-yazlıkçıların yeri haline geldi bile. Orada film çeviren yıldızların mekânıdır."

"Nasıl daha önce hiç duymamışım ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım Myrtle Beach yüzünden çünkü orası güneyde çok ünlüdür. Çok güzel bir kumsalı vardır, beyaz kum, ılık su. Eğer fırsat bulursan, orada muhteşem bir hafta geçirebilirsin."

Theresa cevap vermeyince Deanna sesinde muzip bir tonla konuştu.

"Yazarımızın nerede olduğunu artık biliyoruz sanırım."

Theresa omuz silkti. "Sanırım öyle ama emin olamayız. Tattillerini geçirdikleri veya gezmeye gittikleri bir yer olabilir. Bütün bunlar orada yaşadığını göstermez."

Deanna başını salladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Mektubun tarzına bakarsan-gördüğü rüya bir ya da iki kere ziyaret ettiği bir yerde geçmesi için fazlasıyla gerçek."

"İçime kurt düşürmeyi çok iyi başarıyorsun, değil mi?"

"İçgüdüler. Sen onlara göre hareket etmeyi öğrenirsen, ben de Wrightsville Beach'in veya Wilmington'ın bu adamın yaşadığı yer olduğu hakkında iddiaya girmeye can atacağım."

"Yani?"

Deanna, Brian'ın eline uzandı, sigarasını aldı, derin bir nefes çekti ve geri vermedi. Bunu yıllardır yapardı. Sigarayı kendisi yakmadığı için sigara bağımlısı olmadığına inanırdı. Brian karısının ne yaptığını farketmeden bir sigara daha yaktı. Deanna ileriye baktı.

"Mektubun yayımlanması konusunu düşündün mü?"

"Aslını istersen hayır. Bunun iyi bir fikir olduğuna hâlâ inanmıyorum."

"Peki isimlerini kullanmazsak ne dersin-yalnızca isimlerinin baş harflerini kullanırsak? İstersen Wrightsville Beach ismini bile değiştirebiliriz?"

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü iyi bir hikâyeyi gördüğüm anda anlarım. Dahası, bu mektubun birçok insana bir sürü şey ifade edeceğini düşünüyorum. İnsanlar bugünlerde o kadar meşgul ki, romantizm ölüyor gibi görünüyor. Bu mektup bu tür şeylerin hâlâ gerçekleştiğini gösteriyor."

Theresa farkında olmadan saçını eline aldı ve parmaklarıyla kıvrıma başladı. Çocukluğundan beri, bir şeyler düşündüğünde böyle yapardı. Uzun süre sonra cevap verdi.

"Peki."

"Yapacak mısın?"

"Evet, ama biraz önce söylediğin gibi yalnızca isimlerinin baş harflerini kullanacağız ve Wrightsville Beach kısmını da iptal edeceğiz. Ben de mektubu tanıtmak için birkaç şey yazacağım."

"Çok sevindim," diye haykırdı Deanna çocuksu bir heyecanla. "Kabul edeceğini biliyordum. Yarın fakslarız."

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Theresa çalışma odasındaki masanın çekmecesinde bulduğu kâğıt ve kalemle köşe yazısının başlangıç cümlelerini el yazısıyla yazdı. İşini bitirdiğinde odasına gitti, iki kâğıdı yatağının yanındaki komidine koydu ve yatağına kıvrıldı. O gece deliksiz bir uyku çekti.

Ertesi gün Theresa ve Deanna, Chatham'a gittiler ve bir yazı bürosunda mektubu daktiloyle yazdırdılar. İkisi de taşınabilir bilgisayarlarını getirmediklerinden, ve Theresa köşesinde mektuba ait bazı noktaların çıkmamasında ısrarcı davrandığından, mektubu tekrar yazdırmak yapılacak en mantıklı iş olmuştu. Yazı hazır olduğunda faksladılar. Yazıyı ertesi günkü gazetedede okuyabileceklerdi.

Sabahın ve öğleden sonranın geri kalan kısmı bir önceki günkü gibi geçti. Alışveriş, kumsal, oradan buradan konuşmalar ve lezzetli bir akşam yemeği. Gazete ertesi sabah erkenden ellerine ulaştığında, Theresa'nın ilk işi yazıyı okumak oldu. Sabah erkenden kalkmış, Brian ve Deanna uyanmadan koşusunu bitirmişti. Gazeteyi açıp köşe yazısını okudu.

Dört gün önce, tatilde, radyoda eski parçaları dinlerken, Sting'in 'DENİZDEN GELEN MEKTUP' isimli şarkısı çalmaya başladı. Bu duygusal ezgiyle heyecanlanarak bir tane de ben bulayım diye hemen sahile koştum. Birkaç dakika sonra gerçekten bir şişe bulmuştum ve tabii ki içinde bir mektup vardı. (Aslında şarkıyı dinlememiştim; bunu yazının etkisi artsın diye ekledim. Ama dün sabah, içinde dokunaklı bir mektup olan bir şişe buldum gerçekten.) Mektubu bir türlü kafamdan atamadım ve normalde yazılarım da yer verdiğim bir şey olmamasına karşın, sonsuz sevgi ve sadakatin bu kadar nadir bulunduğu bir zamanda yaşadığımız için, en az benim kadar anlamlı bulacağınızı düşünerek mektuba bu köşede yer verdim.

Köşenin geri kalan bölümünde mektuba yer verilmişti. Deanna kahvaltı için Theresa'ya katıldığında, ilk iş olarak köşeyi okudu. "Muhteşem," dedi bitirdiğinde. "Şimdi çok daha güzel görünüyor. Bu yazıya cevap olarak bir sürü mektup alacaksın."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Eminim."

"Normalden daha fazla mı olacak?"

"Tonlarca fazla. Bunu hissediyorum. Aslında bugün John'u arayacaktım. Bu yazıyı birkaç yere göndermesini isteyeceğim. Bu yazı pazar baskılarında bile çıkabilir."

Ekmeğini yiyen Theresa, Deanna'ya inanmakla inanmamak arasında tereddüt ederek ama bir yandan da meraklanarak, "Göreceğiz," dedi.

BÖLÜM 3

Cumartesi günü, sekiz günlük tatilden sonra, Theresa Boston'a geri döndü.

Dairesinin kapısını açtığı anda, Harvey arka taraftaki yatak odasından koşarak geldi. Bacağına sürünüp yumuşak bir şekilde mırıldandığında, Theresa, Harvey'i kucağına aldı ve birlikte buzdolabına gittiler. Buzdolabından bir parça peynir aldı ve başını okşayarak peyniri kediye verdi. Tatile gittiğinde komşusu Ella'nın kedisine bakmayı kabul ettiği için şükrediyordu. Harvey peyniri bitirdiğinde Theresa'nın kucağından zıpladı ve verandaya açılan sürgülü kapıya doğru usulca yürüdü. Daire sürekli kapalı kalmaktan havasız olduğu için Theresa sürgülü kapıları açtı.

Çantalarını boşaltıp, anahtarlarını ve gelen mektuplarını Ella'dan aldıktan sonra, kendisine bir kadeh şarap koydu, müzik setinin yanına gitti ve yeni aldığı John Coltrane CD'sini çalmaya başladı. Caz sesi odayı doldurmaya başladığında, Theresa postayı bir düzene sokmaya koyuldu. Her zamanki gibi gelenler çoğunlukla faturaydı ve Theresa daha sonra ilgilenmek için bunları bir kenara koydu.

Telesekretere sekiz mesaj bırakılmıştı. İkisini, daha önce çıktığı iki erkektendi ve fırsat bulursa aramasını istiyorlardı. Ne yapacağını bir an düşündükten sonra, aramamaya karar verdi. İki erkek de kendisine çekici gelmemişti ve sırf boşluk doldur-

mak için de kimseyle çıkmak istemiyordu. Ayrıca annesi ve kız-kardeşi de aramıştı ve onları aramasını istiyorlardı. Kevin hiç aramamıştı. O anda Arizona'da bir yerlerde babasıyla rafting ve kamp yapıyor olmalıydı.

Kevin olmadan ev garip bir sessizliğe gömülmüştü. Öte yandan bir o kadar da düzenliydi ve bu da sıkıntısını biraz olsun hafifletiyordu. Kısa bir süre için bile olsa, yalnızca kendi dağınıklığını toplayacağı bir eve gelmek güzel bir şeydi.

Bu yıl hâlâ kullanabileceği iki haftalık iznini düşündü. Daha önceden söz verdiği için Kevin'le birlikte bir süre deniz kenarına bir yerlere gideceklerdi. Ama geriye bir hafta kalıyordu. Bu bir haftalık izni Noel'de alabilirdi ama Kevin bu yıl Noel'i babasıyla geçireceği için bu fikir pek anlamlı gelmedi. Noel'i yalnız geçirmekten nefret ediyordu -Noel her zaman en sevdiği tatildi- ama başka seçeneği yoktu. Bu konu üzerinde kafa yormanın anlamsız olduğuna karar verdi. Belki de Bermuda'ya veya Jamaika'ya ya da Karaippler'de bir yere gidebilirdi ama yalnız başına gitmek istemiyordu ve kendisiyle birlikte gelebilecek kimse de yoktu. Belki Janet gelebilirdi ama bu da çok zayıf bir ihtimaldi. Üç çocuk bütün vaktini alıyordu ve Edward da işinden izin almakta güçlük çekiyordu. Ya da bu bir haftayı uzun süredir planladığı evle ilgili işleri halletmek için kullanabilirdi... ama bu da iznini boşa harcamak gibi geliyordu. Kim tatilini evi boyamak veya duvar kâğıdı kaplamakla geçirmek isterdi ki?

En sonunda düşünmekten vazgeçti ve aklına ilginç bir şeyler gelmediği takdirde iznini gelecek yıla aktarmaya karar verdi. Belki Kevin'le birlikte birkaç haftalığına Hawaii'ye giderdi.

Yatağa girdi ve Cape Cod'da başladığı romanlardan birini eline aldı. Hızlı ve dikkati dağılmadan neredeyse yüz sayfa kadar okudu. Gece yarısı ışığı kapattı. Ve altı gündür ikinci kez, rüyasında boş bir kumsalda yürüdüğünü gördü ve bunun nedenini yine çözemedi.

Pazartesi günü masasında bulduğu mektupların çokluğu inanılmazdı. İşe geldiğinde masasında neredeyse iki yüz mektup vardı ve aynı gün postacı elli mektup daha getirdi. Ofise girdiği anda Deanna kibirli bir şekilde masadaki yığını gösterdi. "Gördün mü?" dedi gülümseyerek. "Sana söylemiştim."

Theresa telefon bağlanmamasını istedi ve mektupları açmaya başladı. İstisnasız bütün mektuplar, köşesinde yayımladığı mektupla ilgiliydi. Mektupların birkaçı erkeklerden gelmesine karşın büyük çoğunluğu kadınlardandı ve Theresa bu kadar farklı ve çok sayıda kadının fikir birliği yapmasına şaşırıyordu. Her mektup, kadınların o mektuptan ne kadar etkilendiklerini açıklayan düşüncelerini dile getirmişlerdi. Birçoğu yazarın ismini soruyor, bir kısmı da mektubun yazarı bekârsa kendisiyle evlenmek istediklerini belirtiyordu.

Yurt çapında, hemen hemen bütün pazar baskılarında mektup yayınlanmıştı. Los Angeles'tan bile mektup gelmişti. Altı erkek mektubu kendilerinin yazdığını iddia ediyor, dört tanesi telif hakkı talep ediyordu-hatta bir tanesi yasal yollara başvuracağına dair tehditler savuruyordu. Ama Theresa el yazılarını incelediğinde, hiçbirinin mektuptakiyle örtüşmediğini gördü.

Öğle olduğunda çok sevdiği Japon lokantasına gitti ve diğer masalarda oturan birkaç kişi köşesini okuduklarını söylediler. Bir adam, "Karım mektubu buzdolabının kapağına astı," dediğinde, Theresa kahkahasına engel olamadı.

Gün bitimine doğru Theresa yığının büyük bölümünü okumuştur ve kendini yorgun hissediyordu. Bir sonraki köşe yazısını hazırlamamıştı bile ve teslim tarihi yaklaştığı için her zamanki gibi, boynunun arkasında hafif bir ağrı hissediyordu. Beş buçukta, Kevin'in uzakta olması ve bunun kendisinde neler uyandırdığıyla ilgili bir yazıya başladı. Tahmin ettiğinden daha iyi gidiyordu; telefonu çaldığında yazıyı neredeyse bitirmek üzereydi.

Arayan gazetenin sekreteriydi.

"Theresa, telefon bağlamamamı istediğini biliyorum ve isteğini de yerine getirdim," diye söze başladı kadın. "Bu hiç kolay olmadı, bu arada bugün yaklaşık altmış telefon geldi sana. Telefon bütün gün hiç susmadı."

"Bir sorun mu var?"

"Bir kadın sürekli arıyor. Bugün beş ve geçen hafta da iki kez aradı. İsmi vermiyor ama artık sesini tanıyorum. Seninle konuşması gerektiğini söylüyor."

"Not alamaz mısın?"

"Denedim ama çok ısrarcı. Boş bir dakikan olana kadar hatı beklemek istiyor. Çok uzaktan aradığını söylüyor ama seninle konuşması gerekiyormuş."

Theresa önündeki ekrana bakarak bir süre düşündü. Köşe yazısı bitmek üzereydi-yalnızca bir iki paragrafı kalmıştı.

"Ona ulaşabileceğim bir telefon numarası alamaz mısın?"

"Hayır, kesinlikle vermiyor. Çok inatçı."

"Ne istediğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama kadının çok değişik bir konuşma tarzı var-bugün arayanlardan çok farklı. Bu arada arayan bir adam bana evlenme teklifi etti."

Theresa güldü. "Tamam, biraz beklemesini söyle. Birkaç dakika içinde onunla konuşacağım."

"Tamam."

"Hangi hatta?"

"Beşinci."

"Teşekkür ederim."

Theresa yazıyı çabucak bitirdi. Telefonu kapattığı anda yazısını bir kez daha kontrol edecekti. Telefonu açtı ve beşinci hattı aldı.

"Merhaba."

Bir süre hiçbir ses duyulmadı. Sonra, yumuşak, melodik bir ses, "Theresa Osborne'la mı görüşüyorsunuz?" dedi.

"Evet, buyrun." Theresa arkasına yaslandı ve saçıyla oynamaya başladı.

"Şişedeki mektupla ilgili köşe yazısını siz mi yazdınız?"

"Evet. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Arayan kadın tekrar duraksadı. Theresa kadının ne söyleyeceğini düşündüğünü hissetti. Kadının nefesini duyabiliyordu. Bir dakika sonra kadın, "Bana mektuptaki isimleri söyleyebilir misiniz?" dedi.

Theresa gözlerini kapattı ve saçını bıraktı. *Bir meraklı daha*, diye düşündü. Gözleri ekrana gitti ve yazısını okumaya başladı.

"Hayır, üzgünüm ama bunu yapamam. Bu bilgiyi kimseye vermek istemiyorum."

Kadın tekrar sessizleştiğinde Theresa sabırsızlandı. Ekrandaki ilk paragrafı okumaya başlamıştı. Sonra, kadın kendisini şaşırttı.

"Lütfen," dedi. "Bilmem gerekiyor."

Theresa gözlerini ekrandan ayırdı. Kadının sesinde kesinlikle içten bir hava vardı. Bir şey daha vardı ama Theresa bunu çözemiyordu.

"Çok özür dilerim," dedi Theresa en sonunda. "Bunu gerçekten yapamam."

"Peki bir soru sorsam cevaplayabilir misiniz?"

"Belki."

"Mektup Garrett isimli biri tarafından Catherine'e mi yazılmıştı?"

Theresa birden dikkat kesildi ve sandalyesinde dikleşti.

Heyecanlanarak, "Siz kimsiniz?" diye sordu ve sözler ağzından döküldüğü anda arayanın sorusunun cevabını aldığını farketti.

"Bu doğru, değil mi?"

"Kimsiniz?" diye daha yumuşak bir tonda sordu Theresa bu kez. Kadının cevap vermeden önce derin bir nefes aldığını duydu.

"Benim adım Michelle Turner ve Virginia'da, Norfolk'da yaşıyorum."

"Bunu nereden bildiniz?"

"Eşim donanmada ve şu anda burada görevli. Üç yıl önce, kumsalda yürüyüşe çıkmıştım ve tıpkı sizin tatilde bulduğunuz gibi bir şişe buldum. Köşenizi okuduktan sonra mektubun aynı kişi tarafından yazıldığını anladım. İsimlerinin baş harfleri aynıydı."

Theresa bir an durakladı. Olamaz, diye düşündü. Üç yıl önce mi?

"Mektup ne tür bir kağıda yazılmıştı?"

"Bej rengi bir kâğıttı ve sağ üst köşesinde denize açılmış bir yelkenli resmi vardı."

Theresa kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Buna hâlâ inanamıyordu.

"Sizin mektubunuzda da bir yelkenli resmi vardı, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Theresa.

"Biliyordum. Köşenizi okuduğum anda anlamıştım." Michelle sırtından büyük bir yük kalkmış gibi rahatlamıştı sanki.

"Mektup hâlâ elinizde mi?" diye sordu Theresa.

"Evet. Kocam hiç görmedi ama sakladığım yerden ara sıra çıkarıp tekrar tekrar okuyorum. Köşenizde yayımladığınız mektuptan biraz farklı ama duygular aynı."

"Mektubu bana fakslayabilir misiniz?"

"Elbette," dedi kadın bir an duraksadıktan sonra. "İnanılmaz, değil mi? Yani bu kadar zaman önce benim, şimdi de sizin elinize geçmesi?"

"Evet," dedi Theresa fısıldayarak. "Gerçekten öyle."

Michelle'e faks numarasını verdikten sonra biraz önce yazdığı köşe yazısını bir türlü düzeltemedi. Mektubu fakslayabilmek için Michelle'in bir postaneye gitmesi gerekiyordu ve Theresa mektubu beklerken masasıyla faks makinesi arasında defalarca gidip geldi. Kırk altı dakika sonra faks makinesinin harekete

geçtiğini duydu. İlk sayfa Ulusal Faks Servisinin kapak sayfasıydı; faksın *Boston Times*'dan Theresa Osborne'a verilmesi gerektiğini belirtiyordu.

Sayfanın makinenin altındaki çekmeceye düşmesini izledi ve faks makinesi ikinci sayfayı alırken çıkan her satırı takip etti. Sayfa hızlı geliyordu -bir sayfayı on saniyede almıştı- ama bu bekleyiş bile Theresa'ya çok uzun gelmişti. Sonra üçüncü sayfa gelmeye başladı ve Theresa, bu mektubun da kendisinininki gibi arkalı önlü olduğunu tahmin etti.

Faks makinesi işlemin bittiğini belirten bitiş sinyalini verdiğinde, Theresa sayfalara uzandı. Hiç bakmadan mektubu masasına götürdü, ters bir şekilde koydu ve nefesini düzenlemek için birkaç dakika bekledi. Yalnızca bir mektup, diye kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Derin bir nefes alarak kapak sayfasını kaldırdı. Sağ üst köşedeki yelkenli resmini görmesi, mektubun aynı kişi tarafından yazıldığını ispatlamaya yetiyordu. Kağıdı daha aydınlık bir yere kekti ve okumaya başladı.

6 Mart 1994

Catherine, Sevgilim,

Neredesin? Bu karanlık evde yapayalnız otururken, neden ayrılmak zorunda kaldığımızı düşünüp duruyorum.

Anlamak için ne kadar çabalasam da, bu soruların cevabını bulamıyorum. Cevap aslında çok basit ama mantığım bu cevabı bir kenara itiyor ve uyanık olduğum saatlerde bütün bunları düşünerek paramparça oluyorum. Ben sensiz yitmiş bir insanım. Ruhunu yitirmiş biriyim, evi olmayan bir serseriyim, amaçsız bir yolculuğa çıkmış yapayalnız bir kuşum. Bir yandan bütün bunları üzerimde taşıyırken, bir yandan da bir hiçim. İşte sevgilim, sensiz hayatım bu. Bana yaşamayı tekrar göstermen için seni özleyip duruyorum.

Happenstance'in esintili güvertesinde bir zamanlar ki halimizi hatırlamaya çalışıyorum. Onun üzerinde ne kadar çalıştığımızı hatırlıyor musun? Onu tekrar inşa ederken adeta okyanusun bir parçası olmuştuk çünkü bizi birbirimize getiren şeyin okyanus olduğunu biliyorduk. İşte bu tür zamanlarda gerçek mutluluğun anlamını anlıyorum. Geceleyin, zifiri karanlık denize açıldığımızda, ay ışığının yansıttığı güzelliğini seyrederdim. Seni büyük bir hayranlıkla seyrederken, kalbimin en derin köşesinde sonsuza kadar birlikte olacağımızdan bir kere daha emin olurdum. İki insan açık olduğunda her zaman böyle mi olur diye düşünüyorum. Cevabı bilmiyorum ama Tanrı seni benden alındığı an eğer bir başlangıç noktasıysa, sanırım başka bir cevap verebilirim. Şu andan itibaren yapayalnız olacağımı biliyorum.

Seni düşünüyorum. rüyalaruma giriyorsun ve sana en çok ihtiyaç duyduğum anlarda seni gözümün önüne getiriyorum. Elimden ancak bu kadar geliyor ve bunlar bana yetmiyor. Bildiğim tek şey, hiçbir şeyin yeterli olmayacağı; ama başka ne yapabilirim ki? Eğer burada olsaydın bana akıl verirdin ama ben bu imkânâ bile sahip olamayacağımı biliyorum. Acı çektiğimde beni teselli edecek doğru kelimeleri her zaman bilirdin. Kendimi iyi hissettirmeyi her zaman çok iyi başarırdın.

Sensiz kendimi nasıl hissettiğimi bilmen mümkün mü? Rüya gördüğüm zaman bunu bildiğini hayal etmeyi çok seviyorum. Seninle beraber olmadık önce, yaşamımda anlamsız, mantıksız adımlar atmış olabilirim. Yürümeyi öğrendiğimden beri attığım her adımın seni bulmaya yönelik olduğunu şimdi anlıyorum. Seninle beraber olmak bizim kaderimiz.

Ama şimdi, evimde yapayalnızken, kaderin insanı mutlu edebildiği gibi yaratabildiğini de biliyorum ve bunun nedenini bulmaya çalışıyorum; tüm dünyada sevebileceğim bütün insanların arasında neden benden alınan birine açık olmak zorunda olduğumu soruyorum kendime.

Garrett

Theresa mektubu okuduktan sonra arkasına yaslandı ve parmaklarını dudaklarına götürdü. Haber odasından yükselen sesler çok uzaklardan geliyor gibiydi. Cüzdanına uzandı, ilk mektubu buldu ve iki mektubu masasının üzerinde yan yana koydu. Önce ilk mektubu, sonra da ikincisini okuduktan sonra tam ters sırayla tekrar okudu; kendini özel, gizemle dolu bir dakikanın bir tür istenmeyen izleyicisi olarak hissediyordu.

Masasından kalktı; garip bir şekilde her şey hallolmuş gibiydi. İçinde patlayan duyguları yorumlamaya çalışarak parayla çalışan makineden kendisine bir kutu elma suyu aldı. Ancak, masasına geri döndüğünde bacakları titremeye başladı ve Theresa kendini sandalyesine bıraktı. Eğer doğru yerde duruyor olmasaydı mutlaka yere düşerdi.

Biraz rahatlamak için masasının üzerindeki yığını düzenlemeye koyuldu. Tükenmez kalem çekmeceye, araştırmaları için kullandığı makaleler dosyalara girdi, zımbayı doldurdu, kalemeleri açtı ve bir kupa kahve alarak yerine geçti. İşini bitirdiğinde, o ana kadar hiç dokunmadığı iki mektup dışında her şey olması gereken yere yerleşmişti.

İlk mektubu bulmasından iki hafta sonra, içindeki pragmatist kendisini yaşadığı olayları geriye itmesine zorlarken, kelimelerin bıraktığı derin etkiyi hâlâ yaşıyordu. Ama şu anda bu imkânsız görünüyordu. Büyük ihtimalle aynı kişi tarafından yazılan ikinci mektubu bulduktan sonra bunu gerçekleştirmek mümkün değildi. Başka mektuplar da var mı, diye düşündü. Ve

nasıl biri bu mektupları şişede gönderirdi? Bir başka insan-
yıl önce bir başka mektubu bulup sırf kendisini de etkiledi-
saklaması mucizevi bir şey gibi görünüyordu. Ama bu ol-
Peki bütün bunların anlamı neydi?

Bunlar kendisine fazla bir şey ifade etmemeliydi, bunu bi-
liyordu, ama maalesef çok etkilenmişti. Elini saçlarının arasın-
dan geçirdi ve odaya baktı. Her yerde insanlar koşuşturuyordu.
Elma suyunu açtı, kafasından geçenleri çözmeye çalışarak bir
yudum aldı. Henüz tam olarak emin değildi; tek istediği birkaç
dakika kendini biraz toparlayana kadar masasına kimsenin gel-
memesiydi. İki mektubu katlayıp cüzdanına yerleştirirken, ikinci
mektubun giriş cümlesi aklından çıkmıyordu.

Neredesin?

Köşe yazılarını yazdığı bilgisayar programından çıktı ve
korktuğu halde, İnternet'e giriş yaptığı programı açtı.

Bir anlık duraksamadan sonra, arama programına WRIGHT-
SVILLE BEACH yazdı ve başlama komutunu verdi. Ekranda bir
listenin çıkacağını biliyordu ve beş saniyeden kısa sürede se-
çebileceği farklı başlıklar çıktı.

**İçinde Wrightsville Beach ismi geçen 3 site var. Siteler
1'den 3'e verilmiştir.**

**Konumlandırı Kategorileri-Yer Siteleri-Mariposa Web
Sayfaları**

Yer Kategorileri

**Yöresel: Birleşik Devletler Eyaletleri: Kuzey Carolina:
Şehirler: Wilmington: Emlakçılık: -Ticar Emlakçılık Şirketi-
Wrightsville Beach ve Carolina Beach'de de şubeleri var.**

**Yöresel: Birleşik Devletler Eyaletleri: Kuzey Carolina:
Şehirler: Wrightsville Beach: Yerleşim.**

Cascade Beach Yöresi

Ekrana bakmaya devam ederken, aniden kendini çok gülünç
hissetti. Deanna, Garrett'in Wrightsville Beach yöresinde bir
yerlerde yaşadığı konusunda haklı olsa bile yerini bulmak nere-
deyse imkânsız olacaktı. Öyleyse neden bulmaya çalışıyordu?

Aslında bunun nedenini çok iyi biliyordu. Mektuplar bir ka-
dını derinden seven ve şu anda yalnız olan bir adam tarafından
yazılmıştı. Genç bir kızken ideal erkeğe inanırdı-çocukluğundaki
öykülerdeki prens veya şövalyelere. Öte yandan, bu tür adamlar
gerçek hayatta yoktu. Gerçek insanların gerçek gündemleri,
gerçek istekleri ve diğer insanların davranış biçimleri konusun-
da gerçek beklentileri olurdu. Dışarda iyi erkeklerin de olduğu
doğruydı -bütün kalpleriyle seven ve önlerine çıkan güçlükler
karşısında asla sarsılmayan erkekler- David'den ayrıldığından
beri karşılaşmak istediği erkek tipi de buydu. Ama böyle birini
nereden bulacaktı?

İşte bugünlerde böyle bir adamın var olduğunu biliyordu -ve
bu adam şu anda yalnızdı- ve o kadın her kimse-büyük ihtimalle
ölmüştü veya hiçbir açıklama yapmadan ortadan yok olmuştu.
Ama Garrett bu kadını üç yıldır aşk mektupları gönderecek ka-
dar seviyordu. Her şey bir yana bırakıldığında, Garrett sevdiği
kişinin gitmesinin üzerinden uzun zaman geçmesine karşın, onu
hâlâ tüm kalbiyle sevebileceğini ve daha da önemlisi hâlâ bağlı
kalabileceğini göstermişti.

Neredesin?

Bu cümle, sabah başlayıp öğleden sonra da çalmaya devam
eden radyo şarkıları gibi beyinde çınlıyordu.

Neredesin?

Ne yapacağını tam olarak bilmiyordu ama adamın yaşadığı-
na emindi ve kendisini derinden etkileyen bir şeyle karşılaştığı
anda onun peşine düşmesi gerektiği çocukluğunda öğrendiği bir
şeydi. Eğer insan bu duyguyu bir kenara atarsa, daha sonra
neler olacağını asla öğrenemezdi ve zaman geçtikçe, ilk başta
hatalı olduğunu keşfetmekten çok daha kötü şeyler yaşanırdı.

Çünkü eğer hata yapılmışsa, insan arkasına dönmeden yaşamına devam eder ve neler olacağını asla merak etmezdi.

Peki bütün bunlar kendisini nereye götürecekti? Ve bütün bunların anlamı neydi? Mektubun bulunması kaderin bir oyunu muydu, yoksa yalnızca bir raslantı mıydı? Ya da belki de yaşamında eksik olan bir şeylerin hatırlatılmasıydı yalnızca. Bu son ihtimali düşünürken farkında olmadan saçlarıyla oynamaya başladı. Tamam, dedi kendi kendine. Bununla yaşayabilirim.

Ama o gizemli yazarı merak ediyordu ve bunu reddetmenin hiçbir anlamı yoktu, en azından kendi içinde. Ve diğer insanların bunu anlayamayacağını düşünerek (aslında kendi bile bir anlam veremezken başkalarının anlamasını nasıl bekleyebilirdi?) hissettiklerinden kimseye söz etmemeye karar verdi.

Neredesin?

Aslında bilgisayardaki araştırmalarının veya Garrett'dan etkilenmesinin hiçbir yere varmayacağını çok iyi biliyordu. Gelecekte zaman zaman anlatacağı bir tür değişik bir öykü haline gelecekti. Yaşantısını aynı şekilde sürdürecekti, köşe yazılarını yazacak, Kevin'le vakit geçirecek ve yalnız bir ebeveynin yapması gereken işleri yapmaya devam edecekti.

Ve çok haklıydı da. Yaşamı aynen düşündüğü gibi sürecekti. Ama üç gün sonra olan bir şey, Theresa'nın bir valiz kıyafet ve bir yığın kâğıtla bilinmeyene doğru yönelmesine neden oldu. Bunun anlamlı veya anlamsız olduğu kesinlikle belli bile değildi.

Theresa, Garrett'dan gelen üçüncü mektubu bulmuştu çünkü.

BÖLÜM 4

Üçüncü mektubu bulduğu gün normal olarak olağanüstü hiçbir şey beklemiyordu. Tipik bir Boston yaz ortası günüydü -sıcak, nemli ve bu tür günlerde verilen klasik haberlerle dolu bir gündü- gerilmiş sinirlerin neden olduğu birtakım saldırılar ve bu işi ileri götürüp öğleden sonrasının erken saatlerinde cinayet işleyen iki kişi.

Theresa haber odasında, otistik çocuklar üzerine bir konuda araştırma yapıyordu. Geçmiş yıllarda birçok dergide çıkan makaleler *Boston Times*'de mükemmel bir veri tabanı haline getirilmişti. Bilgisayarıyla Harvard veya Boston Üniversitelerinin kütüphanelerine ulaşabiliyor, bu yerlerdeki yüz binlerce makale belli bir düzenle sıraya sokulmuş olduğu için, araştırmalar birkaç yıl öncesine göre çok daha kolay ve hızlı bir şekilde ilerleyebiliyordu.

Birkaç saat içinde son üç yılda yazılmış ve adını bile duymadığı dergilerde yayımlanmış yaklaşık otuz makale bulmuştu ve altı başlık bir şekilde kullanabileceği kadar ilgi çekici görünüyordu. Eve dönerken Harvard'ın önünden geçeceği için makaleleri o zaman almaya karar verdi.

Bilgisayarını kapatacağı sırada aklına bir fikir geldi ve birden durdu. *Neden olmasın*, diye sordu kendi kendine. *Uzun bir yol olacak ama ne kaybederim ki?* Sandalyesine oturdu, Harvard'ın veri tabanına tekrar girdi ve DENİZDEN GELEN MEKTUP yazdı.

Kütüphane sisteminde makaleler konuya veya başlığa göre sıralandığı için, araştırmasını hızlandırmak için başlıkları taramaya başladı. Konu taraması sonunda genelde daha çok makaleye ulaşıyordu ama bu makaleler arasında ilerlemek çok yorucu bir işti ve şu anda bunu yapmak için yeterli zamanı yoktu. Başla komutunu verdikten sonra arkasına yaslandı ve yeni bilgilerin bilgisayarın ekranında çıkmasını bekledi.

Aldığı cevap Theresa'yı şaşkına çevirdi. Bu konuda son birkaç yılda yaklaşık bir düzine makale yazılmıştı. Birçoğu değişik bilimsel dergilerde yayımlanmıştı ve başlıkları bu şişelerin okyanus akıntılarını öğrenmek için kullanıldığını gösteriyordu.

Ancak üç makale ilginçti ve Theresa bu makaleleri de almaya karar vererek başlıkları not etti.

Trafik çok sıkıştı ve bir o kadar da ağır ilerliyordu; kütüphaneye gidip aradığı dokuz makalenin fotokopisini almak sandığından çok daha uzun sürdü. Eve geç gitti ve mahalledeki Çin lokantasından yemek ısmarladı. Denizden gelen mektuplar hakkındaki üç makaleyi de alarak kanepeye oturdu.

Bir önceki yıl mart ayında Yankee dergisinde yayımlanmış olan ilk makaleyi okumaya başladı. Makale şişedeki mektupların tarihçesini veriyor, son birkaç yılda Kuzey Amerika kıyılarına vurmuş şişeler hakkındaki hikâyelerden söz ediyordu. Bulunan bazı mektuplar gerçekten de unutulacak gibi değildi. Theresa, Paoulina ve Ake Viking hakkındaki hikâyeye bayıldı.

Genç bir işveçli denizci olan Ake tarafından gönderilen mektubu Paoulina'nın babası bulmuştu. Denizde geçirdiği yolculuklardan birinde çok sıkılan Ake, mektubunu bulan güzel kadının kendisine cevap yollamasını istemişti. Babası mektubu Paoulina'ya vermiş, genç kız da Ake'e cevap yazmıştı. Mektuplar birbirini kovalamış, Ake en sonunda Paoulina'yı görmek için Sicilya'ya geldiğinde birbirlerine uzun süredir âşık olduklarını anlamışlar, kısa süre sonra da evlenmişlerdi.

Makalenin sonlarına doğru Theresa Long Island'da karaya vuran bir başka mektuptan söz eden iki paragraf bulmuştu:

Şişe içinde gönderilen mektupların birçoğunda, ömür boyu dostluğa dönüşmesi umuduyla cevap beklendiği belirtilir. Öte yandan bazen bu mektupları gönderen kişiler cevap istemezler. Yitirilmiş bir sevgiliye yazılmış böyle bir mektup geçen sene Long Island kıyısında bulunmuştur. Aşağıda bu mektuptan bir bölüm bulacaksınız:

Kollarımda olmadığın için ruhumda büyük bir boşluk hissediyorum. Kalabalıkta senin yüzünü bulmaya çalışıyorum. Bunun imkânsız bir şey olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Seni aramanın sonuçta hüsranda bitecek bir macera olduğunu biliyorum. Geçmişte seninle bir gün ayrılmak zorunda katarsak ne olacağı hakkında konuşmuştuk; o gece sana verdiğim sözü tutamıyorum. Üzgünüm sevgilim, ama senin yerini alabilecek bir başkası asla olmayacak. O gece kulağına fısıldadığım kelimeler tam bir delilikti ve bunu o zaman farketmeliydim. Sen ve yalnızca sen her zaman için istediğim tek şeydin ve madem şimdi burada yoksun, bir başkasını bulmak için hiçbir istek duymuyorum. Kilisede birbirimize ölüm bizi ayırmaya kadar diye söz vermiştik ve şu anda, ben de bu dünyadan göçene kadar bu kelimelerin kulağımda şunlayacağına inanmaya başladım.

Theresa yemeği kesti ve çatalını büyük bir şaşkınlıkla tabağına bıraktı.

Olamaz! Önündeki kelimelere bakakaldı. Bu imkânsız...

Ama...

ama... başka kim olabilir ki?

Ellerinin titremeye başladığını farkederek şakaklarını ovuşturdu. *Bir mektup daha mı? Makalenin başına döndü ve yazarın ismine baktı. Boston Üniversitesi'nde profesör olan Arthur Shendakin isimli biri tarafından yazılmıştı, yani...*

oralarda yaşıyor olmalı.

Yerinden fırladı ve oturma odasındaki yemek masasının yanında duran telefon rehberini aldı. İsmi bulmak için rehberi karıştırmaya başladı. Yaklaşık bir düzine Shendakin olmasına rağmen, yalnızca ikisi aradığı kişi gibi görünüyordu. İkisinin de ilk ismi "A" diye geçiyordu; Theresa telefon etmeden önce saatine baktı. Dokuz buçuktu. Geç olmuştu ama çok geç değildi. Numarayı çevirdi. İlk aradığı numarada karşısına bir kadın çıktı ve yanlış numara olduğunu söyledi; Theresa almacı yerine koyduğunda boğazının kuruduğunu farketti. Mutfığa gitti ve bir bardak su aldı. Suyunu içtikten sonra derin bir nefes aldı ve telefonun başına geri döndü.

Doğru numarayı aradığından emin oldu ve telefon çalmaya başladığında beklemeye başladı.

Bir kere.

İki kere.

Üç kere.

Dördüncü düdük sesinde umudunu kaybetmeye başlamıştı ama beşincide telefonun açıldığını duydu.

"Alo," dedi bir adam. Sesinden adamın altmışlarında olduğunu düşündü.

Boğazını temizledi.

"Merhaba, ben *Boston Times*'dan Theresa Osborne. Arthur Shendakin'le mi görüşüyorum?"

"Evet, buyrun," dedi adam şaşkın bir ses tonuyla.

Sakin ol, dedi kendi kendine Theresa.

"Ah, merhaba. Geçen yıl *Yankee* dergisinde şişedeki mektuplar hakkında yayımlanan makalenin yazarı olan Arthur Shendakin'le aynı kişi olup olmadığınızı öğrenmek için aramıştım."

"Evet, benim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Almacı tutan eli terden sırlıslam olmuştu. "Long Island'da karaya vuran mektuplardan biri hakkında bilgi almak istiyordum. Hangi mektuptan söz ettiğimi çıkarabilirsiniz mi?"

"Neden ilgilendiğinizi öğrenebilir miyim?"

"Şey," diye başladı Theresa. "*Times* da aynı konu üzerinde bir makale hazırlıyor ve mektubun bir kopyasını almak istiyorduk."

Bu kadar kolayca yalan söylediğine kendisi de şaşırdı ama gerçeği söylemek daha kötü olacaktı. Yalanı inandırıcı mıydı? Ah, merhaba, şişelerde mektup gönderen bir adama *delicesine* kapıldım ve sizin bulduğunuz mektubun aynı adam tarafından yazılıp yazılmadığını merak ediyordum...

Adam tereddütlü bir cevap verdi. "Şey, bilmiyorum. O makaleleri yazmama neden olan mektup oydu... Bunu düşünmem gerekiyor."

Theresa'nın boğazı kurumuştu. "Demek mektup sizde?"

"Evet. Birkaç yıl önce bulmuştum."

"Bay Shendakin, bunun çok garip bir istek olduğunu biliyorum ama eğer mektubu kullanmamıza izin verirseniz, size ufak bir ödeme yapmaktan mutluluk duyacağız. Ve gerçek kopyayı da istemiyoruz. Fotokopisi de olur. Böylece herhangi bir kaybinız olmayacak."

Teklifinin adamı şaşırttığını anlamıştı.

"Bu küçük ödemenin miktarı nedir?"

Bilmiyorum, her şey kendiliğinden gelişiyor. Ne kadar istiyorsunuz?

"Üç yüz dolar ödeyebiliriz ve tabii mektubu bulan kişi olarak makalede isminize yer verilecek."

Adam teklifi düşünmek için bir süre duraksadı ama reddetmek için bahane bulmadan önce Theresa tekrar konuşmaya başladı.

"Bay Shendakin, gazetede yayımlamayı düşündüğümüz makaleyle sizin makalenizin benzer olması konusunda endişe-

lenmenizi anlıyorum. Yazımın sizinkinden son derece değişik olacağı konusunda sizi temin ederim. Hazırladığımız makale temel olarak şişelerin denizde izledikleri rotayla ilgili. Bilirsiniz, okyanus akıntıları vesaire. Yalnızca okuyucularımızın ilgisini çekmek için gerçek mektuplar koymak istiyorduk."

Bu da nereden çıktı?

"Şey..."

"Lütfen Bay Shendakin. Bu benim için gerçekten çok önemli."

Adam bir süre sessiz kaldı.

"Yalnızca bir kopya mı?"

İşte!

"Evet. Size faks numarası verebilirim ya da postayla gönderebilirsiniz. Çekinizi hazırlatayım mı?"

Shendakin cevap vermeden önce yine duraksadı. "Şey... sanırım iyi olur." Adamın sesi bir şekilde köşeye kısıtlanmış ve oradan nasıl kurtulacağını bilmeyen insanların sesini andırıyordu.

"Çok teşekkür ederim Bay Shendakin." Adam fikrini değiştirmeden önce Theresa faks numarasını verdi, adamın adresini aldı ve ertesi gün parayı göndermek için kendine bir not yazdı. Kişisel çeklerinden birini gönderirse şüphe çekebileceğini düşünmüştü.

Ertesi gün, ödemeyi yaptığını bildirmek için Boston Üniversitesi'nde profesörün ofisini aradıktan sonra, bütün gün başı dönerek işini yapmaya çalıştı. Üçüncü mektubun da varolduğunu öğrenmek, başka konularda yoğunlaşmasını son derece zorlaştırıyordu. Mektubun aynı kişi tarafından yazılmış olduğunun hiçbir garantisi yoktu elbette ama eğer öyleyse, Theresa ne yapacağını bilmiyordu. Neredeyse bütün gece Garrett'i düşünmüş, adamın dış görünüşünü hayal etmeye çalışmış, nelerden hoş-

landığı hakkında kafa yormuştu. Theresa tam olarak neler hissettiğini anlayamıyordu ama en sonunda bütün bunları mektubun çözmesine karar verdi. Eğer mektup Garrett'dan değilse, bu işi burada noktalayacaktı. Garrett'i aramak için bilgisayarına başvurmadan vazgeçecek, başka mektuplar bulmak için araştırma yapmayacaktı. Ve eğer hâlâ o iki mektubu düşünmeye devam ederse, mektupları fırlatıp atacaktı. Yaşamına hakim olmadığı sürece merak iyi bir şeydi ve Theresa bunun olmasına izin vermeyecekti.

Öte yandan, eğer mektup Garrett'dansa...

İşte o zaman ne yapacağını bilmiyordu. Bir parçası bunun böyle olmayacağını ümit ediyordu, böylece o kararı uygulamak zorunda kalmayacaktı.

Faks makinesinin yanına gitmeden önce masasında bilinçli olarak biraz oturdu. Bilgisayarını açtı, üzerinde çalıştığı köşe yazısıyla ilgili bilgi almak için iki doktoru aradı ve yazabileceği başka konuları bir yere not etti. Acil işlerini bitirdiğinde mektubun Garrett'dan olmadığına kendi kendini inandırmıştı bile. Okyanusta muhtemelen binlerce şişe dolaşıyor, dedi kendi kendine. Ve her şey benim lehime.

Yapacak başka bir şeyi kalmadığında faks makinesinin yanına gitti ve gelen faksı karıştırmaya başladı. Faks henüz düzenlenmemişti ve başka insanların dikkatine çekilmiş bir sürü faks vardı. Kendi isminin yazılı olduğu bir kapak sayfasını yığının tam ortasında buldu. Kapak sayfasıyla birlikte toplam iki sayfa daha vardı ve sayfaları daha dikkatli incelediğinde dikkatini çeken ilk şey; tıpkı ilk iki mektupta olduğu gibi, sağ üst köşedeki yelkenli resmi olmuştu. Ama bu mektup diğer ikisinden daha kısaydı ve Theresa mektubu masasına dönmekten okudu. Son paragraf, Arthur Shendakin'in makalesinde okuduğu yazıydı.

25 Eylül, 1995

Sevgili Catherine,

Son mektubumdan bu yana bir ay geçti ama bu bir ay inanılmaz derecede yavaş geçti. Yaşam, arabamın içinden gözlenen bir tiyatro oyunu haline geldi artık. Her zamanki gibi nefes alıyorum, yemek yiyorum ve uyuyorum ama faal olarak çalışmamı gerektiren hiçbir amaç kalmadı artık. Tıpkı sana yazdığım mektuplar gibi oradan oraya sürüklenip duruyorum. Nereye gittiğimi veya sana ne zaman kavuşabileceğimi hiç bilmiyorum.

Çalışmak bile duyduğum acıyı unutturmuyor. Kendi zevkim için dalış yapabilirim veya diğer insanlara dalmayı öğretebilirim ama dükkânna geri döndüğüm zaman, sensiz bir dükkân bombos görünüyor. Her zamanki gibi malları yerleştiriyorum ve siparişler veriyorum ama şu anda bile, hiç düşünmeden arkama dönüyorum ve seni çağırıyorum. Bu notu sana yazarken, bu tür şeylerin sona ereceği anı ve tabii böyle bir şeyin olup olmayacağını merak ediyorum.

Kollarımda olmadığın için ruhumda büyük bir boşluk hissediyorum. Kalabalıkta senin yüzünü bulmaya çalışıyorum, bunun imkânsız bir şey olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Seni aramanın sonuçta hüsrarla bitecek bir macera olduğunu biliyorum. Geçmişte seninle bir gün ayrılmak zorunda kalırsak ne olacağı hakkında konuşmuştuk; o gece sana verdiğim sözü tutamıyorum. Üzgünüm sevgilim, ama senin yerini alabilecek bir başkası asla olmayacak. O gece kulağına fısıldadığım kelimeler tam bir delilikti ve bunu o zaman farketmeliydim. Sen -yat-

nıca sen- her zaman için istediğim tek şeydin ve madem şimdi burada yoksun, bir başkasını bulmak için hiçbir istek duymuyorum. Kilisede bir birimize ölüm bizi ayırmaya kadar diye söz vermiştik ve şu anda, ben de bu dünyadan göçene kadar bu kelimelerin kulağımda çınlayacağına inanmaya başladım.

Garrett

"Deanna, bir dakika bakabilir misin? Seninle konuşmam gerekiyor."

Deanna başını bilgisayarından kaldırdı ve yakın gözlüklerini çıkardı. "Elbette. Ne oldu?"

Theresa hiçbir şey söylemeden üç mektubu da Deanna'nın masasına bıraktı. Deanna mektupları birer birer alırken gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Diğer iki mektubu nereden buldun?"

Theresa mektupları nasıl bulduğunu Deanna'ya anlattı. Hikâyesini bitirdiğinde Deanna sessizce mektupları okudu. Theresa, Deanna'nın karşısındaki sandalyeye geçti.

Son mektubu masaya koyduktan sonra, "Demek uzun süredir bir sır saklıyordun," dedi Deanna.

Theresa omuz silkti ama Deanna konuşmaya devam etti. "Öte yandan mektupları bulmanın yanında başka şeyler de var, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Deanna kurnaz bir gülümsemeyle, "Buraya mektupları bulduğun için gelmedin demek istiyorum," dedi. "Buraya geldin çünkü şu Garrett denen adamla ilgileniyorsun."

Theresa'nın ağzı açık kaldı ve Deanna güldü.

"Bu kadar şaşırmış görünme Theresa. Ben aptal değilim. Son günlerde bir şeyler olduğunu farketmiştim. Dikkatin o kadar dağınık ki, sanki yüzlerce mil uzaktasın. Ne olduğunu soracaktım ama hazır olduğunda benimle konuşacağını düşündüm."

"Hiçbir şey belli etmedim zannediyordum."

"Diğer insanlar için bu doğru olabilir. Ama bir şeyler yaşadığın zaman bunu sezebilecek kadar iyi tanıyorum seni. Garret gülümsedi. "Şimdi neler olduğunu anlat bakalım."

Theresa bir süre düşündü.

"Çok garip şeyler oluyor. Onu düşünmekten kendimi alamıyorum ve bunun nedenini bilmiyorum. Sanki tekrar lisedeyim ve hiç karşılaşmadığım birine deli gibi âşık olmuşum gibi. Ama bu daha da kötü-hiç konuşmamış olmamızı bir yana bırak, onu hiç görmedim bile. Bildiğim tek şey, yetmiş yaşlarında da olabileceği."

Deanna arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde onayladı. "Bu doğru... ama sorun bu değil, öyle değil mi?"

Theresa usulca başını salladı. "Hayır, değil."

"Ben de böyle düşünmüştüm," dedi Deanna mektupları tekrar eline alırken. "Gençken nasıl âşık olduklarından söz ediyor, hiçbir yerde çocuk lafı geçmiyor, dalış eğitimi veriyor ve Catherine'le yalnızca birkaç yıl evli kalmışlar gibi yazıyor. O kadar yaşlı olduğunu pek sanmıyorum."

"Ben de böyle düşünmüştüm."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Kesinlikle."

Deanna konuşurken kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Bence Wilmington'a gidip Garrett'i bulmalısın."

"Ama bu... çok saçma, bana bile..."

"Neden?"

"Çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Theresa, senin Garrett hakkında bildiklerin, benim Brian'la tanışmadan önce bildiklerimden çok daha fazla. Ayrıca sana onunla evlenmeni söylemedim, yalnızca gidip onu bul, dedim. Garrett'dan hiç hoşlanmayabilirsin, ama en azından bunu öğrenmiş olursun, öyle değil mi? Bunun ne gibi bir sakıncası olabilir ki?"

"Peki ya..." Theresa sustuğunda Deanna sözlerini tamamladı.

"Ya senin düşlediğin gibi biri değilse? Theresa, Garrett'in senin hayallerindeki adam olmadığı konusunda sana garanti veririm. Böyle biri zaten yok. Ama bence bu senin kararını etkilememeli. Eğer Garrett hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorsan git. Olabilecek en kötü şey, Garrett'in senin aradığın tarzda bir adam olmadığını öğrenmendir. Peki o zaman ne yapacaksın? Boston'a geri döneceksin ama bu sefer kafadaki soruların cevabıyla birlikte. Bunda hiçbir kötülük yok. Aslında şu anda yaşadıklarından daha kötü olamaz zaten."

"Bütün bunların çılgınca olduğunu düşünmüyor musun?"

Deanna düşünceli bir edayla başını salladı. "Theresa, uzun zamandır yeni birilerini bulmanı istiyordum zaten. Tatildayken de söylediğim gibi, hayatını paylaşacak birini bulmayı hak ediyorsun. Şimdi bu Garrett meselesinin neyle sonuçlanacağını hiç bilmiyorum. Ama bu denememen gerektiği anlamına gelmiyor. Eğer insanlar kaybedeceklerini düşünerek hiçbir şeyi denemeselerdi, bugün hangi aşamada olurduk acaba?"

Theresa bir süre sessiz kaldı. "Olan bitene fazlasıyla mantıklı yaklaşıyorsun..."

Deanna, Theresa'nın karşı koymasına omuz silkti. "Senden yaşıyım ve bir sürü olay yaşadım. Hayatım boyunca öğrendiğim en önemli şeylerden biri de bazen işi şansa bırakmak gerektiği oldu. Ve bence bu iş hiç de o kadar tehlikeli değil. Yani bu insanı bulmak için kocanı ve aileni terketmiyorsun, işinden ayrılp ülkenin öbür ucuna gitmiyorsun. Bence son derece harika bir konumun var. Oraya gitmenin senin için hiçbir kötü yanı yok, bu nedenle işi fazla büyütme. Eğer gitmek istiyorsan git istemiyorsan gitme. Bu kadar basit. Ayrıca Kevin şu anda yanında değil ve kullanabileceğin bir sürü izin günün de seni bekliyor."

Theresa parmaklarıyla saçını kıvırmaya başladı.

"Peki ya köşe yazılarım ne olacak?"

"O konuda endişelenme. Yerine mektubu yayımladığımız için elimizde hazır bekleyen bir yazı var. Daha sonra geçen yıllardan bazı şeyler yayımlarız. O zamanlar birçok gazete köşene yer vermediği için hiçbir şey farketmeyeceklerdir."

"Sen söyleyince her şey ne kadar basit görünüyor."

"Çünkü çok basit. İşin zor kısmı gidip onu bulmak. Ama bu mektuplardaki bazı ipuçları bize yardımcı olur. Birkaç telefon görüşmesi ve bilgisayarda ufak bir araştırmaya ne dersin?"

Uzun bir süre ikisi de sessiz kaldı.

"Peki," dedi Theresa en sonunda. "Umarım bu iş bittiğinde pişman olmam."

"Nereden başlayacağız?" diye sordu Theresa.

Sandalyesini Deanna'nın masasının karşı tarafına geçirdi.

"Önce," diye başladı Deanna. "Emin olduğumuz noktadan başlayalım. Sanırım isminin gerçekten Garrett olduğunu kabul etmek mantıklı olacak. Bütün mektupları bu isimle imzalamış ve bence farklı bir isim kullanmakla uğraşacak biri değil. Tek bir mektup olsaydı bunu yapabilirdi ama üç mektup olduğu için bu ismin gerçek ya da göbek adı olduğundan eminim. Her iki koşulda da insanların kullandığı isim bu olmalı."

"Ve," diye ekledi Theresa. "Büyük ihtimalle ya Wilmington'da, ya Wrightsville Beach'de veya bu iki yere yakın bir yerleşim biriminde yaşıyor."

Deanna onayladı. "Bütün mektuplar okyanustan veya okyanusla ilgili şeylerden söz ediyor ve tabii ki şişeleri attığı yer de okyanus. Mektupların yazılış tarzından, Garrett'in bunları kendini yalnız hissettiği veya Catherine'i düşündüğü zaman yazdığı anlaşılıyor."

"Ben de böyle düşünmüştüm. Mektuplarda herhangi bir özel olaydan söz etmemiş. Yalnızca gündelik yaşantısına ve duygularına yer vermişti."

"Tamam, güzel," dedi Deanna onaylayarak. İlerleme kaydettikçe heyecanlanıyordu. "Bir tekreden söz ediliyordu..."

"Happenstance," dedi Theresa. "Mektupta tekneyi kendilerinin onardığından ve birlikte denize açıldıklarından söz ediliyordu. Demek ki muhtemelen bir yelkenli."

"Bunu bir kenara yaz," dedi Deanna. "Birkaç telefonla bu konu hakkında daha çok bilgi edinebiliriz. Belki teknelerin ismiyle kayıtlı olduğu bir yer vardır. Bunu öğrenebilmek için sanırım gazeteyi arayabilirim. İkinci mektupta başka bir şey var mıydı?"

"Sanırım yok. Ama üçüncü mektupta biraz daha bilgi var. Yazdıklarından iki şey anlaşılıyor."

Deanna lafa karıştı. "Birincisi Catherine'in ölmüş olduğu."

"İkincisi de, bir zamanlar Catherine'le birlikte çalıştığı dalgıç malzemeleriyle ilgili bir dükkân işlettikleri."

"Not edilmesi gereken bir başka şey de bu. Bence gazeteden bu konu hakkında da bir şeyler öğrenebiliriz. Başka bir şey var mı?"

"Sanmıyorum."

"Neyse, iyi bir başlangıç yaptık. Umduğumuzdan daha kolay olabilir. Şimdi telefon etmeye başlayabiliriz."

Deanna'nın aradığı ilk yer, yerel baskı yapan *Wilmington Gazetesi*'ydi. Kendini tanıttı ve teknelerle ilgilenen biriyle görüşmek istediğini söyledi. Birkaç kişiye aktarıldıktan sonra balıkçılık ve diğer okyanus sporlarıyla ilgili yazılar yazan Zack Norton'la konuşmaya başladı. Tekne isimlerinin kaydını tutan bir yer olup olmadığını öğrenmek istediğini açıkladıktan sonra böyle bir yer olmadığını öğrendi.

"Tekneler, tıpkı arabalar gibi kimlik numaralarına göre kaydedilir," diye kelimeleri uzatarak konuştu adam. "Ama eğer tekne sahibinin ismini biliyorsanız ve eğer tekne listede yer alıyorsa, teknenin ismini öğrenebilirsiniz. Bu gerekli bir bilgi olmamasına rağmen birçok insan bu bilgiyi de verir." Deanna önündeki

not defterine, "Tekneler isimlerine göre listelenmiyor," diye yazdıktan sonra notu Theresa'ya gösterdi.

"Buradan umut yok," dedi Theresa sessizce.

Deanna eliyle almacı kapattı ve, "Var veya yok," diye fısıldadı Deanna. "Bu kadar erken pes etme."

Zamanını aldığı için Zack Norton'a teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra, Deanna yeniden önündeki ipucu listesine baktı. Bir süre düşündükten sonra, Wilmington bölgesindeki dalgıç malzemesi satan dükkânların telefonlarını almak için bilinmeyen numaraları aradı. Deanna listedeki on bir dükkânın ismini ve telefon numaralarını yazarken, Theresa da arkadaşını izliyordu. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı bayan?" diye soru santral memuru.

"Hayır, fazlasıyla yardımcı oldunuz. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattığında Theresa merakla ona bakıyordu. "Ardığında onlara ne söyleyeceksin?"

"Garrett'i soracağım."

Theresa'nın kalbi hopladı. "Bu şekilde mi?"

"Evet, bu şekilde," dedi Deanna numarayı tuşlarken. Paralel hattı alması için Theresa'ya işaret ederken, "Belki karşıma o çıkar," dedi ve verilen ilk dükkân olan Atlantik Maceraları'nda birilerinin telefonu açmasını sessizce beklediler.

Telefon en sonunda açıldığında Deanna derin bir nefes aldı ve hoş bir telefonla Garrett'in hâlâ ders verip vermediğini sordu. "Üzgünüm," dedi ses hemen. "Sanırım yanlış numara aradınız." Deanna özür diledi ve telefonu kapattı.

Daha sonraki beş aramada hep aynı cevabı aldılar. Deanna yılmadan listedeki isme baktı ve numarayı çevirdi. Aynı cevabı beklerken karşıdakinin bir an duraksadığını görünce çok şaşırıldı.

"Garrett Blake'den mi söz ediyorsunuz?"

Garrett.

Theresa bu ismi duyduğunda neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Deanna evet dediğinde telefonu açan kişi devam etti. "Kendisi Island Dalgıç Kursu'nda çalışıyor. Size yardımcı olamayacağımızdan emin misiniz? Kısa süre sonra bizim kurslarımız da başlıyor."

Deanna hemen özür diledi. "Hayır, üzgünüm. Gerçekten de Garrett'la çalışmam gerekiyor. Bu konuda kendisine söz vermiştim." Almacı yerine yerleştirdiğinde yüzünde kocaman bir tebessüm vardı.

"İyice yaklaştık sanırım."

"Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum..."

"Eğer düşünürsen, çok da kolay olmadığını anlarsın Theresa. Eğer birden fazla mektup bulamasaydın, böyle bir şeye ulaşmak mümkün olmayacaktı."

"Sence bu aynı Garrett mi?"

Deanna pat diye cevap verdi. "Sence değil mi?"

"Bilmiyorum. Olabilir."

Deanna tekrar bilinmeyen numaraları aradı ve Wilmington'daki tekne kayıtlarının bulunduğu numarayı aldı. Numarayı çevirdikten sonra karşıdaki kişiye kendini tanıttı ve elindeki bilgiyi onaylamalarını istedi. "Kocamla birlikte orada tatil yapmıştık," dedi hattın diğer ucundaki kadına. "Ve teknemiz arıza yaptı. Bu nazik bey bizi buldu ve kıyıya geri dönmemize yardımcı oldu. İsmi Garrett Blake'di ve sanırım teknesinin ismi de *Happstance*'di ama bu hikâyeyi yazarken her şeyden emin olmak istiyorum."

Deanna kadının ağzından laf almasını engelleyerek konuşmaya devam etti. O zamanlar ne kadar korkmuş olduğunu ve Garrett'in gelip kendisini kurtarmasının ne kadar anlamlı olduğunu anlattı. Kadına Güneylilerin, özellikle de Wilmington'da yaşayanların ne kadar kibar insanlar olduğu konusunda yağ çektikten sonra, güneyli misafirperverliği ve yabancılara kibar davranmaları konusunda bir hikâye yazmak istediğinden söz etti.

Kadın yardımcı olmaya daha çok istekli hale gelmişti. "Yalnızca bilgi onaylatmak istediğiniz ve fazla bilgi vermemi talep etmediğiniz için sorun çıkacağını sanmıyorum. Bir saniye bekleyin lütfen."

Almaçtan Barry Manilow'un sesi gelirken Deanna parmaklarıyla tempo tutmaya başladı. Karşıdaki kadın telefonu tekrar aldı.

"Tamam. Bir bakalım..." Deanna hattın diğer ucundan gelen klavye ve garip bir bip sesi duydu. Bir dakika sonra kadın Deanna ve Theresa'nın duymak istediklerini söylüyordu.

"Evet, işte burada. Garrett Blake. Hmm... isim doğru, en azından elimizdeki bilgi böyle söylüyor. Ve teknenin ismi de *Hap-penstance*'miş."

Deanna kadına fazlasıyla teşekkür etti ve ona ismini sordu. 'Böylece hikâyesinde bu yardımseverliği kanıtlayan bir başka kişiye daha yer verebilecekti.' İsmi iyice öğrendikten sonra gözleri parlayarak telefonu kapattı.

"Garrett Blake," dedi zafer kazananlara özgü bir gülümsemeyle. "Gizemli yazarımızın ismi Garrett Blake."

"Onu bulduğuna inanamıyorum."

Deanna, sanki kendisinin bile inanmadığı bir şeyi başarmış gibi garip bir şekilde onayladı. "İnan. Bu yaşlı kadın bilgi toplama işini hâlâ başarıyor."

"Gerçekten öyle."

"Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Theresa bir süre düşündü. "Catherine hakkında bir şeyler öğrenebilmen mümkün mü?"

Deanna omuz silkti ve bu iş için kendini hazırladı. "Bilmiyorum ama deneyebiliriz. Kayıtlarında olup olmadığını öğrenmek için arşivi arayalım. Eğer ölüm kaza sonucu olmuşsa, gazetede çıkmış olabilir."

Deanna tekrar gazeteyi aradı ve haber bölümünü istedi. Ne yazık ki, birkaç kişiyle konuştuğundan sonra, birkaç yıl öncesinin

gazetelerinin mikrofişe kaydedildiğini ve kesin tarih olmadığına erişimin çok zor olduğunu öğrendi. Deanna, Theresa oraya ulaştığında daha fazla bilgi almak istediği takdirde temas kurabileceği bir kişinin ismini aldı.

"Buradan yapabileceğimiz bu kadar sanırım. Gerisi sana kalıyor Theresa. Ama artık en azından onu nerede bulabileceğini biliyorsun."

Deanna üzerinde ismin yazılı olduğu kağıdı Theresa'ya verdi. Theresa tereddüt etti. Deanna bir süre arkadaşına baktıktan sonra kağıdı masasına koydu. Bir kere daha telefona uzandı.

"Şimdi kimi arıyorsun?"

"Seyahat acentamı. Bir uçak bileti ve kalacak yere ihtiyacın olacak."

"Henüz gidiyorum demedim."

"Tabii ki gidiyorsun."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü gelecek yıl bu ofiste 'acaba neler olurdu' diye düşünen bir Theresa istemiyorum. Dikkatin dağıldığında hiç iyi çalışmıyorsun."

"Deanna..."

"Deanna deyip durma. Bu merakının seni deliye çevireceğini biliyorsun. Beni deli etmeye başladı bile."

"Ama..."

"Aması maması yok." Bir an sustuktan sonra daha yumuşak bir tonda konuşmaya başladı. "Theresa, kaybedecek hiçbir şey olmadığını unutma. Olabilecek en kötü şey birkaç gün sonra buraya geri dönmen. Bu kadar. Yamyam kabilesini araştırmaya gitmiyorsun. Yalnızca merakını gidermeye gidiyorsun."

Birbirlerine bakarlarken ikisi de sessizliği bozmadılar. Deanna'nın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ve Theresa karar vermek üzere olduğunu anladığında kalp atışlarının hızlandığını hissetti. *Tanrım, bunu gerçekten yapacağım. Bunu yapacağıma inanamıyorum.*

Yine de vazgeçmek için gönülsüzce son bir adım daha attı
"Onunla karşılaştığımda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum..."

"Eminim söyleyecek bir şeyler bulursun. Şimdi bırak da şu
bilet işini halledeyim. Git ve cüzdanını getir. Kredi kartı numara-
na ihtiyacım olacak."

Masasına doğru ilerlerken Theresa'nın başı dönüyordu.
Garrett Blake. Wilmington. Island Dalgıç Kursu. Happenstance.
Sanki tiyatrodaki rolüne hazırlanmış gibi, kelimeler kafasında
dönüp duruyordu.

Cüzdanının bulunduğu en alt çekmecenin kilidini açtı ve
geri dönmekten önce bir süre bekledi. Ama sanki bir şeyler kont-
rolunu ele geçirmiş gibiydi, en sonunda kredi kartını Deanna'ya
verdi. Ertesi akşam Kuzey Carolina, Wilmington'a uçacaktı.

Deanna günün geri kalanını ve ertesi günü izinli olarak ge-
çirmesini ve ofisini hemen terketmesini söylediğinde, Theresa
tıpkı yaşlı Shendakin'e yaptığı gibi, kendisini köşeye kısılmış
gibi hissediyordu.

Ama Bay Shendakin'in aksine, içinden bütün bu olan bite-
ne seviniyordu. Ertesi gün uçak Wilmington'a inip, Theresa Os-
borne oteline yerleştiğinde, bütün bunların nereye varacağını
merak ediyordu.

BÖLÜM 5

Theresa her zamanki gibi erken kalktı ve pencereden dışarı bakabilmek için yataktan çıktı. Kuzey Carolina güneşi erken saatlerde etrafı kaplayan pusun üzerine altın prizmalar yansıtıyordu. Odayı havalandırmak için balkon kapısını açtı.

Banyoda pijamalarını çıkardı ve duş almaya hazırlandı. Küvete girerken buraya gelmenin ne kadar kolay olduğunu düşündü. Kırk sekiz saatten az bir süre önce Deanna'yla oturmuş mektupları inceliyor, telefon konuşmaları yapıyor, Garrett'in yerini bulmaya çalışıyorlardı. Eve gider gitmez Ella'yla konuşmuş, kadın Harvey'e bakmayı ve mektuplarını almayı kabul etmişti.

Ertesi gün kütüphaneye gidip skuba dalıcılığı üzerine bir şeyler okumuştı. Bunu yapmak mantıklı gelmişti. Muhabir olarak geçirdiği yıllar hiçbir şeyi atlamamasını, plan yapmasını ve her türlü şeye önceden hazırlıklı olmasını öğretmişti ona.

En sonunda yaptığı plan çok basitti. Island Diving'e gidecek, Garrett Blake'i görebilmek umuduyla dükkânda dolaşacaktı. Eğer adam yetmiş yaşlarında bir ihtiyar veya yirmilerinde bir öğrenciyse hemen eve geri dönecekti. Ama eğer sezgileri doğru çıkar da Garrett kendi yaşlarında biriye, Theresa onunla konuşmaya çalışacaktı. Skuba dalışları hakkında bir şeyler öğrenmesinin nedeni de buydu. Bu konuda bir şeyler biliyor gibi görünmek istiyordu. Ve tabii Garrett'in ilgilendiği bir konuda konuşurlarsa kendisiyle ilgili fazla bir şey anlatmasına gerek kalma-

yacak, Garrett'la ilgili daha çok şey öğrenme olasılığı artacaktı. Böylece olaylara daha iyi hakim olabilecekti.

Peki ya sonra? İşin bu kısmından emin değildi. Neden geldiği konusunda Garrett'a bütün gerçeği anlatmak istemiyordu-bu çok çılgınca görünecekti. *Merhaba, Catherine'e yazdığın mektupları okudum ve onu ne kadar sevdiğini anladım; böylece aradığım erkek olabileceğini düşündüm.* Hayır, bu mümkün değildi ve diğer seçenek de fazla iyi görünmüyordu-*Merhaba, ben Boston Times'dan geliyorum ve mektuplarınızı buldum. Hakkınızda bir yazı dizisi hazırlayabilir miyiz?* Bu da pek doğru görünmüyordu. Kafasından geçen diğer düşünceler de tıpkı bunlar gibiydi.

Ne söyleyeceğini bilmemesine karşın, buraya kadar her şeyden vazgeçmek için gelmemişti. Ayrıca, Deanna'nın da söylediği gibi, eğer işler istedikleri gibi yürümese, atlar Boston'a geri dönerdi.

Duştan çıktı, kollarını ve bacaklarını krelemeden önce kurulandı, kısa kollu beyaz bir bluz, kot şort ve beyaz sandalet giydi. Amacı son derece rahat görünmekti ve bunu başarıyordu. İstemediği tek şey göze batmaktı. Her şeyden önce neyle karşılaşacağını bilmiyordu ve olayları başkasını işe katmadan kendi bakış açısıyla değerlendirmek istiyordu.

En sonunda gitmeye hazır olduğunda telefon rehberini buldu, karıştırdı ve Island Dalgıç Kursu'nun adresini bir kâğıda yazdı. Kısa süre sonra resepsiyonun önünden ilerliyordu. İçinden Deanna'nın söylediklerini tekrarladı.

İlk durağı, Wilmington'ın haritasını aldığı bir kırtasiyeci dükkânıydı. Wilmington sandığından daha büyük bir yer olmasına karşın, satıcı kendisine yolu tarif ettiği için Theresa dükkânı bulmakta hiç zorluk çekmemişti. Sokaklar park edilmiş araçlarla doluydu; özellikle de kıyı şeridinin hemen ötesindeki adalara giden köprülerde bu görünümle karşılaştı. Kure Beach, Carolina Beach ve Wrightsville Beach'e şehri bölen köprülerle ulaşıyor-

du ve trafiğin yoğun olduğu yer esas bu bölgeydi.

Island Dalgıç Kursu yat limanının hemen yanındaydı. Kasabadan çıktıktan sonra yoğun trafik biraz azalmıştı ve istediği yola ulaştıktan sonra arabasını yavaşlatarak dükkânı aramaya başladı.

Dükkân, döndüğü noktadan fazla uzak değildi. Tıpkı umut ettiği gibi, binanın dışında birkaç araba daha park etmişti. Girişten çok uzak olmayan bir boşluğa girdi.

Eski, ahşap, tuzlu hava ve denizden gelen rüzgârlarla yıpranmış, bir yüzü Atlantik Intracoastal Waterway'e bakan bir binaydı. Elle boyanmış tabela iki paslı metal zincire asılıydı ve pencereler binlerce yağmur fırtınası yemiş gibi görünüyordu.

Theresa arabadan çıktı, yüzündeki saçı arkaya itti ve girişe doğru ilerledi. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes almak ve düşüncelerini toplamak için durakladıktan sonra, insanları olağan nedenlerle orada bulduğuna inandırabileceğini umarak içeri girdi.

Dükkânda dolaşmaya başladı, koridorlarda gezerken çeşitli müşterilerin raflardan malları indirip incelediklerini gördü. Orada çalışanları görebilmek için sürekli tetikteydi. Dükkândaki her erkeğe gizli gizli bakıyor, içinden sürekli *Sen Garrett mısın, sorusunu soruyordu.* Ancak birçok erkek müşteriye benzemiyordu.

Arka duvara doğru ilerledi ve kendini raflara asılmış, tek sayfa halinde, çerçevelenmiş bazı gazete ve dergi makalelerinin önünde buldu. Makaleleri hızla gözden geçirdikten sonra daha yakından bakmak için sokuldu ve aniden gizemli Garrett Blake hakkında kafasındaki ilk sorunun cevabını bulduğunu anladı.

En sonunda onun neye benzediğini keşfetmişti.

Bir gazeteden alınmış ilk makale skuba dalışı hakkındaydı ve fotoğrafın altındaki başlıkta, "Island Dalgıç Kursu'ndan Garrett Blake, dalgıç sınıfını ilk okyanus dalışına hazırlıyor," yazıyordu.

Fotoğrafta Garrett, öğrencilerden birinin sırtındaki tüplerin

kayıplarını ayarlıyordu ve Theresa, Deanna'yla Garrett konusunda yanılmadıklarını anladı. Garrett otuz yaşlarında görünüyordu, ince bir yüzü, güneş altında geçirilen saatlerden rengi açılmış kısa kahverengi saçları vardı. Yanındaki öğrenciden birkaç santim uzundu ve üzerindeki kolsuz gömlek kollarındaki gelişmiş kasları sergiliyordu.

Fotoğraf biraz bulanık olduğu için Theresa, Garrett'in göz rengini çıkartamamıştı ama adamın yüzünün yaşlıca göründüğünü farkedebiliyordu. Garrett'in gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar olduğunu gördü ama tabii bunun nedeni güneş nedeniyle gözlerini kısarak bakması da olabilirdi.

Makaleyi dikkatle okudu, Garrett'in genelde ne zaman uers verdiğini ve sertifika almak için gerekli şeylere özellikle dikkat etti. İkinci makalede fotoğraf yoktu ama Kuzey Carolina'da çok gözde bir spor olan batık gemi dalışlarından söz ediyordu. Kuzey Carolina kıyılarının hemen dış tarafında beş yüzden fazla batık gemi vardı ve bu nedenle o bölgeye Atlantik Mezarlığı deniliyordu. Kıyının hemen önündeki Dış Kayalıklar ve diğer adalar nedeniyle yüzyıllardır birçok gemi denizin dibini boylamıştı.

Fotoğrafsız olan üçüncü makale, Sivil Savaş zamanında kullanılan ilk federal zırhlı gemi olan *Monitör*'le ilgiliydi. 1862'de Güney Carolina'ya giderken Hatteras Burnu yakınlarında bir buharlı tarafından çekilirken batmıştı. Enkaz en sonunda bulunmuş, Garrett Blake ve Duke Denizcilik Enstitüsü'nden diğer dağışıklardan batık geminin yukarı çekilip çekilmeyeceğini araştırmaları için okyanusun dibine dalmaları istenmişti.

Dördüncü makale *Happenstance*'la ilgiliydi. Değişik açılardan, teknenin içinden ve dışından çekilen sekiz fotoğraf onarımı ayrıntılı bir şekilde gösteriyordu. Tekne tamamen ahşaptan yapılmıştı. Portekiz, Lizbon'da 1927'de inşa edilmiş çok ender raslanan bir parçaydı. O dönemin en ünlü deniz mühendislerinden biri olan Herreschoff tarafından tasarlanan teknenin uzun

ve maceralarla dolu bir özgeçmişi vardı (Buna İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransa kıyılarındaki Alman garnizonlarını incelemek için kullanılması da dahildi). Tekne en sonunda, yerel bir işadami tarafından satın alınacağı Nantucket'a gelmişti. Garrett Blake tekneyi dört yıl önce aldığı son derece bakımsız bir durumdaydı ve makalenin söylediğine göre Garrett ve eşi Catherine tekneyi aslına uygun onarmışlardı.

Catherine...

Theresa makalenin tarihine baktı. Nisan 1992. Makalede Catherine'in öldüğünden söz edilmiyordu ve Norfolk'ta üç yıl önce bulunan mektuba bakılırsa, Catherine 1993'lerde ölmüş olmalıydı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Theresa içgüdüsel bir şekilde arkasından gelen sese döndü. Genç bir adam gülümseyerek kendisine bakıyordu ve Theresa aniden birkaç dakika önce Garrett'in resmini gördüğü için mutlu oldu. Bu kişinin Garrett olmadığı kesindi.

Adam, "Sizi korkuttum mu?" diye sorduğunda Theresa hemen başını salladı.

"Hayır... yalnızca fotoğraflara bakıyordum."

Adam fotoğraflara yöneldi. "Gerçekten çok tatlı, değil mi?"

"Kim?"

"*Happenstance*. Garrett, dükkânın sahibi onardı. Onarıldıktan sonra gördüğüm en güzel teknelerden biri haline geldi."

"Kendisi burada mı? Garrett yani."

"Hayır, rıhtımda. Öğleye kadar burada olmaz."

"Ya..."

"Aradığınız bir şey varsa yardımcı olabilirim. Dükkânın karışık olduğunun farkındayım ama dalmak için ihtiyacınız olan her şeyi burada bulabilirsiniz."

Theresa başını salladı. "Hayır, öylesine bakıyordum."

"Peki, ama aradığınız bir şey olursa lütfen bana haber verin."

Theresa, "Teşekkür ederim," dedikten sonra genç adam neşeli bir şekilde başını salladı, döndü ve dükkânın ön tarafındaki kasaya doğru ilerledi. Theresa kendini tutamadan kelimeler ağzından döküldü:

"Garrett rıhtımda mı demıştiniz?"

Genç adam başını çevirdi ve geri geri yürümeye devam ederken cevap verdi. "Evet... yoldan birkaç blok aşağıda. Yat limanında. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Buraya gelirken oradan geçtim sanırım."

"Birkaç saat içinde burada olması gerekiyor ama dediğim gibi eğer daha geç gelerseniz onu mutlaka bulursunuz. Not bırakmak ister misiniz?"

"Hayır, gerek yok. Önemli bir şey değildi."

Daha sonraki birkaç dakikayı raflardaki malzemelere bakıyormuş gibi yaparak geçirdikten sonra genç adama hoşçakal dedi ve dükkândan çıktı.

Ama arabasına yönelmek yerine yat limanına doğru yürümeye başladı.

Yat limanına geldiğinde, *Happenstance*'ı görebilmek umuyla etrafa baktı. Birçok beyaz ve teknenin arasında doğal ahşap rengindeki *Happenstance* hemen farkediliyordu. Theresa teknenin önündeki rampaya doğru ilerlemeye başladı.

Rampadan aşağı inerken biraz gerginleşmesine karşın, dükkânda okuduğu makaleler konuşabileceği birkaç konu üzerinde kendisine fikir vermişti. Garrett'la karşılaştığında, *Happenstance*'la ilgili makaleyi okuduktan sonra tekneyi yakından görmek istediğini söyleyecekti. Bu bahane son derece gerçekçiydi ve bir süre sonra sohbeti uzatabilmeyi umuyordu. Tabii bütün bunlardan sonra Garrett'ın nasıl bir insan olduğu hakkında fikir sahibi olacaktı. Ve daha sonra... ona o zaman karar verecekti.

Ancak tekneye yaklaştığında etrafta kimse olmadığını farketti. Güvertede veya rıhtımda kimse yoktu ve sanki sabahtan beri kimse uğramamış gibi ortalık çok ıssız görünüyordu. Tekne bağlanmış, yelken katlanmıştı ve sanki her şey yerli yerindeydi. Garrett'ı görebilmek için etrafa baktıktan sonra teknenin arkasından ismine baktı. Gerçekten de *Happenstance*'dı. Teknenin ismini görmeye çalışırken eğildiği için yüzüne düşen bir tutam saç geri itti. Garip, diye düşündü, dükkândaki adam Garrett'ın burada olacağını söylemişti.

Hemen dükkâna dönmek yerine teknenin güzelliğini seymek için bir süre orada kaldı. Çok güzeldi, etrafındaki teknelerden çok farklıydı. Ahşabın rengi harikaydı. İki yanında demirli teknelerle karşılaştırınca çok farklı olduğu anlaşılıyordu ve Theresa gazetenin neden *Happenstance*'la ilgili yazı yazdığını şimdi anlıyordu. Tekne filmlerde gördüğü korsan gemilerinin küçük bir modelini anımsatmıştı. Birkaç dakika boyunca ileri geri gitti, tekneye farklı açılardan baktı ve onarımdan önce ne kadar harap olduğunu gözünde canlandırmaya çalıştı. Birçok yeri yeni gibi görünüyordu ama ahşap kısımların tümünü değiştirdiklerini pek sanmıyordu. Büyük ihtimalle eski tahtaları zımparalamışlardı daha yakından baktığında teknenin gövdesinde düşüncesini kanıtlayan bazı izler gördü.

Bir süre sonra dükkâna geri dönmeye karar verdi. Dükkândaki adamın yanıldığı çok açıktı. Tekneye son kez baktığında gitmek için geri döndü.

Bir metre gerisinde duran bir adam dikkatle kendisini inceliyordu.

Garrett...

Garrett sabah güneşinin altında terliyordu ve gömleğinde birkaç yer ıslanmıştı. Gömleğinin kollarını yukarı katlamıştı; kollarındaki ve dirseğinin altındaki sert kaslar görünüyordu. Ellerinde büyük ihtimalle yağdan kaynaklanan siyah bir şeyler vardı, bileğindeki dalgıç saati yıllardır kullanılmıyormuşçasına yıp-

ranmıştı. Kahverengi bir şort giymiş, çorapsız ayaklarına Top-Siders geçirmişti; tümünü olmasa da büyük bir bölümünü okyanus kıyısında yaşayan birine benziyordu.

Theresa bilinçsizce bir adım geri çekildiğinde Garrett hâlâ kendisine bakıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Gü-lümsedi ama kadının kendisini kapana kısırlanmış hissetmesinden çekinircesine yerinden kıpırdamadı.

Gözleri birleştğinde Theresa da aynen böyle hissediyordu zaten.

Bir süre Theresa'nın yapabildiği tek şey Garrett'a bakmak oldu. Fotoğrafını görmesine karşın tahmin ettiğinden çok daha hoş görünmüştü gözüne ve bunun nedeninden emin değildi. Garrett uzun boylu ve geniş omuzluydu. Çarpıcı bir şekilde yakışıklı olmamasına karşın yüzü bronzlaşmış ve sertti; sanki deniz ve güneş yaptıkları çalışmanın ürünü almışlardı. Gözleri David'inkiler gibi hipnotize edici değildi ama çok etkileyici oldukları kesindi. Önünde öylece dururken bile erkeksilliği hissediliyordu.

Planını hatırlayarak derin bir nefes aldı. *Happenstance'a* doğru ilerledi.

"Teknenizin güzelliğini seyrediyordum. Gerçekten harika."

Ellerindeki yağı temizlemek için ellerini birbirine sürterken kibarca, "Teşekkür ederim," dedi Garrett. "Çok naziksınız."

Garrett'in sabit bakışları o anda yaşadıklarını yansıtıyor gibiydi; aniden her şeyi baştan sona hatırladı-ışığı bulması, git-tikçe artan merakı, yaptığı araştırma, Wilmington'a gelişi ve en sonunda da Garrett'la yüz yüze gelmesi. Bütün bunlardan etkilenerek gözlerini kapattı ve kendini kontrol etmeye çalıştı. Bunun bu kadar erken olacağını tahmin etmemişti. Aniden içini derin bir korku kapladı.

Garrett, Theresa'ya doğru bir adım attı. Endişeli bir sesle, "İyi misiniz?" dedi.

Derin bir nefes daha alan ve rahatlamaya çalışan Theresa, "Evet, sanırım iyiyim," dedi. "Biraz başım döndü."

"Emin misiniz?"

Theresa utanarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet. Şimdi iyiyim. Gerçekten."

Garrett, "İyi," derken, Theresa'nın doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra, kadının iyi olduğundan emin olduğunda, "Daha önce karşılaşmış mıydık?" diye sordu merakla.

Theresa usulca başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Öyleyse teknenin benim olduğunu nereden anladınız?"

Theresa rahatlayarak, "Şey... dükkândaki duvara asılı makalelerde fotoğrafınızı görmüştüm; aynı yerde teknenin fotoğrafları da vardı," diye cevapladı. "Dükânınızdaki genç çocuk sizi burada bulabileceğimi söyledi, bende tekneyi görmeye geldim."

"Burada olduğumu o mu söyledi?"

Theresa çocuğun kullandığı kelimeleri hatırlamaya çalışarak sessiz kaldı. "Aslında bana rıhtımda olduğunuzu söyledi. Ben de burada olabileceğinizi çıkarttım."

Garrett onayladı. "Diğer teknedeydim-dalış için kullandığımız teknede."

Küçük bir balıkçı teknesi korna çaldı ve Garrett arkasına dönerek güvertedeki adama el salladı. Tekne uzaklaşınca tekrar Theresa'ya döndü ve kadının güzelliği karşısında büyüledi. Yakından baktığında, yat limanının diğer tarafından görüldüğünden çok daha hoştu. Garrett içgüdüsel bir şekilde gözlerini yere indirdi ve arka cebindeki kırmızı bandanayı çıkardı. Alnında biriken teri bandanaya sildi.

"Tekneyi mükemmel onarmışsınız," dedi Theresa.

Garrett bandanayı cebine sokarken hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler, çok kibarsınız."

Garrett konuşurken Theresa önce *Happenstance'a*, sonra tekrar Garrett'a baktı. "Beni ilgilendirmedığını biliyorum," dedi

rastgele. "Ama burada olduğunuza göre size tekne hakkında birkaç soru sorabilir miyim?"

Garrett'in yüz ifadesinden, tekne hakkında konuşmasının ilk kez istenmediği anlaşılıyordu.

"Bilmek istediğiniz nedir?"

Theresa sadece sohbet ediyor gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Makalede belirtildiği gibi tekneyi aldığınız zaman gerçekten çok kötü durumda mıydı?"

"Aslında çok daha beterdı." Garrett tekneye doğru bir adım attı ve tekne üzerindeki birkaç yeri göstererek konuşmaya başladı. "Pruvanın çevresindeki ahşabın büyük bölümü çok yıpranmıştı, yan taraflarda bir sürü sızdıran yer vardı-hâlâ denizde olabilmesi bile bir mucizeydi. Tekne bölümünün ve güvertenin büyük kısmını değiştirdik ve *Happenstance*'dan geriye kalan bölümler de tamamen zımparalandı, delikleri kapatıldı ve tekrar verniklendi. Tabii bu anlattıklarım yalnızca dış bölümüne dair. İç kısmı da onarmak zorunda kaldık ve işin bu bölümü daha da çok zamanımızı aldı."

Theresa, Garrett'in cevabındaki 'kaldık' kelimesindeki 'biz' imasını duymasına rağmen bu konuda bir şey söylememeye karar verdi.

"Bir sürü iş çıkmış olmalı."

Theresa bunu gülümseyerek söylemişti, Garrett içinde bir şeylerin kasıldığını hissetti. *Lanet olsun, çok güzel.*

"Gerçekten öyle oldu ama buna değiyordu. Onunla denize açılmak, diğer teknelerle denize açılmaktan çok daha keyifli."

"Neden?"

"Çünkü onu yapan insanlar, tekneyi ekmek paralarını çıkartmak için kullanıyorlardı. Tasarımına çok özen gösterdikleri için denize açılmak çok daha rahat oluyor."

"Sözlerinizden uzun süredir denize açıldığınızı anlıyorum."

"Çocukluğumdan beri."

Theresa başını salladı. Kısa bir sessizlikten sonra tekneye yaklaştı ve, "Sakıncası var mı?" diye sordu.

Garrett başını salladı. "Hayır, lütfen."

Theresa teknenin hemen yanına gitti ve elini teknenin gövdesine sürdü. Garrett kadının yüzük takmadığını farkettiler, ama bu herhangi bir şey demek değildi. Theresa arkasına dönmeden, "Bu ahşabın cinsi nedir?" diye sordu.

"Maun."

"Bütün tekne mi?"

"Büyük bir bölümü. Direkler ve iç kısmın bir bölümü dışında."

Theresa tekrar başını salladı; *Happenstance*'ın yanında ilerlerken Garrett kadını izliyordu. Theresa uzaklaştıkça Garrett kadının vücudunun güzelliğini ve düz, siyah saçlarının omuzlarına ahenkle dökülmesini izledi. Ama ilgisini çeken yalnızca dış görünüşü değildi, hareketlerinde kendine güven vardı. Erkeklerin yanında olduğunda onlara neler hissettirdiğini biliyor, diye düşündü Garrett aniden. Başını salladı.

Theresa arkasına döndü, Garrett'in yüzüne baktı ve, "Bu tekneyi İkinci Dünya Savaşı'nda Almanlar hakkında casusluk yapmak için kullanmışlar mı gerçekten?" diye sordu.

Garrett güldü ve kafasını toplamak için elinden geleni yaptı. "Bu benden önceki sahibinden duyduğum bir hikâyeye ama doğru olup olmadığını veya fiyat yükseltmek için mi böyle bir şey söylediğini bilmiyorum."

"Öyle olmasa bile çok güzel bir tekne olduğu kesin. *Onarmanız ne kadar sürdü?*"

"Yaklaşık bir yıl."

Theresa yuvarlak pencerelerden birinden içeri baktı ama hava içeriyi görebilmek için fazlasıyla kararmıştı. "*Happenstance*'ı tamir ederken neyle denize açıldınız?"

"Denize açılmadık. Yeterli vaktimiz yoktu-dükkanında çalışıyorduk, dalgıçlık dersleri veriyordum ve *Happenstance*'ı onarıyordum."

Theresa gülümseyerek, "Peki denize açılmayı özlemediniz mi?" diye sorduğunda, Garrett konuşmanın hoşuna gitmeye başladığını hissetti ilk defa.

"Kesinlikle. Ama onarımı bitirip *Happenstance*'i denize bıraktığımız anda her şey halloldu."

Theresa tekrar 'Biz' kelimesini duymuştu.

"Eminim öyle olmuştur."

Birkaç saniye daha tekneyi izledikten sonra Theresa, Garrett'a döndü. Bir dakika boyunca ikisi de hiç konuşmadı. Garrett, Theresa'yı gözücüyle süzdüğünü kadının farkedip etmediğini merak etti.

"Evet," dedi Theresa kollarını kavuşturarak. "Sanırım yeterince vaktinizi aldım."

"Önemli değil," dedi Garrett ve alnının terlediğini hissetti yeniden. "Denize açılmak hakkında konuşmak hoşuma gider."

"Benim de öyle. Bana hep eğlenceli bir şey gibi görünmüştür."

"Daha önce hiç denize açılmamış gibi konuşuyorsunuz."

Theresa omuz silkti. "Gerçekten de öyle. Her zaman yapmak istemişimdir ama hiç şansım olmadı."

Theresa konuşurken Garrett'a baktı ve gözleri buluştuğunda, Garrett birkaç dakika içinde ikinci kez bandanaya ihtiyaç duyduğunu hissetti. *Lanet olsun, burası çok sıcak oldu.* Alnını sildi ve kendine engel olamadan kelimelerin ağzından döküldüğünü farketti.

"Şey, eğer gelmek istersen, işten sonra genellikle *Happenstance* 'la denize açılırım. Bu akşam bize katılabilirsin."

Bunu neden söylediğini kendisi de bilmiyordu. Belki, diye düşündü, onca yıldan sonra, kısa bir süre için bile olsa bir kadının arkadaşlığına ihtiyaç duyduğum içindi. Ya da belki de konuştuğu anda kadının gözlerinin parlamasıydı bunun nedeni. Ama her ne olursa olsun onu davet etmişti ve artık bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Theresa da şaşırmıştı ama hemen teklifi kabul etmeye karar verdi. Wilmington'a geliş nedeni buydu zaten.

"Çok sevinirim," dedi. "Saat kaçta?"

Yaptığı şeyden az çok huzursuz olan Garrett bandanayı kaldırdı. "Yedi sizce uygun mu? Güneş batmaya başlar ve denize açılmak için en ideal zaman budur."

"Yedi benim için mükemmel. Yemek için bir şeyler getiririm." Theresa'nın sevinci ve heyecanı Garrett'i şaşırtmıştı.

"Bunu yapman gerekmiyor."

"Biliyorum ama yapabileceğim tek şey bu. Senin de beni davet etmen gerekmiyordu. Sandviç ne dersin?"

Garrett aniden araya bir mesafe koyma ihtiyacı hissederek bir adım geriledi. "Gayet iyi. Fazla seçici değilimdir."

Theresa, "Tamam," dedikten sonra bir an duraksadı. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı ve Garrett'in söyleyecek başka bir şeyi var mı diye beklemeye başladı. Garrett hiçbir şey söylemeyince çantasını omzuna astı. "Bu akşam görüşürüz. Burada, teknede, değil mi?"

"Tam burada," dedi Garrett ve sesinin ne kadar gergin olduğunu farketti. Boğazını temizledi ve gülümsedi. "Çok eğlenceli olacak. Hoşuna gideceğinden eminim."

"Ben de öyle. Görüşürüz."

Theresa döndü ve rıhtıma doğru ilerlemeye başladı, saçları esintide uçuşuyordu. Theresa yürürken Garrett neyi unuttuğunu farketti.

"Hey!" diye bağırdı.

Theresa durdu ve geri dönerek güneşten korunmak için elini gözüne siper etti. "Efendim?"

Uzaktan bile çok güzel görünüyordu.

Garrett kadına doğru birkaç adım attı. "Sormayı unuttum. İsmi nedir?"

"Theresa. Theresa Osborne."

"Ben de Garrett Blake."

"Tamam Garrett, yedide görüşürüz."

Theresa sözlerini bitirdiğinde döndü ve canlı bir şekilde yürümeye başladı. Garrett kadının uzaklaşan bedenini izlerken karmaşık hislerini çözmeye çalıştı. Bir yanı olanlara dair heyecan duyarken, diğer yanı yaşadıklarında yanlış bir şeyler olduğunu işaretini veriyordu. Suçluluk duymak için hiçbir neden olmadığını biliyordu ama o his oradaydı işte ve Garrett bu konuda bir şeyler yapabiliyor olmayı diledi.

Ama tabii ki hiçbir şey yapamıyordu. Asla yapamamıştı.

BÖLÜM 6

Saat akşam yemeği vaktini geçti ve yediye doğru ilerledi ama Garrett Blake için zaman, üç yıl önce Catherine kaldırımından indiğinde yaşlı bir adamın arabasının kontrolünü kaybetmesiyle onun ölümüne neden olduğu ve iki ailenin yaşamını sonsuza kadar değiştirdiği anda durmuştu. Olayı takip eden haftalarda şoföre duyduğu öfke, yerini asla uygulanamayan intikam planlarına bırakmıştı; çünkü içindeki derin keder yüzünden hiçbir şey yapamıyordu. Geceleri üç saatten fazla uyuyamıyor ve do-laptaki kıyafetleri gördüğünde ağlamaya başlıyordu; kahve ve Ritz krakerlerinden oluşan yemekleri yüzünden kısa sürede on kilo vermişti. Bir sonraki hafta hayatında ilk defa sigara içmiş, duyduğu acıya ayıkken dayanamadığı için her gece içmeye başlamıştı. Garrett dünyanın Catherine'siz nasıl olacağını evinin arka verandasında sessizlik içinde oturup düşünürken, işleri babası yürütmeye başlamıştı. Artık varolmak için ne bir istek, ne de neden bulabiliyordu; verandada otururken tuzlu ve nemli havanın kendisini yutmasını, böylece geleceğe tek başına göğüs germek zorunda kalmamayı diliyordu.

Olayları bu kadar zorlaştıran tek şey, Garrett'in Catherine'in olmadığı bir zaman dilimi hatırlayamamasıydı. Birbirlerini neredeyse tüm yaşamları boyunca tanımışlardı ve gençliklerinde aynı okula gitmişlerdi. Üçüncü sınıfta birbirlerinin en yakın arkadaşları olmuşlardı ve Garrett o yılın Sevgililer Günü'nde Catheri-

ne'e iki kart vermişti ama bu olaydan sonra yolları ayrı ve sınıfları ilerlerken iki iyi arkadaş olmaya devam etmişlerdi. Catherine çelimsiz ve zayıf bir kızdı; her zaman sınıfın en minniği olmuştu ve Garrett her zaman kalbinde onun için özel bir yer ayırmasına karşın, Catherine'in yavaş yavaş çekici bir genç kadın olduğunu hiç farketmemişti. Birlikte herhangi bir okul balosuna veya sinemaya bile gitmemişlerdi ama Garrett deniz biyolojisi okuduğu Chapel Hill'de dört yıl geçirdikten sonra Catherine'e Wrightsville Beach'de raslayınca ne kadar büyük bir aptallık ettiğini anlamıştı. Catherine artık anılarındaki cılız kız değildi. Tek kelimeyle güzel, yanından geçtiğinde kadınların ve erkeklerin başlarını çevirip bir daha baktıkları mükemmel kıvrımlara sahip bir kadın olmuştu. Saçları sarıydı ve gözlerinde sonsuz bir gizem gizliydi; Garrett açık kalan ağzını kapatmayı başarıp o akşam bir planı olup olmadığını sorduktan sonra çıkmaya başlamışlar, evlenmişler ve birlikte altı mükemmel yıl geçirmişlerdi.

Evliliklerinin ilk akşamında, yalnızca mum ışıklarıyla aydınlanan otel odasında Catherine, Garrett'in kendisine daha önce verdiği iki Sevgililer Günü kartını uzatmış, kartların ne olduğunu anladığında kocasının yüzündeki ifadeyi görünce kahkahalarla gülmüştü. Kollarını Garrett'in boynuna dolarken, "Tabii ki sakladım," demişti. "İlk defa sevdiğimi hissediyordum. Yaşın ne olursa olsun sevgi sevgidir; sana yeterli zamanı verdiğim takdirde bana geri döneceğini biliyordum."

Garrett ne zaman Catherine'i düşünse, karısını o geceki haliyle veya son kez denize açıldıkları zamanki görünüşüyle hatırlıyordu. Şu anda bile o akşam olanlar belleğinde pırıl pırıldı-esintide uçuşan sarı saçları, kahkahalarla gülen kendinden geçmiş yüzü.

Teknenin pruvasında dururken keyiften kendinden geçmiş bir halde, "Su zerreciklerini hisset!" diye bağırdı Catherine. Bir halata tutunarak kendini rüzgâra bıraktığında bedeninin gölgesi parlak gökyüzüne çizilmiş gibiydi.

"Dikkat et!" diye bağırdı Garrett cevap olarak. Bir yandan dümeni sıkı tutmaya çalışıyordu.

Catherine, yüzünde yaramaz bir ifadeyle Garrett'a bakarak daha da sarktı.

"Çok ciddiym," diye bağırdı Garrett. Bir an için Catherine'in ipi tutan eli zayıflıyor gibi göründü. Garrett hemen dümeni bıraktı ve o anda kendini yukarı çeken Catherine'in kahkahasını duydu. Her zaman atik olan genç kadın çabucak dümenin başına gelmiş, kollarını kocasına dolamıştı.

Kulağını öperken oyuncu bir sesle, "Seni tedirgin mi ettim?" diye fısıldadı.

"Bu tür şeyler yaptığında beni hep tedirgin ediyorsun zaten."

"Bu kadar huysuz olma," diye üzerine gitti Catherine. "Hiç olmazsa tamamen benim olduğun bu anlarda yapma bunu."

"Her gece tamamen seninim."

"Ama bu şekilde değil," dedi ve kocasını öptü genç kadın. Çabucak etrafa bir göz attıktan sonra gülümsedi. "Neden yelkenleri indirip demir atmıyoruz?"

"Şimdi mi?"

Catherine başını salladı. "Tabii bütün gece bu şekilde ilerlemek istemiyorsan." Kurnazca bakışı hiçbir şeyi gizlemiyordu. Catherine kamaraya inen kapıyı açtı ve gözden kayboldu. Tekneyi alelacele demirleyen Garrett dört dakika sonra karısının girdiği kamaranın kapısını açıyordu...

Garrett sıkıntılı bir şekilde nefes verdi; sanki kafasındaki anıyı sigara dumanı gibi dağıtmak istiyordu. O akşamın her anını çok iyi hatırlamasına karşın, zaman geçtikçe karısının görüntüsünün silikleşmeye başladığını farketmişti. Catherine'in hatları usul usul gözünün önünden siliniyordu; Garrett unutkanın acıyı hafiflettiğini bilmesine karşın, en çok istediği tek şey onu tekrar görebilmektir. Üç yıl boyunca fotoğraf albümüne yal-

nızca bir kez bakmıştı ve o anda o kadar çok acı çekmişti. Bu işi bir daha asla yapmamaya yemin etmişti. Artık onu net olarak yalnızca rüyalarında görebiliyordu. Rüyasında Catherine'i görmekten hoşlanıyordu çünkü hâlâ onun yaşadığı izlenimine kapılıyordu. Catherine hareket ediyor, konuşuyor ve Garrett onu kollarına alıyordu; bir an için her şey tekrar yoluna girmiş gibi görünüyordu. Öte yandan bu rüyaların bir bedeli de vardı çünkü uyanıldığında kendini son derece yorgun ve üzgün hissediyordu. Bazen dükkâna gidip sabahdan öğlene dek kendini odasına kapatırdı; böylece kimseyle konuşmak zorunda kalmazdı.

Babası yardımcı olabilmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. O da eşini kaybetmişti; oğlunun yaşadıklarını çok iyi anlıyordu. Garrett babasını hâlâ en az haftada bir ziyaret ediyordu ve onunla birlikte olmaktan büyük zevk alıyordu. Babası Garrett'in gerçekten anlaşılabildiği, duygularının karşılık bulduğu tek insandı. Geçen yıl babası ona birileriyle çıkması gerektiğini söylemişti. "Sürekli yalnız olman hiç doğru değil," demişti. "Sanki her şeyden vazgeçmiş gibisin." Garrett bu sözlerde bir doğruluk payı olduğunu biliyordu. Öte yandan bunun tek nedeni başka birini bulmak istememesiydi. Catherine öldüğünden beri hiçbir kadınla sevişmemişti ve daha da kötüsü bunun için en ufak bir istek bile duymuyordu. Sanki içinde bir şeyler ölmüştü. Garrett babasına, kendisi hiç evlenmemişken neden verdiği tavsiyeye uymasını istediğini sorduğunda babası yalnızca başını çeviriyordu. Ama sonra babası ikisini birden derinden etkileyen öyle bir laf etmişti ki, daha sonra bu sözlerin ağzından çıkmamış olmasını dilemişti.

"Sence onun yerini dolduracak kadar iyi birini bulmam mümkün mü?"

Garrett zamanla dükkâna dönmüş, tekrar çalışmaya başlamış ve hayata devam etmek için elinden geldiğince gayret göstermişti. Dükkânda olabildiğince geç saatlere kadar kalıyor, dosyalarını düzenliyor, odasını düzeltiyordu; çünkü bütün

eve dönmekten çok daha az acı veriyordu. Eğer evine ulaştığında ortalık yeterince karanlıksa ve yalnızca birkaç ışıkla yetinebiliyorsa, Catherine'in eşyaları fazla gözüne çarpmıyordu ve varlığını eskisi kadar hissetmiyordu. Yeniden yalnız yaşamaya alışmıştı; yemek pişirmek, temizlik, çamaşırlarını yıkamak ve onun kadar hoşuna gitmese de bahçeyle uğraşmak zamanını dolduruyordu.

Zamanla kendini daha iyi hissettiğini düşünmüştü ama iş Catherine'in eşyalarını kaldırmaya geldiğinde bunu yapmaya asla cesaret edememişti. En sonunda babası işe el koymuştu. Dalışta geçirdiği hafta sonundan sonra, Garrett karısının eşyalarından yoksun bir eve dönmüştü. Catherine'in eşyaları olmadan ev çıplak görünüyordu; orada kalması için artık hiçbir neden yoktu. Bir ay içinde evi sattı ve Carolina Beach'de ufak bir eve taşındı; evden ayrılmasının harekete geçmesine yardımcı olacağını düşünüyordu. Ve aslında bu işi yapmakta üç yıl gecikmişti.

Ama babası her şeyi bulamamıştı. Çalışma masasının ucunda duran ufak bir kutuya ayrılmaya kıyamadığı şeyleri koymuştu-bir zamanlar Catherine'e verdiği kartlar, Catherine'in nişan yüzüğü ve diğer insanların hiçbir anlam veremeyeceği ıvr zıvır. Gecenin ilerleyen saatlerinde bu nesneleri eline almak, onlara dokunmak hoşuna gidiyordu ve babası zaman zaman daha iyi olduğunu söylese de orada öylece yatıp düşünüyor ve hayır, diyordu, hiç iyi değilim. Garrett için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Garrett Blake, *Happenstance*'ı hazırlamak için yat limanına biraz erken gitti. Yelkenlerin üzerindeki örtüyü kaldırdı, kamara-yı açtı ve genel anlamda bir kontrol yaptı.

Tam limana gitmek için kapıya ulaşmıştı ki babası çıktı; Garrett yaptıkları konuşmayı çok iyi hatırlıyordu.

"Akşam yemeğine gelmek ister misin?" diye sormuştu babası.

Garrett gelemeyeceğini söyledi. "Bu gece birisiyle denize açılacağız."

Babası bir süre sessiz kalmıştı. "Bir kadınla mı?" diye sormuştu sonra.

Garrett, Theresa'yla nasıl tanıştıklarını kısaca anlattı.

"Onunla çıkacağın için biraz gergin görünüyorsun," demişti babası.

"Hayır baba, gergin değilim. Ayrıca onunla çıkmıyorum. Söylediğim gibi, yalnızca denize açılacağız. Daha önce hiç denize açılmamış."

"Güzel mi?"

"Ne farkedebilir ki?"

"Farketmez. Ama bana hâlâ bu bir randevu gibi geliyor."

"Bu bir randevu değil."

"Öyle diyorsan öyledir."

Garrett yediyi biraz geçte, şort ve kolsuz kırmızı bir gömlek giymiş olan, bir elinde küçük bir piknik sepeti, diğerindeyse bir süveter ve ince bir ceket taşıyan Theresa'nın rıhtımda ilerlediğini gördü. Garrett kadar gergin görünmüyor, kendisine doğru ilerlerken yüz ifadesi neler hissettiğini gizlemiyordu. Theresa el salladığında Garrett tanıdık bir suçluluk dalgası hissetti ve halatları çözme işini bitirmeden önce bu hissi uzaklaştırmayı başardı. Theresa tekneye ulaştığında Garrett kendi kendine mırıldanıyor, kafasındaki düşüncelerden sıyrılmaya çalışıyordu.

"Merhaba," dedi Theresa rahat bir şekilde. "Umarım fazla bekletmedim."

Garrett elindeki eldivenleri çıkarırken konuşmaya başladı. "Aa, merhaba. Ve hayır-hiç bekletmedin. *Happenstance*'i beklemek için biraz erken geldim."

"Gerekli her şeyi yapabildin mi?"

Garrett emin olmak için tekneye göz gezdirdi. "Evet, sanırım bitirdim. Yukarı çıkmaya yardım edeyim mi?"

Eldivenleri bir kenara koydu ve elini uzattı. Theresa elindekileri Garrett'a verdi ve Garrett eşyaları güverteye çevreleyen banklardan birinin üzerine koydu. Theresa'yı yukarı çekmek için kadının ellerini tuttuğunda, Theresa genç adamın ellerindeki nasırları hissetti. Güverteye çıktığında Garrett bir adım gerileyerek dümene doğru ilerledi.

"Yola çıkmaya hazır mısın?"

"Sen hazır olduğun anda ben de hazırım."

"Öyleyse git ve bir yere otur. Denize açılacağız. Yola çıkmadan önce bir şeyler içmek ister misin? Dolapta soda var."

Theresa başını salladı. "Hayır, teşekkürler. Şimdi istemem."

Köşedeki banka oturmadan önce tekneye bir göz attı. Garrett anahtarı çevirdiğinde canlanan motorun sesini duydu. Motor çalıştığında Garrett dümendenden ayrıldı ve tekneyi rıhtıma bağlayan iki halatı çözdü. *Happenstance* yavaşça iskeledeki yerinden geri geri çıkmaya başladı. Şaşırان Theresa, "Teknenin motoru olduğunu bilmiyordum," dedi.

Garrett hafifçe döndü ve duyabilmesi için yüksek sesle konuşmaya başladı. "Küçük bir motor, iskeledeki yerimizden çıkıp geri girebilmek için yalnızca. Tamir ederken yeni bir motor takmıştık."

Happenstance önce yuvasından, sonra yat limanından çıktı. Intracoastal Waterway'in açık denizlerine güvenle ulaştıktan sonra Garrett rüzgârı ayarladı ve motoru kapattı. Eldivenlerini giydikten sonra çabucak yelkenleri açtı. *Happenstance* rüzgârı kaptığında Garrett çevik bir hamleyle Theresa'nın yanına gelmişti; bedenleri birbirine çok yakındı.

"Başına dikkat et, seren başının üzerinden geçecek."

Hemen sonraki birkaç olay son derece hızlı gelişti. Theresa başını kucağına gömdü ve Garrett'in uyarısının gerçekleşmesini

izledi. Seren hemen üzerinden geçti ve rüzgârı yakalayabilmesi için yelkeni de beraberinde götürdü. Doğru yerine ulaştığında Garrett sereni halatlarla sabitledi. Göz açıp kapayana kadar Garrett tekrar dümenin başına gitmiş, her şeyi doğru yaptığının emin olmak için omzunun üzerinden yelkene bakıyordu. Bütün bunlar otuz saniyeden kısa sürmüştü.

"Her şeyin bu kadar kısa sürede yapılması gerektiğini biliyordum. Yelkenli kullanmanın kolay bir şey olduğunu sanırdım."

Garrett tekrar omzunun üzerinden baktı. Catherine de aynı yerde otururdu; gölgeler serpiştiren batan güneşin altında aniden orada oturanın karısı olduğunu sandı. Kafasındaki düşüncüyü hemen uzaklaştırdı ve boğazını temizledi.

"Okyanusa açıldığımızda etrafta kimse kalmayınca çok rahattır. Ama şu anda Intracoastal'dayız ve diğer teknelerin rotalarından ayrı bir rota izlemek için elimizden geleni yapmak zorundayız."

Dümeni neredeyse hiç kıpırdatmadan tutabiliyordu; Theresa *Happenstance*'in yavaş yavaş süratlendiğini hissediyordu. Yerinden kalktı ve Garrett'a doğru ilerledi. Adamın yanına ulaştığında durdu. Rüzgâr esiyordu ve esintiyi yüzünde hissedebiliyordu ama henüz yelkenleri dolduracak kadar kuvvetli görünmüyordu.

Theresa'ya bakıp gülümseyerek, "Tamam," dedi Garrett. "Sanırım hallettik. Rota değiştirmemize gerek kalmadan bu işi yapmamız gerekiyor. Tabii bunun için rüzgârın yön değiştirmesi lazım."

Koya doğru ilerlediler. Garrett'in yaptığı işe dikkatini verdiğini bildiği için Theresa hiç konuşmadan genç adamın yanında durmaya devam etti. Yan gözle Garrett'i süzüyordu, dümendeki güçlü ellerini, rüzgâra boyun eğmiş teknenin hareketleriyle kıpırdanan uzun bacaklarını.

Theresa sessizliğin tadını çıkararak etrafına bakındı. Birçok tekne gibi bu teknenin de iki düzlemi vardı-şu anda üzerinde durdukları alçak dış güverte ve yaklaşık bir buçuk metre daha yüksek olan ve teknenin ön tarafına doğru uzanan ön güverte. Kamara da ön güvertede idi ve ince bir tuz tabakasıyla kaplı dışarıya bakan iki küçük pencereden içeriye görmek imkânsızdı. Kamaraya açılan küçük kapı öylesine alçaktı ki, insanlar kafalarını çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyorlardı.

Tekrar Garrett'a bakan Theresa, onun kaç yaşında olduğunu merak etti. Büyük olasılıkla otuzlarındaydı -Theresa başka bir şey tahmin edemiyordu. Garrett'a yakından bakmak da fayda etmiyordu- yüzü biraz yıpranmıştı; sanki rüzgârın izlerini taşıyordu ve belirgin biçimde olduğundan daha yaşlı görünüyor-du.

Garrett'in o ana kadar gördüğü en yakışıklı erkek olmadığını düşündü bir kez daha, ama onda kendisini saran, tarif edilemez bir şeyler vardı.

Daha önce, Deanna'yla telefonda konuşurken Garrett'i anlatmaya çalışmıştı ama Garrett Boston'daki diğer erkeklerle hiç benzemediği için bir hayli zorlanmıştı. Deanna'ya Garrett'in kendi yaşlarında, kendine özgü bir şekilde yakışıklı ve güzel vücutlu olduğunu ama bedeninde taşıdığı gücün seçtiği yaşam tarzının basit bir sonucu gibi son derece doğal göründüğünü anlatmıştı. O sırada anlatabildiği tek şey buydu; şimdi daha yakından baktığında da pek yanılmadığını anlamıştı.

Theresa o gün akşamüstü denize açılacaklarını söylediğinde Deanna heyecandan deliye dönmüştü ama Theresa karar vermesinin hemen ardından büyük bir şüpheye düşmüştü. Bir an için tamamen yabancı biriyle yapayalnız kalmaktan ürkmüştü -hem de denizin ortasında- ama daha sonra endişelerinin yersiz olduğu konusunda kendini ikna etmişti. *Tıpkı diğer randevularım gibi*, deyip durmuştu kendi kendine bütün öğleden sonra. *Bu işi fazla büyütme*. Ancak, rıhtıma gitme zamanı yaklaştıkça ne-

redeyse vazgeçmek üzereydi. En sonunda bir şeyler yapması gerektiğine karar vermişti; elbette önce kendisi, sonra da vazgeçtiğini öğrenince Deanna'nın duyacağı üzüntüyü gidermek için.

Koya yaklaştıklarında Garrett Blake dümeni çevirdi. Tekne hemen tepki verdi ve kıyıdan uzaklaşarak Intracoastal'ın derin sularına doğru süzüldü. Garrett dümeni sabitletken diğer teknelerden sakınmak için etrafına bakındı. Sürekli değişen rüzgâra karşın tekneye tam anlamıyla hakim gibiydi ve Theresa genç adamın ne yaptığını bildiğinden kesinlikle emindi.

Tekne suları yararak akıntıya ters yönde ilerlerken deniz kırlangıçları tepelerinde dönüyordu. Rüzgârın etkisiyle yelkenler hisirdiyordu. Su teknenin iki yanından beyaz köpükler saçarak geriye atılıyordu. Gittikçe grileşen Kuzey Carolina göğünün altında yol alırken her şey hareket ediyor gibiydi.

Theresa kollarını kavuşturdu ve yanında getirmeyi akıl ettiği süveterini giydi. Hava, denize açıldıkları zamana göre bir hayli serinlemiş gibiydi. Güneş tahmin ettiğinden daha hızlı batıyordu. Yelkenlere vuran solgun ışıklar güvertenin üzerinde gölge oyunları yapıyordu.

Teknenin hemen arkasında kalan suların sesi ve devinimini duyan Theresa daha yakından bakmak için kenara gitti. Çalkalanan suyu seyretmek büyüleyiciydi. Dengede kalmaya çalışarak trabzana tutundu ve elinin altında zımparalanması gereken bir yer keşfetti. Ancak, daha dikkatli baktığında trabzana kazınmış bir yazı gördü. 1934'de yapılmıştır-1991'de onarılmıştır.

Uzaktan geçen daha büyük bir teknenin yarattığı dalgalar Happenstance'ın hafifçe sallanmasına yol açtı ve Theresa tekrar Garrett'in yanına döndü. Garrett o sırada dümeni daha sert bir şekilde tekrar kırdı ve açık denize doğru yönelirken Theresa, Garrett'in yüzündeki hoş gülümsemeyi farketti. Tekne koydan tamamen çıkana kadar Garrett'i izledi.

Sonsuz gibi gelen bir andı bu; hayatında ilk defa aklına es-tiği gibi davranmıştı. Bir hafta önce böyle bir şey yapabili-

asla düşünemezdi. Ve şimdi her şey olup bittiğinde ne umut ettiğini bilmiyordu. Ya Garrett hayalindeki insandan çok farklıysa? O zaman bu cevapla Boston'a geri dönerdi... ama şu anda bu cevapla ayrılmak istemiyordu. Bu kadar kısa bir sürede birçok şey olmuştu bile...

Happenstance'la diğer tekneler arasında mesafe yeterince açıldığında Garrett, Theresa'nın dümene geçmesini istedi. "Yalnızca sabit tut," dedi. Yelkenlere doğru gitti ve bir öncekinden daha kısa bir sürede yelkenleri düzeltilti. İşini bitirdiğinde teknenin doğru yönde ilerlediğinden emin olduktan sonra flock yelkenine küçük bir düğüm attı ve halatı dümendeki bocurgatın etrafına dolayarak iki buçuk santimlik bir boşluk bıraktı.

Dümeni kontrol edip sabit olduğundan emin olduktan sonra, "Tamam," dedi. "İşimizi hallettik. Eğer istersen oturabiliriz."

"Dümeni tutman gerekmiyor mu?"

"Düğüm atmamın nedeni buydu. Bazen -rüzgâr gerçekten kuvvetli olduğunda- sürekli dümende olmak gerekir. Ama bu gece şansımız var hava çok güzel. Bu yönde saatlerce ilerleyebiliriz."

Garrett akşam göğünde gittikçe alçalan güneşin altında Theresa'nın oturduğu yere doğru ilerledi. -Theresa yan tarafa, Garrett da arkasına yaslanarak- karşılıklı oturdular. Esintiyi yüzünde hisseden Theresa denize bakarak yüzüne düşen saçlarını geriye attı.

Bütün bunları Garrett da görmüştü. Kendisinden biraz daha kısaydı -boyu yaklaşık bir altmıştı- güzel bir yüzü ve dergilerdeki kızları anımsatan mükemmel bir vücudu vardı. Çekici olmasının yanı sıra, dikkatini çeken başka bir şeyler daha taşıyordu. Zeki-ydi; bu kolaylıkla hissediliyordu ve kendine güveniyordu-sanki hayati kendi istediği yöne çekebiliyormuş gibiydi. Garrett için önemli olan işte bu özelliklerdi. Bunlar olmadan güzellik beş para etmezdi.

Theresa'ya baktığında Catherine'i anımsatan bir şeyler buluyordu. Özellikle de ifadesinde. Denizi seyrederken sanki düşlere dalmış gibiydi. Garrett karısıyla son kez denize açıldıklarında olanları anımsadı. Suçluluk duygusu tekrar içini sardı ve hissettiklerini uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. Garrett başını salladı, eli saatinin kayışına gitti, kayışı önce çözdü. sonra da tekrar eski haline getirdi.

Theresa en sonunda Garrett'a bakarak, "Burası gerçekten çok güzel," dedi. "Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim."

Sessizliği bozduğu için Garrett çok mutlu oldu.

"Hiç önemli değil. Arada sırada yanımda birilerinin olması çok hoş."

Garrett'ın verdiği cevaba gülümseyen Theresa, doğru söyleyip söylemediğini merak etti. "Genellikle yalnız mı çıkarsın?"

Garrett cevap vermeden önce bacaklarını öne uzattı ve arkasına yaslandı. "Genellikle. İşten sonra mükemmel bir rahatlatma yoludur bu. Gün ne kadar bunaltıcı geçmiş olsa da, buraya ulaştığım anda esen rüzgâr sıkıntılarımla silip süpürür."

"Dalmak çok mu zor?"

"Hayır, dalmayla bir ilgisi yok. O işin zevkli kısmı. Daha çok diğer işler. Masa başı işleri, son dakika ders iptal eden insanlarla uğraşmak, dükkânda her şeyin eksiksiz olduğundan emin olmaya çalışmak. Bütün bunlar günü yeterince zorlaştırıyor."

"Eminim öyledir. Ama seviyorsun, değil mi?"

"Evet, seviyorum. Yaptığım işi bir başka işle asla değişmem." Durdu ve kolundaki saatle oynadı. "Peki senin mesleğin ne Theresa?" Gün boyunca düşünüp sormaya karar verdiği güvenli birkaç sorudan biriydi bu.

"Boston Times'da köşe yazarıyım."

"Buraya tatil için mi geldin?"

Theresa cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Öyle de diyebiliriz."

Bu cevabı bekleyen Garrett onayladı. "Ne hakkında yazıyorsun?"

Theresa gülümsedi. "Çocuk yetiştirme hakkında."

Theresa, Garrett'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü; yeni biriyle çıktığında karşısındakinin yüzünde hep aynı ifade olurdu. *Bunu da halledebilirsin*, diye düşündü kendi kendine. "Bir oğlum var," diye devam etti. "On iki yaşında."

Garrett kaşlarını kaldırdı. "On iki mi?"

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Gerçekten şaşırdım. On iki yaşında oğlun var gibi göstermiyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi Theresa sırtaarak ve atılan yemi hemen yutmayarak. Yaşı konusunda yalan söylemeye hazır değildi. "Ama evet, gerçekten on iki yaşında. Fotoğrafını görmek ister misin?"

"Elbette," dedi Garrett.

Theresa cüzdanını buldu, fotoğrafı çıkarttı ve Garrett'a verdi. Garrett bir süre fotoğrafa baktıktan sonra bakışlarını Theresa'ya çevirdi.

"Renklerini senden almış," dedi fotoğrafı geri verirken. "Güzel bir çocuk."

"Teşekkürler." Fotoğrafı kaldırırken, "Peki ya sen?" diye sordu. "Çocuğun var mı?"

"Hayır." Garrett başını salladı. "Çocuğum yok. En azından bildiğim biri yok."

Theresa bu cevaba kıkırdarken Garrett devam etti. "Oğlunun ismi ne?"

"Kevin."

"O da burada mı?"

"Hayır, California'da babasıyla birlikte. Birkaç yıl önce boşandık."

Garrett düşünceli bir şekilde onayladıktan sonra uzaktan geçen bir başka tekneye bakmak için başını çevirdi. Theresa da

tekneyi izledi ve Intracoastal'ın suları ile okyanus sularını karşılaştırdığında içinde bulundukları sessizliğin ne kadar huzur verici olduğunu farketti. Dışardan gelen tek ses yelkenlere vuran rüzgâr ve *Happenstance*'in yarararak geçtiği su sesiydi. Theresa bu seslerin ritimdeki su ve rüzgâr sesinden çok farklı olduğunu düşündü. Burada sesler, sanki açık hava onları sonsuza kadar içinde barındıracakmış gibi özgürdü.

"Teknenin diğer kısımlarını da görmek ister misin?" diye sordu Garrett.

Theresa onayladı. "Çok sevinirim."

Garrett ayağa kalktı ve aşağıya inmeden önce yelkenleri son bir kez kontrol etti; Theresa da hemen arkasındaydı. Kapıyı açtığında uzun süredir gömülü olan ama bir ihtimal bu yeni kadının varlığıyla uyanan bir hatıra tarafından ele geçirildi ve durakladı.

Catherine, üzerinde daha önceden açılmış bir şişe şarap olan küçük masada oturuyordu. Önünde, içinde tek bir çiçek olan vazo hafifçe yanan tek mumun ışığını kesiyordu. Alev teknenin hareketiyle kıpırdanıyor, kamaranın içinde uzun gölgeler yaratıyordu. Yarı karanlıkta Garrett'in görebildiği tek şey belli belirsiz bir gülümsemeydi.

"Hoş bir sürpriz olacağını düşünmüştüm," dedi Catherine. "Uzun süredir mum ışığında yememiştik."

Garrett küçük ocağa baktı. Ocağın hemen yanında üzerleri folyoyla kaplı iki tabak duruyordu.

"Bunları tekneye ne zaman getirdin?"

"Sen isteyken."

Theresa genç adamı kendine ait düşüncelerle baş başa bırakarak sessizce içeriye girdi. Garrett'in duraksadığını farketmiş olsa da bunu belli edecek hiçbir şey yapmamıştı ve Garrett bunun için ona içinden teşekkür etti.

Theresa'nın sol tarafında boydan boya bir kanepede vardı. Rahatça uyunabilecek kadar geniş ve uzundu; kanepenin tam karşısında iki kişinin rahatlıkla oturabileceği küçük bir masa, kanepenin yanında bir lavabo, altında ufak bir buzdolabı bulunan bir fırın ve tam karşıda da ana kabinine giden bir kapı vardı.

Theresa iç kısmı inceleyip her şeye bakarken, Garrett elleri belinde bir kenarda duruyordu. Bazı erkeklerin yapacağı gibi kadının arkasında gezmeyor, rahatça bakabilmesi için yer açıyordu. Buna karşın, Garrett farkında olmasa da Theresa adamın her hareketini izlediğini hissedebiliyordu. Bir süre sonra, "Dışardan bu kadar büyük olduğunu düşünmemiştim," dedi.

"Biliyorum." Garrett acemice boğazını temizledi. "Çok şaşırtıcı, değil mi?"

"Evet, öyle. Ama ihtiyacınız olan her şey var gibi görünüyor."

"Gerçekten de öyle. Eğer istesem onunla Avrupa'ya gidebilirim; tabii böyle bir niyetim yok. Ama benim için harika bir şey."

Theresa'nın arkasından geçti ve dolabın önünde eğilerek bir kutu Coca-Cola aldı. "Bir şeyler içmeye hazır mısın?"

"Evet," dedi Theresa. Ellerini duvarda gezdirerek ahşabı hissetti.

"Ne içersin? Coca-Cola veya Seven Up verebilirim."

"Seven Up daha iyi olur," diye cevapladı. Garrett kalktı ve kutuyu Theresa'ya verdi. Genç kadın kutuyu alırken kısa bir an için parmakları birbirine dokundu.

"Teknede buz yok ama yeterince soğuk zaten."

Theresa, "Bu sıkıntıya katlanmaya çalışacağım," dediğinde Garrett gülümsedi.

Theresa gazozunu açtı ve masaya koymadan önce bir yudum içti.

Garrett kendi elindeki içeceği açarken, Theresa'nın daha önce söylediklerini düşünerek kadına baktı. On iki yaşında bir

oğlu vardı... ve köşe yazarıydı; bu da koleje gitmiş olduğunu gösteriyordu. Eğer evlenmek için mezun olmayı beklediye ve bir süre sonra da çocukları olduysa... demek ki kendisinden yaklaşık dört veya beş yaş büyüktü. O kadar yaşlı görünmüyordu -bu kesindi- ama kasabada tanıdığı yirmi küsur yaşındakiler gibi de davranmıyordu. Hareketlerinde bir olgunluk vardı bu da hayattaki iniş ve çıkışlardan nasibini almış insanlarda olurdu.

Aslında bunun hiçbir önemi yoktu.

Theresa duvarda asılı çerçeveli bir fotoğrafa döndü. Fotoğrafta şu ankinden çok daha genç bir Garrett Blake elinde bir kılıçbalığıyla iskelede duruyordu. Fotoğrafta kocaman gülümsemişti ve neşeli ifadesi gol atan Kevin'in halini anımsatmıştı Theresa'ya.

Aniden çöken sessizlikte Theresa, "Sanırım balık tutmayı seviyorsun," dedi ve fotoğrafı gösterdi. Garrett, Theresa'ya doğru bir adım attı ve iyice yaklaştığında bedeninden yayılan sıcaklığı hissetti. Tuz ve rüzgâr gibi kokuyordu.

"Evet, severim," dedi Garrett usulca. "Babam bir karides avcısıydı ve ben de denizde büyüdüm sayılır."

"Bu fotoğraf ne zaman çekilmişti?"

"Yaklaşık on yıl önce, son senem için koleje gitmeden hemen önce çekilmişti. Bir balık avı yarışması vardı ve babamla birlikte birkaç gecemizi Gulf Stream'de geçirmeye karar verdik; kıyından altmış mil açıktaki bu kılıçbalığını yakaladık. Geri getirmek yaklaşık yedi saatimizi aldı çünkü babam bunu eski tarzda yapmayı öğrenmemi istemişti."

"Bu ne demek?"

Garrett güldü. "En basit ifadeyle iş bittiğinde ellerimin parça parça olması ve ertesi gün omuzlarımı oynatamamam demek. Balığı yakaladığımız ota bu boyutta bir balığa uygun değildi. Kılıçbalığı durana kadar arkasından gitmek zorunda kaldık, sonra yavaş yavaş oltayı sardık, sonra tekrar serbest bıraktık ve bu işi

hayvan artık savaşılmayacak kadar yorulana dek yapmaya devam ettik."

"Hemingway'in *İhtiyar Balıkçı ve Deniz*'i gibi yani."

"Evet, yalnız ben ertesi güne kadar kendimi yaşlı biri gibi hissetmiyordum. Öte yandan babam filmde o rolü kapabilirdi."

Theresa tekrar fotoğrafa baktı. "Yanında duran baban mı?"

"Evet, babam."

"Sana benziyor," dedi Theresa.

Garrett hafifçe gülümsedi ve bunun bir iltifat olup olmadığını düşündü. Masayı işaret ettiğinde Theresa tam karşısına oturdu. Yerleştiğinde, "Koleje gittim mi demiştin?" diye sordu.

Garrett kadının gözlerine baktı. "Evet, UNC'ye gittim ve deniz biyolojisi öğrenimi gördüm. Başka hiçbir şey ilgimi çekmedi ve babam da mezun olmadan eve dönemeyeceğimi söylediği için daha sonra işime yarayacak bir şeyler öğrenmeye karar verdim."

"Sonra da dükkânı satın aldın..."

Garrett başını salladı. "Hayır, yani en azından hemen sonra değil. Mezun olduktan sonra dalış uzmanı olarak Duke Deniz Enstitüsü'nde çalıştım ama orada fazla para yoktu. Bu nedenle uzman sertifikası aldım ve hafta sonları öğrencileri dalışa götürmeye başladım. Dükkân birkaç yıl sonra geldi." Kaşını kaldırdı. "Peki ya sen?"

Theresa cevap vermeden önce bir yudum daha gazoz içti.

"Benim hayatım seninki kadar heyecanlı değil. Nebraska Omaha'da büyüdüm ve Brown'da okudum. Mezuniyetten sonra birkaç değişik yer dolaştım ve birkaç farklı iş denedim; en sonunda Boston'a yerleştim. Dokuz yıldır *Times*'da çalışıyorum ama bunun yalnızca son birkaç yılında köşe yazarlığı yaptım. Daha önce muhabirdim."

"Köşe yazarlığını seviyor musun?"

Theresa bu soruyu ilk defa duyuyormuşçasına bir süre düşündü.

"İyi bir iş," dedi en sonunda. "Başladığım zamana göre çok daha iyi. Kevin'i okuldan alabiliyorum ve köşeme uygun olduğu sürece istediğim her şeyi yazabiliyorum. Fena para vermiyorlar, bu nedenle bu konuda şikâyetçi olamam, ama..."

Tekrar duraksadı. "Ama artık beni pek zorlamıyor. Yanlış anlama. Yaptığım işi seviyorum ama bazen sürekli aynı şeyleri yazıyorum gibi geliyor. Aslında Kevin'le bir sürü şey yapmak zorunda olmasaydım bu bile pek kötü bir şey olmazdı. Sanırım şu anda tipik fazla çalışan bekâr annelerden biriyim. Ne demek istediğimi anladın herhalde."

Garrett onayladı ve yumuşak bir tonla konuştu. "Hayat bizim istediğimiz gibi şekillenmiyor, değil mi?"

"Doğru, sanırım haklısın," dedi ve tekrar Garrett'in bakışlarını yakaladı. Garrett'in yüz ifadesi, söylediklerini başkalarıyla pek paylaşmadığını düşündürdü Theresa'ya. Gülümsedi ve Garrett'a doğru eğildi.

"Bir şeyler yemeye hazır mısın? Sepette bazı şeyler getirmiştim."

"Sen hazır olduğun anda hazırım."

"Umarım sandviç ve soğuk salata seversin. Dökülmeyecek tek şey olarak bunlar aklıma geldi."

"Benim genelde yediğim şeylerden çok daha iyi görünüyor. Eğer yalnız olsaydım, bu gece dışarı çıkmadan önce bir yerlerde durup hamburger türü bir şeyler yerdim. Burada mı yemek istersin, dışarda mı?"

"Tabii ki dışarda."

İçeceklerini aldılar ve kabinden çıktılar. Dışarı çıkarlarken Garrett kapının yanındaki askıdan yağmurluğunu aldı ve Theresa'ya yalnız çıkmasını işaret etti. "Demir atmak için bana birkaç dakika izin ver," dedi. "Böylece etraftaki tekneleri kontrol etmek zorunda kalmadan rahatça yiyebiliriz." Theresa az önce oturduğu yere çıktı ve getirdiği sepeti açtı. Ufukta güneş bir kümmülüs bulut kümesinin içine batıyordu. Selofana sarılmış

sandviçi, köpük kutuların içine konulmuş patates ve bir başka yeşil salata çeşidini sepetten çıkardı.

Garrett'in yağmurluğunu bir kenara koyarak yelkenleri indirmesini izledi; hemen sonra tekne neredeyse anında yavaşladı. Çalışırken Garrett'in arkası dönüktü ve Theresa genç adamın ne kadar güçlü görüldüğünü farketti yine. Oturduğu yerden omuz kasları çok daha geniş görünüyor, dar kalçaları bu görüntüyü destekliyordu. Yalnızca iki gün önce Boston'dayken şimdi bu adamla denize açılmış olduğuna inanamıyordu. Olan biten her şey inanılmaz görünüyor.

Garrett çalışırken Theresa yukarı doğru baktı. Hava serinlemiş esinti kuvvetlenmişti ve gökyüzü yavaş yavaş kararıyordu.

Tekne tam olarak durduğunda Garrett demir attı. Çapanın dibe indiğini kontrol etmek için bir dakika kadar bekledi ve emin olduktan sonra Theresa'nın yanına oturdu.

"Sana yardım edebileceğim bir şeylerin olmasını isterdim," dedi Theresa gülümseyerek. Saçlarını omuzlarından geriye doğru tıpkı Catherine gibi attı; Garrett bir an için hiçbir şey söyleyemedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Theresa.

Garrett aniden kendini rahatsız hissetti ama onayladı. "Burada gayet iyiyiz. Ama eğer rüzgâr hızını arttırırsa, geri dönüşte bayağı bir rota değiştireceğiz gibi geliyor."

Theresa, Garrett'in tabağına biraz patates, biraz da yeşil salata ve sandviçini koyarak tabağı Garrett'a uzattı; genç adamın daha öncekinden çok daha yakın oturduğunun farkındaydı.

"O zaman geri dönmemiz daha mı uzun sürecektir?"

Garrett beyaz plastik çatallardan birini aldı ve bir parça yeşil salata yedi. Cevap vermek için bir süre bekledi.

"Biraz-ama rüzgâr tam olarak durmadığı sürece bu herhangi bir sorun yaratmaz. Eğer böyle bir şey olursa burada kalabiliriz."

"Sanırım böyle bir şey daha önce başına geldi."

Garrett onayladı. "Bir veya iki kere. Çok ender olur ama olur."

Theresa'nın akli karışmış gibiydi. "Neden o kadar ender olur? Rüzgâr her zaman esmez, değil mi?"

"Okyanusta genellikle her zaman eser."

"Nasıl yani?"

Garrett son soruyu komik bularak gülümsedi ve sandviçini tabağına bıraktı. "Rüzgârlar hava sıcaklığındaki değişikliklerle oluşurlar, sıcak hava soğuk havayla temas edince. Okyanustayken rüzgârın durması demek, hava sıcaklığının deniz sıcaklığıyla eşit hale gelmesi demektir. Burada, denizin üzerinde hava gün boyunca sıcak olur ama güneş batmaya başladığı anda ısı çabucak düşmeye başlar. Bu nedenle, denize açılmak için en iyi zaman akşamüstüdür. Isı sürekli değişir; bu da yelkenliler için ideal bir ortam oluşturur."

"Peki rüzgâr durursa ne olur?"

"Yelkenler boşalır ve tekne durur. Tekneyi yürütmek için hiçbir şey yapamaz, çaresiz kalırsın."

"Bunun daha önce başına geldiğini söylemiştin, değil mi?"

Garrett onayladı.

"Ne yapmıştın."

"Aslında hiçbir şey. Teknede oturup sessizliğin tadını çıkartmıştım. Tehlikede değildim ve bir süre sonra ısının düşeceğini biliyordum. Bu nedenle yalnızca bekledim. Yaklaşık bir saat sonra bir esinti çıktı ve limana geri döndüm."

"Anlaşılan günün çok keyifli geçmiş."

"Öyle oldu." Bakışlarını Theresa'nın sıcak bakışlarından kaçırdı ve gözlerini kabin kapısına dikti. Bir süre sonra, kendi kendine konuşmuşçasına, "En iyi günlerimden biriydi," dedi.

Catherine oturduğu yerde kıpırdandı. "Buraya gel ve yanına otur."

Garrett kabin kapısını kapattı ve karısının yanına gitti.

"Bugün, uzun zamandır birlikte geçirdiğimiz en güzel gün," dedi Catherine yumuşak bir sesle.

"Son zamanlarda ikimizin de işi başından aşkın gibiydi ve... bilmiyorum..." Sesi titredi. "Yalnızca ikimiz için özel bir şeyler yapmak istedim."

Catherine konuşurken, Garrett karısının evlilik gecesindeki gibi yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle baktığını gördü.

Garrett karısının yanına oturdu ve şarap koydu. "Son zamanlarda dükkânla bu kadar meşgul olduğum için üzgünüm," dedi usulca. "Seni seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum." Catherine gülümsedi ve elini Garrett'ın elinin üzerine koydu.

"Çok daha iyi olacak, söz veriyorum."

Catherine başını salladı ve şarabına uzandı. "Şu anda bundan söz etmeyelim. Yalnızca ikimizin olduğu bu ortamın tadını çıkarmak istiyorum. Bizi rahatsız eden hiçbir şey olmadan."

"Garrett?"

Garrett sıçrayarak Theresa'ya baktı. "Afedersin..." diye başladı.

"İyi misin?" Theresa'nın yüzünde şaşkınlık ve endişe iç içe geçmişti.

"İyiyim... ilgilenmem gereken bir şeyler aklıma gelmişti de," diye uydurdu Garrett. "Neyse," dedi ve daha dik oturarak bir elini bükülmüş dizinin üzerine koydu. "Benim hakkımda bu kadar konuşma yeter. Eğer sakıncası yoksa... sen de kendinden söz et Theresa."

Tam olarak onun ne öğrenmek istediği konusunda kafası karışan Theresa en baştan anlatmaya başladı ve başından geçen önemli olaylara daha ayrıntılı bir şekilde değindi- çocukluğu, işi, hobileri. Ama en çok Kevin hakkında konuştu; ne ka-

dar mükemmel bir oğlu olduğundan ve ona daha fazla zaman ayıramadığı için büyük üzüntü duyduğundan söz etti.

Theresa konuşurken Garrett hemen hemen hiçbir şey söylemeden dinledi. Theresa sözlerini bitirdiğinde, "Bir kere mi evlendin?" diye sordu.

Theresa onayladı. "Sekiz yıl evli kaldık. Ama David -ismi buydu- bir şekilde ilişkideki sevgiyi yitirdi... ve bir gönül macerası yaşadı. Böyle bir şeye dayanamazdım."

"Ben de dayanamazdım," dedi Garrett yumuşak bir sesle. "Ama tabii bu yaşadıklarını kolaylaştırmıyor."

"Evet, gerçekten öyle." Theresa durdu ve içeceğinden bir yudum aldı. "Ama her şeye karşın hâlâ arkadaşız. Kevin için iyi bir baba ve şu anda ondan istediğim tek şey bu."

Teknenin hemen yanibaşından büyük bir dalga geçtiğinde, Garrett demirin sağlam olup olmadığına baktı. Theresa'ya döndüğünde, kadın, "Tamam, sıra sende," dedi. "Sen de kendinden söz et."

Garrett da, Wilmington'da tek çocuk olarak büyümenin ne demek olduğunu anlatarak söze başladı. On iki yaşındayken annesinin öldüğünü, babası zamanının büyük bölümünü denizde geçirdiği için kendisinin de neredeyse denizde büyüdüğünü söyledi. Kolej günlerinden söz etti -tabii yanlış izlenimler yaratmak için bazı çılgın anıları atladi- ve dükkânı nasıl açtığını, günlerinin nasıl rutine girdiğini anlattı. Garip bir şekilde Catherine'den hiç söz etmedi; oysa Theresa'nın merak ettiği tek şey buydu.

Onlar konuşurlarken gökyüzü iyice karardı ve etraflarını sis kaplamaya başladı. Tekne dalgaların etkisiyle hafif hafif sallanırken aralarındaki yakınlaşma arttı. Temiz hava, yüzlerini yalayan esinti ve teknenin hafif kıpırtısı, daha önceki gerginliklerini alıp götürmüştü.

Theresa daha sonra en son ne zaman böyle bir şey yaptığını anımsamaya çalıştı. Garrett'dan daha sonra görüşmek için en ufak bir baskı görmemiş, o akşam bile adam kendisinden fazla bir şey istememişti. Boston'da tanıştığı birçok erkek...

geçirilen bir akşamın karşılığında bir şeyler beklerdi. Bu bir yetişkin tavriydı -ve ne yazık ki son derece tipikti- Theresa şu anda yaşadığı değişikliğin harikulade olduğunu düşündü.

Sohbetlerinin hızı azalınca Garrett arkasına yaslandı ve ellerini saçının arasından geçirdi. Gözlerini kapattı ve kendisi için ayırdığı o kısa sessizliğin tadını çıkarıyor gibi göründü. Garrett öylece dururken, Theresa da denize uçmamaları için kirli tabakaları ve peçeteleri sessizce sepete yerleştirdi. Garrett hazır olduğunda yerinden kalktı.

"Sanırım geri dönme vaktimiz geldi," dedi; sanki gezi bittiği için üzüntü duyuyor gibiydi.

Birkaç dakika sonra tekne yola koyulmuştu; Theresa rüzgârın daha öncekinden çok daha kuvvetli estiğini farkettil. Garrett dümende *Happenstance*'i idare ediyordu. Theresa elini trabzanın üzerine koyarak Garrett'in yanında duruyor, neler konuştuklarını sürekli kafasından geçiriyordu. Uzun bir süre ikisi de konuşmadı ve Garrett Blake neden bu kadar sarsıldığını düşündüğünü farkettil.

Son denize açılmalarında Catherine ve Garrett saatlerce sessizce sohbet etmişler, şarabın ve akşam yemeğinin tadını çıkarmışlardı. Deniz son derece sakindi; dalgaların hafifçe yükselip alçalması ikisini de rahatlatıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, seviştikten sonra, Catherine Garrett'in yanına uzandı ve hiçbir şey söylemeden ellerini kocasının göğsünde gezdirdi.

Garrett en sonunda, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yalnızca bir başkasını seni sevdiğim kadar sevemeyeceğimi," diye fısıldadı Catherine.

Garrett eliyle karısının yanağını okşadı. Catherine gözlerine bakmamıştı.

"Bu benim için de imkânsız," dedi Garrett yumuşak bir sesle. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Bana bir söz verir misin?"

"İstediğin sözü veririm."

"Eğer bana bir şey olursa, başka birini bulacağına söz ver."

"Senden başkasını sevebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Lütfen söz ver."

Garrett cevap vermek için bir süre bekledi. "Tamam. eğer seni mutlu edecekse söz veriyorum."

Garrett sıcacık gülümsedi.

Catherine kocasına sokuldu. "Çok mutluyum Garrett."

Gözlerinin önünde canlanan hatıra en sonunda dağıldığında Garrett boğazını temizledi ve Theresa'nın dikkatini çekmek için kadının koluna dokundu. Gökyüzünü gösterdi. Konuşmasını normal bir tonda yapabilmeye çabalayarak, "Şunlara bak," dedi. "Sekstant (*) ve pusula icat edilmeden önce yıldızlardan yararlanılmış. İşte burada Kutup Yıldızı'nı görebilirsin. Her zaman kuzeyi gösterir."

Theresa gökyüzüne baktı. "Hangi yıldız olduğunu nereden anlıyorsun?"

"Belirli yıldızları kullanırız. Büyük Ayı'yı görebiliyor musun?"

"Elbette."

"Eğer kaşığın ucundaki iki yıldızdan düz bir çizgi çizersen, Kuzey Yıldızı'nı gösterirler."

Garrett bahsettiği yıldızları göstererek anlatırken, Theresa da Garrett'i ve ilgilendiği konuları düşünüyordu. Denize açılmak, dalgıçlık, balık avlamak, yıldızlarla yön bulmak-okyanusla ilgili her şey. Ya da, saatlerce yalnız kalmasına olanak sağlayan her şey.

Garrett bir eliyle daha önce dümenin kenarına bıraktığı denizci mavisini yağmurluğa uzandı ve giydi. "Tarihteki en büyük okyanus kaşifleri muhtemelen Fenikelilerdi. Milattan önce 600 yılın-

(*) Sekstant: Gemicilikte gökcisminin yüksekliğini ölçen alet. (Ç.N)

da Afrika kıtasının etrafını dolaştıklarını iddia etmişlerdi ama kimse onlara inanmamıştı çünkü yolculuklarının yarısından sonra Kuzey Yıldızı'nın kaybolduğuna dair yemin etmişlerdi. Ama gerçekten başarmışlardı."

"Neden?"

"Çünkü güney yarıküreye girmişlerdi. Tarihçiler bunu başardıklarını bu şekilde anlamıştı. Daha önce kimse böyle bir şey olduğunu görmemişti ya da görmüşlerse de kaydetmemişlerdi. Haklı olduklarının kanıtlanması için iki bin yıl geçmesi gerekmişti."

Theresa onayladı ve o insanların uzaklara yaptığı yolculuğu düşündü. Büyürken neden böyle şeyler öğrenmediğini merak etti ve bunları öğrenmiş olan erkeğe duyduğu ilgi daha da arttı. Ve aniden Catherine'in Garrett'a neden âşık olduğunu anladı. Bunun nedeni Garrett'ın alışlagelmedik bir biçimde çekici, hırslı veya büyüleyici olması değildi. Evet, bu özelliklere sahipti ama daha da önemlisi, hayatı kendi çizdiği yolda yaşamasıydı. Hareketlerinde gizemli ve değişik bir şeyler vardı; belki de erkeksi diye tanımlanabilecek bir şeyler. Ve bu da Garrett'ı daha önce karşılaştığı herkesten farklı kılıyordu.

Theresa cevap vermediği için Garrett kadına baktı ve ne kadar güzel olduğunu yeniden düşündü. Karanlıkta soluk cildi saydam gibi görünüyordu; Garrett aniden Theresa'nın yanağının hatlarına usulca dokunmanın nasıl bir şey olacağını düşündüğünü farketti. Hemen başını salladı ve bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama başaramadı. Esinti Theresa'nın saçlarının arasından süzülüyor, bu görüntü Garrett'ın karnında kelebekler uçuşturuyordu. Bunları hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Çok uzun bir süreye olduğu kesindi. Ama bu konuda yapabileceği, daha doğrusu yapacağı hiçbir şey yoktu. Genç kadını süzerken bunun da farkındaydı. Doğru yer ve zamanda değillerdi... doğru kişi de değildi. İçinden bir ses işlerin tekrar yoluna girip girmeyeceğini soruyordu.

Kendini sakın olmaya zorlayarak, "Umarım seni sıkıyordur," dedi. "Bu tür hikâyeler hep ilgimi çekmiştir."

Theresa Garrett'a baktı gülümsedi. "Hayır, kesinlikle değil. Gerçekten sıkılmadım. Hikâyeyi çok sevdim. Yalnızca o insanların neler yaşamış olabileceğini düşünüyordum. Tamamen yabancı olan bir şeye yönelmek hiç kolay değil."

"Gerçekten öyle," dedi ve kadının aklından geçenleri okuduğunu hissetti.

Kıyıda binalarda yanan ışıklar gittikçe artan sisin içinde yanıp sönüyor gibiydi. *Happenstance* yükselen dalgaların üzerinden usulca ilerleyerek koya yaklaştığında Theresa omzunun üzerinden tekneye bakarak getirdiği şeyleri kontrol etti. Ceketinin yakınında bir köşeye uçmuştu. Limana girdiklerinde ceketini unutmamayı aklının bir köşesine yazdı.

Garrett genellikle denize yalnız açıldığını söylemişti; Theresa genç adamın Catherine ve kendisinden başka herhangi biriyle denize açılıp açılmadığını merak etti. Peki böyle bir şey yapmamışsa ne farkedirdi? Akşam boyunca Garrett'ın belli etmemeye çalışarak kendisini dikkatle izlediğinin farkındaydı. Ama Theresa'yla ilgileniyor olsa bile, duygularını çok iyi gizlemeyi başarmıştı. Konuşmak istemediği konularda kendisini zorlamamış, başkasıyla çıkıp çıkmadığını öğrenmek için soru sormamıştı. Bu akşam yaptıkları, arkadaşça ilgilenmek kelimesinden başka bir şeyle yorumlanamazdı.

Garrett bir düğmeye bastığında teknedeki bir dizi küçük ışık yandı. Birbirlerini görmek için yeterli olmasa da, yaklaşan diğer tekneler tarafından görülmelerini sağlıyorlardı. Kıyının ne kadar karanlık olduğunu işaret eden Garrett, "Koy tam şurada, ışıkların arasında," dedikten sonra dümeni o tarafa doğru kırdı. Yelkenler dalgalandı ve tekne de tekrar eski pozisyonuna dönmeyi önce hafifçe yana yattı.

"Bu ilk deneyimden memnun kaldın mı bakalım?" diye sordu Garrett.

"Evet. Muhteşemdi."

"Memnun oldum. Güney yarıküreye gitmedik ama yapabileceğim tek şey buydu."

İkisi de kendi düşüncelerine gömülerek bir süre sessizce yan yana durdular. Çeyrek mil ötede bir başka tekne belirdi ve o da yat limanına yöneldi. Geniş bir manevra yapan Garrett iki yanına baktı ve kimsenin gelmediğinden emin oldu. Theresa, sisin ufku tamamen örttüğünü farkettiler.

Garrett'a döndüğünde rüzgârın etkisiyle saçlarının geriye doğru yattığını gördü. Giydiği ceket kalçalarının hizasına kadar iniyordu ve fermuarını çekmemişti. Yıpranmış ve eski ceketin yıllardır kullanıldığını biliyordu. Üzerindeki ceketle olduğundan daha iri gibi duruyordu ve Garrett'a dair sonsuza kadar hatırlayacağı görüntü bu olacaktı.

Kıyıya iyice yaklaştıklarında, Theresa birbirimizi bir daha görebilecek miyiz, diye düşündü. Birkaç dakika sonra rıhtıma ulaşmış olacaklar ve vedalaşacaklardı. Garrett'ın tekrar görüşme talebinde bulunacağını hiç sanmıyordu ve bu teklifi kendisi yapmayacaktı. Bunun doğru olmayacağını bir şekilde hissediyordu.

Koya girdiler ve yat limanına doğru döndüler. Garrett tekneyi tam ortada tuttu ve Theresa kanalın sınırlarını belirleyen bir dizi üçgen işaret gördü. Garrett yelkenleri ilk açtığı yere kadar sabit tuttuktan sonra aynı noktada, aynı çeviklikle yelkenleri alçalttı. Motor çalıştı ve birkaç dakika içinde, bütün öğleden sonra yerlerinde demirli duran teknelerin arasından süzöldüler. *Happenstance*'ın yuvasına ulaştıklarında, Theresa güvertede dururken Garrett aşağı atladı ve *Happenstance*'ı halatlarla iskeleye bağladı.

Theresa sepeti ve ceketini almak için kıç tarafa yürüdü ve birden durdu. Bir süre düşündükten sonra sepeti aldı ama ceketini almak yerine, boşta kalan eliyle ceketini oturdukları bankın üzerindeki yastığın altına sıkıştırdı. Garrett her şeyin yolunda

olup olmadığını sorduğunda boğazını temizledi ve, "Eşyalarımı alıyordum," dedi. Teknenin yan tarafına yürüdüğünde Garrett elini uzattı. Elleri birleştiğinde Garrett'in elindeki gücü hissetti ve *Happenstance*'dan inerek karaya ulaştı.

Bir sonraki adımın ne olacağını düşünürcesine bir süre bir-birlerine baktıktan sonra, Garrett tekneye baktı. "Gece için üzerini örtmem gerekiyor ve bu da zaman alır," dedi.

Theresa onayladı. "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Önce seni arabana götürebilir miyim?"

"Elbette," dedi ve Garrett'la birlikte rıhtımdan aşağı yürümeye başladılar. Kiraladığı arabasına ulaştığında, Garrett, Theresa'nın sepetin içinde anahtarlarını aramasını izledi. Anahtarları bulduğunda kilidi ve kapıyı açtı.

"Daha önce de söylediğim gibi, mükemmel vakit geçirdim," dedi Theresa.

"Ben de öyle."

"Başka insanları da gezdirmelisin. Eminim hoşlanacaklardır."

Garrett sırtarak, "Bu konuyu düşüneneğim," dedi.

Bir an için gözleri birleşti ve o anda Garrett karşısındaki gözlerde Catherine'i gördü.

Huzursuzlanarak, "Gitsem iyi olacak," dedi. "Yarın sabah erken kalkmalıyım." Theresa onayladığında, ne yapacağını bilmeyen Garrett elini uzattı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Theresa. Umarım tatilinin geri kalan bölümü de iyi geçer."

Birlikte geçirdikleri akşamdan sonra el sıkışmak garip gelmesine rağmen, Theresa Garrett'in başka bir şey yapabileceğini hiç sanmıyordu.

"Her şey için teşekkürler Garrett. Seninle tanıştığıma ben de çok memnun oldum."

Sürücü koltuğuna yerleşti ve kontağı çevirdi. Garrett kapıyı kapattı ve Theresa'nın vites değiştirdiğini duydu. Garrett'a son kez gülümsedikten sonra dikiz aynasına baktı ve yavaşça geri

çıkı. İlerlemeye başladığında Garrett el salladı ve arabanın yalanından çıkışını izledi. Theresa yola çıktığında Garrett döndü, rıhtım yoluna saptı ve aklının neden bu kadar karıştığını düşündü.

Yirmi dakika sonra, Garrett *Happenstance*'la işini bitirmek üzereyken, Theresa da otel odasının kapısını açmış, içeri girmişti. Eşyalarını yatağın üzerine attı ve banyoya yöneldi. Yüzüne soğuk su çarptıktan sonra, soyunmadan önce dişlerini fırçaladı. Sadece başucu lambasını yakarak yatağa uzandı, gözlerini kapattı ve Garrett'i düşünmeye başladı.

Birlikte denize açıldığı kişi David olsaydı, her şey çok farklı olurdu. Günü sürekli korumaya çalıştığı imajına yakışır bir şekilde süslerdi. "Ben biraz şarap içmek istiyorum, sen de alır mısın?" ve mutlaka kendisi hakkında çok daha fazla konuşurdu. Ama bu fazla kurnazca olurdu -David özgüvenin kibire dönüştüğü çizgiyi öngörebilecek kadar akıllıydı- ve o çizgiyi geçmemek için elinden geleni yapardı. David'i iyice tanımadan, her şeyin mükemmel bir izlenim vermek için dikkatle planlanmış olduğunu anlayabilmek mümkün değildi. Öte yandan Garrett'in rol yapmadığından emindi -adamin dürüst olduğunu belirten bir şeyler vardı- Theresa, Garrett'in bu tavrının kendisini sarmaladığını hissetti. Peki doğru şeyi mi yapmıştı? Hâlâ emin değildi. Yaptığı her şey kandırmaca gibi geliyordu ve kendisi hakkında böyle düşünmekten hiç hoşlanmıyordu.

Ama olan olmuştu. Kararını vermişti ve artık geri dönüş yoktu. Lambayı söndürdü ve gözleri karanlığa alıştığında, dik-katsizce çekilmiş perdelerin arasındaki boşluğa baktı. Hilal halini almış ay en sonunda yükselmişti ve süzülen bir parça ışık yatağa düşüyordu. Yataktaki ışığa bakan Theresa, bedeni en sonunda gevşeyip gece için gözlerini yumana kadar yatakta hareket etmeden yattı.

BÖLÜM 7

"Peki sonra ne oldu?"

Jeb Blake kahve kupasına uzandı ve yorgun bir tonda konuştu. Yetmiş yaşında olmasına rağmen zayıf ve uzun boyluydu -hatta fazlasıyla zayıftı- ve yüzünde derin çizgiler vardı. Başında gittikçe azalan saçlar neredeyse bembeyaz olmuştu ve boğazındaki Adem elması küçük bir eriği andırıyordu. Kolları dövme-ler, yara izleri ve güneş lekeleriyle kaplıydı ve ellerindeki eklem yerleri karides avcılığıyla geçen yılların yorgunluğu ve yıpranmışlığıyla şişmişti. Gözlerine bakmayan biri Jeb'i gördüğünde son derece kırılgan ve hasta olduğunu sanabilirdi ama gerçek çok farklıydı. Yarım gün olmasına rağmen hâlâ her gün çalışıyor, evden gün doğumuyla çıkıp, akşamüstü ancak geri dönüyordu.

"Hiçbir şey olmadı. Arabasına bindi ve gitti."

O gün içeceği bir düzine sigaranın ilkinin saran Jeb Blake oğluna baktı. Doktoru yıllarca sigara içerek kendini öldürdüğünü söylemişti ama doktoru altmış yaşında kalp krizinden öldüğü için babasının tıbbi tavsiyelere fazla inancı yoktu. Bu nedenle Garrett babasının kendisinden daha çok yaşayabileceğini bile düşünüyordu.

"Demek bir tür zaman kaybıydı, ha?"

Garrett babasının sesindeki duyarsızlığa şaşırdı. "Hayır baba, zaman kaybı değildi. Dün gece iyi vakit geçirdim. Onunla sohbet etmek güzeldi ve arkadaşlığı çok hoşuma gitti."

"Ama onu bir daha görmeyeceksin."

Garrett kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. "Sanmıyorum. Söylediğim gibi buraya tatil için gelmiş."

"Ne kadar kalacak?"

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Neden sormadın?"

Garrett bir paket daha krema aldı ve kahvesine koydu. "Neden bu kadar ilgileniyorsun? Birileriyle tekneyle gezdim ve gayet iyi vakit geçirdim. Bu konuda söyleyebileceğim başka hiçbir şey yok."

"Tabii ki var."

"Örneğin?"

"Örneğin bu buluşmadan yeterince hoşlandıysan, belki başka insanlarla da çıkmaya başlayabilirsin." Garrett, demek söylemek istediği buydu, diye düşünerek kahvesini karıştırdı. Yıllardır babasının müdahalelerine alışmasına karşın, bu sabah kendisini bununla başa çıkacak kadar iyi hissetmiyordu. "Baba, bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Biliyorum ama senin için endişeleniyorum. Son günlerde hep yalnız başına vakit geçiriyorsun."

"Hayır."

"Evet," dedi babası şaşırtıcı bir yumuşaklıkla. "Aynen öyle yapıyorsun."

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum baba."

"Ben de istemiyorum. O yolu daha önce denedim ve hiçbir işe yaramadı." Gülümsedi. Kısa bir sessizlikten sonra Jeb Blake farklı bir yol denedi.

"Peki kız arkadaşın nasıl biriydi?"

Garrett bir süre düşündü. Bir önceki gece eve dönmeden önce uzun bir süre Theresa'yı düşünmüştü.

"Theresa mı? Çekici ve zeki bir kadın. Kendi çapında güzel de."

"Bekâr mı?"

"Sanırım. Boşanmış; başka biriyle birlikte olsaydı buraya yalnız gelmezdi."

Garrett cevap verirken, Jeb oğlunun yüz ifadesine dikkatle baktı. Garrett'in sözü bittiğinde tekrar kahvesiyle ilgilenmeye başladı. "Ondan hoşlandın, değil mi?"

Garrett babasının gözlerine baktığında, gerçeği ondan saklayamayacağını anladı. "Evet, hoşlandım. Ama söylediğim gibi, büyük olasılıkla bir daha görüşmeyeceğiz. Nerede kaldığını bile bilmiyorum ve bildiğim tek şey bugün kasabadan ayrılıyor olabileceği."

Babası bir sonraki soruyu sormadan önce bir süre oğlunu dikkatle izledi. "Ama eğer burada kalırsa ve yerini öğrenirsen, onunla görüşür müsün?"

Garrett cevap vermeden başını çevirdiğinde Jeb masanın üzerinden uzandı ve oğlunun kolunu tuttu. Yetmiş yaşında olmasına karşın elleri çok güçlüydü; Garrett babasının, kolunu yalnızca dikkatini çekecek kadar sıkı tuttuğunu hissetmişti.

"Oğlum, o olayın üzerinden tam üç yıl geçti. Onu sevdiğini biliyorum ama artık bırak gitsin. Bunu sen de biliyorsun, değil mi? Bundan kurtulman gerek."

Garrett'in cevap verebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Biliyorum baba. Ama o kadar kolay değil."

"Yapmaya değer hiçbir şey kolay değildir. Bunu asla unutma."

Birkaç dakika sonra kahvelerini bitirdiler. Garrett masaya birkaç dolar bıraktı ve babasının arkasından giderek park yerindeki kamyonla ulaştı. Garrett en sonunda dükkâna döndüğünde, kafasından bir düzine farklı düşünce geçiyordu. Yapması gereken masabaşı işlerine dikkatini vermediği için, bir gün önce başladığı motor onarımını bitirmek üzere rıhtıma gitmeye karar verdi. O gün dükkândaki işlerini halletmesi gerekiyordu ama bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

* * *

Garrett kamyonun arka tarafından alet kutusunu çıkardı ve kutuyu dalgıçlık dersleri verdiği tekneye taşıdı. Daha eski bir Boston Balina Avlama Gemisi olan bu tekne sekiz öğrenciyi ve sualtı dalışları için gerekli donanımı taşıyabiliyordu.

Motor üzerinde çalışmak zaman alıyordu ama zor değildi ve bir gün önce de bir hayli iş yapmıştı. Motorun üzerindeki kapağı kaldırırken babasıyla arasında geçen konuşmayı düşündü. Adam haklıydı. Şu anda içinde bulunduğu duygusal durumu devam ettirmenin hiçbir anlamı yoktu ama Tanrı biliyor ya, bunu nasıl biteceğini hiç bilmiyordu. Catherine onun her şeyiydi. Bir bakışla Garrett'a dünyadaki her şeyin yolunda gittiğini hissettirirdi. Bir de gülümsediğinde... bu özellikleri başka birinde bulamadığına Tanrı şahitti. Böyle bir şeyin kendisinden alınması... bu hiç adil değildi. Ve dahası, çok *yanlıştı*. Bütün insanların içinde neden Catherine? Ve neden kendisi? Aylar boyunca yatığında yatarken, kendisine hep "ya şöyle olsaydı?" diye sorular sormuştu. Karşıdan karşıya geçerken bir saniye daha bekleyseydi? Kahvaltıda birkaç dakika daha oyalansalardı? O sabah doğruca dükkâna gitmeseydi de karısıyla birlikte olsaydı? Binlerce 'ya' vardı ve şu anda bile, olayın ilk anındaki gibi hiçbir şey anlamıyordu.

Kafasını düşüncelerden arındırmaya çalışarak elindeki işe yoğunlaşmaya çalıştı. Karbüratörü tutan civataları söktü ve karbüratörü motordan ayırdı. Büyük bir dikkatle karbüratörü sökerken, aletin içindeki parçaların fazla yıpranmamış olduğunu gördü. İyice kontrol edip emin olmak istemesine rağmen sorunun buradan kaynaklandığını pek sanmıyordu.

Çalışırken güneş iyice yükselince Garrett sürekli alnında biriken teri sildiğini farketti. Dün bu saatlerde Theresa'nın rıhtımda *Happenstance*'a doğru yürüdüğünü anımsadı. Theresa'yı anında farketmişti ve bunun nedeni de kadının yalnız olmasıydı. Onun gibi güzel kadınlar rıhtıma asla yalnız gelmezdi. Genellikle yanlarında marinanın diğer tarafında demirlenmiş yatlardan

birinin sahibi olan yaşlı ve zengin adamlar olurdu. Kendi masasının yanında durduğunda Garrett şaşırıyordu; yoluna devam etmeden önce teknesine şöyle bir bakmak için bir an durmasını bekliyordu oysa. Birçok insan böyle yapıyordu. Ama kadını bir süre izledikten sonra, rıhtıma *Happenstance*'i görmek için geldiğini anlamıştı ve teknenin etrafında dolaşması orada başka bir gayeyle bulunduğu işaretini veriyordu.

Merakı artınca onunla konuşmaya gitmişti. O sırada farketmemişti ama günün ilerleyen saatlerinde tekneye gelirken, kadının kendisine ilk bakışında bir gariplik olduğunu hatırlamıştı. Sanki Garrett kendisine bir şeyler *anımsatmıştı*; genellikle yalnızca kendisine sakladığı, derinlerde bir yerlerde gömülü olan bir şeyler. Dahası, kendisi hakkında söylemek istediğinden çok daha fazla şey biliyor gibiydi.

Bunun hiçbir anlamı olmadığını düşünerek başını sallamıştı. Theresa dükkândaki makaleleri okuduğunu söylemişti-belki de o garip bakışın nedeni buydu. Garrett bu konuda düşündükten sonra buna inanmıştı. Onunla daha önce hiç karşılaşmadığından emindi -böyle bir kadını mutlaka anımsardı- ve ayrıca tatil için Boston'dan gelmişti. Bulabildiği tek mantıklı açıklama buydu ama şu anda bile olan bitenlerle ilgili bir şeyler hâlâ yerine oturmuyordu.

Pek de önemli değildi aslında.

Birlikte denize açılmışlar, hoş vakit geçirmişler ve sonra birbirlerine veda etmişlerdi. Bu hikâye böyle sona ermişti. Babasına da söylediği gibi, istese bile ona ulaşması imkânsızdı. Büyükle olasılıkla şu anda Boston'a geri dönüş yolundaydı veya birkaç gün içinde öyle olacaktı; bu hafta Garrett'in yapması gereken yüzlerce iş vardı. Yaz mevsimi dalış dersleri fazlasıyla yoğunlaştırdı. Ağustos sonlarına kadar bütün hafta sonları doluydu. Onu bulmak için Wilmington'daki bütün otelleri aramaya ne zamanı, ne de enerjisi vardı; böyle yapsa bile Theresa'ya ne söyleyecekti? Ağzından çıkan hangi laf komik görünmezdi.

Bu sorular aklında dönüp dururken motor üzerinde çalışmaya devam etti. Sızdıran bir vidayı bulup yenisiyle değiştirdikten sonra karbüratörü, motor kapağını yerine yerleştirdi ve motoru krankla kıpırdattı. Motorun sesi çok daha iyi geliyordu; teknenin halatlarını çözdü ve Boston Whaler'ı kırk dakika denizde gezdirdi. Çeşitli sürat denemeleri yaptı, motoru birkaç kez durdurup tekrar çalıştırdı ve tatmin olunca tekneyi limandaki yerine getirdi. İşinin beklediğinden daha kısa sürmesine memnun olarak aletleri toparlayıp kamyonu götürdü ve kamyonu Island Dalış Kursu'nun birkaç blok aşağısına park etti.

Her zamanki gibi masasının üzerindeki kutuda bir sürü kâğıt vardı; kâğıtları okumak için bir süre durdu. Kâğıtların birçoğu, dükkân için gerekli olan malların önceden düzenlenmiş olan sipariş formlarıydı. Birkaç fatura da vardı; Garrett sandalyesine oturarak kâğıt yığınının içinden çıkmaya çalıştı.

Saat on bir olmadan önce yapması gerekenlerin birçoğunu bitirmiş, dükkânın ön tarafına geçmişti. Garrett yürüyüp ön tarafa geldiğinde, yazın kendisiyle birlikte çalışan ve o sırada telefonla konuşmakta olan Ian, Garrett'a üç sayfa uzattı. İlk iki kâğıt dağıtıcılardan geliyordu ve kâğıtların üzerindeki karalamadan, siparişlerde bir yanlışlık olduğu ortaya çıkmıştı. Ofisine doğru ilerlerken, ilgilenilmesi gereken bir iş daha, diye düşündü.

Yürümeye devam etti ve üçüncü mesajı da okudu ama mesajın kimden geldiğini anlayınca durdu. Yanlışlık yapmadığından emin olduktan sonra ofisine girdi ve kapıyı kapattı. Numarayı çevirdi ve dahili numarayı söyledi.

Telefon çaldığında Theresa Osborne gazete okuyordu ve ikinci çalışta ahizeyi kaldırdı.

"Merhaba Theresa, ben Garrett. Beni aramışsın."

Theresa, Garrett'in sesini duyduğuna memnun olmuş gibiydi. "A, merhaba Garrett. Aradığın içiri teşekkürler. Nasılsın?"

Theresa'nın sesini duymak, bir önceki güne dair anıları canlandırmıştı. Kendi kendisine gülümseyerek, Theresa'yı bulundu-

ğü otel odasında gözünde canlandırmaya çalıştı. "İyiym, sağol. Ofisteki işlerle ilgilenirken mesajını aldım. Senin için ne yapabiliyim?"

"Şey, dün gece ceketim teknede kalmış. Gördün mü diye soracaktım."

"Görmedim ama aslında çok da iyi baktığın söylenemez. Kabinde mi bıraktın?"

"Emin değilim."

Garrett bir süre düşündü. "Gidip bir bakayım. Geri döndüğümde seni tekrar ararım."

"Sana zahmet olacak."

"Hiç de değil. Birkaç dakikamı alır. Bir süre odanda mı olacaksın?"

"Artık olmak zorundayım."

"Tamam. Seni ararım."

Garrett telefonu kapadı ve dükkândan çıkarak çabucak yat limanına doğru yürüdü. *Happenstance*'a bindi, kabinin kapısını açtı ve aşağı indi. Ceketini bulamayınca döndü, güverteye çıktı ve bir süre bakındıktan sonra ceketin kış tarafındaki bankın üzerinde duran yastıkların altına sıkışmış olduğunu gördü. Ceketini aldı, üzerinde leke olup olmadığına baktı ve dükkâna geri döndü.

Ofisine girdiğinde defterinde yazılı numarayı tekrar aradı. Theresa bu kez telefonu ilk çalışta açtı.

"Yine ben. Ceketini buldum."

Theresa rahatlamış gibiydi. "Teşekkür ederim. Baktığın için çok sağol."

"Hiç sorun değil."

Theresa bir süre sessiz kaldı; sanki ne yapması gerektiğini düşünüyor gibiydi. En sonunda, "Bir süre sende kalabilir mi?" diye sordu. "Yirmi dakika içinde dükkâna gelir alırım."

"Memnun olurum," diye cevapladı Garrett. Telefonu kapadı. Tıktan sonra arkasına yaslandı ve olanları düşündü. Henüz geri dönmemiş, diye aklından geçirdi, ve onu tekrar görebileceğini.

Yanında yalnızca birkaç parça eşya getirmiş olmasına karşın, nasıl olup da ceketini unuttuğunu anlamamıştı, ama bir şeyden kesinlikle emindi: böyle bir şey olduğu için çok mutlu olmuştu.

Tabii aslında pek önemi yoktu.

Theresa üzerinde kendisine çok yakışan bir şort ve açık yakalı, kolsuz bir bluzla yirmi dakika sonra dükkâna geldi. Dükkâna girdiğinde, hem Ian, hem de Garrett kadına bakakaldı. En sonunda Garrett'i gören Theresa gülümsedi ve durduğu yerden, "Merhaba," diye bağırdı; Ian suratında 'Bana anlatmadığın bir şeyler mi var?' ifadesiyle tek kaşını kaldırarak Garrett'a baktı. Garrett, Ian'ın bakışını görmezden geldi ve kolunda kadının ceketıyla Theresa'ya doğru ilerledi. Ian'ın yaptığı her şeyi dikkatle inceleyip daha sonra kendisini kızdıracığını çok iyi biliyordu ve bu konuda hiçbir şey söylemeyecekti.

"İlk günkü gibi yepyeni," dedi ceketini almak için yanına gelmiş olan Theresa'ya. Theresa dükkâna gelirken, Garrett ellerine bulaşan yağı temizlemiş, satışa çıkmış tişörtlerden birini giymişti. Harika bir tişört değildi ama az önceki halinden çok daha iyi görünüyordu. En azından temizdi.

"Teşekkür ederim," dedi Theresa; kadının gözlerinde bir gün önce kendisini çeken ifadeyi gördü Garrett ve farkında olmadan yanağını kaşıdı.

"Benim için zevkti. Sanırım rüzgârda sürüklenmiş."

"Sanırım," dedi Theresa omuz silkerek. Garrett kadının tek eliyle bluzunun askısını düzeltmesini izledi. Theresa'nın acelesi olup olmadığını bilmiyordu ve aslında gitmesini de pek istemiyordu. Aklına gelen ilk şey dudaklarından dökülüyordu.

"Dün gece çok iyi vakit geçirdim."

"Ben de öyle."

Theresa konuşurken Garrett'in gözlerine baktığında erkek usulca gülümsedi. Başka ne söyleyebilirdi? Bu tür bir anı yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Genellikle müşterilerle

ve yabancılarla çok iyi iletişim kurabiliyordu ama bu tamamen farklı bir durumdu. Kendini tekrar on altı yaşında gibi hissederek ağırlığını bir bacağından diğerine geçirdi. Sonunda konuşan Theresa oldu.

"Buna vakit ayırdığın için kendimi borçlu hissediyorum."

"Komik olma. Bana borçlu falan değilsin."

"Yalnızca ceketimi aldığı için değil, aynı zamanda dün gece için de."

Garrett başını salladı. "Onun için de borçlu değilsin. Gelmene memnun oldum."

Gelmene memnun oldum. Ağzından çıkar çıkmaz ne söylediğini düşündü. İki gün önce bu kelimeleri birilerine söyleyebileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Arka tarafta çalan telefon düşüncelerini böldü. Zaman kazanmak için, "Buraya kadar ceketini almaya mı geldin, yoksa biraz etrafta dolaşacak mıydın?" diye sordu.

"Aslında herhangi bir plan yapmamıştım. Yemek vakti geldi; bir şeyler atıştırmayı düşünüyordum." Bir şeyler umar gibi Garrett'in yüzüne baktı. "Herhangi bir yer önerebilir misin?"

Garrett cevap vermeden önce bir süre düşündü. "İskelenin oradaki Hank'in yerini çok severim. Yemekler taze olur ve manzarası bir başka dünyaya ait gibidir."

"Tam olarak nerede?"

Omzunun üzerini işaret etti. "Wrightsville Beach'de. Adaya giden köprüye geldiğinde sağa dön. Mutlaka görürsün, iskeleye giden işaretleri takip et. Restoran tam orada."

"Ne tür yemekler yapıyorlar."

"Genellikle deniz ürünleri. Karidesi ve midyesi mükemmeldir ama deniz ürünleri dışında bir şeyler yemek istersen değişik burgerler ve o tür şeyler de yapıyorlar."

Theresa başka bir şey söylemesini bekledi, Garrett hiçbir şey söylemeyince döndü ve dükkândan dışarı baktı. Hic - bir damadan yerinde dururken, Garrett genç kadının yanında

ni çok garip hissetti. Bu şekilde hissetmesine neden olan neydi? En sonunda kendini toparlayarak konuşmaya başladı.

"Eğer istersen seni oraya kadar götürebilirim. Ben de acık-maya başladım, istersen sana arkadaşlık edebilirim."

Theresa gülümsedi. "Çok memnun olurum, Garrett."

Garrett rahatlamış görünüyordu. "Kamyonum arka tarafta. Arabayı ben mi kullanayım?"

"Yolu benden daha iyi biliyorsun," diye cevapladı Theresa. Garrett Theresa'yı dükkânın arka kapısına doğru götürdü. Theresa suratındaki ifadeyi Garrett'in görmediğinden emin olduktan sonra kendi kendine gülümsemeye başladı.

Hank'in yeri iskele yapıldığından beri çalışıyordu ve yerliler ve turistlerle dolup taşıyordu. Lüks bir yer değildi ama Cape Cod iskelesindeki diğer lokantalar gibi kendine özgü bir yeri. Ahşap zemin temizlenmekten ve yıllarca kumlu sandaletler tarafından çiğnenmekten aşınmıştı, geniş pencerelerden Atlantik Okyanusu'nun görünümü mükemmeldi. Duvarlar tropikal balık resimleriyle süslüydü. Lokantanın bir köşesinde mutfağa açılan bir kapı vardı. Theresa, açılıp kapanan kapının arkasında servis masalarına koyulan ve lokantanın adı işlenmiş olan mavi tişörtler giyen garsonlar tarafından servis yapılan taze deniz ürünleri dolu tabakları görebiliyordu. Kullanılmaktan biraz aşınmış masalar ve sandalyeler dayanıklı ahşaptan yapılmıştı. Sıradan plaj kıyafetiyle gelinecek bir yeri. Theresa lokantadaki birçok müşterinin sabahtan beri güneşlendiklerini farketti.

Garrett masalardan birine doğru ilerlerken, "İnan bana," dedi. "Lokanta biraz salaş görünse de yemekleri mükemmeldir."

Köşeye yakın bir masaya oturdular ve Garrett masadan kaldırılmamış olan iki boş bira şişesini bir kenara itti. Menüler, aralarında ketçap, Tabasco, şarap sosu, kokteyl sosu ve üzerinde 'Hank'in' yazan bir çeşni şişesi grubunun arasına sıkıştırılmıştı. Ucuza maledilmiş olduğu belli olan menüler yıllardır aynı yerde

duruyor gibi görünüyordu. Etrafına bakan Theresa, neredeyse bütün masaların dolu olduğunu gördü.

Yerine yerleşerek, "Çok kalabalık," dedi.

"Her zaman böyledir," diye cevapladı Garrett. "Wrightsville Beach turistler tarafından keşfedilmeden önce de burası bir efsaneydi. Birkaç saat beklemeyi göze almazsan, cuma veya cumartesi geceleri buraya girmen mümkün olamaz."

"Bu kadar ilgi çekmesinin nedeni ne?"

"Yemekler ve fiyatları. Hank her sabah taze balık ve karides alır ve buradan bahşiş dahil on dolardan fazla ödemedен çıkabilirsin. Tabii buna birkaç bira da dahil."

"Bunu nasıl başarıyor?"

"Sanırım sürümden kazanıyor. Söylediğim gibi, burası her zaman kalabalık olur."

"Demek yer bulduğumuz için şanslıyız."

"Kesinlikle. Ama civarda oturanlar akın etmeden önce geldik ve plaj müşterileri burada asla fazla vakit geçirmezler. Ayak üstü bir şeyler atıştırıp hemen güneşe koşarlar."

Theresa menüye bakmadan önce son kez lokantaya göz gezdirdi. "Ne önerirsin?"

"Deniz ürünleri sever misin?"

"Bayılırım."

"O zaman ton balığı veya yunus ye. İkisi de çok lezzetlidir."

"Yunus mu?"

Garrett güldü. "Bildiğimiz yunus değil. Buralarda biz ona yunus deriz."

Theresa göz kırparak, "Sanırım emin olmak için ton balığı yiyeceğim," dedi.

"Seni kandıracağımdan mı korkuyorsun?"

Theresa muzip bir tonla cevap verdi. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Dün tanıştığımızı unutma. Neler yapabileceğinden emin olacak kadar iyi tanıyıyorum seni."

Garrett aynı ses tonuyla, "Beni çok kırdın," dediğinde Theresa güldü. Garrett da güldü ve hemen sonra Theresa elini uzatıp Garrett'ın koluna dokunarak kendisini şaşırttı. Aniden, Catherine'in de dikkatini çekmek için aynı şeyi yaptığını anımsadı.

Theresa pencereleri işaret ederek, "Şuraya bak," dedi ve başını çevirdi. İskelede yaşlı bir adam elinde oltasıyla duruyordu ve omzunun üzerinde tünemiş olan büyük papağan dışında halinde hiçbir gariplik yoktu.

Garrett başını salladı ve gülümsedi; hâlâ koluna dokunulmuş olmasının etkisi altındaydı. "Burada her tür insan bulunur. California'ya benzemez ama birkaç yıl sonra oradan hiç farkı kalmayacak."

Theresa omzunda kuş olan adamın iskelede dolaşmasını seyretti. "Denize açıldığın zaman sana arkadaşlık etmesi için bu kuşlardan bir tane edinmelisin?"

"Yaşadığım sessizliği ve huzuru bozması için mi? Ben çok şanslıyım; o yaratık asla konuşmaz. Yolculuk boyunca ciyaklar ve rüzgârın ilk yön değiştirmesinde büyük olasılıkla kulağımdan bir parça koparır."

"Ama o zaman bir korsana benzerdin."

"Hayır, aptala benzerdim."

Theresa oyunsu bir tavırla kaşlarını çatı ve, "Hiç de komik değilsin," dedi. Kısa bir süre sonra etrafına baktı. "Burada servis yapıyorlar mı, yoksa kendi balığımızı tutup pişirmemiz mi gerekiyor?"

"Lanet Kuzeyliler," diye homurdanan Garrett başını salladığında Theresa güldü ve karşısındaki adamın kendisi kadar eğlenip eğlenmediğini düşündü. İçinden bir ses onun da hoşuna gittiğini söylüyordu.

Birkaç dakika sonra bir garson kız geldi ve siparişlerini aldı. Theresa da, Garrett da bira istediler. Garson kız mutfağa siparişleri verdikten sonra masaya iki şişe bira getirdi.

Garson kız yanlarından ayrıldığında Theresa kaşlarından birini kaldırarak, "Bardak yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Burası böyle salaş olmazsa hiçbir şeye benzemez."

"Burayı neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum."

"Yoksa zevksizliğim hakkında yorum mu yapıyorsun?"

"Bu konuda bir rahatsızlığın varsa, evet."

"İşte şimdi psikiyatristim gibi konuştun."

"Psikiyatrist değilim ama anneyim ve bu da insan doğası konusunda bir tür uzman olmamı sağlıyor."

"Gerçekten mi?"

"Kevin'e böyle söylüyorum."

Garrett birasından bir yudum aldı. "Bugün onunla konuştun mu?"

Theresa onayladı ve o da birasından içti. "Yalnızca birkaç dakikalığına. Aradığımda Disneyland yolundalardı. Erken saatlere bileti olduğu için fazla konuşamadı. Indiana Jones gezisinin ilk turunda yer almak istiyordu."

"Babasıyla iyi vakit geçiriyor mu?"

"Mükemmel vakit geçiriyor. David oğluyla her zaman iyi davranır ama sanırım esas olarak Kevin'le pek sık görüşmesini telafi etmeye çalışıyor. Kevin ne zaman babasının yanına gitse, mutlaka eğlenceli ve heyecan verici bir şeylerin beklentisi içinde oluyor."

Garrett merakla Theresa'nın yüzüne baktı. "Bu konuda pek emin değilmişsin gibi konuşuyorsun."

Theresa devam etmeden önce duraksadı. "Sanırım bu olayın daha sonra düş kırıklığına dönüşmemesini istiyorum. David ve yeni eşi bir aile kurdular ve bence bebekleri biraz daha büyüyünce David ve Kevin'in pek yalnız kalamayacaklar."

Garrett konuşmaya başladığında Theresa'ya doğru eğilmişti. "Çocukları hayatta karşılaşacakları düş kırıklıklarından korumak imkânsızdır."

"Bunu biliyorum, gerçekten biliyorum. Yalnızca..."

Theresa sustuğunda Garrett yumuşak bir tonla kadının cümlesini tamamladı. "O senin oğlun ve onun incinmesini istemiyor."

"Kesinlikle." Bira şişesinin etrafı buğu boncuklarıyla kaplanmıştı; Theresa şişenin üzerindeki etiketi sökmeye başladı. İşte, yine Catherine'in yaptığı şeyi yapıyordu; Garrett birasından bir yudum aldı ve sohbeti koyulaştırmak için kendini zorladı.

"Söyleyebileceğim tek şey şu; eğer Kevin senin gibi biriyse, sonunda her şeyi yoluna koyabilecektir."

"Ne demek istiyorsun?"

Garrett omuz silkti. "Kimsenin hayatı çok kolay değildir, buna seninki de dahil. Çok zor anlar geçirmişsin. Sıkıntıların üstesinden geldiğini görerek senden iyi ders alacaktır."

"Şimdi de sen psikiyatrist gibi konuşuyorsun."

"Ben yalnızca büyürken öğrendiğim şeyleri söylüyorum. Annem kanserden öldüğünde Kevin'le aynı yaşlardaydım. Babamı izlediğimde, her ne olursa olsun hayata devam etmem gerektiğini öğrendim."

"Baban yeniden evlendi mi?"

Garrett başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Sanırım keşke evlenseydim diye düşündüğü olmuştur ama böyle bir şeye asla girişmedi."

Demek nedeni buydu, diye düşündü Theresa. Babasına bak, oğlunu al.

"Hâlâ burada mı yaşıyor?" diye sordu Theresa.

"Evet. Bugünlerde çok sık görüşüyoruz. En azından haftada bir kere görüşmeye çalışıyoruz. Benim doğru yolda olduğumdan emin olmak istiyor."

Theresa gülümsedi. "Birçok anne baba böyle yapar."

Birkaç dakika sonra yemekleri geldi ve yemeklerini yerken sohbetlerine devam ettiler. Bu kez Garrett, Theresa'dan daha

fazla konuştu; Güneyde büyümenin nasıl bir şey olduğundan söz etti ve şansı olsa bile oradan neden ayrılmayacağını anlattı. Ayrıca dalış yaparken veya denize açıldığında yaşadığı bazı maceralardan söz etti. Theresa büyülenmiş bir şekilde Garrett'i dinledi. Boston'daki erkeklerin anlattığı hikâyelerle karşılaştığında -ki bunlar genellikle iş alanındaki başarılarla ilgili olurdu- Garrett'in hikâyeleri kendisi için tamamen yepyeni bir konuydu. Dalışlarında karşılaştığı binlerce değişik deniz canlısından, hiç beklenmedik bir anda kopan fırtınalardan ve teknenin alabora olmaktan kılpayı kurtulmasının nasıl bir şey olduğundan söz etti. Hatta bir keresinde bir çekiçkafa köpekbalığı tarafından takip edilmiş ve keşfetmeye çalıştığı enkazın içinde saklanmak zorunda kalmıştı. Olayı hatırlamanın etkisiyle kafasını sallayarak, "Su yüzüne çıktığımda tüplerdeki hava neredeyse bitmek üzereydi," dedi.

Theresa karşısında konuşan Garrett'i dikkatle izliyor, bir önceki geceye göre daha rahat davrandığını görüp memnun oluyordu. Geçen gece farketmediği şeyler hâlâ gözüne çarpıyordu: ince uzun yüzü, açık mavi gözleri ve rahat hareketleri. Ama şu anki konuşma tarzında bir tür canlılık vardı ve Theresa bu değişimin büyüleyici olduğunu düşündü. Artık söylediği her sözü tartıyor gibi görünmüyordu.

Öğle yemeklerini bitirdiler -Garrett haklıydı; yemek mükemmeldi- ve tavanda dönen pervanelerin altında ikinci biralara başladılar. Güneş sürekli yükseldiği için lokanta iyice ısınmıştı ama içerdeki insan sayısında hâlâ bir değişiklik yoktu. Hesap geldiğinde Garrett masaya para bıraktı ve gitmek için ayağa kalktı.

"Hazır mısın?"

"Sen hazır olduğun anda. Yemek için teşekkürler. Muhteşemdi."

Ön kapıdan çıkarken Theresa, Garrett'in hemen dükkâna döneceğini düşünüyordu; genç adam farklı bir şey teklif edince oldukça şaşırdı.

"Sahilde yürümeye ne dersin? Deniz kıyısı genellikle daha serin olur." Theresa kabul ettiğinde, Garrett kadını iskeleye yöneltti ve yanında yürüyerek basamakları inmeye başladılar. Basamaklar hafif eğimli ve ince bir kum tabakasıyla kaplı olduğu için aşağıya inerken trabzana tutunmak zorunda kaldılar. Sahile ulaştıklarında su kıyısına, iskelenin hemen alt tarafına geçtiler. Öğle sıcağında buldukları gölge ferahlatıcıydı; gelgitin biriktirdiği kum yığınının ulaştıklarında ayakkabılarını çıkarmak için ikisi de durdu. Etraflarında aileler birikmiş, havlularının üzerinde yatıyor ya da denizde eğleniyorlardı.

Yan yana sessizce yürürlerken Theresa etrafına baktı ve manzaranın tadını çıkarttı.

"Buraya geldiğinden beri sürekli kumsalda mısın?" diye sordu Garrett.

Theresa başını salladı. "Hayır. Buraya evelsi gün geldim. Bugün ilk defa kumsala iniyorum."

"Beğendin mi?"

"Çok güzel."

"Kuzeydeki kumsallara benziyor mu?"

"Bazıları ama burada su daha sıcak. Hiç kuzeye gitmedin mi?"

"Kuzey Carolina'dan hiç çıkmadım."

Theresa gülümsedi. "Tam bir dünya gezginisin, ha?"

Garrett güldü. "Değilim ama bunu pek aradığım da söylemez. Burayı seviyorum ve daha güzel bir yer olabileceğini hiç sanmıyorum. Gitmek istediğim hiçbir yer yok." Birkaç adım attıktan sonra Theresa'ya baktı ve konuyu değiştirdi. "Peki Wilmington'da ne kadar kalacaksın?"

"Pazara kadar. Pazartesi günü işe başlamam gerekiyor."

Beş gün daha diye düşündü Garrett.

"Kasabada tanıdığın başka biri var mı?"

"Hayır. Buraya yalnız başıma geldim."

"Neden?"

"Yalnızca gezmek için. Burası hakkında güzel şeyler duy-
dum ve görmek istedim."

Theresa'nın cevabı Garrett'i düşündürdü. "Genellikle yalnız
başına mı tatil yaparsın?"

"Aslında bu ilk."

Yanında bir Labrador av köpeği olan koşuya çıkmış bir
bayan hızla kendilerine doğru geliyordu. Köpek sıcaktan tüken-
miş gibiydi; dili fazlasıyla dışarı sarkmıştı. Köpeğin ne durumda
olduğundan habersiz olan kadın koşmaya devam etti ve There-
sa'nın yanına geldiğinde yön değiştirdi. Garrett köpek hakkında
kadına bir şey söyleyecekti ki, kendisini ilgilendirmedikini düşü-
nerek vazgeçti.

Garrett tekrar konuşmadan önce bir süre geçti. "Sana kişi-
sel bir şey sorabilir miyim?"

"Bu soracağın şeye bağlı."

Garrett durdu ve gözüne takılan birkaç küçük deniz kabu-
ğunu aldı. Bir süre elinde oynadıktan sonra deniz kabuklarını
Theresa'ya verdi. "Boston'da çıktığın biri var mı?"

Theresa deniz kabuklarını alırken cevap verdi. "Hayır."

Siğ suda yan yana dururlarken kıyıya çarpan minik dalga-
lar ayaklarının hemen önünde kırılıyordu. Garrett bu cevabı bek-
lemesine rağmen, Theresa gibi kadının birçok akşamını na-
sıl olup da yalnız geçirebildiğine akıl erdiremiyordu.

"Neden? Erkekler senin gibi bir kadının etrafında pervane
olmalı."

Theresa bu lafa gülümsedi ve tekrar yürümeye başladı. "Sa-
ğol, çok nazıksın. Ama bu iş bu kadar kolay değil; özellikle de
bir oğlun varsa. Birleriyle tanıştığımda hesaba katmam gereken
bir sürü şey oluyor." Duraksadı. "Peki ya sen? Şu anda biriyle
birlikte misin?"

Garrett başını salladı. "Hayır."

"Demek sorma sırası bende-neden?"

Garrett omuz silkti. "Sanırım çıkmak isteyebileceğim biriyle
henüz karşılaşmadım."

"Bu kadar mı yanı?"

Garrett o anın dürüst olunması gereken bir an olduğunu bi-
liyordu. Yapması gereken tek şey, verdiği cevabı açıklamaktı ve
bu da her şeyi halledecekti. Ama bir süre hiçbir şey söylemedi.

İskeleden uzaklaştıkça sahildeki kalabalık azaldı; kulakla-
rına gelen tek ses dalgaların sesiydi. Garrett suyun kenarında
duran bir deniz kırlangıcı kümesi gördü; kuşlar Garrett'la The-
resa'nın geçeceği yolu boşaltmaya başlamışlardı bile. Artık ta-
mamen tepeye ulaşmış olan güneş kumdan yansıyor, ilerleyen
ikilinin gözlerini kısmasına neden oluyordu. Garrett konuşmaya
başladığında Theresa'ya bakmadı; Theresa okyanustan gelen
gürültü nedeniyle, daha iyi duymak için Garrett'a iyice yaklaştı.

"Hayır, bu kadar değil. Bu yalnızca ucuz bir bahane. Dürüst
olmak gerekirse, birini bulmaya çalışmadım bile."

Garrett konuşurken Theresa dikkatle genç adamı inceliyor-
du. Garrett bakışlarını ileri çevirmiş, düşüncelerini toplamaya
çalışır görünüyordu ama Theresa adamın gönülsüzlüğünü his-
sedebiliyordu.

"Dün gece sana söylemediğim bir şey vardı."

Theresa neler duyacağını çok iyi bildiği için midesinin ka-
sıldığını hissetti. Yüz ifadesini korumaya çalışarak, "Öyle mi?"
dedi.

"Bir zamanlar ben de evliydim," dedi Garrett en sonunda.
"Altı yıl evli kaldık." Theresa'ya baktığında yüzündeki ifade ka-
dını bir hayli üzdü. "Ama karımı kaybettim."

"Çok üzüldüm," dedi Theresa usulca.

Garrett tekrar durdu ve yerden birkaç deniz kabuğu daha
aldı ama bu sefer kabukları Theresa'ya vermedi. Dikkatsizce

deniz kabuklarına baktıktan sonra birini kıyıya yaklaşan dalgaya attı. Theresa deniz kabuğunun okyanus sularına gömülmesini izledi.

"Üç yıl önce oldu. O günden beri kimseyle çıkmadım; hatta kimseye bakmadım bile." Konuşmadan rahatsız olmuş gibi bir süre sustu.

"Bazen kendini yalnız hissediyor olmalısın."

"Doğru, ama bu konu hakkında fazla düşünmemeye çalışıyorum. Dükkânda işlere gömülüyorum -her zaman yapacak bir iş oluyor- böylece gün bitiyor. Ben farkına varmadan yatma vakti geliyor ve ertesi gün de aynı şeyleri yaşıyorum."

Sözlerini bitirdiğinde, dudaklarında buruk bir tebessümle Theresa'ya baktı. İşte, en sonunda söylemişti. Bu konuyu yıllardır babasından başka biriyle konuşmak istemişti ve sonuçta çok az tanıdığı Boston'lu bir kadınla paylaşmıştı. Sıkı sıkı kapattığı kapıları açmayı bir şekilde başarabilmiş bir kadın.

Theresa hiçbir şey söylemedi. Garrett başka bir şey demeyince, "Nasıl biriydi?" diye sordu.

"Catherine mi?" Garrett'in boğazı kurudu. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet, istiyorum," dedi Theresa yumuşak bir sesle.

Garrett kıyıda kırılan dalgalara bir deniz kabuğu daha atarken düşüncelerini topladı. Onu kelimelere nasıl sığdırabilirdi ki? Öte yandan, bir parçası bunu denemek istiyor, Theresa'nın anlamasını istiyordu. Bütün çabasına rağmen bir kez daha anılara gömüldü.

"Hey, sevgilim," diye Catherine başını kaldırıp bahçeden seslendi. "Eve bu kadar erken geleceğini tahmin etmiyordum."

"Dükkânda işler bu sabah oldukça durgun. Ben de hem öğle yemeği için, hem de neler yaptığını görmek için bir uğrayayım dedim."

"Çok daha iyiyim."

"Sence nezdenden mi oldu?"

"Bilmiyorum. Sanırım yediğim bir şey dokundu. Sen gittikten bir saat sonra bahçede çalışabilecek kadar iyi hissettim kendimi."

"Bunu görebiliyorum."

"Çiçekleri nasıl buldun?" Catherine yeni kazılmış toprak parçasını gösterdi.

Garrett veranda hizasında giden yeni dikilmiş hercâi me-nekşelere baktı. "Çok güzeller ama sence bu kadar pisliğin bir kısmını çiçek tarhında bırakman gerekmiyor muydu?"

Catherine elinin tersiyle alnındaki teri sildi ve parlak güneşin altında öylece durarak kocasına baktı. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

Toprakta dizüstü durmaktan diz kapakları kapkara olmuş, yanağına bir çamur parçası bulaşmıştı. Dağılmış atkuyruğundan saçları çıkmış, çok çalışmaktan yüzü kızarmış ve bir hayli terlemişti.

"Mükemmel görünüyorsun."

Catherine eldivenlerini çıkarıp verandaya attı. "Mükemmel değilim Garrett ama yine de sağol. Haydi gel, sana yemek hazırlayayım. Dükkâna geri dönmek gerektiğini biliyorum."

Garrett iç çekti ve en sonunda Theresa'ya baktı. Theresa kendisine bakıyor, bekliliyordu. Garrett yumuşak sesle devam etti.

"Catherine istediğim her şeydi. Çok güzel ve büyüleyici biriydi; espri anlayışı vardı ve yaptığım her şeyde arkamda olurdu. Hayatım boyunca yanımdaydı, okula birlikte gitmiştik. UNC'den mezun olduktan bir sene sonra evlendik. Kaza olduğunda altı yıldır evliyedik ve o altı yıl yaşadığım en güzel yıllardı. Catherine öldüğünde..." Yeterli kelimeleri bulamıyormuşçasına du-

raksadı. "Onun yokluğuna ne zaman alışacağımı hiç bilmiyorum."

Catherine'den söz ederken ki konuşma tarzı, Theresa'nın Garrett için sandığından çok daha fazla üzülmeye yol açtı. Bunun nedeni yalnızca sesi değil, yüzüne gelen hüznü ifadeydi de-sanki anıların güzelliği ve hatırlamanın verdiği acıyla parampaşa olmuştu. Mektuplar çok etkileyiciydi ama Theresa'yı bu kadarına hazırlamamıştı. Bu konuyu açmamalıydım, diye düşündü. Catherine için neler hissettiğini zaten biliyordum. Garrett'i bu konuda konuşturmanın hiçbir anlamı yoktu.

Ama vardı, dedi içinden bir ses aniden. Verdiği tepkiyi görmek zorundaydın. Geçmiş geçmişte bırakmaya hazır olup olmadığını öğrenmek zorundaydın.

Birkaç dakika sonra Garrett elinde kalan son deniz kabuklarını da denize fırlattı. "Üzgünüm," dedi.

"Ne?"

"Ondan söz etmemeliydim. Ya da kendim hakkında bu kadar şey anlatmamalıydım."

"Önemli değil Garrett. Bilmek isteyen bendim. Ben sordum, hatırladın mı?"

"Bu şekilde konuşmak istememiştım." Sanki yanlış bir şey yapmış gibi konuşuyordu. Theresa'nın tepkisi tamamen içgüdüseli.

Garrett'a doğru bir adım attı ve eline uzandı. Elini tutarak hafifçe sıktı. Garrett'a baktığında gözlerinde şaşkınlık gördü ama Garrett elini geri çekmemişti.

"Eşini kaybetmişsin, bu duygudan bizim yaşımızdaki birçok insanın haberi bile yok." Theresa doğru sözcükleri bulmaya çabalarken Garrett gözlerini yere dikti.

"Duyguların nasıl bir insan olduğunu ortaya koyuyor. Sen sevdiğin kişiyi sonsuza kadar sevecek birisin... Bu utanılacak bir şey değil."

"Biliyorum. Yalnızca üzerinden üç yıl geçti ve..."

"Bir gün özel birini bulursun. Daha önce âşık olan insanlar genellikle yaşar bunu. Bu onların doğasında vardır."

Theresa, Garrett'ın elini tekrar usulca sıkıldığında Garrett bu dokunuşun içini ısıttığını hissetti. Bir nedenle Theresa'nın gitmesine izin vermek istemiyordu.

"Umarım haklısındır," dedi en sonunda.

"Haklıyım. Bu tür şeyleri iyi bilirim. Ben bir anneyim, unuttun mu?"

Garrett içindeki gerginliği az da olsa azaltmak için güldü. "Unutmadım. Ve büyük olasılıkla da iyi bir annesin."

Geri döndüler ve iskeleye doğru yürümeye başladılar. Son üç yıldan söz ederken hâlâ el elelerdi. Garrett'ın kamyonetine ulaşır dükkâna doğru yola çıktıklarında, Garrett'ın kafası o ana dek hiç olmadığı kadar karışmıştı. Son iki günde meydana gelen olaylar inanılmaz derecede beklenmedikti. Theresa artık bir yabancı değildi; ama arkadaş da değildi. Theresa'nın kendisini çektiği konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Ama birkaç gün içinde geri dönecekti ve belki de böyle olması daha iyiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Theresa. Wilmington'a ve Island Dalış'a giden köprüden geçerlerken Garrett vitesi büyülttü. Konuş, diye düşündü. Kafandan geçenleri ona da anlat.

Kendisini de şaşırtarak, "Eğer bu gece için bir planın yoksa seni yemeğe davet etmek istediğimi düşünüyordum," dedi.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," dedi Theresa gülümseyerek.

Dükkânın bulunduğu yola doğru sola döndüğünde bu soruyu sorduğuna hâlâ şaşıırıyordu Garrett.

"Saat sekiz gibi bana gelebilir misin? Dükkânda yapmam gereken bazı işler var ve büyük olasılıkla pek erken bitiremeyeceğim."

"Elbette. Nerede oturuyorsun?"

"Carolina Beach'de. Dükkâna gittiğimizde tarif ederim."

Park yerine girdiler ve Theresa, Garrett'in arkasından ofise girdi. Garrett evin yolunu bir kâğıda çizerek tarif etti. İçindeki karmaşık hisleri yansıtmamaya çalışarak, "Evi bulmakta hiç güçlük çekmezsin," dedi. "Evin önünde kamyonete bakınsan bile yeter. Ama eğer sorun çıkarsa alt tarafa numaramı yazdım."

Theresa ayrıldığında Garrett kendisini bekleyen akşamı düşündü. Ofisinde otururken kafasındaki iki soruya bir türlü cevap bulamıyordu. Birincisi, Theresa'ya neden bu kadar çok kapıldıydı. İkincisi de, kendisini neden aniden Catherine'e ihanet ediyormuş gibi hissetmesiydi.

BÖLÜM 8

Garrett bütün akşamüstünü dükkânda çalışarak geçirirken, Theresa da etrafı keşfe çıktı. Wilmington'ı fazla bilmediği için tarihi yerleri bulabilmek için sürekli yön sordu ve dükkânlara bakarak birkaç saat geçirdi. Dükkânların birçoğu turistlere hitap ediyordu; Kevin'in beğeneceği ama kendisine hiç hitap etmeyen birkaç şey aldı. Kevin'e California'dan döndüğünde giymesi için bir şort aldıktan sonra biraz kestirmek için otele geri döndü. Son birkaç günün yorgunluğu çıkmaya başladığı için hemen uykuya daldı.

Öte yandan Garrett bir sıkıntının arkasından diğeriyle karışlaştı. Dükkâna dönmesinden hemen sonra bir parti yeni mal geldi ve malların içinden ihtiyacı olmayanları paketledikten sonra şirketi arayarak geri kalanları almak için birtakım ayarlamalar yapmalarını istedi. Akşamın ilerleyen saatlerinde dalış dersleri için rezervasyon yaptırmış olan üç kişinin hafta sonu Wilmington'da olmayacaklarını öğrendi ve dersi iptal etmek zorunda kaldı. Yedek listesine bakmak da bir işe yaramamıştı.

Saat altı buçuk olduğunda Garrett yorulduğunu hissetti ve dükkânı kapatırken bir hayli rahattı. İşten sonra manava uğradı ve akşam yemeği için gerekli olan malzemeleri aldı. Eve geldiğinde duş yaptı, temiz bir kot ve açık renk keten bir gömlek giydi ve bir bira almak için buzdolabının yanına gitti. Birasını açtıktan sonra arka taraftaki terasa geçti ve eski demir sandalyelerinden birine oturdu. Saatine baktı, Theresa az sonra gelecekti.

Garrett en sonunda blokların arasından yavaşça ilerleyen bir motorlu taşıt sesi duyduğunda, hâlâ arka terasta oturuyordu. Terastan indi, evin yanından ön tarafa geçti ve Theresa'nın so-kağa, kendi kamyonunun arkasına park etmesini izledi.

Theresa'nın üzerinde kot pantolon ve daha önce giymiş ol-duğu, kendisini harika gösteren bluzu vardı. Garrett'a doğru yürürken rahattamış görünüyordu, yüzünde sıcak bir gülümseme belirince Garrett öğlen yedikleri yemekten beri Theresa'ya olan ilgisinin arttığını hissetti. Bu his onu itiraf etmek istemediği bir nedenle huzursuz ediyordu.

Olabilirdiğin rahat görünmeye çalışarak Theresa'ya doğru yürüdü ve yolun yarısında karşılaştılar. Theresa'nın elinde bir şişe şarap vardı. Garrett, Theresa'nın yanına geldiğinde Theresa'dan yayılan ve daha önce almadığı parfüm kokusunu hissetti.

"Şarap getirdim," dedi Theresa şişeyi Garrett'a verirken. "Yemekle iyi gider diye düşünmüştüm." Kısa bir duraksamadan sonra, "Öğleden sonran nasıl geçti?" diye sordu.

"Çok yoğundu. Dükkan kapanana kadar müşteri geldi ve bu arada yapmam gereken bir sürü masa başı iş vardı. Aslında ben de biraz önce geldim." Theresa'ya işaret ederek ön kapıya doğru ilerledi. "Ya seninki? Günün geri kalan bölümünü nasıl geçirdin?"

Theresa, Garrett'ı kızdırmak için, "Biraz kestirdim," dediğinde Garrett güldü.

"Daha önce sormayı unuttum. Yemek için özel bir şeyler ister misin?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Izgarada biftek yapmayı düşünüyordum ama sonra bu tür şeyler yiyip yemediğin konusunda şüpheye düştüm."

"Şaka mı yapıyorsun? Nebraska'da büyüdüğümü unuttun galiba. İyi bifteğe bayılırım."

"Öyleyse seni güzel bir sürpriz bekliyor."

"Ne?"

"Dünyadaki en iyi bifteği ben yaparım."

"Ya, demek öyle?"

Garrett, "Bunu kanıtlayacağım," dediğinde Theresa melo-dik bir sesle güldü.

Kapıya yaklaştıklarında Theresa eve baktı. Nispeten daha ufaktı -tek katlıydı ve dikdörtgendi- ahşap kaplı ve boyanmış olan yan cephe bir sürü yerden soyulmaya başlamıştı. Wrightsville Beach'deki diğer evlerin aksine bu ev tamamen kuma oturtul-muştu. Theresa evin neden diğer evler gibi yükseğe yapılmadı-ğını sorduğunda, Garrett evin kasırgalara karşı düzenlenen ya-sanın yürürlüğe girmeden önce yapıldığını söyledi. "Evler artık yüksek yapılmak durumunda; böylece gel-git suları ana binanın altından geçip gidebiliyor. Bir sonraki kasırga büyük olasılıkla bu yaşlı binayı denize sürükleyecektir; ama şu ana kadar şansım yaver gitti."

"Bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Aslına bakarsan hayır. Evin fazla bir özelliği yok ve kirası-nı da ödeyebilmemin nedeni bu zaten. Sanırım bir önceki sahibi Atlantik'de kopan her fırtınada bunalım yaşamaktan bıkmıştı."

Çatlamış basamaklara ulaştılar ve içeri girdiler. Theresa'nın dikkatini çeken ilk şey salonun manzarasıydı. Pencereler yerden tavana kadar yükseliyor, evin bütün arka cephesini kap-lıyor, arka terası ve Carolina Beach'i görüyordu.

"İnanılmaz bir manzara bu," dedi Theresa şaşırarak.

"Gerçekten de öyle. Birkaç yıldır burada olmama karşın bu güzelliğe hâlâ doyamadım."

Salonun bir tarafında etrafında bir düzine deniz altıyla ilgili fotoğraf olan bir şömine vardı. Theresa fotoğraflara doğru gitti. "Etrafa bakınmamın sakıncası var mı?"

"Kesinlikle hayır. Zaten benim de mangalı arka terasa çı-karmam gerekiyor. Biraz temizliğe ihtiyacı var."

Garrett sürgülü kapıdan dışarı çıktı.

Garrett dışarı çıktıktan sonra Theresa bir süre fotoğraflara baktı ve daha sonra da evin geri kalan bölümünü gezmeye başladı. Sahildeki diğer evler gibi bir ya da iki kişiden fazlasının yaşaması imkânsız küçük bir evdi. Salondan yatak odasına geçiliyordu. Ve kumsalı gören kocaman pencereleri vardı. Evin ön tarafında -sokağa en yakın olan kısımda- bir mutfak, ufak bir yemek alanı (oda denemeyecek kadar ufaktı) ve bir de banyo vardı. Her şey yerli yerinde görünmesine rağmen ev yıllardır bakım görmemiş gibi duruyordu.

Salona döndükten sonra yatak odasına yöneldi ve içeriye bir göz attı. Duvarlarda yine deniz altında çekilmiş fotoğraflar vardı. Ek olarak, yatağın dayandığı duvarda, neredeyse beş yüz batık geminin yerini gösteren kocaman bir Kuzey Carolina kıyı haritası asılmıştı. Komodine baktığında çerçeveli bir kadın resmi gördü. Garrett'in hâlâ ızgarayı temizlemekle meşgul olduğuna emin olduktan sonra daha yakından bakmak için içeri girdi.

Fotoğraf çekildiğinde Catherine yirmili yaşlarını yaralamış gibi görünüyordu. Duvardaki diğer fotoğraflar gibi bu da Garrett tarafından çekilmiş gibiydi; Theresa fotoğrafın kazadan önce mi sonra mı çerçeveye konulduğunu merak etti. Fotoğrafı eline aldığı anda Catherine'in çekici bir kadın olduğunu gördü -kendisinden biraz daha ufak tefekti- omuzlarına dökülen sarı saçları vardı. Fotoğraf biraz bulanık olmasına ve daha küçük bir fotoğraftan büyültülmüş gibi görünmesine karşın, Catherine'in gözleri hemen dikkatini çekmişti. Koyu yeşildi ve bir kediye ait gibiydi; son derece gizemli bir havası vardı. Theresa kendisine bakılıyor gibi hissetti. Fotoğrafı dikkatle, tıpkı bir önceki açısını vererek yerine koydu. Arkasına döndüğünde Catherine'in her hareketini izlediği hissi devam etti.

Bu hissi görmezden gelerek komidinin üzerine monte edilmiş aynaya baktı. Catherine'in de içinde bulunduğu yalnızca bir fotoğraf daha olduğunu görmek Theresa'yı şaşırttı. Fotoğrafta *Happenstance*'in güvertesinde kocaman tebessümleriyle dur-

muş Garrett ve Catherine görünüyordu. Teknenin bakımlı hali fotoğrafın Catherine ölmeden yalnızca birkaç ay önce çekilmiş olduğunu gösteriyordu.

Garrett'in her an eve girebileceğini düşünerek adamın yatak odasından ayrıldı; etrafı karıştırdığı için biraz suçluluk duyuyordu. Salondan verandaya açılan sürgülü kapılara gitti ve kapıları açtı. Garrett ızgaranın telini temizliyordu; Theresa'nın dışarı çıktığını duyunca gülümsedi. Theresa, Garrett'in olduğu köşeye yürüdü ve bacaklarını birleştirerek trabzana dayandı.

"Duvardaki resimlerin hepsini sen mi çektin?" diye sordu.

Garrett yüzüne düşen saçları elinin tersiyle geriye attı. "Evet. Aslında fotoğraf makinemi birçok dalışa götürürüm. Bu fotoğrafların büyük bölümü dükkânda ama çok fazla oldukları için eve de asabileceğimi düşündüm."

"Profesyonel çekim gibi görünüyorlar."

"Teşekkürler. Ama sanırım fotoğrafların kalitesinin nedeni benim çok seçici olmamdan kaynaklanıyor. Çıkmayan fotoğrafları görmeliydin."

Garrett konuşurken ızgara telini havaya kaldırmıştı. Telin bazı yerleri siyah olmasına rağmen hazır görünüyordu. Garrett teli bir kenara bıraktı, kömür torbasını aldı ve bir kısmını çok eski görünen mangala boşalttıktan sonra eliyle kömürleri yaydı. Sonra, her kömür parçasını ıslatacak şekilde üzerlerine biraz benzin döktü.

Theresa daha önce kullandığı iğneleyici ses tonuyla konuştu. "Artık propan mangallar da var, biliyorsun."

"Biliyorum, ama bu işi büyürken öğrendiğim gibi yapmak hoşuma gidiyor. Ayrıca bu şekilde piştiğinde daha lezzetli oluyor. Propanla pişirmek tencerede pişirmekten farklı değil."

Theresa gülümsedi. "Ve bana şimdiye kadar yediklerimin en iyisini vaat ettin."

"En iyisi olacağına emin olabilirsin. Bana güven."

Benzinle işi bittiğinde şişeyi kömür torbasının yanına koydu. "Kömürlerin benzini emmesi için birkaç dakika bekleyeceğim. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Neyin var?" diye sordu Theresa.

Garrett boğazını temizledi. "Bira, soda ya da senin getirdiğin şarap."

"Bira gayet iyi olur."

Garrett kömürleri ve benzin şişesini aldı ve evin yan tarafında duran bir gemici sandığının içine koydu. Ayakkabılarının altına yapışan kumları silkeledikten sonra, eve girdi ve sürgülü kapıları açık bıraktı.

Garrett gittiğinde Theresa döndü ve kumsala baktı. Güneş iyice alçalmış, insanların çoğu gitmişti; kumsalda koşan veya yürüyüş yapan birkaç kişi kalmıştı. Kumsal kalabalık olmamasına karşın, Garrett içeri girdikten sonra evin önünden neredeyse bir düzine insan geçmişti.

Garrett geri döndüğünde Theresa, "Etrafta bu kadar insan olmasından rahatsız olmuyor musun?" diye sordu.

Garrett, Theresa'ya birasını verdikten sonra, "Pek değil," dedi. "Burada fazla durmuyorum. Eve geldiğim zaman kumsal neredeyse bomboş oluyor. Ve kışın da buraya kimse gelmiyor."

Theresa o anda Garrett'i verandada yalnız başına oturmuş denizi seyrederken hayal etti. Garrett elini cebine attı ve bir kibrit kutusu çıkardı. Kömürleri yaktıktan sonra yükselen alevlerden kaçmak için geri çekildi. Hafif esinti ateşi halkalar halinde dans ettiriyordu.

"Kömürler yanmaya başladığına göre yemeği hazırlamaya başlamalıyım."

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Yapacak fazla bir şey yok. Ama eğer şansın varsa, beki de biftek tarifimin sırrını seninle paylaşabilirim."

Theresa başını salladı ve kurnaz bir bakışla Garrett'a baktı. "Bu bifteklerle biraz fazla değer biçtiğinin farkındasındır umarım."

"Farkındayım. Ama kendime güveniyorum."

Garrett göz kırptı ve birlikte içeri girerlerken Theresa güldü. Garrett dolaplardan birini açtı ve birkaç tane patates çıkardı. Ev-yenin önüne geçti ve önce ellerini, sonra da patatesleri yıkadı. Fırını yaktıktan sonra patatesleri folyoya sardı ve fırına koymaya başladı.

"Ben ne yapabilirim?"

"Dediğim gibi fazla bir şey yok. Sanırım her şey kontrolüm altında. Dışardan hazır salata aldım ve menüde de başka bir şey yok."

Garrett son patatesi fırına yerleştirip salatayı çıkarmak için dolaba ilerlerken, Theresa hiçbir şey yapmadan bir köşede duruyordu. Garrett salatayı bir kaba boşaltırken gözucuyla Theresa'ya bakıyordu. Bu kadına olabildiğince yakın olmayı neden bu kadar istiyordu? Aklında bu düşünceyle buzdolabını açtı ve gece için özel olarak kestirdiği biftekleri çıkardı. Buzdolabının yanındaki dolabı açtı ve ihtiyacı olan diğer malzemeleri çıkardı. Bütün malzemeleri tezgâha koyduktan sonra malzemeleri Theresa'ya doğru itti.

Theresa'nın yüzünde kafa tutar gibi bir ifade vardı. "Bu bifteklerin özelliği neymiş göreceğiz."

Kafasını toplayan Garrett hafif çukur bir kaba biraz brendi koydu. "Birkaç püf noktası var. Birincisi, aldığın biftekler işte böyle kalın olmalı. Kasaplar bifteği genellikle bu kadar kalın kesmedikleri için özel olarak sipariş vermen gerekiyor. Sonra biraz tuz, biber, sarımsak tozuyla terbiyeleyip, kömürler beyazlaşınca kadar brendide bekletirsin."

Garrett bir yandan anlatıyor, bir yandan da işini görüyordu; karşılaştıklarından beri ilk kez yaşını gösteriyordu Garrett. Söylediklerine bakılırsa, Theresa'dan en az dört yaş küçük olmalıydı.

"Demek sırrın bu?"

"Bu yalnızca bir başlangıç," diyen Garrett, Theresa'nın ne denli güzel görüldüğünü farketti aniden. "Izgaraya koymadan hemen önce biraz da et yumuşatıcı madde eklerim. Geriye biftekleri nasıl pişirdiğin kalıyor ve bu da üzerine ne koyduğundan daha önemli."

"İyi bir ahçı gibi konuşuyorsun."

"Hayır, aslında değilim. Birkaç şeyi iyi yaparım ama bu günlerde pek yemek pişirmiyorum. Eve geldiğim zamanlarda genellikle beni fazla uğraştırmayacak şeyler yemek tercih ediyorum."

"Ben de öyleyim. Kevin olmasaydı bu kadar yemek pişireceğimi hiç sanmıyorum."

Bifteklerle işi bittiği için tekrar çekmecenin yanına gitti, bir bıçak aldı ve Theresa'nın yanına döndü. Tezgâhın üzerindeki domatesleri kare kare kesmeye başladı.

"Kevin'le iyi bir ilişkin var gibi görünüyor."

"Gerçekten öyle. Umarım devam eder. Artık bir delikanlı oldu ve büyüdükçe benimle daha az vakit geçireceğinden korkuyorum."

"Ben olsam o kadar endişelenmezdim. Kevin hakkında anlattıklarından, ikizin her zaman yakın olacağınızı anlıyorum."

"Umarım. Şu anda sahip olduğum tek şey o-beni hayatından dışlamaya başlarsa ne yapacağımı bilemiyorum. Kevin'den büyük oğulları olan birkaç arkadaşım var ve bunun kaçınılmaz olduğunu söylüyorlar."

"Öyle ya da böyle değişeceği kesin. Herkes değişir ama bu seninle konuşmayacağı anlamına gelmez."

Theresa, Garrett'a baktı. "Deneyimlerine dayanarak mı konuşuyorsun, yoksa duymak istediklerimi mi söylüyorsun?"

Garrett omuz silkti ve Theresa'nın parfümünü tekrar hissetti. "Yalnızca babamla yaşadıklarımı anımsıyorum. Ben büyürken hep çok yakın olduk ve liseye başladığımda da bu değişmedi. Farklı şeyler yapmaya, arkadaşlarımla daha sık görüşmeye başladım ama yaşadıklarımı babamla paylaşmaya devam ettim."

"Umarım benim için de aynı şey olur," dedi Theresa.

Hazırlıklara devam ederlerken huzurlu bir sessizlik çöktü. Domatesleri Theresa yanında dururken kesmek, o ana kadar hissettiği gerilimi biraz azaltmıştı. Bu eve davet ettiği ilk kadın Theresa'ydı ve Garrett onun evine gelmesinden çok mutlu olduğunu hissediyordu.

İşini bitirdiğinde domatesleri salata kâsesine koydu ve ellerini kâğıt havluya sildi. Sonra ikinci birasını almak için dolaba uzandı.

"Bir tane daha içmek ister misin?"

Theresa şişesinin dibindeki son yudumu da içtikten sonra ne kadar hızlı gittiğine şaşırdı. Boş şişeyi tezgâha koyarken başını sallayarak istediğini belirtti. Garrett açtığı şişenin kapağını alarak şişeyi Theresa'ya verdi ve kendine yeni bir bira açtı. Theresa tezgâha dayanmıştı; şişeyi açtığında kadının tavırlarındaki bir şeyler Garrett'a çok tanıdık geldi: dudaklarını süsleyen tebessüm ya da belki de şişesini ağzına götürürken kendisini izlemesi. Yine öğle yemeği için sürpriz bir şekilde eve geldiğinde Catherine'in halini anımsamıştı, birçok işaretle dolu bir gündü o... öte yandan olabilecekleri nasıl anlayabilirdi ki? Tıpkı şu anda Theresa'yla yaptıkları gibi, o gün de mutfakta duruyorlardı.

Catherine açık buzdolabının önünde dururken, Garrett, "Galiba sen daha önce yedin," dedi.

Catherine kocasına baktı. "Pek aç değilim," dedi. "Ama çok susadım. Biraz buzlu çay ister misin?"

"Harika bir fikir. Posta geldi mi, biliyor musun?"

Catherine en üst raftan çay sürahisini alırken onayladı. "Masanın üzerinde."

Catherine dolabı açtı ve iki bardak aldı. Birinci bardağı tezgâhın üzerine koydu, ama ikincisi elinden kayıverdi.

Mektupları elinden düşüren Garrett, endişeli bir tonla, "İyi misin?" diye sordu.

Catherine utanarak ellerini saçlarının arasından geçirdikten sonra cam parçalarını toplamak için yere eğildi. "Birden başım döndü. İyiyim, merak etme."

Garrett karısının yanına gitti ve yardım etmeye başladı. "Kendini kötü mü hissediyorsun yine?"

"Hayır, galiba dışarda biraz fazla kaldım."

Camları toplamaya devam ederken Garrett konuşmadı.

"Hâlâ işe gitmem gerektiğini düşünüyor musun? Son haftayı bir hayli kötü geçirdin."

"İyiyim. Ayrıca bir sürü işin var."

Haklı olmasına rağmen, Garrett işe gitmek için yola koyulduğunda Catherine'i dinlememenin belki de daha iyi olacağını düşündü.

Mutfığa çöken sessizliğin farkına vararak birasından koca-man bir yudum aldı. Bir şey; herhangi bir şey yapma ihtiyacı duyan Garrett, "Gidip kömürlerin durumuna bir bakayım," dedi. "Umarım kıvama gelmek üzeredirler."

"Sen kömürlere bakarken, ben de sofrayı kurayım mı?"

"Olur. Tabaklar, çatal ve bıçaklar şurada."

Theresa'ya gerekli şeylerin yerini gösterdikten sonra, rahatlamaya ve kafasını anılardan arındırmaya uğraşarak dışarı çıktı. Mangalın başına geldiğinde kömürlere baktı ve kendini yaptığı işe vermeye uğraştı. Neredeyse beyazlaşmışlar, birkaç dakikalari kaldı, diye düşündü. Sonra tekrar gemici sandığına gitti ve küçük bir körük çıkardı. Körüğü mangalın yanındaki trabzanın üzerine koydu ve derin bir nefes aldı. Okyanus havası taptazeydi, neredeyse ilaç gibi gelmişti; aniden, birkaç dakika önce Catherine'e dair anılara dalmasına karşın, Theresa'yı evine davet ettiğine memnun olduğunu anladı. Aslında mutluuydu; uzun süredir hissetmediği bir duyguyu yaşıyordu o anda.

Olay yalnızca iyi anlaşmalarında değil, Theresa'nın yaptığı bazı ufak şeylerde gizliydi. Gülümsemesi, kendisine bakması ve

hatta öğleyin elini tutma tarzı-Garrett genç kadını olduğundan çok daha uzun zamandır tanıdığını hissetmeye başlamıştı. Bunun nedeni birçok açıdan Catherine'e benzemesi miydi, yoksa acaba diğer insanlarla vakit geçirmeye ihtiyaç duyduğunu söyleyen babası mı haklıydı?

Garrett dışardayken Theresa sofrayı kurdu. Her tabağın önüne birer şarap kadehi koydu ve çatal bıçak bulmak için çekmeceyi karıştırmaya başladı. Çatal bıçakların arkasında iki küçük şamdan ve iki mum vardı. Bu kadarının fazla olup olmaya-çağını düşündükten sonra şamdanları da masaya koymaya karar verdi. Mumları yakıp yakmama kararını Garrett'a bırakacaktı. Sofra hazır olmak üzereyken Garrett içeri girdi.

"Birkaç dakikası kaldı. Beklerken dışarda oturmak ister misin?"

Theresa birasını aldı ve Garrett'ın arkasından dışarı çıktı. Tıpkı bir önceki gece gibi hafif bir esinti vardı ama o kadar güçlü değildi. Bağdaş kurmuş halde yere oturmuş olan Garrett'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Açık renk tişörtü bronz tenini iyice belli ediyordu; Theresa bakışları denizde kilitlemiş Garrett'ı izledi. Gözlerini kapattı ve uzun süredir ilk defa bu denli canlı olmanın tadını çıkardı.

"Boston'da yaşadığın yerde bu kadar güzel bir manzara olmadığına bahse girerim," diye sessizliği bozdu Garrett.

"Haklısın," dedi Theresa. "Kesinlikle yok. Apartmanda oturuyorum. Şehir merkezinde yaşadığım için ailem deli olduğumu düşünüyor. Banliyölerde yaşamam gerektiğini söylüyorlar."

"Neden gitmiyorsun?"

"Boşanmadan önce banliyöde yaşıyordum. Ama şu anda çok daha rahatım. Birkaç dakika içinde işe gidebiliyorum, Kevin'in okulu birkaç blok aşağıda ve şehir merkezinden çıkmam gerekmediği sürece otoyolu kullanmıyorum. Ayrıca, evliliğim sona erdikten sonra farklı bir şeyler istedim. David'in gittiğini anladıkları andan itibaren komşularımın bana bakışlarını kaldırarak du-
-umda değiştirdim."

"Ne demek istiyorsun?"

Theresa omuz silkti, sesi yumuşamıştı. "Birçok insana David'den neden ayrıldığımı söylemedim. Bunun onları ilgilendir, meyeceğini düşünmüştüm."

"Haklısın."

Theresa bir süre düşündü. "Biliyorum, ama onların kafasındaki David, mükemmel bir kocaydı. Yakışıklı ve başarılıydı; bu nedenle David'in bir hata yaptığına inanmak istemezlerdi. Birlikte olduğumuzda David sanki her şey mükemmelmiş gibi davranırdı. Ortaya çıkana kadar bir ilişkisi olduğundan haberim olmadı."

Theresa yüzünde acı dolu bir ifadeyle Garrett'a döndü. "Söylendiği gibi, en son öğrenen her zaman için kadındır."

"Nasıl anladın?"

Theresa başını salladı. "Klişe bir hikâye olduğunu biliyorum ama ben de birçok insan gibi kurutemizleyiciden anladım. Kıyafetlerini aldığında görevli adam David'in cebinden çıkan faturaları verdi. Faturalardan biri şehirdeki bir otele aitti. Faturanın tarihine baktığımda o geceyi evde geçirdiğini anımsadım; demek ki yalnızca öğleden sonra kullanılan bir odaydı. David'le yüzleştiğimde inkâr etti ama yüzündeki ifadeden yalan söylediğini anlamıştım. En sonunda hikâyeyi anlattı ve ben de boşanmak için mahkemeye başvurdum."

Theresa'nın kendisine bunları yapabilen bir adama nasıl âşık olabildiğini düşünen Garrett, kadının sözlerini bitirmesini bekledi sessizce. Theresa, Garrett'ın aklından geçenleri okumuşçasına devam etti:

"David bir sürü şey söyleyebilen ve karşısındakini rahatlıkla inandırabilen erkeklerdendi. Bana söylediği birçok şeye kendisinin de inandığına eminim. Kolejdeyken tanıştık ve o nitelikli insan beni büyüledi. Zeki ve çekiciydi, benim gibi birine ilgi duyduğu için gururlanıyordum. Nebraska'dan gelmiş genç bir kızın karşısına daha önce karşılaşmadığı niteliklere sahip bir erkek

çıkıyor. Evlendiğimizde hayatımın romanlardaki gibi olacağını düşünüyordum. Ama sanırım onun aklına gelebilecek en son şey buydu. Daha sonra, ilk ilişkisinin evlendiğimizden beş ay sonra başladığını öğrendim."

Theresa bir an duraksadığında Garrett bira şişesine bakarak konuştu. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Söylenecek hiçbir şey yok," dedi Theresa kesin bir tonla. "Bitti ve dün de söylediğim gibi, ondan yalnızca Kevin'e iyi balık etmesini bekliyorum."

"Çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

"Aslında hiç basit değil. David beni korkunç bir şekilde yaraladı; kendimi yeniden toparlamam birkaç yılıma ve iyi bir terapistle geçirdiğim birkaç seansa patladı. Terapistimden ve geçen zaman içinde kendimden çok şey öğrendim. Bir seferinde David'in ne adi bir herif olduğundan söz ediyordum. Terapistim, içimdeki öfkeyi dışarı atmadığım sürece David'in beni kontrol etmeye devam edeceğini söyledi; elbette böyle bir şey olmasını istemezdim. Böylece o öfkeden kurtuldum."

Theresa birasından bir yudum daha aldı. "Terapistinin söylediği başka şeyleri de hatırlıyor musun?" diye sordu Garrett.

Theresa bir süre düşündükten sonra buruk bir şekilde gülmüşü. "Evet, hatırlıyorum. Bir şekilde David'i anımsatan biriyle karşılaştığım anda arkamı dönüp tabana kuvvet kaç ve kendini dağlara vur, dedi."

"Peki ben sana David'i hatırlatıyor muyum?"

"En ufak bir benzerliğiniz bile yok. Bir erkek David'den ancak senin kadar farklı olabilir."

"Bu çok iyi," dedi Garrett şakacı bir ciddiyetle. "Ülkenin bu bölümünde fazla dağ tepe yok, biliyorsun. Yoksa uzun süre koşman gerekirdi."

Theresa kıkırdadı ve Garrett mangala baktı. Kömürlerin kıvama geldiğini görünce, "Biftekleri pişirmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Gizemli tarifini bana gösterecek misin?"

"Memnuniyetle," diye cevap verdi Garrett ve ikisi de oturdukları yerden kalktılar. Mutfakta eti yumuşatan baharatı buldu ve bifteklerin üzerine biraz serpti. Sonra, biftekleri brendiden çıkardı ve diğer yüzlerine de biraz baharat döktü. Buzdolabını açtı ve küçük bir naylon torba çıkarttı.

"Bu nedir?" diye sordu Theresa.

"Bu yağ-bifteğin yağlı kısmı; genellikle temizlenir. Biftekleri alırken kasaptan biraz ayırmasını istemiştin."

"Ne işe yarıyor?"

"Birazdan görürsün," dedi Garrett.

Biftekler ve bir maşayla birlikte mangalın başına döndü ve elindekileri körüğün yanına bıraktı. Sonra körüğü aldı ve kömürün üzerindeki külleri temizleyerek ne yaptığını anlatmaya başladı.

"Mükemmel biftek pişirmenin en önemli ayrıntılarından biri kömürlerin sıcak olmasıdır. Körükle külleri savurursun. Böylece ısıyı kaybetmemiş olursun."

İzgarayı mangalın üzerine koyarak bir süre ısınmasını bekledikten sonra maşayla biftekleri yerleştirdi. "Bifteğin nasıl olsun?"

"Orta kıvamda."

"Bu kalınlıktaki bifteklerin iki yüzünü de yaklaşık on birer dakika pişirmen gerekir."

Theresa kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda çok eminsin, değil mi?"

"Sana mükemmel bir biftek vaat ettim ve bunu yerine getirmeye kararlıyım."

Biftekleri pişirirken Garrett, Theresa'yı gözucuyla izledi. Batan güneşin önündeki bu güzel kadında, içindeki duyguları uyandıran bir şeyler vardı. Gökyüzü turuncuya dönmüş, kahverengi gözlerini daha da koyulaştıran gizemli ışınlar Theresa'yı çok daha güzel göstermeye başlamıştı. Saçları akşam esintisinde usulca havalanıyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Theresa'nın sesini duyan Garrett, biftekleri pişirmeye başladığından beri hiçbir şey söylememiş olduğunu farkederek irkil-di.

"Eski kocanın tam bir ayı olduğunu düşünüyordum," dedi ve Theresa'ya döndüğünde kadının gülümsediğini gördü. Theresa usulca Garrett'in omzuna dokundu.

"Ama eğer hâlâ evli olsaydım, şu anda seninle birlikte olmazdım."

Garrett hâlâ Theresa'nın dokunuşunun etkisini hissederek, "Ve bu da çok büyük bir kayıp olurdu," dedi.

Theresa, "Evet, gerçekten de öyle," dediğinde bir süre gözlerini birbirinden ayıramadılar. En sonunda Garrett döndü ve yağı aldı. Boğazını temizleyerek, "Artık bunun zamanı geldi sanırım," dedi.

Küçük parçalar halinde kesilmiş yağı aldı ve bifteğin hemen altında kalan kömürlerin üzerine yerleştirdi. Sonra eğildi ve yağ parçacıkları alev alana kadar kömürleri üfledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Yağ parçalarından yükselen alevler biftekteki suyu kuruturlar ve bifteğin yumuşak olmasını sağlarlar. Çatal yerine maşa kullanmamın nedeni de bu zaten."

Kömürlerin üzerine birkaç parça daha yağ attı ve aynı işlemi tekrarladı. Etrafa bakan Theresa, "Burası çok huzurlu bir yer," dedi. "Bu evi neden aldığını şimdi daha iyi anlıyorum."

Garrett elindeki işi bitirdi ve boğazını ısıtmak için bir yudum daha bira içti. "Okyanus insanları çok değişik biçimde etkiler. Sanırım birçok insanın dinlenebilmek için burayı tercih etmesinin nedeni bu."

Theresa, Garrett'a döndü. "Burada yalnız başına otururken ne düşündüğünü anlat bana Garrett."

"Birçok şey."

"Özellikle?"

Catherine'i düşünürüm, demek istedi ama söylemedi.

Garrett içini çekti. "Hayır, özel bir şey yok. Bazen işi, bazen daldığımda keşfetmek istediğim yeni yerleri düşünürüm. Diğer zamanlarda da denize açılıp her şeyi geride bırakmayı hayal ederim."

Son sözler ağzından dökülürken Theresa, Garrett'i inceledi. "Bunu gerçekten yapabilir misin? Denize açılmak ve bir daha asla geri dönmek?"

"Emin değilim ama yapabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Senin aksine, benim babam dışında bir ailem yok ve onun da böyle bir şeye anlayış göstereceğine eminim. O ve ben birbirimize çok benzeriz; ben olmasaydım çok önce çekip gitmiş olurdu."

"Ama bu kaçmak olmaz mı?"

"Biliyorum."

"Bunu neden yapmak istiyorsun ki?" diye üzerine gitti; aslında cevabı az çok biliyordu. Garrett cevaplamayınca ona doğru yaklaştı ve yumuşak bir tonla konuşmaya başladı.

"Garrett, bunun beni ilgilendirmedığını biliyorum, ama yaşamakta olduğun şeylerden kaçamazsın." Garrett'i rahatlatan bir tebessüm vardı yüzünde. "Ve ayrıca, karşındakine verecek birçok şeyi olan bir insansın."

Garrett sessiz kalarak Theresa'nın söylediklerini düşündü; bu kadın kendisini rahatlatmak için kelimeleri nasıl oluyor da bu kadar iyi seçebiliyordu?

Birkaç dakika boyunca yalnızca etraftan gelen sesler duyuldu. Garrett bifttekleri çevirdiğinde etler cızıldadı. Hafif akşam esintisi uzaktaki rüzgârın ahenkli melodisini taşıyordu. Sürekli kıyıya vuran dalgalar sakinleştirici bir tempo tutturmuşlardı.

Garrett'in aklı son iki güne kaydı. Theresa'yı ilk gördüğü anı, *Happenstance*'da geçirdikleri saatleri ve Catherine'den ilk kez söz ettiği kumsaldaki öğle yürüyüşünü düşündü. Günün başlangıcında hissettiği gerilim artık yok denecek kadar azalmıştı;

gittikçe koyulaşan alacakaranlığın altında dururlarken, bu akşamın ikisinin de itiraf edebileceğinden fazla bir şeylerle yüklü olduğunu hissetti Garrett.

Bifttekler hazır olmadan hemen önce Theresa sofranın birkaç eksikliğini tamamlamak için içeri girdi. Patatesleri fırından çıkardı, etraflarına sarı tolyoyu açtı ve tabaklara servis yaptı. Daha sonra salatayı aldı ve buzdolabında bulduğu birkaç sosla süsledikten sonra sofraya koydu. En son olarak tuz, biber, yağ ve birer peçete koydu masaya. Evin içi bir hayli karanlık olduğu için mutfak ışığını yaktı ama bu ışık çok parlak geldiğinden ışığı söndürdü. İlgüdüsel bir şekilde mumları yaktı ve bir adım geri durarak bunun fazla olup olmadığına baktı. Masanın gayet iyi görüldüğüne karar vererek şarabı aldı ve tam masaya koyarken Garrett içeri girdi.

Garrett sürgülü kapıyı kapattıktan sonra Theresa'nın neler yaptığını gördü. Yukarı yükselen minik alevler dışında mutfak karanlıktı; mum alevi Theresa'yı daha da güzel gösteriyordu. Saçları gizemli bir örtüye bürünmüş, gözleri mumdan yayılan ışığı hapsediyor gibiydi. Uzun bir süre konuşamayan Garrett, Theresa'ya bakakaldı ve o anda uzun süredir reddetmeye çalıştığı şeyin ne olduğunu anladı.

"Bunların hoş duracağını düşünmüştüm," dedi Theresa usulca.

"Çok haklısın."

Birbirlerine bakmaya devam ettiler; ikisi de çok uzak görünen olasılıkların etkisiyle donakalmışlardı. En sonunda Theresa bakışlarını kaçırdı.

"Tirbüşonu bulamadım," dedi Theresa, kendini bir şeyler söylemek zorunda hissederek.

"Ben getireyim," dedi Garrett hemen. "Pek sık kullanmıyorum. Muhtemelen çekmecelerden birinin derinliklerinde saklıdır."

Biftteklerin bulunduğu tabağı masaya koyduktan sonra çekmecelere gitti. Arka taraftaki aletleri eşeledikten sonra tirbüşonu

buldu ve masaya getirdi. Bir iki basit hamleyle şişeyi açtı ve her iki kadehe tam da olması gerektiği kadar şarap koydu. Sonra oturdu ve bifteleri maşayla servis yaptı.

Theresa ilk lokmasını almadan önce, "Dürüst olmam gereken bir an," dedi. Bifteğin tadına bakarken Garrett kendisini izliyordu. Genç adamın gerçekten de haklı olduğunu gören Theresa memnuniyetle gülümsedi.

"Garrett, bu şahane bir şey," dedi içtenlikle.

"Teşekkürler."

Dakikalar ilerledikçe mumlar da tükenmeye yüz tuttu; Garrett iki kere Theresa'nın gelmekle ne kadar iyi ettiğini söyledi. Her iki seferde Theresa boynunun arkasında bir yerlerin kıpırdandığını hissetti ve bu histen sıyrılabilmek için şarabını yudumladı.

Dışarda okyanus, yoktan varolmuş gibi görünen hilal tarafından yönlendiriliyor, usul usul yükseliyordu.

Yemekten sonra Garrett kumsalda yürümeyi teklif etti. "Geceleri çok güzel olur," dedi. Theresa kabul edince Garrett tabakları ve çatal bıçakları masadan aldı ve evyeye koydu.

Mutfaktan çıktılar, Garrett kapıyı kapattı ve dışarıya geçtiler. Hava ılıktı. Verandadan indiler, ufak bir kum tepesini aşarak kumsala ulaştılar.

Suyun yanına vardıklarında ayakkabılarını çıkardılar ve etrafta kendilerinden başka kimse olmadığı için ayakkabılarını oldukları yere bırakarak günün erken saatlerinde neler yaptıklarını konuştular. Yavaş yavaş, birbirlerine yakın bir şekilde yürüyorlardı. Garrett, Theresa'nın elini tutarak kadını şaşırttı. Garrett'in teninin sıcaklığını hisseden Theresa, o güzel ellerin bedeninde dolaşmasının, cildine dokunmasının nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Aklındakiler vücudunun kasılmasına yol açtı. Garrett'a baktığında, genç adamın aklından geçenleri hissetti hissetmediğini düşündü.

Gecenin tadını çıkararak yürümeye devam ettiler. Garrett sanki eski bir anıdan söz ediyormuş gibi buruk bir ses tonuyla, "Uzun zamandır böyle güzel bir gece geçirmemiştim," dedi.

"Ben de öyle."

Soğumuş kumlar ayaklarının altını okşuyordu. "Garrett, bana ilk denize açılmayı teklif ettiğin anı hatırlıyor musun?" diye sordu Theresa.

"Evet."

"Neden böyle bir şey teklif etmiştin?"

Garrett merakla Theresa'ya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuş gibiydin."

Garrett omuz silkti. "Doğru kelimenin pişmanlık olduğunu sanmıyorum. Böyle bir şey teklif ettiğim için şaşırılmış olabilirim, ama pişman olmamıştım."

Theresa gülümsedi. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Üç yıldır kimseye böyle bir teklif yapmadığımı gözardı edemezsin. Daha önce hiç denize açılmadığını söylediginde-sanırım sürekli yalnız başıma kalmaktan yorgun düşüğüm kafama dank etti."

"Yani doğru zamanda doğru yerdeydim, öyle mi?"

Garrett başını salladı. "Öyle demek istemedim. Seninle çıkmak istedim, başka biri olsaydı teklif edeceğimi hiç sanmıyorum. Ayrıca, aramızdakiler sandığımdan çok daha ileriye gitti. Son birkaç gün, uzun süredir yaşadığım en güzel anlar."

Garrett'in sözleri Theresa'nın içini ısıttı. Yürürlerken Garrett başparmağıyla Theresa'nın elinde minik daireler çiziyordu. Garrett konuşmaya devam etti.

"Tatilinin bu şekilde geçeceğini tahmin ediyordun?"

Theresa, gerçeği açıklamak için hiç de iyi bir zaman olmadığını düşündü. "Hayır."

Sessizce yürümeye devam ettiler. Kumsalda birkaç kişi daha vardı ama birer gölge şeklinde görünecek kadar uzaktaydılar.

"Buraya bir daha gelmeyi düşünür müsün? Yani tatillerin de?"

"Bilmiyorum. Neden?"

"Çünkü gelmeni istiyorum."

Theresa uzaktaki bir başka rıhtımın ışıklarını seçebiliyordu. Elinin üzerinde kıpırdayan parmakları hissetti yeniden.

"Eğer gelirim bana yemek pişirir misin?"

"İstediğin her şeyi pişiririm. Tabii biftek olduğu sürece."

Theresa güldü. "O zaman bu konuyu tekrar düşüneneğim. Söz veriyorum."

"Peki işin içine birkaç dalgıçlık dersi de katarsam?"

"Sanırım Kevin bu işten benden çok daha fazla hoşlanacak."

"O zaman onu da getir."

Theresa, Garrett'a baktı. "Rahatsız olmaz mısın?"

"Kesinlikle hayır. Onunla tanışmayı çok isterim."

"Onu seveceğinden eminim."

"Ben de öyle."

Theresa, "Garrett, sana bir şey sorabilir miyim?" diyene kadar sessizce yürüdüler.

"Elbette."

"Bunun biraz garip olduğunu biliyorum, ama..."

Theresa duraksayınca Garrett yüzünde meraklı bir ifadeyle, "Ne?" dedi.

"Yaptığın en kötü şey nedir?"

Garrett kahkaha attı. "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Sadece merak ettim. Bu soruyu hep sorarım. İnsanların gerçek yüzlerini görmemi sağlar."

"En kötü şey mi?"

"Kesinlikle en kötü."

Garrett bir süre düşündü. "Yaptığım en kötü şey sanırım bir grup arkadaşla bir aralık gecesi dışarı çıktığımızda oldu. Noel ışıklarıyla süslü bir sokağa gelene kadar içtik ve ortalığı birbirine

kattık. Neyse, arabayı o sokağa park ettik ve ulaşabildiğimiz her lambayı sökmeye başladık."

"Olamaz!"

"Gerçekten oldu. Beş kişiydik; kamyonetin arkası çaldığımız Noel lambalarıyla doldu. Ve lambaların tellerini ortada bıraktık, işin en kötü kısmı da buydu. Sanki o sokağı eşkiya basmış gibiydi. Sokakta yaklaşık iki saat kaldık ve yaptığımız rezilliklere kahkahalarla güldük. Sokak çok güzel süslendiği için daha önce gazetede resimleri çıkmıştı ve işimizi bitirdiğimizde... o insanların neler düşündüğünü tahmin bile edemiyorum. Deliye dönmüş olmalılar."

"Bu çok korkunç!"

Garrett tekrar güldü. "Biliyorum. Şimdi düşündüğümde ben de korkunç olduğunu düşünüyorum. Ama o anda çok komik gelmişti."

"Ben de burada senin ne kadar nazik biri olduğunu..."

"Ben nazik bir erkeğim."

"Hayır, sen eşkiyasın." Merakla Garrett'ın üzerine gitti. "Sen ve arkadaşların başka neler yaptınız bakalım?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

Garrett, Theresa'yı diğer gençlik hikâyeleriyle eğlendirmeye başladı. Araba camlarını sabunlamaktan, eski kız arkadaşlarının evlerinin etrafında çadır kurmaya kadar bir sürü hikâye anlattı. Bir keresinde, yanında kız arkadaşıyla birlikte arabayla gezmeye giderken bir başka arabaya bir arkadaşı yanına yanaşıp camı açmasını işaret edince Garrett camı açmış ve arkadaşının fırlattığı kızkovalayan roketi ayaklarının dibinde patlatmıştı.

Yirmi dakika sonra hâlâ Theresa'yı eğlendiren hikâyeler anlatıyordu. Anılarını bitirdiğinde konuşmayı başlatan soruyu Theresa'ya sordu.

Theresa utangaç bir genç kız tavrıyla, "Ben bu tür şeyler hiç yapmadım," dedi. "Her zaman çok iyi bir kızdım."

Kendisiyle dalga geçildiğini bilmesine rağmen güldü -aslında bu hiç umurunda değildi- ve ayrıca Theresa'nın doğru söylemediğinden emindi.

Kumsalı baştan başa yürürken birbirlerine çocukluklarında başlarından geçen olayları anlattılar. Garrett anlatırken Theresa genç adamın delikanlı halini gözünde canlandırmaya çalıştı ve kolejde tanışsalar ne olacağını düşündü. Garrett kendisine şimdi olduğu kadar çekici gelir miydi, yoksa yine David'e mi âşık olurdu? Bu iki erkeğin arasındaki farkı görebilecek durumda olmayı çok isterdi ama bunu gerçekten yapabilir miydi? David o zamanlar o kadar mükemmel görünüyordu ki...

Durdular ve okyanusa baktılar. Garrett öyle yakın duruyordu ki, neredeyse omuzları birbirine değiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Garrett.

"Seninle sessizliği paylaşmanın ne kadar güzel olduğunu."

Garrett gülümsedi. "Ben de daha önce kimseye anlatmadığım şeyleri sana anlattığımı düşünüyordum."

"Bunun nedeni bir süre sonra Boston'a döneceğim için kimseye anlatamayacak olmam mı?"

Garrett kıkırdadı. "Hayır, hiç ilgisi yok."

"Öyleyse ne?"

Garrett merakla Theresa'ya baktı. "Bilmiyor musun yani?"

"Hayır."

Theresa hayır derken gülümsemiş, Garrett'i konuşmaya devam etmeye itmişti. Garrett kendisinin bile anlamakta güçlük çektiği bir şeyi nasıl anlatabileceğini düşündü. Derken, düşüncelerini toplamak için uzun bir süre bekledikten sonra yumuşak bir tonda konuşmaya başladı.

"Sanırım beni gerçekten tanımanı istedim. Çünkü eğer beni iyi tanıdıktan sonra da benimle vakit geçirmek istersen..."

Theresa hiçbir şey söylemedi ama Garrett'in söylemeye çalıştığı şeyi biliyordu. Garrett bakışlarını kaçırdı.

"Afedersin. Seni rahatsız etmek istememiştim."

"Rahatsız olmadım," diye başladı Theresa. "Bunları söylemenden çok mutlu oldum..."

Theresa duraksadı. Bir süre sonra tekrar yürümeye başlamışlardı.

"Ama benim hissettiklerimi hissetmiyorsun."

Theresa, Garrett'a baktı. "Garrett... Ben..."

"Hayır, bir şey söylemek zorunda değilsin..."

Theresa, Garrett'in sözlerini bitirmesine izin vermedi. "Evet, zorundayım. Bir cevap istemiştin, ben de bu cevabı vereceğim." Duraksadı ve hislerini en güzel nasıl ifade edebileceğini düşündü. Derin bir nefes aldı ve, "David'den ayrıldıktan sonra korkunç bir dönem geçirdim. Her şeyi atlattığımı düşündüğümde tekrar çıkmaya başladım. Ama tanıştığım erkekler... nasıl söylesem, sanki evli kaldığım sürede dünya değişmişti. Hepsi bir şeyler talep ediyordu ama karşılığını vermek isteyen kimse yoktu. Sanırım erkeklerden fazlasıyla yorulmuştum."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum..."

"Garrett, sakın alınma senin de o tür erkeklerden olduğunu ima etmiyorum. Sen o tür erkeklerden değilsin. Ve bu da beni korkutuyor. Çünkü senin için ne kadar farklı şeyler hissettiğimi söylersem... bunu kendime de itiraf etmiş olurum. Ve bunu yaparsam, her an tekrar yaralanabilirim."

"Seni asla incitmem," dedi Garrett usulca.

Theresa durdu ve Garrett'in yüzüne bakmasını sağladı. Yavaş yavaş konuşmaya başladı.

"Bunu inanarak söylediğini biliyorum Garrett. Ama son üç yıldır sen de kendi kâbuslarınla mücadele ediyorsun. Böyle bir şeye hazır olup olmadığından emin değilim ve eğer hazır değilsen, incinen taraf kesinlikle ben olacağım."

Son sözler Garrett'a çok ağır gelmişti; cevap verebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Garrett, Theresa'nın gözlerinin içine baktı.

"Theresa... karşılaştığımız andan beri... bilmiyorum..."

Garrett sustu, hislerini sözcüklere dökemiyordu. Konuşmak yerine elini kaldırdı, parmağıyla Theresa'nın yanağını okşadı; öylesine hafifçe dokundu ki, Theresa teninde gezinen şeyin bir tüy kadar hafif olduğunu düşündü. Garrett kendisine dokunur dokunmaz Theresa gözlerini kapadı ve tedirginliğine rağmen bütün bedeni ürpererek boynuna ve göğüslerine bir sıcaklık yayıldı.

Theresa o anda kafasındaki her şeyin uzaklaşmaya başladığını ve orada bulunmakla doğru şeyi yaptığını hissetti. Birlikte yedikleri akşam yemeği, kumsalda yaptıkları yürüyüş ve Garrett'ın şu anda kendisine bakışı Theresa, o anda olanlardan daha güzel hiçbir şey hayal edemiyordu.

Kıyıya vuran dalgalar ayaklarını ıslattı. Ilık yaz esintisi saçlarını hafifçe uçururken, Garrett'ın elinin yol açtığı ürperiyi besliyor gibiydi. Ay ışığı suyun üzerine doğaüstü bir parlaklık yansıtıyor, kumsalın üzerine gölgeler düşüren bulutlar bulundukları yeri gerçeküstü bir hale getiriyordu.

İşte o anda karşılaştıkları dakikadan itibaren gelişen hislere teslim oldular. Theresa, Garrett'a sokularak sıcaklığını hissederken, Garrett elini bırakarak usulca Theresa'ya sarıldı, kadını kendine çekti ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Theresa'ya bakmak için hafifçe geri çekildikten sonra genç kadını tekrar öptü. Garrett'ın elinin sırtında gezindikten sonra saçlarının arasına gömüldüğünü hisseden Theresa da öpücüklerle karşılık vermeye başladı.

Ay ışığının altında birbirlerinin kollarında uzun bir süre öpüştüler; ikisi de başkalarının görmesinden endişe duymuyorlardı. Bu anı uzun süre beklemişlerdi ve en sonunda ayrıldıklarında birbirlerine bakmaya başladılar. Theresa, Garrett'ın elini tuttu ve genç adamı eve doğru yönlendirdi.

Eve girerlerken rüyada gibilerdi. Garrett kapıyı kapatır kapamaz Theresa'yı daha ihtiraslı bir şekilde tekrar öptü; Theresa bütün bedeninin heyecanla titrediğini hissediyordu. Theresa mutlağa yürüdü, masadaki iki mumu aldı ve Garrett'ın önünden yatak odasına girdi. Mumları komidinin üzerine koyduğunda Garrett cebindeki kibriti çıkardı. Theresa pencereye gidip perdeleri çekerken genç adam mumları yakmıştı.

Theresa geri geldiğinde Garrett komidinin yanında duruyordu. Theresa, Garrett'a sokuldu, elini genç adamın göğsünde gezdirdi; tişörtünün altındaki sert kasları hissettiğinde inanılmaz derecede heyecanlandı. Garrett'ın gözlerine bakarak tişörtünü yukarı çekti ve omuzlarına doğru kaldırmaya başladı. Garrett kollarını kaldırdığında Theresa tişörtü başından geçirdi ve kumaş parçasının yere düşüş sesini duyduğunda Garrett'a sokuldu. Önce göğsünü, sonra boynunu öptü; Garrett'ın elleri bluzuna doğru uzandığında titriyordu. Hafifçe geri çekilerek Garrett'ın aşağıya doğru bluzundaki her düğmeyi yavaş yavaş açmasını bekledi.

Bluzu tamamen açıldığında Garrett ellerini Theresa'nın sırtına koydu ve kadını kendine çekerek kollarındaki bedenin sıcaklığını hissetti. Theresa'nın boynunu öptü ve kulak memesini hafifçe ısırdı; elleri genç kadının belkemiğini keşfediyordu. Garrett'ın dokunuşunun etkisiyle Theresa dudaklarını araladı. Garrett'ın elleri kadının sütyeninde durakladı ve sonra Theresa'nın nefesini kesen bir ustalıkla bir hamlede sütyeni açtı. Theresa'yı öpmeye devam ederek sütyenin askılarını omuzlarından kaydırarak göğüslerini özgür bıraktı. Hafifçe yere eğilerek göğüslerini teker teker öptüğünde Theresa başını geriye attı ve bedeninde gezinen sıcak ve nemli nefesin tadını çıkardı.

Theresa'nın elleri Garrett'ın kotunun düğmesine geldiğinde genç kadın nefes alamaz haldeydi. Theresa düğmeyi açıp fermuarı indirirken gözleri birleşti. Gözlerini Garrett'dan ayırmayarak parmağını genç adamın kalçasında gezdirdi ve pantolonu indirmeden önce elini usulca göbeğine sürdü. Bedenlerinin ay-

nıldığı kısa sürede Garrett geri çekildi ve üzerindeki kolları çıkardı. Sonra Theresa'yı tekrar öpmek için sokuldu, kadını kollarına aldı ve odanın diğer tarafındaki yatağa koydu.

Garrett'in yanına uzanan Theresa elleriyle Garrett'in artık terden nemlenmiş göğsünü okşuyor, kendi kotuna uzanan nazik elleri hissediyordu. Garrett düğmeleri açtığı anda Theresa kalçasını hafifçe kaldırdı ve kotu yavaşça çıkardı; Garrett bu arada bedenini keşfetmeye devam ediyordu. Theresa, Garrett'in sırtını okşadı ve boynunu hafifçe ısırdı; solukları hızlanmıştı. Garrett klotunu çıkarırken Theresa da kendi iç çamaşırlarından kurtuldu; çırılçıplak kaldıklarında bedenleri bütünleşti.

Theresa mum ışığında muhteşem güzel görünüyordu. Garrett dudaklarını Theresa'nın göğüsleri arasında, karnında ve göbeğinde gezdirdikten sonra tekrar yukarı çıktı. Mum ışığı vuran saçları pırıl pırıl parlıyordu; bedenleri yaklaştığında Theresa'nın cildi yumuşak ve davetkardı. Genç kadın ellerini Garrett'in sırtında dolaştırıp onu kendine doğru çekti.

O anın tadını çıkarmak isteyen Garrett, Theresa'nın bedenini öpmeye devam etti. Yanağını Theresa'nın karnına yasladı ve hafifçe kıpırdandı. Çenesindeki kısa sakallar Theresa'da ihtiras tepkileri uyandırıyor, ellerini Garrett'in saçlarında gezdirerek yatakta sırtüstü yatıyordu. Theresa artık dayanamaz hale gelece kadar devam etti Garrett; ve en sonunda yukarı çıkarak aynı şeyi göğüslerine de yaptı.

Theresa hafifçe dikleşerek Garrett'i kendisine çekti. Genç adam Theresa'nın parmaklarını teker teker öptü ve en sonunda bütünleştiklerinde Theresa iç geçirerek gözlerini kapattı. Yumuşacık öpücüklerle, son üç yıldır kapalı tuttukları bir ihtirasla seviştiler.

Bedenleri tek bir beden halinde hareket ederken ikisi de diğerinin isteklerinin farkına varıyor, birbirlerini mutlu etmeye çalışıyorlardı. Garrett, Theresa'yı sürekli öpücüklerle boğuyor, dudaklarından geriye kalan nem dokunduğu yerde uzun bir süre kalı-

yordu; Theresa bedeninin yaklaşmakta olan muhteşem bir duyguya titremeye başladığını hissediyordu. En sonunda yaşadığı patlamayla parmaklarını Garrett'in sırtına batırdı; ama ilkinden sonra hemen ikincisi başladı ve Theresa arka arkaya zevkin doruğuna erişti. Sevişmeleri sona erdiğinde Theresa yorgun düşmüştü; kollarını Garrett'a dolayarak erkeği kendine doğru çekti. Theresa rahat bir şekilde Garrett'in yanında uzanmış yataarken genç adamın elleri usulca sırtını okşuyordu; mumlar tüketmeye yüz tutmuş alevleriyle yanmaya devam ederken, Theresa az önce paylaştıkları anları tekrar yaşıyordu.

Gecenin büyük bölümünde yan yana yattılar, tekrar tekrar seviştiler ve birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar. Theresa kendini hiç olmadığı kadar iyi hissederek Garrett'in kollarında uykuya dalar-ken Garrett da genç kadını izledi. Uykuya dalmadan hemen önce Theresa'nın yüzüne düşen saçları geri iterek yaşadıkları her anı hatırlamaya çalıştı.

Gün doğmadan hemen önce Theresa, Garrett'in yanında olmadığını hissederek gözlerini açtı. Yatakta dönerek Garrett'a baktı. Yatağın boş olduğunu görünce kalktı, banyoya gitti ve bir bornoz buldu. Bornozu giydi, yatak odasından çıktı ve karanlık mutfığa baktı. Orada değildi. Sonra salona baktı ama orada da değildi; aniden Garrett'in nerede olduğunu anladı.

Dışarı çıktı ve üzerinde yalnızca şort ve gri bir bluz olan Garrett'i sandalyesinde oturur buldu. Kendisine doğru dönen Garrett gülümsedi.

"Merhaba."

Theresa, Garrett'in yanına gittiğinde Garrett kucağına oturmasını işaret etti. Theresa'yı kendine doğru çekerken genç kadını öptü. Theresa kollarını onun boynuna doladı. Sonra, bir şeylerin ters gittiğini hissederek geri çekildi ve Garrett'in yanağına dokundu.

"İyi misin?"

Garrett'in cevap vermesi için bir süre geçti. En sonunda Theresa'ya bakmadan, "Evet," dedi.

"Emin misin?"

Gözlerini kaçırarak Garrett onayladı ve Theresa parmağıyla genç adamın yüzünü kendisine çevirdi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Sanki biraz... üzgün görünüyorsun," dedi.

Garrett cevap vermeden hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Olanlar için üzgün müsün?"

"Hayır," dedi Garrett. "Kesinlikle değilim. Hiç bir pişmanlık duymuyorum."

"Öyleyse ne?"

Garrett gözlerini ondan kaçırarak hafifçe gülümsedi.

Theresa konuşmaya başladığında sesi okşuyor gibiydi. "Catherine yüzünden mi buradasın?"

Garrett cevap vermeden önce biraz bekledikten sonra Theresa'nın elini tuttu. En sonunda gözlerine baktı.

Neredeyse fısıldayarak, "Hayır," dedi. "Burada olmamın nedeni Catherine değil. Burada olmamın nedeni sensin."

Bir çocuk gibi yumuşacık bir hareketle Theresa'yı kendine çekti ve hiçbir şey söylemeden, hava ağarıp kumsala gelen ilk kişiyi görene kadar genç kadını kollarının arasında tuttu.

BÖLÜM 9

"Bugün seninle yemek yiyemem de ne demek? Bunu yıllardır yapıyoruz, nasıl unutabilirsin?"

"Unutmadım baba, yalnızca bugün yapamam. Gelecek hafta birlikte yeriz, tamam mı?"

Jeb Blake telefonun diğer ucunda sessiz kaldı, parmakları sinirli bir şekilde masada tempo tutuyordu.

"Neden benden bir şeyler gizlediğini hissediyorum acaba?"

"Söyleyecek bir şeyim yok ki."

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

O sırada Theresa banyodan seslendi ve Garrett'dan havlu getirmesini rica etti. Garrett ahizeyi eliyle örttü ve hemen geleceğini söyledi. Dikkatini tekrar telefona verdiğinde babasının derin bir nefes aldığını duydu.

"O neydi?"

"Hiçbir şey."

Jeb aniden her şeyi anlayarak, "O Theresa denen bayan orada, değil mi?"

Gerçeği daha fazla saklayamayacağını anlayan Garrett, "Evet, burada," dedi.

Jeb bu işten çok hoşlanarak ısıklık çaldı. "Kıyamet vakti gelmiş olmalı."

Garrett olayı önemsizleştirmeye çalıştı. "Baba, lütfen kafanda bir şeyler kurma..."

"Yapmam, söz veriyorum."

"Teşekkürler."

"Peki bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Garrett içini çekti.

"Seni mutlu ediyor mu?"

Garrett'in cevap vermesi için bir süre geçmesi gerekti. "Evet, ediyor," dedi en sonunda.

Jeb telefonu kapatmadan önce kahkaha attı ve, "Kıyamet vakti gerçekten geldi," dedi. Garrett almacı yerine koyarken telefona bakakaldı.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Evet, mutlu ediyor," diye fısıldadı. "Gerçekten de ediyor."

Birkaç dakika sonra yatak odasından çıkan Theresa dinlenmiş ve ferahlamış görünüyordu. Taze kahvenin kokusunu aldı ve kendine kahve almak için mutfağa geçti. Kızartma makinesine bir dilim ekmek koyduktan sonra Garrett, Theresa'nın yanına gitti.

"Tekrar günaydın," dedi Theresa'nın ensesini öperek.

"Sana da tekrar günaydın."

"Dün gece yatak odasından ayrıldığım için özür dilerim."

"Önemli değil... anlayabiliyorum."

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Elbette doğru söylüyorum." Theresa döndü ve gülümseyerek Garrett'a baktı. "Mükemmel bir gece geçirdim."

"Ben de öyle," dedi Garrett. Theresa için dolaptan bir kupa çıkardıktan sonra arkasına dönmeden, "Bugün bir şeyler yapmak ister misin?" diye sordu. "Dükkanı aradım ve bugün işe gitmeyeceğimi söyledim."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Wilmington'ı gezmeye ne dersin?"

"Olabilir tabii." Theresa ikna olmuşa benzemiyordu.

"Yapmak istediğin başka bir şey var mıydı?"

"Evde kalsak nasıl olur?"

"Peki ne yapacağız?"

Kollarını Garrett'in boynuna dolayan Theresa, "Benim akıldında birkaç şey var," dedi. "Tabii senin için bir sakıncası yoksa."

"Hayır," dedi Garrett sırtarak. "Kesinlikle yok."

O geceyi takip eden dört gün boyunca Garrett ve Theresa bir an bile ayrılmadılar. Garrett dükkanın işlerini lan'a bıraktı ve hatta daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak cumartesi günü düzenlenecek olan dalış kursunu bile genç yardımcısına devretti. İki kere birlikte denize açıldılar, ikinci gece Atlantik'in hafif dalgalarıyla salınarak kabinde kaldılar ve bütün geceyi okyanusta geçirdiler. Akşamın ilerleyen saatlerinde Theresa, Garrett'in ilk denizcilerle ilgili başka denizcilik hikâyeleri anlatmasını istedi ve genç adamın sesi teknenin iç tarafında yankılanırken Garrett'in saçlarını okşadı.

Ancak Theresa'nın bilmediği bir şey vardı; tıpkı birlikte geçirdikleri ilk gece gibi, Garrett bir süre sonra yanından ayrılmış, güvertede yalnız başına dolaşmaya çıkmıştı. İçerde uyuyan ve kısa bir süre sonra ayrılacak olan Theresa'yı düşündüğünde, yıllar öncesine ait olan bir başka anıyla sarmalandı.

"Gitmen pek iyi bir fikir gibi gelmiyor," dedi Garrett endişeli bir bakışla Catherine'e.

Garrett'in söylediğine bozulan Catherine, yanında bavuluyla kapının yanında duruyordu. "Yapma Garrett, bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Yalnızca birkaç gün için gidiyorum."

"Ama son günlerde pek iyi değildin."

Catherine hafifçe sinirlenerek ellerini sallama isteği duydu. "İyi olduğumu kaç kere söylemem gerekiyor? Kız kardeşimin

bana gerçekten ihtiyacı var, nasıl biri olduğunu bilirsin. Evlilik fikri onu endişelendiriyor ve annem de hiç yardımcı olamıyor."

"Ama benim de sana ihtiyacım var."

*"Garrett-bütün gün dükkânda kalman, benim de buraya tı-
kılıp kalmam gerektiği anlamına gelmiyor. Göbeklerimiz bağlı
değil."*

*Garrett bir tokat yemiş gibi bir adım geriledi. "Ben öyle bir
şey söylemedim. Bu halinle gitmenin iyi bir şey olup olmadığını
düşünüyordum."*

"Benim bir yerlere gitmemi hiç istemiyorsun."

"Gittiğin zaman seni özleyeceğim değil mi?"

*Catherine biraz yumuşadı. "Bir yerlere gidebilirim Garrett,
ama her zaman geri döneceğimi sen de biliyorsun."*

Kafasındaki anı dağıldığında Garrett kabine geri döndü ve
Theresa'nın çarşafa sarınmış yattığını gördü. Sessizce There-
sa'nın yanına sokuldu ve ona sıkıca sarıldı.

Ertesi günü ilk buluşmalarında yemek yedikleri kumsaldaki
iskelenin yanında oturarak geçirdiler. Theresa sabah güneşiyle
yandığında, Garrett sahildeki bir sürü dükkândan birine giderek
güneş losyonu getirdi. Losyonu Theresa'nın sırtına sürerken ka-
dına bir çocuk muamelesi yapıyordu ama Theresa inanmak is-
temese de Garrett'in zihni zaman zaman başka bir yerlere gi-
diyordu. Ama, tıpkı olduğu gibi ani bir şekilde bu anlar geçiyor.
Theresa yanılıp yanılmadığını düşünmeye başlıyordu.

Yine Hank'in yerinde yemek yediler; masada karşılıklı otu-
rarak el ele tutuştular. Etraflarındaki kalabalığın farkına bile var-
mayarak sessizce konuştular. Öyle ki, ne hesabını geldiğini, ne
de kalabalığın azaldığının farkına varmadılar.

Theresa, Garrett'i dikkatle inceleyerek Catherine'le de ken-
disiyle olduğu kadar sevgili olup olmadığını düşündü. Sanki bir-
likte olduklarında Theresa'nın aklından geçenleri okuyabiliyor-

gibiymi. Theresa, Garrett'in elini tutmak istediğinde, bir şey söy-
lemesine fırsat kalmadan genç adam uzanıp elini tutuyordu. Bir
süre sözü kesilmeden konuşmak istediğinde Garrett sessizliği
bozmadan dinliyordu. Herhangi bir anda kendisi hakkında neler
hissettiğini bilmek istediğinde, Garrett'in gözlerindeki ifade her
şeyi açığa vuruyordu. Kimse -David bile- kendisini Garrett kadar
iyi anlamamıştı, bu genç erkeği tanıyalı ne kadar olmuştu? Bir-
kaç gün mü? Bu nasıl olabilir, diye düşündü. Gecenin ilerleyen
saatlerinde Garrett yanında uyurken bu sorunun cevabını düşü-
nüyor, sonunda deniz kenarında bulduğu şişeler sorularının ce-
vabını veriyordu. Garrett'i tanıdıkça, Catherine'e yazdığı mek-
tupları bulmasının kaderin bir oyunu olduğuna inanıyordu; sanki
bu iki insanın birlikte olması için o mektupları kendisine getiren
büyük bir güç vardı.

Cumartesi akşamı Garrett ona akşam yemeği pişirdi ve ye-
meklerini arka terasta yıldızların altında yediler. Seviştikten son-
ra birbirlerine sarılarak yataкта uzandılar. İkisi de ertesi gün
Theresa'nın Boston'a dönmesi gerektiğini biliyordu. Bu, o ana
kadar özenle değinmeye kaçındıkları bir konuydu.

"Seni bir daha görebilecek miyim?" diye sordu Theresa.

Garrett sessizdi; hatta fazlasıyla sessiz. "Umarım," dedi en
sonunda.

"Bunu istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum." Kelimeler ağzından döküldükten sonra
yatağa oturdu ve Theresa'dan hafifçe uzaklaştı. Bir süre sonra
Theresa da oturdu ve başucu lambasını yaktı.

"Sorun nedir Garrett?"

"Bitmesini istemiyorum," dedi Garrett gözlerini kaçırarak.
"İlişkimizin ve bu haftanın sona ermesini istemiyorum. Hayatıma
girdin, her şeyi altüst ettin ve şimdi de gidiyorsun."

Theresa, Garrett'in elini tuttu ve yumuşak bir tonla konuş-
maya başladı. "Ah Garrett, bitmesini ben de istemiyorum. Bu,
şimdiye kadar geçirdiğim en güzel haftalardan biriydi. Seni ezel-

den beri tanıyor gibiyim. Eğer denersek ilişkimizi sürdürebiliriz. Ben gelirim veya sen Boston'a gelebilirsin. Her iki durumda da deneyebiliriz, değil mi?"

"Seni ne kadar zamanda bir görebileceğim ki? Ayda bir mi? Yoksa daha mı az?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu bize ve ne yapmak istediğimize bağlı. Eğer ikimiz de biraz fedakârlık yaparsak yürütebiliriz."

Garrett bir süre konuşmadı. "Birbirimizi sık sık göremediğimiz halde bunu yürütebileceğimize gerçekten inanıyor musun? Seni ne zaman kollarıma alabileceğim? Yüzünü ne zaman görebileceğim? Eğer birbirimizi arada sırada görürsek, ihtiyaç duyduğumuz şeyleri yapamayacağız ve tabii bu şekilde hissedemeyeceğiz de. Her buluşmamızda, yalnızca birkaç gün birlikte geçireceğimizin bilincinde olacağız. İlişkimizi geliştirme fırsatımız olmayacak."

Garrett'in sözleri Theresa'nın içini sızlattı; doğru olmasına doğruydu ama Garrett sanki ilişkiyi orada ve o anda bitirmek istiyor gibiydi. Yüzünde pişmanlık dolu bir gülümsemeye en sonunda Theresa'ya baktığında, ne söyleyeceğini bilemedi. Kafası karışarak Garrett'in elini bıraktı.

"Öyleyse denemek istemiyorsun, doğru mu? Söylemeye çalıştığın şey bu mu? Aramızda geçen her şeyi unutup..."

Garrett başını salladı. "Hayır... hiçbir şeyi unutmak istemiyorum. Unutamam zaten. Bilmiyorum....Yalnızca seni görebileceğimden çok daha fazla görmek istiyorum."

"Ben de öyle. Ama bunu yapamayız, bu nedenle elimizden geldiğince denememiz lazım. Tamam mı?"

Garrett reddeder gibi başını salladı. "Bilmiyorum...."

Theresa, Garrett'ı izledikten sonra başka bir sorun olduğunu sezdi.

"Garrett, sorun nedir?"

Genç adam cevaplamayınca Theresa devam etti. "Denememen için bir neden mi var?"

Garrett hâlâ sessizdi. Sessizliği bozmadan kafasını çevirdi ve Catherine'in komidinin üzerinde duran fotoğrafına döndü.

"Yolculuğun nasıl geçti?" Garrett, Catherine'in çantasını arka koltuktan alırken Catherine arabadan indi ve gülümsedi. Genç kadının yorgun olduğu her halinden belliydi.

"İyiydi ama kız kardeşim sıfırı tüketmek üzere. Her şeyin kusursuz olmasını istiyor. Bu arada Nancy'nin hamile olduğu ve düğünde giyeceği elbiseye sığamayacağı ortaya çıktı."

"Ee? Biraz genişlettirir."

"Ben de böyle söyledim ama nasıl biri olduğunu bilirsin işte. Her zamanki gibi pireyi deve yapıyor."

Catherine ellerini beline koydu ve gerinirken yüzünü buruşturdu.

"İyi misin?"

"Biraz tutulmuşum. Orada olduğum süre boyunca sürekli yoruldum. Birkaç gündür sırtım ağrıyor."

Garrett yanına geldiğinde Catherine ön kapıya bakıyordu.

"Catherine, gitmeden önce sana öyle davrandığım için özür dilerim. Gittiğine sevindim ama inan bana döndüğüne daha çok sevindim."

"Garrett, konuş benimle."

Theresa endişeli bir ifadeyle Garrett'a baktı. Genç adam ön sonunda konuşmaya başladı.

"Theresa... şu anda bir şey söylemek çok zor. Yaşamakta olduğum olaylar..."

Garrett sustuğunda Theresa neden söz ettiğini anlamıştı. Midesinin kasıldığını hissetti.

"Konu Catherine mi? Bütün bu sıkıntının nedeni o mu?"

"Hayır, değil, yalnızca..." Garrett sustuğunda Theresa aniden çok haklı olduğunun farkına vardı.

"Haklıyım, değil mi? Denemek bile istemiyorsun... ve bunun nedeni de Catherine."

"Beni anlamıyorsun."

Theresa bütün duygusallığına rağmen içinde ani bir öfke patlaması hissetti. "Hayır, anlıyorum. Bu hafta benimle birlikte oldun çünkü gideceğimi biliyordun. Ve gittiğim zaman da ben- den önceki yaşantına geri dönebilecektin. Bana gelip geçici bir şey gözüyle baktın, değil mi?"

Garrett başını salladı. "Hayır, öyle bakmadım. Gelip geçici biri değilsin. Senin için gerçekten bir şeyler hissediyorum..."

Theresa, Garrett'a sert bir bakış fırlattı. "Ama ilişkimizi yürü- tilmeye yetecek kadar derin bir şeyler hissetmiyorsun."

Garrett acı dolu bir ifadeyle Theresa'ya baktı. "Lütfen böyle yapma..."

"Ne yapmalıyım? Anlayış mı göstermeliyim? Şunları söyle- memi mi bekliyorsun? 'Ah, tamam Garrett, bu işi burada bitire- lim çünkü birbirimizi sık sık göremeyeceğiz. Seni anlıyorum. Ta- niştüğimize memnun oldum.' Gerçekten bunları mı bekliyorsun?"

"Hayır, bunları söylemeni istemiyorum."

"Öyleyse ne istiyorsun. Denemek istediğimi zaten söyle- dim... Sana denemek istiyorum dedim..."

Garrett, Theresa'nın yüzüne bakamadı ve başını salladı. Theresa gözlerine dolan yaşları hissedebiliyordu.

"Bak Garrett, eşini kaybettiğini biliyorum. Bunun sana ne denli acılar yaşattığını da biliyorum. Ama şu anda bile işkence çekiyorsun. Hayatın önünde uzanıyor. Geçmişte yaşamak için bu hayatı elinin tersiyle itme."

"Ben geçmişte yaşıyorum," dedi Garrett kendini savu- nurcasına.

Theresa gözyaşlarını yutmayı başardı. Sesi yumuşamıştı.

"Garrett... ben eşimi kaybetmedim ama benim için çok kıy- metli bir insandan ayrıldım. Acı çekmenin ve yaralanmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Ama dürüst olmak gerekirse,

artık sürekli yalnız olmaktan sıkıldım. Boşanmamdan bu yana üç yıl geçti -tıpkı senin gibi- ve artık yorulduğumu hissediyorum. Hayata yeniden başlayıp, bir şeyleri paylaşmaya değer özel bir insan bulmaya hazırım. Ve bunu sen de yapmalısın."

"Biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Şu anda pek emin değilim. Aramızda muhteşem bir şeyler oldu ve bunu kaybetmek istemiyorum."

Garrett uzun bir süre sessiz kaldı.

Güçlkle konuşuyormuş gibi, "Haklısın," dedi. "Mantiğim bana haklı olduğunu söylüyor. Ama kalbim... bilemiyorum."

"Peki ya benim kalbim? Senin için hiçbir önemi yok mu?"

Theresa'nın bakışları Garrett'ın içini sızlattı.

"Tabii ki var. Sandığından çok daha önemli." Genç adam elini uzattığında Theresa geri çekildi ve Garrett genç kadını ne kadar incittiğini anladı. Garrett duygularına hakim olmaya çalışarak yumuşak bir tonla konuşmaya başladı.

"Theresa, son gecemizde seni-hayır ikimizi bu konuyla yüz- leştirdiğim için üzgünüm. Böyle bir şey olmasını istememiştim. Benim için gelip geçici bir kadın olmadığını konusunda lütfen bana inan. Tanrım-senin için düşünebileceğim en son şey bu. Benim için kıymetli olduğunu söylemişim ve bu inanamaya- cağın kadar gerçek."

Gözleriyle yalvararak kollarını açtı. Theresa bir an için te- reddüt etikten sonra, kafasında binlerce soruya rağmen Garrett'a yanaştı. Başını eğerek Garrett'ın göğsüne sokuldu çünkü genç adamın yüz ifadesini görmek istemiyordu. Garrett Theresa'nın saçlarını öpmeye başladı; konuştuğunda dudakları saçlarında geziniyordu.

"Benim için önemlisin. Hatta beni korkutacak kadar önem- lisin. Uzun zamandır bu tür bir şey hissetmediğim için bir başka- sının benim için ne kadar önemli olabileceğini unuttum. Git- mene izin verip, gittikten sonra da seni unutabileceğimi hiç san- mıyorum ve ayrıca bunu istemiyorum da. İlişkimizin bitmesini de

istemiyorum." Bir süre yalnızca Garrett'in yumuşak nefesi duyuldu. En sonunda fısıldamaya başladı. "Seni görebilmek için elimden gelen her şeyi yapmaya söz veriyorum. İlişkiyi yürütmek için çabalayacağız."

Garrett'in sesindeki yumuşaklık Theresa'nın gözyaşlarının akmasına neden oldu. Garrett neredeyse duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmaya başlamıştı.

"Theresa, sanırım sana âşık oldum."

Sanırım sana âşık oldum, diye içinde yankılandı Theresa'nın. *Sanırım...*

Sanırım...

Theresa cevap vermek istemedi ve, "Lütfen bana sarıl," diye fısıldadı. "Artık konuşmayalım."

Sabah uyandıklarında seviştiler ve güneş Theresa'nın hazzırlanmaya başlaması gerektiğini hatırlatacak kadar yükselene kadar birbirlerine sarıldılar. Otelde fazla kalmamasına ve valizini Garrett'in evine getirmesine rağmen, Theresa, Deanna veya Kevin arar diye otelden ayrılmamıştı.

Birlikte duş aldılar ve giyindikten sonra, Theresa eşyalarını hazırlarken Garrett da kahvaltıyı hazırladı. Theresa valizini kapatırken kokusuyla bütün evi saran sosisin cızırdadığını duydu. Saçlarını kurutup makyaj yaptıktan sonra mutfığa geçti.

Garrett masaya oturmuş kahve içiyordu. Theresa içeri girdiğinde Garrett göz kırptı. Tezgâhın üzerindeki kahve makinesinin yanına bir kupa bırakmıştı. Theresa kendine kahve aldı. Kahvaltı masanın üzerinde hazır bekliyordu, yağda yumurta, sosis ve ekmek. Theresa, Garrett'a en yakın olan sandalyeye oturdu.

Garrett masayı işaret ederek, "Kahvaltı için ne istediğini biliyordum," dedi.

"Garrett, ben pek aç değilim. Kusura bakma."

Garrett gülümsedi. "Önemli değil. Zaten ben de aç değilim."

Theresa yerinden kalktı, Garrett'in yanına gitti ve kucağına oturdu. Kollarını boynuna doladı ve yüzünü Garrett'in boynuna gömdü. Garrett ellerini Theresa'nın saçları arasında gezdirmeye başladı ve genç kadını sıkı sıkı tuttu.

Theresa en sonunda geri çekildi. Bir hafta boyunca güneşte geçirdikleri kısa süre Theresa'nın bronzlaşmasına yetmişti. Kot şortu ve temiz beyaz tişörtünün içinde hiçbir şeye aldrış etmeyen bir yeniyetmeyi andırıyordu. Theresa başını eğdi ve sandaletlerindeki küçük çiçek desenlerine baktı. Valizi ve el çantası yatak odasının kapısının önünde duruyordu.

"Uçağımın kalkmasına az bir süre kaldı. Otel hesabımı kapatmam ve kiralık arabayı teslim etmem gerekiyor."

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

Theresa onayladı ve dudakları büzüldü. "Zaten uçağa zar zor yetişeceğim. Ayrıca beni kamyonetle takip etmek zorunda kalacaksın. Burada vedalaşmak daha kolay."

"Bu gece ararım."

Theresa gülümsedi. "Bunu söylemeni bekliyordum."

Theresa'nın gözleri yaşla dolmaya başladığında Garrett kadını kendisine doğru çekti.

"Seni her şeyinle özleyeceğim," dedi Garrett Theresa ağlamaya başladığında. Parmaklarıyla Theresa'nın gözyaşlarını sildi; dokunuşu tüy gibi hafifti.

"Ben de bana yemek pişirmeni özleyeceğim," dedi Theresa kendini aptal gibi hissederek.

Garrett gülünce ikisi de biraz rahatladı. "Bu kadar üzülme lütfen. Birkaç hafta içinde birbirimizi göreceğiz, değil mi?"

"Eğer sen fikrini değiştirmezsen."

Garrett gülümsedi. "Günleri sayacağım. Ve bir dahaki sefere Kevin'i de getireceksin, anlaştık mı?"

Theresa onayladı.

"Güzel, çünkü onunla tanışmak istiyorum. Eğer sana biraz olsun benziyorsa, gayet iyi anlaşacağımızdan eminim."

"Onunla çok iyi anlaşacağınızdan zaten hiç şüphem yok."
"Ve o zamana kadar sürekli seni düşünüyor olacağım."
"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Seni düşünmeye şimdiden başladım."

"Çünkü kucağında oturuyorum."

Garrett güldüğünde Theresa yavan bir şekilde gülümsedi. Sonra ayağa kalktı ve yanaklarındaki ıslaklığı sildi. Garrett valizi aldıktan sonra evden çıktılar. Dışarı çıktıklarında güneş iyice yükselmiş, hava da ısınmıştı. Theresa çantasının yan gözündeki güneş gözlüklerini aldı ve kiralık arabaya doğru yürüdüler.

Arabanın bagajını açtığında, Garrett eşyalarını bagaja yerleştirdi. Sonra Theresa'yı kollarına alarak dudaklarına bir öpücük kondurdu ve yavaşça geri çekildi. Kapıyı açtıktan sonra Theresa'nın binmesine yardım etti. Theresa anahtarı kontağa sokmuştu.

Kapı açık halde, Theresa motoru çalıştırana kadar birbirlerine baktılar.

"Uçağımı kaçırmak gibi bir niyetimiz yoksa gitmem gerekiyor."

"Biliyorum."

Garrett geri çekildi ve kapıyı kapattı. Theresa camı açtı ve elini dışarı uzattı. Garrett bir süre Theresa'nın elini tuttu. Theresa arabayı geri vitese taktı.

"Bu gece arayacaksın, değil mi?"

"Söz veriyorum."

Theresa elini içeri çekti, gülümsedi ve arabayı hareket ettirdi. Garrett Theresa gitmeden önce son kez el salladığını gördü ve önünde uzanan iki haftayı nasıl geçireceğini düşündü.

Trafiğe rağmen Theresa otele çabucak ulaştı ve hesabını ödedi. Deanna'dan gelen mesajların her biri bir öncekinden daha çaresiz görünüyordu. "Orada neler oluyor? İşler nasıl gitti?"

diyordu ilki; "Neden aramadın? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diyordu ikincisi; ve üçüncüsünde, "Sen beni öldüreceksin! Ayrıntıları vermek için beni ara, lütfen!" yazılıydı. Kevin'den tek bir mesaj gelmişti -Theresa oğlunu Garrett'in evinden birkaç kere aramıştı- ve mesaj da en azından birkaç günlük gibi görünüyordu.

Kiraladığı arabayı teslim etti ve uçuş saatine yarım saatten az kaldığında havaalanına ulaştı. Şansına bagajını vereceği kuyruk fazla uzun değildi ve diğer insanlar uçağa binmeye başladığında Theresa da kapıya ulaşmıştı. Hostese biletini verdikten sonra uçağa bindi ve yerine oturdu. Charlotte'a giden uçak çok dolu değildi ve yanındaki koltuk boştu.

Theresa gözlerini kapadı ve geçirdiği hafta boyunca yaşadığı inanılmaz olayları düşünmeye başladı. Garrett'i bulmakla kalmamış, genç adamı tahmin edebileceğinden çok daha yakından tanımıştı. Garrett uzun zamandır içine gömdüğü duyguları uyandırmıştı.

Peki Garrett'i seviyor muydu?

Bu soruya dikkatle yaklaştı; yapacağı itirafın sonuçlarının ne anlama geleceğini çok iyi biliyordu. Derken bir önceki gece yaptıkları konuşmayı düşündü. Garrett'in geçmişten kopmaya dair yaşadığı panik ve istemesine rağmen kendisini fazla sık görmeye yanaşmaması... Bütün bunları anlayabiliyordu. Ama...

Sanırım sana âşık oldum.

Theresa kaşlarını çatı. Neden o *sanırım* kelimesini kullanmıştı? İnsan ya âşık olurdu ya da olmazdı... yoksa âşık değil miydi? Bunu kendisini yatıştırmak için mi söylemişti? Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

Sanırım sana âşık oldum.

Kafasında Garrett'in sözleri yankılanıyordu ama genç adamın sesinde bir şey vardı... ama ne? Kararsızlık mı? Theresa düşünmeye devam ettikçe Garrett'in bu sözleri hiç söylememiş olmasını diledi. En azından ne demek istediğini anlamak için bu kadar uğraşmayacaktı.

Peki ya kendisi ne hissediyordu? Garrett'i seviyor muydu?

Theresa kendisini son derece yorgun hissederek gözlerini kapattı; çelişkiler içinde çırpınan duygularına bir anlam vermek istemiyordu. Ama bir şeyden emindi, Garrett'in Catherine'i geçmişte bıraktığından emin olana kadar onu sevdiğini söylemeyecekti.

Garrett o gece rüyasında korkunç bir fırtınayla boğuşuyordu. Sert yağmur damlaları evin cephesini dövüyor, Garrett evin içinde bir odadan diğerine koşturup duruyordu. Rüyasında gördüğü ev şu anda yaşadığı evdi ve aslında nereye koştuğunu bilmediği halde, açık camlardan içeri dolan yağmur, etrafını görmesine engel oluyordu. Camları kapatması gerektiğini bilerek yatak odasına doğru koştu ve rüzgar nedeniyle içeriye doğru uçuşan perdelerin arasında sıkışıp kaldı. Perdeferden kurtulduğunda cama ulaştı ve o anda elektrikler kesildi.

Oda zifiri karanlığa bürünmüştü. Fırtınanın sesinin ötesinde, yaklaşan kasırgayı haber veren sirenlerin sesini duyabiliyordu. Garrett camla mücadele ederken çakan şimşek odayı aydınlattı. Camı kapatamamıştı. Yağmur içeri püskürmeye devam ediyor, ellerini ıslatıyor, her şey avuçlarının içinden kayıyordu.

Fırtınanın şiddetiyle tepesindeki çatı çatırdamaya başladı.

Camla mücadele etmeye devam etti ama cam sıkışmıştı ve kıpırdamıyordu. En sonunda vazgeçerek yan taraftaki cama gitti. Bu da ilki gibi sıkışmıştı.

Önce çatıdan uçan kiremitlerin sesini, hemen arkasından da patlayan camları duydu.

Döndü ve oturma odasına doğru koştu. Odanın camı içeriye doğru patlamış, fırlayan cam parçaları yere yayılmıştı. Odanın her tarafından içeriye yağmur damlaları doluyor, rüzgâr korkunç bir süratle esiyordu. Ön kapı menteşesinden kurtulmaya çalışır gibi sarsılıyordu.

Camın dışında kendisine seslenen Theresa'yı duydu.

"Garrett, dışarı çıkmalısın. Hemen!"

O anda yatak odasının camları da içeriye doğru patladı. Evin içinde esen rüzgâr, tavanda açılan deliği gittikçe büyütüyordu. Ev artık daha fazla dayanamayacaktı.

Catherine.

Çalışma masasında sakladığı fotoğrafla diğer şeyleri almak zorundaydı.

"Garrett! Zamanın azalıyor!" diye bağırdı Theresa tekrar.

Yağmura ve karanlığa rağmen Garrett, kendisine dışarı gelmesini işaret eden Theresa'yı görebiliyordu.

Fotoğraf. Yüzük. Sevgililer Günü kartları.

"Haydi!" diye bağırırmaya devam etti Theresa. Kollarını deli gibi sallıyordu.

Kükremeyi andıran bir sesle birlikte çatı evden kurtuldu ve rüzgârın etkisiyle parçalanmaya başladı. Tavanın bir bölümü aşağıya düşerken, Garrett içgüdüsel bir tepkiyle kollarıyla başını örttü.

Birkaç dakika içinde her şeyi yitirecekti.

Tehlikeye hiç aldırmadan yatak odasına yöneldi. Onları almadan evi terkedemezdi.

"Hâlâ dışarı çıkabilirsin!"

Theresa'nın çılgınlığındaki bir şeyler Garrett'i durdurdu. Olduğu yerde donmuş bir halde bir Theresa'ya, bir de yatak odasına baktı.

Tavanın geri kalan parçaları da dökülmeye başlamıştı. Keskin bir çatırtıyla çatı yerinden iyice ayrıldı.

Yatak odasına doğru bir adım daha attığında Theresa'nın artık kollarını sallamadığını farketti. Sanki Theresa her şeyden vazgeçmiş gibiydi.

Rüzgar inanılmaz bir vahşilikle odanın içine doluyor, sanki Garrett'in üzerine doğru esiyordu. Odadaki mobilyalar uçtu ve Garrett'in yolunu kapattı.

"Garrett! Lütfen!" diye bağırdı Theresa.

Theresa'nın sesini duyunca tekrar durdu ve geçmişe ait eşyaları kurtarmaya çalışırken yaşamını yitireceğini anladı.

Peki buna değer miydi?

Sorunun cevabı çok açıktı.

Uğraşmaktan vazgeçti ve az önce pencerenin bulunduğu boşluğa doğru koştu. Yumruğuyla kırık cam parçalarını temizledikten sonra, çatı tamamen uçmadan hemen önce kendini arka verandaya attı. O anda duvarlar çökmeye başladı; Garrett arka verandaya ayak basar basmaz korkunç bir gürültüyle bütün duvarlar çöktü.

Theresa'ya bir zarar gelmediğinden emin olmak için kadını aradı ama garip bir şekilde artık hiç kimseyi göremiyordu.

BÖLÜM 10

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde, telefonun sesiyle yerinden sıçradığında Theresa derin uykudaydı. Sersemlemiş bir şekilde telefonu açtığı anda Garrett'in sesini tanıdı.

"Eve rahat gidebildin mi?"

"Hi, evet," dedi Theresa ayılamadan. "Saat kaç?"

"Altıyı biraz geçiyor. Uyandırdım mı?"

"Evet. Dün gece geç saatlere kadar oturup telefonunu bekledim. Bir süre sonra da verdiğin sözü unuttuğunu düşündüm."

"Unutmadım. Yalnızca yerleşmek için biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Öte yandan sabahın altısında uyanacağımdan emindin, değil mi?"

Garrett güldü. "Afedersin. Uçuş nasıl geçti? Nasılsın?"

"İyiym. Yorgunum ama iyiym."

"Demek büyük şehrin temposu seni yormaya başladı bile."

Theresa güldü ve Garrett'in ses tonu ciddileşti. "Hey, bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Neymiş o?"

"Seni özledim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, dükkân kapalı olmasına rağmen, bazı yazı işlerini halletmek için dün işe gittim ama seni düşünmekten başka pek bir şey yapamadım."

"Bunu duymak çok güzel."

"Gerçek bu. Önümüzdeki birkaç hafta içinde nasıl çalışabileceğimi bilmiyorum."

"Sen halledersin."

"Ayrıca bu süre boyunca uyuyamayabilirim de."

Theresa güldü, Garrett'in kendisini kıskırtmaya çalıştığını biliyordu. "O kadar da ileri gitme bakalım. Kadınlara fazlasıyla bağımlı olan erkeklerden pek hoşlanmam. Ben erkek gibi erkekleri severim."

"O zaman ben de öyle olmaya çalışırım."

Theresa durdu. "Şu anda neredesin?"

"Arka verandada oturmuş, güneşin doğuşunu seyrediyorum. Neden?"

Theresa özlemeye başladığı manzarayı düşündü. "Güzel mi?"

"Her zaman güzeldir ama bu sabah her zamanki kadar keyif alamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bunu paylaşmak için yanımda değilsin."

Theresa yatağa rahatça sırtüstü uzandı. "Hey! Ben de seni özledim."

"Umarım öyledir. Bu şekilde hisseden tek kişi olduğumu düşünmekten nefret ediyorum."

Bir eliyle telefonu tutarken diğer eliyle de bir saç tutamıyla oynamaya başlayan Theresa gülümsedi. Yirmi dakika sonra hoşçakal deyip, gönülsüzce telefonu kapatana kadar aynı şekilde kaldı.

Ofise her zamankinden daha geç giden Theresa, yaşadığı hızlı serüvenin etkilerini hissetmeye başlamıştı. Fazla uyuyamamıştı ve Garrett'la telefonla konuştuktan sonra aynaya baktığında, olduğundan en az on yaş daha yaşlı gösterdiğinden emin-

di. İşe ulaştığında her zamanki gibi bir fincan kahve içmek için dinlenme odasına geçti ve daha fazla enerji alabilmek için kahvesine fazladan bir paket daha şeker koydu.

Arkasında beliren Deanna, mutlu bir şekilde, "Merhaba Theresa," dedi. "Buraya bir daha hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm. Olanları duyabilmek için sabırsızlanıyorum."

"Günaydın," diye mırıldandı Theresa kahvesini karıştırırken. "Geç kaldığım için özür dilerim."

"Ben gelebildiğine seviniyorum. Dün gece seninle konuşabilmek için neredeyse evine gelecektim ama ne zaman döndüğünü bilmiyordum."

"Aramadığım için kusura bakma. Geçirdiğim hafta beni oldukça yordu."

Deanna tezgâha dayandı. "Bu hiç de şaşırtıcı değil. Ben zaten anlamıştım."

"Ne demek istiyorsun?"

Deanna'nın gözleri parlıyordu. "Galiba henüz masana bakmadın."

"Hayır. Hemen buraya geldim. Neden?"

Deanna kaşlarını kaldırarak, "Sanırım iyi bir izlenim bırakmışsın," dedi.

"Sen neden söz ediyorsun Deanna?"

"Benimle gel," dedi Deanna yüzünde fesat bir sırıltıyla, Theresa'yı haber odasına götürdü. Theresa masasını gördüğünde nefesi kesildi. Gittiğinden bu yana gelen postaların hemen yanında, büyük bir vazoya özenle yerleştirilmiş bir düzine gül duruyordu.

"Güller sabah geldi. Getiren çocuk yerinde olmadığını görünce biraz şaşırdı sanırım ama ben hemen gittim ve sen olduğumu söyleyerek gülleri kabul ettim. İşte o anda çocuk gerçekten çok oldu."

Deanna'nın söylediklerini yarım kulakla dinleyen Theresa vazonun yanındaki karta uzandı ve hemen açtı. Deanna yanın-
da duruyor, yazılanları okumaya çalışıyordu.

*Tanıdığım en güzel kadına-
Şimdi yine yapayalnız kaldım ve hiçbir şey
eskisi gibi değil.
Gökçüğü daha gri, okyanus ise her
zamankinden daha ürktücü.
Güneş yine parlayacak mı?
Birlikte olunca her şey düzelecek.
Seni özledim.
Garrett.*

Theresa notu okuduktan sonra gülümsedi ve zarfına yer-
leştirerek gülleri koklamak için eğildi.

"Unutamayacağın bir hafta geçirmiş olmalısın," dedi Deanna.

"Gerçekten de öyle oldu," dedi Theresa.

"Olanları öğrenmek için sabırsızlanıyorum, en küçük ayrın-
tıya kadar anlat."

Theresa haber odasına baktığında çaktırmadan kendisini
izleyen insanları gördü ve, "Sanırım bu konuyu daha sonra, yal-
nız kaldığımız bir zamanda konuşmalıyız," dedi. "Bütün ofisin bu
konu hakkında dedikodu yapmasını istemiyorum."

"Dedikoduya başladılar bile Theresa. Güller geleli hayli uzun
zaman oldu. Ama peki-daha sonra konuşuruz."

"Güllerin kimden geldiğini söyledin mi?"

"Tabii ki hayır. Aslında bu insanları şüphe için kıvrandırken
görmek hoşuma gidiyor." Haber odasına şöyle bir baktıktan son-
ra göz kırptı. "Dinle Theresa, yapmam gereken birkaç işim var.
Öğle yemeğini birlikte yiyelim mi? O zaman konuşabiliriz."

"Elbette. Nerede?"

"Mikuni'nin Yeri'ne ne dersin? Bahse girerim Wilmington'da
suşi yiyememiştir."

"Harika bir fikir. Şey Deanna...bu sırrı sakladığın için teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Deanna, Theresa'nın omzuna hafifçe vurdu ve kendi odası-
na yöneldi. Theresa vazoyu masasının ucuna koymadan önce
eğildi ve çiçekleri kokladı. Çiçeklerin kendisi için fazla önemli ol-
madığını göstermek için, haber odası tekrar kendi temposuna
dönene kadar, birkaç dakika boyunca gelen mektupları karıştırdı.
İnsanların kendisini izlemediğinden emin olduğunda telefonu
açtı ve Garrett'in iş numarasını çevirdi.

Telefona lan çıktı. "Bir saniye, sanırım odasında. Kim arı-
yordu?"

"Birkaç hafta sonrası için dalış dersi ayarlamak isteyen biri
olduğunu söyleyin." lan'ın ilişkilerini bilip bilmediğinden emin
olamadığı için, olabildiğince resmi konuşmaya çalıştı.

lan kendisini beklemeye aldı ve kısa bir süre sessizlik oldu.
Sonra hatta bir ses duyuldu ve Garrett telefona çıktı.

Yorgun bir ses tonuyla, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sor-
du.

"Bunu yapmana hiç gerek yoktu ama yaptığına da çok se-
vindim," dedi Theresa.

Theresa'nın sesini tanıyan Garrett hemen canlandı. "De-
mek sensin. Çiçekleri aldığına çok sevindim. Güzel görünüyor-
lar mı?"

"Çok güzeller. Gülleri çok sevdiğimi nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum ama bütün kadınların gül sevdiğini düşün-
erek şansımı denedim."

Theresa gülümsedi. "Demek bir sürü kadına gül yolluyor-
sun?"

"Milyonlarca. Sayısız hayranım var. Dalış öğretmenleri film
yıldızları gibidir."

"Demek öyle?"

"Bunu bilmediğini mi söylüyorsun? Ben de senin hayran-
larımdan biri olduğumu düşünmüştüm."

Theresa güldü. "Çok sağol."

"Rica ederim. Güllerin kimden geldiğini soran oldu mu?"

Theresa gülümsedi. "Elbette."

"Umarım iyi şeyler söylemişsindir."

"İyi şeyler söyledim. Senin altmış sekiz yaşında, şişko biri
olduğunu söyledim ve peltek olduğun için ne söylediğini anla-
manın imkânsızlığından söz ettim. Ama çok acınacak halde ol-
duğun için seninle çıktığımı ve birlikte yemek yediğimizi anlat-
tım. Şimdi de maalesef peşimi bırakmıyor dedim."

"Hey, bu çok fena," dedi ve duraksadı. "Umarım...umarım
güller seni düşündüğümün bir kanıtı olarak kabul edilir."

Theresa utangaç bir ses tonuyla, "Olabilir," dedi.

"Seni düşünüp duruyorum ve bunu aklından çıkarmanı is-
temiyorum."

Theresa güllere baktı. Usulca, "Aynen," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Theresa bir süre sessizce otur-
du ve tekrar karta uzandı. Kartı bir kez daha okudu ve bu sefer
güllerin içine koymak yerine cüzdanına yerleştirdi. Çevresindeki
insanları çok iyi tanıdığı için, kendisi olmadığı bir ara notu oku-
yacaklarından emindi.

"Nasıl biri?"

Deanna lokantada Theresa'nın tam karşısında oturuyordu.
Theresa tatilde çektiği fotoğrafları Deanna'ya uzattı.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Theresa'yla Garrett'in kumsalda çekilmiş fotoğrafına bakan
Deanna, kafasını kaldırmadan, "Baştan başla," dedi. "Hiçbir şe-
yi kaçırmak istemiyorum."

Theresa, Garrett'la rıhtımda nasıl tanıştıklarını önceden an-
latmış olduğu için, birlikte denize açıldıkları akşamı anlatarak

başladı. Onu tekrar görebilmek için ceketini nasıl teknede bırak-
tığını -Deanna buna "harika!" diyerek tepki göstermişti- ertesi
gün öğle yemeği yediklerini ve en sonunda da birlikte akşam ye-
meği yediklerini anlattı. Karşısında oturup dikkatle dinleyen De-
anna'ya birkaç şeyden söz etmeyerek son dört günlerini özet-
ledi.

"Muhteşem zaman geçirmişsin gibi görünüyor," dedi Dean-
na, gururlu bir anne gibi gülümseyerek.

"Gerçekten de öyle oldu. Yaşadığım en güzel haftadan bi-
riydi. Yalnız..."

"Ne?"

Theresa cevap vermeden önce bir süre duraksadı. "Şey,
sonlara doğru Garrett öyle bir şey söyledi ki, kafamda bu ilişki-
nin nereye kadar süreceğine dair endişeler uyandı."

"Ne dedi?"

"Önemli olan ne söylediği değil, nasıl söylediği. Birbiri-
mizi tekrar görmemiz konusunda pek emin değilmiş gibi konuş-
tu."

"Birkaç hafta sonra Wilmington'a tekrar gideceğini söyledi-
ğini sanmıştım."

"Gideceğim."

"Öyleyse sorun nedir?"

Theresa kafasını toplamaya çalışarak huzursuzca kıpır-
dandı. "Garrett hâlâ Catherine'le mücadele ediyor ve...ve ben
de bunu atlatabileceğinden tam olarak emin değilim."

Deanna aniden güldü.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu Theresa şaşkın-
lıkla.

"Komik olan sensin Theresa. Ne bekliyordun? Oraya git-
meden önce hâlâ Catherine'le mücadele etmekte olduğunu bi-
liyordun. Seni ilk çeken şeyin Garrett'in 'ölümsüz' aşkı olduğunu
unutma. Ona Catherine'i birkaç gün içinde unutturabileceğini mi
sanıyordun?"

Theresa anlamamış bir ifadeyle bakınca Deanna tekrar güldü.

"Öyle düşündün, değil mi? Evet, tam anlamıyla bunları düşündün."

"Deanna, sen orada değildin... Son geceye kadar her şeyin ne kadar uyum içinde olduğunu bilmiyorsun."

Deanna'nın sesi yumuşadı. "Theresa, içinde bir parçanın, bir insanı değiştirebileceğine inandığını biliyorum ama gerçek şu ki asla değiştiremezsin. Sen ancak kendini değiştirebilirsin, Garrett da kendisini ama bunu onun için yapamazsın."

"Bunu biliyorum-"

"Ama gerçekte bilmiyorsun," diye sözünü kesti Deanna usulca. "Ya da eğer biliyorsan, olaya bu şekilde bakmak istemiyorsun. Görüşün daralmış durumda."

Theresa bir süre Deanna'nın son sözlerini düşündü.

"Garrett'la aranızda olan bitene tarafsız bir gözle bakalım, olur mu?" dedi Deanna.

Theresa onayladı.

"Sen Garrett hakkında bir şeyler biliyor olmana rağmen, Garrett senin hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Buna rağmen teknesiyle gezmeyi teklif eden oydu. Bu da aranızda bir elektriklenme olduğunu gösterir. İkincisi, ceketini almaya gittiğinde onu ikinci kez gördün ve seni öğle yemeğine davet etti. Sana Catherine'den söz etti ve ayrıca seni akşam yemeğine davet etti. Bu olaydan sonra muhteşem dört gün geçirdiniz ve bu süre içinde birbirinizi daha iyi tanıyıp, birbirinizden hoşlandınız. Bana daha önce bütün bunların olacağını söyleseydin, bunun imkânsız olduğunu düşünürdüm. Ama oldu, önemli olan da bu. Ve şimdi birbirinizi tekrar görmeyi planlıyorsunuz. Bana göre bütün bunlar inanılmaz bir başarı."

"Yani Catherine'den vazgeçmesi konusunda endişelenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Deanna başını salladı. "Tam olarak değil. Ama bak-yavaş yavaş ilerlemelisin. Gerçek şu ki, birlikte yalnızca birkaç gün geçirdiniz-bu konuda bir karar verebilmek için yeterli bir süre değil bu. Senin yerinde olsaydım, önümüzdeki birkaç hafta boyunca ikimizin de duygularını gözden geçirdim; onu bir daha gördüğünde şu anda bildiklerinden çok daha fazlasını biliyor olacaksın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diyen Theresa arkadaşını endişeli bakışlarla süzdü.

"Oraya gitmen için ilk başta seni dürtüklemekle doğru bir iş yapmışım, değil mi?"

Deanna ve Theresa öğle yemeklerini yerken, Garrett odasında, koskocaman bir kâğıt yığınının arkasında çalışıyordu ki, kapı açıldı. Jeb Blake içeri girdi ve kapıyı kapatmadan önce oğlunun yalnız olduğundan emin oldu. Garrett'ın masasının hemen karşısındaki koltuğa oturduktan sonra, cebinden tütününü ve sigara kâğıdını çıkararak sigarasını sarmaya başladı.

"Lütfen içeri gir ve otur. Gördüğün gibi yapacak pek bir işim yok." Garrett önündeki yığını gösterdi.

Jeb gülümsedi ve sigarayı sarmaya devam etti. "Dükkânı birkaç kere aradım ama bir haftadır uğramadığını söylediler. Neler yaptın bakalım?"

Arkasına yaslanan Garrett babasını süzdü. "Sorduğun sorunun cevabını zaten bildiğine eminim; burada olmanın nedeni büyük ihtimalle bu zaten."

"Bütün hafta boyunca Theresa'yla mı birlikteydin?"

"Evet."

Sigarasını sarmaya devam eden Jeb, ilgilenmiyor gibi görünerek, "Peki neler yaptınız?" diye sordu.

"Tekneyle gezdik, sahilde yürüdük, konuştuk... Birbirimizi tanımaya çalıştık işte."

Jeb sigarasını sardı ve dudaklarının arasına koydu. Gömleğinin göğüs cebinden bir Zippo çakmak çıkardı, sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekti. Dumanı üflerken Garrett'a sinsi sinsi gülümsüyordu.

"Biftekleri sana öğrettiğim gibi mi pişirdin?"

Garrett sırıtarak, "Tabii ki," dedi.

"Hoşuna gitti mi?"

"Çok etkilendi."

Jeb başını salladı ve sigarasından bir nefes daha çekti. Garrett odasındaki havanın duman nedeniyle kokmaya başladığını hissetti.

"En azından iyi bir yönü var diyebiliriz, değil mi?"

"Çok daha fazlası var baba."

"Ondan hoşlandın, değil mi?"

"Hem de çok."

"Ve onu fazla tanımıyorsun."

"Onun hakkında her şeyi biliyor gibiyim."

Jeb tekrar başını salladı ve bir süre hiçbir şey söylemedi. En sonunda, "Onu bir daha görecek misin?" diye sordu.

"Aslında birkaç hafta sonra oğluyla birlikte buraya gelecek."

Jeb Garrett'ın yüz ifadesini iyice inceledi. Sonra ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Kapıyı açmadan önce döndü ve oğlunun yüzüne baktı. "Garrett, sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Babasının aniden gitmesinin şaşkınlığını üzerinden atamayan Garrett, "Elbette," dedi.

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, eğer seni mutlu ediyorsa ve eğer onu tanıdığını hissediyorsan-gitmesine izin verme."

"Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

Jeb, Garrett'ın gözlerinin içine baktı ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Çünkü eğer seni tanıyorsam, bu ilişkiyi bitiren sen olacaksın demektir ve ben de seni durdurmak için elimden geleni yapacağım."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun," dedi Jeb usulca. Döndü, kapıyı açtı ve bir kelime daha etmeden Garrett'ın odasından çıktı.

O gece, babasının sözleriyle boğuştuğu için Garrett uyumadı. Kalktı ve yapılması gereken şeyden emin bir şekilde mutfağa gitti. Kafası karışık olduğunda kullandığı kâğıdı çekmece-den aldıktan sonra, düşüncelerini kâğıda dökkebilmeyi umarak masaya oturdu.

Catherine, sevgilim,

Bana neler olduğunu bilmiyorum ve bunu öğrenebileceğimi de hiç sanmıyorum. Son zamanlarda o kadar çok şey oldu ki, nasıl bir süreç yaşadığımı ben de açıklayamıyorum.

Garrett bu satırları yazdıktan sonra masada yaklaşık bir saat daha oturdu ve ne kadar çabalarsa çabalsın, yazacak başka bir şey bulamadı. Ama ertesi sabah uyandığında, her zaman olduğu gibi aklına gelen ilk düşünce Catherine'le ilgili değildi.

Bu kez Theresa'yla ilgiliydi.

Daha sonraki iki hafta boyunca Garrett ve Theresa her gece, bazen saatlerce telefonda konuştular. Garrett ayrıca Theresa'ya kendisini özlediğini anlatan birkaç mektup da göndermişti -bunlar kısa notlardı- hemen ertesi hafta bir düzine daha gül yollamıştı ve bu kez güllerin yanına bir kutu şeker de eklemişti.

Theresa, Garrett'a çiçek veya şeker göndermek istemediği için, kotuyla çok uyum sağlayacağını düşünerek birkaç kart da ilave ederek açık mavi bir tişört gönderdi.

Birkaç gün sonra Kevin eve geri döndüğünde, bir sonraki hafta Theresa için Garrett için olduğundan çok daha hızlı geçti.

Evdeki ilk gecesinde Kevin, Theresa'yla yemek yedi ve yorgunluktan sızıp on beş saatlik deliksiz bir uykuya dalana kadar konudan konuya atlayarak tatilini anlattı. Kevin uyandığında yapılması gereken bir sürü şey olduğu ortaya çıktı. Okul için yeni kıyafetlere ihtiyacı vardı -bir önceki yıl giydiklerine sığamayacak kadar büyümüştü- sonbahar futbol ligine kayıt işini de halletmesi gerekiyordu ve bu iş neredeyse bütün cumartesi gününe mal oldu. Ayrıca eve döndüğünde yanında bir valiz dolusu yıkanmayı bekleyen kirli çamaşır vardı, tatilde çektiği fotoğrafları yaptırması gerekiyordu ve oğlunun dişlerine tel takması gerekip gerekmediğini öğrenmek için ortodontistten salı öğleden sonrası için randevu aldı.

Bir başka deyişle, Osborne'ların evinde hayat normale dönmüştü.

Kevin'in dönüşünün ikinci gecesinde Theresa oğluna önce Cape'e, daha sonra da Wilmington'a yaptığı geziyi anlattı. Kevin'i ürkütmeden Garrett'dan ve genç adam hakkındaki hislerinden söz etmişti. Bir sonraki hafta Garrett'ı ziyaret edeceklerinden söz ettiğinde Kevin pek istekli görünmedi. Ama Garrett'in mesleğinin ne olduğunu söyleyince Kevin ilgilenmeye başladı.

"Bana skuba dalış öğreteceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Kevin, Theresa evi süpürürken.

"İstersen öğretebileceğini söyledi."

"Çok hoş," dedi Kevin ve az önce ilgilendiği işe geri döndü.

Birkaç gece sonra Theresa oğlunu bir kitapçıya götürerek dalgıçlıkla ilgili birkaç dergi aldı. Yola çıkmalarından hemen önce, Kevin sahip olunabilecek her ekipmanın ismini biliyor, yaklaşılan macerayı ipe çekiyordu.

Bu arada Garrett işlere saplanıp kalmıştı. Geç saatlere kadar çalışıyor, bu süre boyunca Theresa'yı düşünüyor, tıpkı Catherine'nin öldüğünde yaptığı gibi davranıyordu. Theresa'yı ne kadar özlediğinden babasına söz ettiğinde babası başını sallayıp

gülümsemekle yetindi. Babasının bir şeyler ifade eden bakışları, Garrett'in yaşlı adamın kafasından geçenleri merak etmesine yol açtı.

Daha önce Theresa'yla Kevin'in, Garrett'in evinde kalması konusunda anlaşmışlardı ama hâlâ yaz dönemi olduğu için kasabada bulunan neredeyse bütün oteller doluydu. Şanslarına Garrett kendi evine bir mil uzakta olan küçük bir motelin sahibini tanıdığı için gerekli ayarlamayı yapabilmisti.

Theresa ve Kevin'in geleceği gün Garrett bakkaldan bir şeyler aldı, kamyonun içini dışını yıkadı havaalanına gitmeden önce duş aldı.

Üzerinde haki pantolonu, Top-Siders'ı ve Theresa'nın kendisine aldığı tişörtle gergin bir şekilde çıkış kapısında beklemeye başladı.

Son iki haftadır Theresa için hissettikleri daha da güçlenmişti. Theresa'yla aralarında geçenlerin yalnızca fiziksel çekim yüzünden olmadığından artık emindi -bu kadar özlem duyması daha derin, daha uzun sürecek bir şeyleri işaret ediyordu. Theresa'yı kalabalığın arasında görebilmek için başını uzattığında içinde derin bir tedirginlik duydu. Birilerine karşı bu duyguları beslemeyeli o kadar uzun olmuştu ki- ve sonu neye varacaktı?

Theresa yanında Kevin'le uçaktan indiğinde, Garrett'in bütün gerginliği söndü. Theresa çok güzeldi, hatırladığından çok daha güzel. Ve Kevin -tıpkı fotoğrafındaki gibiydi ve annesine çok benziyordu. Boyu bir elliden biraz daha kısaydı, saçlarının ve gözlerinin koyu rengini Theresa'dan almıştı ve incecikti- sanki kolları ve bacakları bedeninin diğer kısımlarından daha hızlı büyümüş gibiydi. Kevin uzun bermuda şort, Hootie ve The Blowfish'in konserinde alınmış bir tişört giymiş, ayaklarına Nike spor ayakkabıları geçirmişti. Dış görünüşünün MTV'den çalınmış olduğu ortadaydı; Garrett kendi kendine gülümsemekten edemedi. Boston, Wilmington... bunların hiçbir önemi yoktu, değil mi? Çocuklar her yerde aynıydı.

Theresa kendisini gördüğünde el salladı. Garrett yanlarına giderek ellerindeki çantaları aldı. Kevin'in önünde Theresa'yı öpme konusunda tereddüte düştü ama Theresa uzandı ve yanağına arkadaşça bir öpücük kondurdu.

"Garrett, oğlum Kevin'le tanışmanı istiyorum," dedi Theresa gurur dolu bir sesle.

"Merhaba Kevin."

"Merhaba Bay Blake," dedi Kevin sanki Garrett öğretmeniymiş gibi son derece resmi bir tonla.

"Lütfen bana Garrett de," diyen genç adam elini uzattı. Kevin hafif tereddütle Garrett'in elini sıktı. Bu noktaya kadar Annette'den başka hiçbir yetişkin ilk ismini kullanabileceğini söylememişti.

"Yolculuğunuz nasıl geçti?" diye sordu Garrett.

"İyiydi," dedi Theresa.

"Bir şeyler yediniz mi?"

"Henüz yemedik."

"Sizi otele götürmeden önce bir şeyler atıştırmaya ne dersiniz?"

"Çok iyi bir fikir."

"Özel olarak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Garrett, Kevin'e.

"McDonald's'ı çok severim."

"Ah tatlım, hayır," dedi Theresa hemen ama Garrett başını sallayarak Theresa'yı durdurdu.

"McDonald's bana da uyar."

"Emin misin?" dedi Theresa.

"Kesinlikle. Hep orada yerim."

Kevin, Garrett'in cevabından çok hoşnut görünüyordu. Üçü bagaj bölümüne doğru ilerlediler. Kapıdan çıktıklarında, "İyi yüzer misin Kevin?" diye sordu Garrett.

"Fena değil."

"Bu hafta sonu için skuba derslerine ne dersin?"

"Olur sanırım, bu konu üzerinde bir şeyler okuyordum," dedi Kevin, olduğundan daha büyük görünmeye çalışarak.

"Çok iyi. Ben de bunu söylemeni bekliyordum. Eğer şansımız yaver giderse, geri dönmenden önce sana sertifika bile ayarlayabiliriz."

"O ne demek?"

"İstediğin zaman dalabilmeni sağlayan bir tür belge-ehliyet gibi bir şey."

"Bunu birkaç gün içinde yapabilir misin?"

"Elbette. Yazılı bir test alıp, suda bir yetkiliyle birlikte birkaç saat geçirmen gerekiyor. Ama bu hafta sonu için tek öğrencim olacağından dolayı -tabii annen de öğrenmek istemezse- vakitimiz yeter de artar bile."

"Çok sıkı iş," dedi Kevin ve annesine döndü. "Sen de öğrenecek misin anne?"

"Bilmiyorum. Olabilir."

"Bence öğrenmelisin," dedi Kevin. "Çok eğlenceli olur."

"Kevin haklı-sen de öğrenmelisin," dedi Garrett sırtarak. Theresa'nın ikisi için endişelenip pes edeceğinden emindi.

"Peki," dedi Theresa gözlerini devirerek. "Ben de gelirim. Ama köpekbalığı gördüğüm anda vazgeçerim."

"Köpekbalığı mı var?" diye sordu Kevin hemen.

"Evet, muhtemelen birkaç köpekbalığı görürüz. Ama bunlar küçük olur ve insanları rahatsız etmezler."

"Ne kadar küçük?" diye sordu Theresa. Garrett'in anlattığı çekiçkafa köpekbalığı hikâyesini hatırlamıştı.

"Endişelenmeni gerektirmeyecek kadar küçük."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Çok sıkı," dedi Kevin kendi kendine. Theresa doğru söyleyip söylemediğini anlamak için Garrett'a baktı.

Bagajlarını alıp bir şeyler yedikten sonra, Garrett, Theresa'yla Kevin'i motele götürdü. Eşyaları motele taşıdıktan sonra Garrett kamyonetine geri döndü ve elinde bir kitap ve birkaç sayfa kâğıtla yanlarına geldi.

"Kevin, bunlar senin için."

"Bunlar nedir?"

"Dalgıç sertifikası alabilmen için okuman gereken kitap ve yapman gereken bir test. Endişelenme-sanki okunması gereken çok şey varmış gibi görünüyor. Ama eğer yarın dalmak istiyorsan ilk iki bölümü okuyup birinci testi de yapmalısın."

"Zor mu?"

"Hayır, aslında gayet basit ama bunu yapman gerekiyor. Ve cevabından emin olmadığın sorular için kitaba da bakabilirsin."

"Yani testi çözerken kitaba bakabilir miyim?"

Garrett onayladı. "Evet. Ders verdiğim öğrencilere bu testi evde yapmalarını söylüyorum ve hemen hemen hepsinin de kitaba baktığından eminim. Önemli olan şey, ihtiyacın olan noktaları öğrenmeye çalışman. Dalmak çok keyiflidir ama eğer ne yaptığını bilmiyorsan çok tehlikeli de olabilir."

Garrett konuşmaya devam ederken kitabı Kevin'e uzattı.

"Eğer yarın bitirmiş olursan -test artı yirmi sayfa- sertifikan için ilk adım olan havuza gideceğiz. Ekipmanlarını nasıl kuşanacağını öğreneceksin ve sonra da biraz pratik yapacağız."

"Okyanusa gitmeyecek miyiz?"

"Yarın değil-önce ekipmanı rahatça kullanabilmeyi öğrenmelisin. Bu iş için birkaç saat harcadıktan sonra hazır olacağız. İlk açık deniz dalışın için muhtemelen pazartesi ve salı günü okyanusa gideriz. Ve eğer suda geçirmen gereken zamanı doldursan, eve dönerken uçağa bindiğinde yanında geçici sertifikan olacak. İşte o zaman yapman gereken tek şey postayla başvurmak. Böylece birkaç hafta içinde gerçek sertifikana kavuşacaksın."

Kevin sayfaları karıştırmaya başladı. "Annemin de aynı şeyleri yapması gerekiyor mu?"

"Eğer sertifika almak istiyorsa, kesinlikle evet."

Theresa ilerledi ve kitabı inceleyen Kevin'in omzunun üzerinden kitaba baktı. Kitaptaki bilgiler sandığı kadar ürkütücü değildi.

"Kevin," dedi. "Eğer şu anda başlayamayacak kadar yorgunsan yarın birlikte çalışabiliriz."

"Yorgun değilim," dedi Kevin hemen.

"O zaman Garrett ve ben bir süre konuşsak sıkılır mısın?"

"Hayır, siz gidin," dedi Kevin ve hemen kitabın ilk sayfasına gömüldü.

Dışarı çıktıklarında Theresa ve Garrett karşılıklı oturdular. Theresa, Kevin'e baktığında, oğlunun okumaya daldığını gördü.

"Kevin'e sertifika vermek için herhangi bir şey atlamıyorsun, değil mi?"

Garrett başını salladı. "Kesinlikle hayır. DALGIÇ sertifikası almak için -buraya eğlence için gelen dalgıçlara verilen sertifikadır- testleri geçmen ve bir yetkiliyle su altında belli bir süre geçirmen gerekir-işte bu kadar. Genellikle bu işi üç veya dört haftada yaparsın ama insanların hafta arası gelme fırsatları olmuyor. Kevin aynı miktarda çalışacak-yalnızca daha yoğun bir şekilde olacak."

"Onun için böyle bir şey yapmana çok seviniyorum."

"Hey, eklemek paramı bundan kazandığımı unutma." Kevin'in hâlâ okuduğuna emin olduktan sonra sandalyesini Theresa'ya yaklaştırdı. "Son birkaç haftada seni deli gibi özledim," dedi fısıldayarak genç kadının elini tuttu.

"Ben de seni özledim."

"Muhteşem görünüyorsun," diye ekledi. "Uçaktan inen en güzel kadın kesinlikle sendin."

Theresa kıpkırmızı oldu.

"Teşekkürler... sen de çok hoş görünüyorsun-özellikle de üzerindeki tişörtle."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Senin evinde kalmamamıza bozuldun mu?"

"Aslında hayır. Seni anlayabiliyorum- Kevin beni hiç tanımıyor ve onu zorlamak yerine, benim yanımda rahat edene kadar çocuğu kendi haline bırakmayı yeğlerim. Söylediğin gibi, zaten birçok tatsız olay yaşamış."

"Bütün bunların hafta sonu baş başa kalamayacağımız anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Her koşulda seninle birlikte olmaktan mutluluk duyarım."

Theresa tekrar içeri baktı ve Kevin'in kitapla meşgul olduğunu görünce uzandı ve Garrett'i öptü. Geceyi Garrett'la geçiremeyecek olmasına rağmen kendini garip bir biçimde çok mutlu hissediyordu. Garrett'in yanında oturmak ve kendisine bakışını izlemek nabzını hızlandırıyordu.

"Keşke birbirimizden bu kadar uzakta yaşamasaydık," dedi Theresa. "Alışkanlık yaratıyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Kevin'in uykuya daldıktan üç saat sonra Theresa, Garrett'i sessizce kapıya götürdü. Koridora çıktıktan sonra kapıyı kapattı ve uzun bir süre öpüştüler; her ikisi de birbirinin kollarından ayrılmak istemiyordu. Garrett'in kollarında Theresa kendini ebeveynin kapısı önünde gizlice öpüşen genç bir kız gibi hissediyordu ve bu da duyduğu heyecanı artırıyordu.

"Keşke bu gece burada kalabilseydin," diye fısıldadı Theresa.

"Bence de."

"Hoşçakal demek sana da benim için olduğu kadar zor geliyor mu?"

"Benim için çok daha zor olduğuna kalıbımı basarım. Boş bir eve döneceğim."

"Böyle söyleme. Kendimi suçlu hissediyorum."

"Belki biraz böyle hissetmen işe yarayabilir. O zaman benimle ilgilendiğini anlarım."

"Eğer aksi olsaydı burada olmazdım." Özlemle tekrar öpüştüler.

Geri çekilen Garrett, "Artık gitsem iyi olacak," diye mırıldandı. Sanki söylediği şeyi hiç istemiyordu.

"Biliyorum."

"Ama istemiyorum," dedi Garrett küçük bir oğlan çocuğu gibi gülümseyerek.

"Aklından geçenleri çok iyi biliyorum," dedi Theresa. "Ama gitmen gerekiyor. Yarın bize nasıl dalacağımızı öğreteceksin."

"Onun yerine bildiğim başka şeyleri öğretmek isterdim sana."

"Geçen gelişimde bunu yaptığını sanmıştım," dedi Theresa utanarak.

"Biliyorum. Ama pratik yaparak mükemmelleşirsin."

"Öyleyse ben buradayken biraz pratik yapmak için zaman bulmak zorunda kalacağız."

"Sence bu olası mı?"

"Bence öyle," dedi Theresa dürüstçe. "Konu ikimiz olduğunda her şey olasıdır."

"Umarım haklısındır."

"Haklıyım," dedi Theresa, Garrett'i son kez öpmeden önce. "Genellikle haklıyım." Geri çekildi ve kapıya yöneldi.

"En sevdiğim özelliğin de bu Theresa, kendine güvenmen. Olan biteni sürekli kontrol altına alabiliyorsun."

"Eve git Garrett," dedi Theresa kibirli bir ses tonuyla. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Her şeyi yaparım."

"Rüyada beni gör, olur mu?"

Ertesi sabah Kevin erkenden kalktı ve perdeleri açarak güneş ışığının odaya dolmasını sağladı. Theresa gözlerini açıp hemen kapattı ve birkaç dakika daha uyuyabilmek için arkasını döndü ama Kevin pes etmiyordu. "Anne, gitmeden önce testi yapman gerekiyor," dedi heyecanla.

Theresa homurdandı. Döndü ve saate baktı; altıyı birkaç dakika geçiyordu. Yatağa gireli beş saat bile olmamıştı.

Theresa, "Daha çok erken," dedikten sonra arkasını döndü. "Birkaç dakika daha uyuyabilir miyim tatlım?"

"Zamanımız yok," diyen Kevin yatağın kenarına oturdu ve Theresa'yı usulca omzundan dürtmeye başladı. "Daha ilk bölümü bile okumadın."

"Dün gece hepsini hallettin mi?"

"Tabii ki," dedi Kevin. "Benim testim burada ama lütfen kopya çekme, tamam mı? Başımın derde girmesini istemiyorum."

"Başının derde gireceğini hiç sanmıyorum," dedi Theresa sersem sersem. "Öğretmeni tanıyoruz değil mi?"

"Ama bu hiç adil olmaz. Ve ayrıca Bay Blake'in... yani Garrett'in da söylediği gibi bu bilgileri bilmen gerekiyor, yoksa bir sürü sorunla karşılaşabilirsin."

"Tamam, tamam," dedi Theresa ve yatakta oturduktan sonra gözlerini ovuşturdu. "Banyoda kahve yapıyorlar mı?"

"Ben öyle bir şey görmedim ama eğer istersen aşağıya inip sana bir kola alabilirim."

"Cüzdanımda bozuk para olacaktı..."

Kevin zıpladı ve Theresa'nın çantasını karıştırmaya başladı. Birkaç çeyreklik buldu. Diken diken saçlarını taramadan ön kapıdan fırladı. Theresa koridorda koştu. Oğlunun ayak sesini duydu. Yataktan çıkıp gerindikten sonra küçük masanın başına gitti, kitabı aldı ve ilk bölümü okumaya başladı. Kevin elinde iki kolayla döndüğünde daha birkaç satır okumuştur. "Ai bakalım," diyen Kevin, kolalardan birini masaya koydu. "Duş alıp hazırlanacağım. Mayomu nereye koydun?"

Ah, çocukluğun bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi, diye düşündü Theresa. "Çoraplarının hemen yanında, üst çekmece."

"Tamam," diyen Kevin çekmeceyi açtı ve, "Buldu," dedi. Banyoya girdikten bir süre sonra Theresa akmaya başlayan suyun sesini duydu. Kolasını açarak kitaba okumaya başladı.

Allahtan Garrett kitabın zor olmadığı konusunda haklıydı. Ekipmanı gösteren şekillere bakarak okumak çok kolaydı ve Kevin hazırlandığında Theresa okumayı bitirmişti. Test kâğıdını önüne çekti. Kevin yanına geldi ve Theresa ilk soruyu okurken tepesinde dikildi. Sorunun cevabını nerede okuduğunu hatırlayan Theresa, kitaptaki yerini bulmak için sayfaları karıştırmaya başladı.

"Anne, bu çok kolay bir soru. Kitaba bakmana gerek yok."

"Sabahın altısında yardım almadan bu testi yapamam," diye homurdandı Theresa. Yaptığı işten en ufak bir suçluluk duymuyordu. Zaten Garrett kitabı kullanabileceğini söylememiş miydi?

Kevin, Theresa ilk birkaç soruyu yaparken kendisini izlemeye devam etti, "Hayır, yanlış yere bakıyorsun," veya, "Kitabı okuduğundan emin misin?" gibi yorumlar yaptı. Theresa en sonunda gidip televizyon seyretmesini söyledi.

"Ama şu anda güzel hiçbir şey yok," dedi Kevin gönülsüz bir sesle.

"Öyleyse bir şeyler oku."

"Ama yanımda hiçbir şey getirmedi."

"O zaman sessizce otur."

"Zaten sessizce oturuyorum."

"Hayır. Tepemde dikiliyorsun."

"Yalnızca yardım etmeye çalışıyorum."

"Gidip yatakta otur, olur mu? Ve hiçbir şey söyleme."

"Bir şey söyleyemiyorum ki."

"Şu anda bile konuşuyorsun."

"Çünkü sen benimle konuşuyorsun."

"Testi huzur içinde tamamlamam için beni rahat bırakamaz mısın?"

"Tamam. Bir kelime daha etmeyeceğim ve bir fare kadar sessiz olacağım."

Gerçekten de sessizce oturdu, ama iki dakika boyunca. Sonra ısıklık çılmaya başladı.

Theresa kalemi bıraktı ve oğluna döndü. "Neden ısıklık çıkarıyorsun?"

"Sıkıldım."

"Öyleyse televizyonu aç."

"Hiçbir şey yok..."

Theresa testi bitirene kadar bu böyle sürüp gitti. Ofiste en fazla yarım saatte bitireceği şey bir saat kadar sürmüştü. Uzun süren sıcak bir duş aldı ve içine mayosunu giydi. Açlıktan ölmek üzere olan Kevin yine McDonald's'a gitmek istedi ama bu kez Theresa ipleri eline aldı ve sokağın diğer tarafındaki Waffle Evi'nde kahvaltı etmeyi önerdi.

"Ama oradaki yiyecekleri hiç sevmiyorum."

"Daha önce orada bir şey yemedin ki."

"Biliyorum."

"Öyleyse sevmediğini nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Sen Âlimimutlak mısın?"

"O ne demek?"

"Bu, şu anda benim istediğim yerde yemek yiyeceğiz demek delikanlı."

"Gerçekten mi?"

Theresa uzun süredir olmadığı kadar kahve içmek isteyerek, "Evet," dedi.

* * *

Garrett saat tam dokuzda kapıyı çalınca, Kevin yerinden fırladı.

"Hazır mısınız bakalım?" diye sordu Garrett.

"Elbette hazırız," diye cevapladı Kevin hemen. "Testim şu rada duruyor. Dur vereyim."

Theresa yataktan kalkıp Garrett'a acele bir günaydın öpücüğü verirken Kevin masaya yönelmişti.

"Sabahınız nasıldı?" diye sordu Garrett.

"Öğleden sonra olmuş gibi. Kevin testi yapmam için beni gün ağarırken uyandırdı."

Garrett, Kevin testiyle birlikte geldiğinde gülümsedi.

"İşte burada Bay Blake. Yani Garrett."

Garrett, testi aldı ve cevaplara göz gezdirmeye başladı.

"Annem birkaç soruda zorlandı ama ona yardımcı oldum," dedi Kevin. Theresa gözlerini devirmişti bile. "Gitmeye hazır mısın anne?"

"Sen hazır olduğunda," diyen Theresa oda anahtarını ve çantasını aldı.

"O zaman gidelim," diyen Kevin koridordan geçerek Garrett'in kamyonuna doğru ilerledi.

Bütün sabah ve öğlen boyunca Garrett ana oğula dalgıçlığın temel noktalarını öğretti. Kevin ve Theresa ekipmanın nasıl çalıştığını, ekipmanı giymeyi, test etmeyi ve en sonunda da önce havuzun kenarında, sonra da suyun altında ağızlıkla nefes almayı öğrendiler. "Hiç unutmamanız gereken en önemli şey normal nefes almaktır," diye açıkladı Garrett. "Nefesinizi tutmayın, çok yavaş veya çok hızlı nefes almayın. Doğal olmaya çalışın." Tabii Theresa için hiçbir şey doğal değildi ve sonuçta Kevin'den çok daha fazla sıkıntı yaşadı. Her zaman bir maceraperest olan Kevin, su altında birkaç dakika geçirdikten sonra her şeyi öğrendiğini düşünmeye başladı.

"Bu çok basit," dedi Garrett'a. "Sanırım bu öğleden sonra okyanusa girebilirim."

"Bundan hiç şüphem yok ama derse normal düzende devam etmek zorundayız."

"Annem nasıl?"

"İyi."

"Benim kadar iyi mi?"

"İkiniz de muhteşemsiniz," dedi Garrett ve Kevin ağızlığını ağzına yerleştirdi. Kevin suya dalar dalmaz Theresa çıktı ve ağızlığını çıkardı.

"Nefes aldığım zaman çok komik oluyor," dedi Theresa.

"İyi gidiyorsun. Biraz rahatla ve normal şekilde nefes al."

"Geçen sefer ağızımdan balonlar fışkırırken de böyle demiştin."

"Kurallar son birkaç dakikada değişmedi Theresa."

"Biliyorum. Yalnızca oksijen tüplerimde bir sorun olup olmadığı merak ediyordum."

"Tüpler gayet iyi. Bu sabah iki kere kontrol ettim."

"Ama şu anda kullanan kişi sen değilsin, öyle değil mi?"

"Denememi ister misin?"

"Hayır," diye düşkünlüğü içinde homurdandı Theresa. "İdare ederim," dedi ve yine suyun altına girdi.

Kevin yukarı çıktı ve ağızlığını çıkardı. "Annem iyi mi? Yukarı çıktığını gördüm."

"Gayet iyi. Tıpkı senin gibi alışmaya çalışıyor."

"Güzel. Eğer ben sertifika alırken o alamazsa çok üzülürüm."

"Bu konuda endişelenme. Sen çalışmaya devam et."

"Tamam."

Ve bu şekilde devam etti.

Suda birkaç saat geçirdikten sonra Kevin da, Theresa da yorulmuştu. Öğle yemeği yerlerken Garrett başından geçenleri

Kevin'e tekrar anlattı. Kevin gözlerini faltaşı gibi açarak yüzlerce soru sordu. Garrett her bir soruyu sabırla cevapladı; Theresa, Garrett ve Kevin bu kadar iyi anlaşabildiği için rahatlamıştı.

Kitabı ve ertesi gün yapacakları testi almak için motele uğradıktan sonra Garrett misafirlerini evine götürdü. Kevin sonraki bölümlere hemen çalışmak istediye de, Garrett'in sahilde oturması her şeyi değiştirdi. Oturma odasında durup okyanusa bakan Kevin, "Denize gidebilir miyim anne?" diye sordu.

"Pek sanmıyorum," dedi Theresa usulca. "Bütün günümüzü havuzda geçirdik."

"Anne... lütfen. Benimle gelmene gerek yok. Beni terastan izleyebilirsin."

Theresa tereddüt edince Kevin izni kaptığını anladı. Suratına en masum tebessümünü yerleştirerek, "Lütfen," dedi.

"Peki, gidebilirsin. Ama çok açılma, olur mu?"

"Açılmam, söz veriyorum," dedi Kevin heyecanla. Garrett'in verdiği havluyu kaptı ve denize koştu. Garrett ve Theresa denizde oynayan oğlanı izlemek için terasa çıktılar.

"Artık genç bir erkek olmuş," dedi Garrett yumuşak bir sesle.

"Gerçekten de öyle," dedi Theresa. "Bence senden çok hoşlandı. Yemek yerken tuvalete gittiğin zaman senin çok sıkı biri olduğunu söyledi."

Garrett gülümsedi. "Çok sevindim. Ben de onu sevdim. En iyi öğrencilerimden biri."

"Bunu beni mutlu etmek için söylüyorsun."

"Hayır. Gerçekten öyle. Ders alan birçok küçük çocukla karşılaştığımda, Kevin yaşlarına göre son derece olgun ve güzel konuşabilen biri. Ve çok da nazik. Bu devrin çocukları genelde şımarık oluyor ama Kevin'de böyle davranıyor."

"Teşekkürler."

"Çok samimiyim Theresa. Bana endişelerinden söz ettiğin için, nasıl biriyle karşılaşacağımdan emin değildim. Ama Kevin mükemmel bir çocuk. Onu çok iyi yetiştirmişsin."

Theresa, Garrett'in elini tuttu ve öptü. Usulca konuşmaya başladı.

"Bunları söylemen benim için çok önemli. Kevin'le vakit geçirmeyi bırak, onunla konuşmak isteyecek çok az erkek biliyorum."

"Bu onların kaybı."

Theresa gülümsedi. "Kendimi iyi hissettirecek sözleri nasıl buluyorsun?"

"Belki de içimdeki güzellikleri ortaya çıkardığın için."

"Belki de."

O akşam Garrett, Kevin'i video dükkânına götürdü ve izlemek istediği filmleri aldıktan sonra üçü için piza ısmarladı. İlk filmi yemeklerini yerken izlediler. Yemekten sonra Kevin yavaş yavaş uyuklamaya başladı. Dokuz olduğunda televizyonun önünde uyumuştur bile. Theresa oğlunu uyandırdı ve gitme vaktinin geldiğini söyledi.

"Bu gece burada kalamaz mıyız?" diye mırıldandı Kevin uykusunun arasında.

"Sanırım gitmemiz gerekiyor," dedi Theresa.

"Eğer isterseniz ikiniz benim yatağımda yatabilirsiniz," dedi Garrett. "Ben burada kanepede yatabilirim."

"Lütfen öyle yapalım anne. Gerçekten çok yorgunum."

Theresa, "Emin misin?" diye sorduğunda Kevin çoktan yatak odasının yolunu tutmuştu bile. Kevin, Garrett'in yatağına zıpladığında çıkan yay seslerini duydular. Çocuğun arkasından gidip kapıda durdular. Kevin bir dakika içinde yine uykuya daldı.

"Seçme şansını bırakmıyor sana," diye fısıldadı Garrett.

"Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Tam bir beyefendi gibi davranacağım, söz veriyorum."

"Endişelendiğim konu sen değilsin, yalnızca Kevin'in yanlış izlenimlere kapılmasını istemiyorum."

"Birbirimizden hoşlandığımızı bilmesini istemediğini mi söylüyorsun? Bence bunu çoktan anlamıştır."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Garrett omuz silkti. "Bak, eğer istersen büyük bir memnuniyetle Kevin'i kamyonu taşıyım."

Theresa bir süre oğlunu izledi ve düzenli nefes alışını dinledi. Çocuk ölü gibi uyuyordu.

"Belki de bir geceden bir şey olmaz," diye yumuşadı ve Garrett göz kırptı.

"Ben de bunu söylemeni bekliyordum."

"Verdiğin sözünü unutma ve gerçek bir beyefendi gibi davran."

"Tamam."

"Hey... söz sözdür."

Theresa yatak odasının kapısını kapattı ve kollarını Garrett'in boynuna doladı. Garrett'i öpmeye başladı ve dudaklarını hafifçe ısırdı. "Bu çok iyi çünkü eğer iş bana kalırsa, kendimi kontrol edebileceğimi hiç sanmıyorum."

Garrett geri çekildi. "Bir erkeği zor duruma sokmayı çok iyi biliyorsun, değil mi?"

"Bu can sıkıcı biri olduğum anlamına mı geliyor?"

"Hayır, mükemmel olduğun anlamına geliyor."

İkinci filmi izlemek yerine kanepeye oturdular ve şaraplarını yudumlarken sohbet etmeye başladılar. Theresa birkaç kere Kevin'e baktı ve onun hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Kevin pozisyon bile değiştirmemişti.

Gece yarısı olduğunda Theresa sürekli esnemeye başlayınca Garrett biraz uyuması gerektiğini söyledi.

"Ama ben buraya seni görmeye geldim," diye k
Theresa uyku sersemi bir halde.

"Ama eğer uykunu almazsan beni de bulanık görmeye baş-
layacaksın."

"Ben iyiyim," diyen Theresa bir kez daha esnedi. Garrett
ayağa kalktı ve dolabın yanına gitti. Dolaptan aldığı çarşaf, bat-
taniye ve yastığı kanepeye getirdi.

"Israr ediyorum. Biraz uyumaya çalış. Birbirimizi görmek
için birkaç günümüz daha var."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Theresa, Garrett'la birlikte kanepeyi hazırladı ve yatak oda-
sına gitti. "Eğer üzerindekiyle yatmak istemezsen, ikinci çek-
mecedde pijama yerine geçebilecek bir şeyler var," dedi Garrett.

Theresa, Garrett'ı öptü. "Mükemmel bir gün geçirdim," dedi.

"Ben de öyle."

"Bu kadar yorgun olduğum için üzgünüm."

"Bugün bir sürü şey yaptın. Bu çok normal."

Birbirlerinin kollarındayken Theresa, "Her zaman anlaşma-
sı bu kadar kolay biri misin?" diye sordu.

"Öyle olmaya çalışıyorum."

"Ve bu şekilde beni çok zor bir şeye sürüklüyorsun."

Birkaç saat sonra Garrett birinin kendisini gıdıkladığını his-
sederek uyandı. Gözlerini açtığında Theresa'nın yanbaşımda
oturduğunu gördü. Theresa'nın üzerinde gece söylediği pijama
üstü vardı.

"İyi misin?" diye sordu Garrett.

"Çok iyiyim," diye fısıldadı Theresa, Garrett'ın kolunu okşa-
yarak.

"Saat kaç?"

"Üçü biraz geçiyor."

"Kevin hâlâ uyuyor mu?"

"Kütük gibi."

"Neden yatağından çıktığını sorabilir miyim?"

"Rüya gördüm ve bir daha da uyuyamadım."

Garrett gözlerini ovuşturdu. "Nasıl bir rüyaydı bu?"

"Ha, şey..." Theresa öne eğildi, Garrett'ın göğsünü öpmeye
başladı. Garrett, Theresa'yı kendine çekti ve yatak odasının ka-
pısına baktı. Theresa gelirken kapıyı kapatmıştı.

"Kevin konusunda endişelenmiyor musun?" diye sordu
Garrett.

"Biraz ama son derece sessiz olacağın konusunda sana
güveniyorum."

Theresa battaniyenin altına süzüldü ve parmaklarını Gar-
rett'in göbeğinde gezdirdi. Teması elektrik şoku gibiydi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Hı hı," dedi Theresa.

Yumuşak ve sessiz bir şekilde seviştikten sonra yan yana
yattılar. Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Günün ilk ışıkları ufuk-
ta belirmeye başladığında birbirlerine iyi geceler öpücüğü verdi-
ler ve Theresa yatak odasına geri döndü. Garrett odanın kapı-
sında durmuş, birkaç dakika içinde derin bir uykuya dalan The-
resa'yı izliyordu.

Garrett bir daha uyuyamadı.

Ertesi sabah Garrett kahvaltı için taze ekmek almaya gitti-
ğinde, Theresa ve Kevin birlikte bir sonraki testi yapmaya koyul-
dular. Daha sonra birlikte havuza gittiler. Bu kez dersler biraz
daha üst düzeydi ve birkaç değişik hareket öğrenmişlerdi. The-
resa ve Kevin suyun altında tüplerinin bitmesi durumunda ya-
pacakları şeyi; tek tüpten kesik kesik nefes almayı öğrendiler.
Garrett dalış esnasında paniğe kapılmanın ve su yüzüne çok
süratli çıkmanın sakıncalarını anlattı. "Eğer böyle bir şey yapar-

sanız vurgun yersiniz. Bu hem çok acı vericidir, hem de zaman zaman hayatınızı tehlikeye sokar."

Theresa ve Kevin havuzun dibinde daha uzun sürelerde kaldılar ve ekipmana alışmayı, tıkanan kulaklarını açmayı öğrendiler. Dersin sonlarına doğru Garrett, maskelerini düşürmeyi başararak havuzun kenarından nasıl atlayacaklarını gösterdi. Birkaç saat sonra ikisi de doğal olarak çok yorulmuştu ve o anda günü bitmiş gibi kabul etmeye hazırlardı.

Kamyonete doğru yürürlerken Kevin, "Yarın okyanusa gidecek miyiz?" diye sordu.

"Eğer isterseniz. Bence hazırsınız ama havuzda bir gün daha geçirmek isterseniz yarını da havuza ayırabiliriz."

"Hayır, ben hazırım."

"Emin misin? Aceleyle getirmek istemiyorum."

"Eminim," dedi Kevin hemen.

"Peki ya sen ne dersin Theresa? Okyanus için hazır mısın?"

"Eğer Kevin hazırsa ben de hazırım."

"Salı günü sertifikamı almış olacak mıyım?" diye sordu Kevin.

"Eğer okyanus dalışı iyi giderse ikiniz de sertifikanızı alacaksınız."

"İnanılmaz."

"Peki günün geri kalan bölümünde ne yapacağız?" dedi Theresa.

Garrett tüpleri kamyonetin arkasına yüklemeye başlamıştı. "Denize açılırız diye düşünmüştüm. Hava muhteşem olacağı benziyor."

"Tekne kullanmayı da öğrenebilir miyim?" diye sordu Kevin.

"Elbette. Seni ikinci kaptan yapabilirim."

"Bunun için de sertifika gerekiyor mu?"

"Hayır, bu kaptana kalmış bir şey ve kaptan ben olduğuma göre bunu hemen şimdi yapabilirim."

"Bu kadarcık mı?"

"Bu kadarcık."

Kevin iri iri olmuş gözlerle Theresa'ya baktığında kadın oğlunun aklından geçenleri okuyabiliyordu. *Önce dalmayı öğrendim, sonra da ikinci kaptan oldum. Arkadaşlarıma anlatacaklarımı duyun bir de siz.*

Garrett havanın güzel olacağını tahmin ederken yanılmıştı ve üçü okyanusta muhteşem vakit geçirmişlerdi. Garrett, Kevin'e tekne kullanmanın temel noktalarını anlatmıştı-ne zaman ve nasıl orsa edeceğinden, bulutlara bakarak rüzgârın yönünü tahmin etmeye kadar. Theresa'yla ilk çıktıkları gün gibi, yine sandviç ve salata yemişler, ama bu kez onlara teknenin etrafında dans eder gibi yüzen bir yunus ailesi eşlik etmişti.

Rıhtıma döndüklerinde vakit epeyce ilerlemişti. Garrett, Kevin'e tekneyi beklenmedik fırtınalardan korumak için nasıl bağlayacağını öğrettikten sonra Theresa'yla oğlunu motele götürdü. Üçü de çok yorgun olduğu için Theresa ve Garrett birbirleriyle hemen vedalaştılar, Garrett evine ulaşana kadar Theresa ve oğlu yatağa girmişti bile.

Ertesi gün Garrett onları ilk okyanus dalışlarına götürdü. İlk gerginlikleri geçtikten sonra yaptıkları işin tadını çıkarmaya başladılar ve akşamüstüne doğru ikisi de oksijen tüplerini tükettiler. Sahil havası durgun, su temizdi ve mükemmel görüş alanı sağlıyordu. İki öğrenci Kuzey Carolina batıklarından birini incelerken Garrett birkaç fotoğraflarını çekti. Fotoğrafları o hafta içinde banyo ettirip hemen kendilerine yollayacağına söz verdi.

Akşamı yine Garrett'in evinde geçirdiler. Kevin uyuduktan sonra Garrett ve Theresa, ılık, nemli havanın okşayışlarını hissederek birbirlerine sokularak oturdular.

Önceki dalışlarından konuştuğundan sonra Theresa sessiz kaldı. "Yarın gideceğimize inanamıyorum," dedi nüzünü bir sesle. "Son birkaç gün ışık hızıyla geçti."

"Çok hareketli günler yaşadık."

Theresa gülümsedi. "Boston'da nasıl bir hayat sürdüğünü şimdi anlamışsındır."

"Sürekli koşturuyor musun?"

Theresa onayladı. "Kesinlikle. Kevin başıma gelen en güzel şey ama bazen çok yorucu oluyor. Sürekli bir şeyler yapması gerekiyor."

"Bunu değiştiremezsin, değil mi? Yani bir televizyon bağımlısı veya bütün gün oturma odasında oturan bir çocuk istemezsin herhalde."

"Hayır, istemem."

"Öyleyse haline şükret. Kevin mükemmel bir çocuk, onunla birlikte olmaktan gerçekten çok mutlu oldum."

"Çok sevindim. Onun da böyle hissettiğine eminim." Duraksadı. "Bu kez fazla yalnız kalmadık, ama seni eskisinden çok daha iyi tanıdığımı hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun? Ben hâlâ o ilk kez gördüğün kişiyim."

Theresa gülümsedi. "Hem öylesin, hem de değil. Bir önceki gelişimde tamamen sana aittim ve zamanımızı baş başa geçirmenin daha kolay olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bu sefer Kevin'le birlikte yaşamının ne demek olduğunu gördün...ve bu işi tahmin ettiğimden çok daha iyi başardın."

"Teşekkür ederim ama hiç zorlanmadım. Sen yanımda olduğun sürece ne yaptığımızın hiçbir önemi yok. Seninle birlikte olmaktan çok hoşlanıyorum."

Garrett kolunu Theresa'nın omzuna attı ve genç kadını kendine doğru çekti. Theresa başını Garrett'in omzuna gömdü. Hiç konuşmadılar ve kıyıya vuran dalgaların sesini dinlediler.

"Bu gece de burada kalacak mısınız?" diye sordu Garrett.

"Ben de bunu düşünüyordum."

"Yine mükemmel bir beyefendiyi oynamamı istiyor musun?"

"Belki evet, belki hayır."

Garrett kaşlarını kaldırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Uğraşıyorum," dedi Theresa ve Garrett güldü. "Garrett biliyor musun, sen yanımda olunca kendimi çok rahat hissediyorum."

"Rahat mı? Kendimi bir kanepe gibi hissetmeme neden oluyorsun."

"Öyle demek istemedim. Birlikte olduğumuzda kendimi çok iyi hissettiğimi söylemek istedim."

"Zaten doğrusu da bu. Ben de senin hakkında çok hoş şeyler düşünüyorum."

"Çok hoş şeyler mi? Bu kadar mı?"

Garrett başını salladı. "Hayır bu kadar değil." Genç adam bir süre içinden geçenleri söylemeye utanıyormuş gibi bekledi. "Geçen sefer sen döndükten sonra babam geldi ve bana söylev çekti."

"Ne dedi?"

"Beni mutlu ediyorsan seni bırakmamam gerektiğini söyledi."

"Peki bunu nasıl başaracaksın?"

"Sanırım seni karizmamla kafesleyeceğim."

"Bunu çoktan yaptın."

Garrett önce Theresa'ya, sonra okyanusa baktı. Bir dakika sonra fısıldayarak konuştu. "Öyleyse artık sana seni seviyorum diyebilirim."

Seni seviyorum.

Tepelerinde bütün yıldızlar gökyüzüne yayılmış, pırıl pırıl parlıyorlardı. Ufukun etrafına kümelenmiş bulutlar hilal haline gelmiş ay ışığını yansıtıyordu. Theresa az önce duyduklarını aklından geçirirken sessizliği dinledi.

Seni seviyorum.

Bu kez Garrett'in sözlerinde hiçbir tereddüt, hiçbir duraksama yoktu.

"Gerçekten seviyor musun?" diye sordu Theresa en sonunda.

"Evet," diyen Garrett, Theresa'ya döndü ve, "Seviyorum," dedi. Garrett konuştuğunda, Theresa yanındaki erkeğin gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şeyler gördü.

"Ah Garrett..." diye konuşmaya başladı ama Garrett başını sallayarak Theresa'yı susturdu.

"Theresa, senin de aynı şeyleri hissetmeni beklemiyorum. Yalnızca neler hissettiğimi bilmeni istedim." Garrett bir süre düşündü ve gördüğü rüyayı anımsadı. "Son iki haftada birçok şey oldu..." Garrett sustu.

Theresa bir şey söylemeye yeltendi ama Garrett başını salladı. Devam edebilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

"Ve her şeyi anlayabildiğimi iddia etmiyorum ama sana karşı neler hissettiğimi çok iyi biliyorum."

Garrett'in parmakları Theresa'nın yanağını ve dudaklarını usulca okşadı. "Seni seviyorum Theresa."

"Ben de seni seviyorum," dedi Theresa ve ağzından çıkan sözlerin doğru olmasını ümit etti.

Uzun süre birbirlerinin kollarında kaldıktan sonra içeri girdiler ve sabahın erken saatlerine kadar fısıldaşarak seviştiler. Ama bu kez Theresa yatak odasına gittiğinde uyuyan Garrett oldu. Theresa uyanık kalarak birbirlerini bulmalarını sağlayan mucizeyi düşündü.

Ertesi gün mükemmel geçti. Fırsat buldukları anda Theresa ve Garrett el ele tutuştular ve Kevin'in bakmadığı anlarda kaçamak öpüştiler.

Bir gün önceki gibi o günü de okyanusta dalma çalışmaları yaparak geçirdiler ve son dalış dersi bittiğinde Garrett ikiliye tekneye getirdiği geçici sertifikalarını verdi. Sertifikasını bir mücevhermiş gibi itinayla tutan Kevin'a dönerek, "Artık istediğin yerde ve istediğin anda dalış yapabilirsin," dedi. "Bu formu gönderdikten birkaç hafta sonra DALGIÇ sertifikana kavuşursun. Ama yalnız dalmanın kesinlikle güvenli bir şey olmadığını asla unutma. Her zaman yanına birini alarak git."

Wilmington'da son günleri olduğu için Theresa oteldeki hesabını kesti ve üçü birlikte Garrett'in evine gittiler. Kevin son birkaç saatini sahilde geçirmek istediği için Theresa ve Garrett da sahile giderek küçük oğlanla birlikte oturdular. Kevin ve Garrett bir süre frizbi oynadılar, sonra saatin geç olduğunu farkettiler ve Theresa yiyecek bir şeyler hazırlamak için eve döndü.

Arka verandada hızlı bir şekilde bir şeyler atıştırdılar -ızgarada soslu sandviç yaptılar- ve Garrett onları havaalanına götürdü. Theresa ve Kevin sağsalim uçağa bindikten sonra Garrett birkaç dakika daha kaldı ve uçak hareket edene kadar bekledi. Uçak gözden kaybolduğunda kamyonetine yürüdü ve evine döndü. Saate bakıp Theresa'yla tekrar konuşabilmesi için aradan kaç saat geçmesi gerektiğini hesapladı.

Uçakta koltuklarına yerleşen Theresa ve Kevin dergileri karıştırıyorlardı. Eve dönüş yolculuğunun ilk bölümünü bitirmek üzerelerken Kevin aniden annesine döndü ve, "Anne, Garrett'dan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Evet, hoşlanıyorum. Ama asıl önemli olan senin hoşlanman."

"Bence çok sıkı biri. Yani yetişkin biri için demek istedim." Theresa gülümsedi. "İkiniz çok iyi anlaşıyor gibiydiniz. Geldiğimize memnun oldun mu?"

Kevin başını salladı. "Hi, evet." Elindeki dergiyi bir süre kurcaladıktan sonra, "Anne, sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"İstedğin her şeyi sorabilirsin."

"Garrett'la evlenecek misin?"

"Bilmiyorum. Neden?"

"Evlenmek istiyor musun?"

Cevap vermeden önce Theresa bir süre bekledi. "Emin değilim. Onunla şu anda evlenmek istemediğimi biliyorum yalnızca. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Ama gelecekte onunla evlenmek isteyebilirsin."

"Olabilir."

Kevin rahatlamış görünüyordu. "Çok sevindim. Onunla birlikteyken gerçekten mutlu görünüyordun."

"Ciddi misin?"

"Anne, on iki yaşındayım. Sandığından çok daha fazla şey biliyorum."

Theresa elini uzattı ve oğlunun eline dokundu. "Peki Garrett'la şu anda evlenmek istediğimi söylesem ne derdin?"

Kevin bir süre sessiz kaldı. "Sanırım nerede yaşayacağımızı düşünürdüm."

Theresa'nın bu soruya güzel bir cevap bulması imkânsızdı. Gerçekten nerede yaşayabilirlerdi?

BÖLÜM 11

Theresa, Wilmington'dan ayrıldıktan dört gün sonra, Garrett bir rüya daha gördü ama bu kez rüyası Catherine'le ilgiliydi. Rüyasında, okyanusa bakan bir kayalıkta son bulan yeşil bir alandaydılar. El ele tutuşmuş konuşarak yürüyorlardı. Garrett, Catherine'i güldürecek bir şeyler söyledi. O anda Catherine, Garrett'in elinden kurtuldu. Başını çevirdi, geriye bakarak ve gülererek Garrett'a kendisini izlemesini söyledi. Garrett da gülmeye başladı ve kendisini evlendikleri gün kadar mutlu hissederek karısının arkasından gitti.

Koşan karısına baktığında, Catherine'in ne kadar güzel olduğunu düşündü. Uçuşan saçları iyice yükselmiş olan güneşin ışınlarını yansıtıyordu, güzel bacakları tempolu bir şekilde, hiç yorulmayacakmış gibi hareket ediyordu. Koşuyor olmasına rağmen, sanki olduğu yerde duruyor gibi mutlu ve rahat bir şekilde gülümsüyordu.

"Beni takip et Garrett. Beni yakalayabilir misin?" diye seslendi.

Catherine'in kahkahası bir melodi gibi havaya yayıldı.

Garrett, Catherine'e yaklaşmaya başladığında, kadının uçuşuma doğru koştuğunu farketti. Heyecan ve mutluluk içindeki Catherine nereye gittiğinin farkında değilmiş gibiydi.

Ama bu çok saçma, diye düşündü Garrett. Nereye gittiğini biliyor olmalı.

Garrett durması için Catherine'e seslendi ama kadın daha hızlı koşmaya başladı.

Gittikçe uçuşumun kenarına yaklaşıyordu.

Garrett keskin bir korku hissederek, hâlâ Catherine'i yakalayamayacak kadar uzakta olduğunu farkettiler.

Elinden geldiğince hızlı koşmaya başlayan Garrett durması için çığlık çığlığa bağırırmaya başladı ama Catherine onu işitiyor gibi davranıyordu. Adrenalinin bütün damarlarına yayıldığını, korkunç bir dehşete düştüğünü hissetti. Akciğerlerini parçalayacak kadar büyük bir şiddetle, "Catherine, dur!" diye bağırdı. "Uçuşum-gittiğin yere bakmıyorsun!" Garrett bağırdıkça sesi kısıldı ve fısıltıya döndü.

Catherine her şeyden habersiz koşmaya devam etti. Uçuşuma birkaç adım kalmıştı.

Garrett da iyice yaklaşmıştı ama hâlâ çok uzaktaydı.

Bu kez duymayacağından emin olmasına rağmen, "Dur!" diye bağırdı yeniden. Sesi hiçlikte kayboldu. İçindeki korku yaşamı boyunca hissettiği en şiddetli korkuydu. Bütün gücüyle daha hızlı koşmaları için bacaklarını zorladı ama artık yorulmaya başlamış olan bacakları attığı her adımda daha da ağırlaşıyordu.

Başaramayacaksın, diye düşündü paniğe kapılarak.

O anda, tıpkı elinden kaçtığı gibi aniden durdu Catherine. Geri dönüp yüzüne baktığında tehlikeden haberdar olmadığı belli oluyordu.

Uçuşumun kenarından birkaç santim uzaktaydı artık.

"Kıpırdama," diye bağırdı Garrett ama sesi fısıltı halinde çıktı. Catherine'in birkaç adım gerisinde durdu ve hızlı hızlı nefes alarak elini uzattı.

"Bana doğru gel," diye yalvardı. "Uçuşumun kenarındasın."

Catherine güldü ve arkasına baktı. Düşmesine ramak kaldığını gördükten sonra Garrett'a döndü.

"Beni kaybedeceğimi mi düşündün?"

"Evet," dedi Garrett. "Ve bunun bir daha olmayacağına yemin ediyorum."

Garrett uyandıktan sonra yatakta oturdu ve saatlerce uyuyamadı. En sonunda derin bir uykuya dalabildi ve yataktan kalkması saat onu buldu. Kendini hâlâ yorgun ve üzgün hisseden Garrett, rüyasından başka bir şey düşünemiyordu. Ne yapacağını bilemediği için babasını aradı ve kahvaltı için her zamanki yerlerinde buluştular.

"Neden bu şekilde hissettiğimi bilmiyorum," dedi babasına birkaç dakika sonra. "Hiç anlayamıyorum."

Babası cevap vermedi. Kahvesini yudumlamaya devam ederek oğlunu dinledi.

"Beni üzen herhangi bir şey yapmış değil," diye devam etti Garrett. "Olağanüstü bir hafta sonu geçirdik ve ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyorum. Oğluyla da tanıştım, çok hoş bir çocuk. Yalnızca...bilmiyorum. Buna ne kadar dayanabileceğimi de bilmiyorum."

Garrett duraksadı. Yalnızca etraflarındaki masalardan gelen sesler duyuluyordu.

"Neye dayanabileceğini?" diye sordu Jeb Blake en sonunda.

Garrett kahvesini karıştırmaya devam etti. "Onu bir daha görebilir miyim bilmiyorum."

Babası kaşlarını kaldırarak oğluna baktı ama hiçbir şey söylemedi. Garrett devam etti.

"Belki de hiç olmayacak bir iş bu. Yani burada yaşamıyor bile. Şu anda binlerce mil uzakta, kendine ait bir hayatı, kendine ait ilgi alanları var. Ve ben de burada, tamamen farklı bir yaşam sürdürüyorum. Belki bir başkasıyla; daha sık ve normal koşullarda görüşebileceği birisiyle daha mutlu olur."

Garrett söylediği şeylere kendisinin de inanmadığını düşündü. Babasına rüyadan söz etmek istemiyordu hâlâ.

"Yani, birbirimizi çok sık görmeden ilişkimizi nasıl yürütebiliriz ki?"

Babası yine hiçbir şey söylemedi. Garrett kendi kendine konuşur gibi anlatmaya devam etti.

"Eğer burada yaşasaydı ve ben de onu her gün görebilseydim, mutlaka farklı şeyler hissederdim. Ama şimdi gitti ve..."

Garrett sustu ve düşüncelerini toplamaya çalıştı. Bir süre sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Bu işi nasıl yürütebileceğimizi bilmiyorum. Bu konuda uzun uzun düşündüm ve nasıl başarabileceğimizi bilmiyorum. Boston'a taşınmak istemiyorum ve eminim o da buraya taşınmak istemeyecektir. Öyleyse ne yapacağız?"

Garrett sustu ve babasının şu ana kadar dinlediklerine cevap olarak bir şeyler söylemesini bekledi-herhangi bir şey. Ama bir süre Jeb ağzını açmadı. En sonunda içini çekti ve başka yere bakmaya başladı.

"Bana bahaneler bulmaya çalışıyorsun gibi geliyor," dedi usulca. "Kendini inandırmaya çalışıyorsun ve kendi kendine konuşurken seni dinlemem için beni kullanıyorsun."

"Hayır baba, böyle bir şey yapmıyorum. Yalnızca olan biteni çözümlmeye çalışıyorum."

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun Garrett?" Jeb Blake başını salladı. "Bazen dünyaya bir şalgam kamyonundan düşüp hayatın içine yuvarlandığımı ve hiçbir şeyden anlamadığımı düşündüğüme bahse girerim. Ama inan bana yaşadığın her şeyi çok iyi anlıyorum. Yalnız yaşamaya öylesine kapıldın ki, seni yalnızlığından söküp alabilecek birini bulduğunda neler olabileceğinden ölesiye korkuyorsun."

"Korktuğum yok," diye karşı çıktı Garrett.

Babası sert bir sesle sözünü kesti. "Bunu kendine dahi itiraf edemiyorsun, değil mi?"

Jeb'in sesindeki düşkünlüğü çok belirgindi. "Annen öldüğünde benim de bir sürü bahanenin arkasına sığındığımı biliyorsun Garrett. Yıllar boyu kendime hep aynı şeyleri söyledim. Sonuç olarak beni neyle karşı karşıya bıraktığını biliyor musun?"

Jeb oğluna baktı. "Yaşlandım ve kendimi yorgun hissediyorum ama en önemlisi yalnızım. Eğer zamanı geri alabilseydim, kendime ait birçok şeyi değiştirdim ve eğer senin de aynı şeyleri yapmana izin veririm Tanrı beni asla affetmez."

Jeb devam etmeden önce bir süre duraksadı ve daha yumuşak bir tonda konuşmaya başladı. "Ben yanlış yaptım Garrett. Bir başkasını bulmaya çalışmamak çok büyük bir hataydı. Anneni düşünerek kendimi suçlu hissetmem yanıştı. Sürekli acı çekip, annenin neler düşüneceğini hesaplayarak yaşamak çok yanıştı. Neden biliyor musun? Bence annen benim başka biriyle birlikte olmamı isterdi. Annen benim mutlu olmamı isterdi. Peki bunun nedenini biliyor musun?"

Garrett cevap vermedi.

"Çünkü beni seviyordu. Ve eğer acı çekerek Catherine'e duyduğun sevgiyi kanıtladığını düşünüyorsan, seni büyütürken bir yerlerde hata yaptığımı anlayacağım."

"Senin hiçbir hatan yoktu..."

"Olmalı. Çünkü sana baktığım zaman kendimi görüyorum ve dürüst olmak gerekirse çok daha farklı birini görmek istiyorum. Yaşamaya devam etmenin, kendini mutlu edecek birini bulmanın en doğru şey olduğunu görebilen birini. Çünkü şu anda aynaya bakıp yirmi yıl önceki halimi görüyor gibiyim."

Garrett günün geri kalan bölümünü yalnız başına sahilde yürüyerek, babasının söylediklerini düşünerek geçirdi. Geriye baktığında konuşmanın başından itibaren dürüst davranmadığını ve babasının bunu anlamasının hiç de şaşırtıcı olmadığını farkettiler. Öyleyse neden babasıyla konuşmak istemişti? Babasının bu şekilde kendisini gerçeklerle yüzleşmeye itmesini mi istemişti?

Gün ilerledikçe içine düştüğü bunalım yerini önce karmaşaya, sonra da bir tür duygusuzluğa bırakmıştı. Akşam Theresa'yı aradığında, rüyası nedeniyle hissettiği ihanet duyguları genç kadınla konuşmasına yetecek denli azalmıştı. Sabah olduğu kadar güçlü olmasa da hâlâ bir tür suçluluk hissediyordu ama Theresa telefonu açtığı anda bunların hemen hemen tamamen söndüğünü anladı. Theresa'nın sesi, birlikte oldukları zamanlardaki anılara götürdü Garrett'i.

"Aramana çok sevindim," dedi Theresa neşeyle. "Bütün gün seni düşündüm."

"Ben de seni düşündüm," dedi Garrett. "Şu anda burada olabilmemi o kadar çok isterdim ki."

"İyi misin? Sesin kötü geliyor."

"İyiyim.... Sadece kendimi biraz yalnız hissediyorum. Günün nasıl geçti?"

"Aynı. Ofiste bir sürü iş, evde bir sürü iş...Ama şu anda sesini duymak çok iyi geldi."

Garrett gülümsedi. "Kevin yanında mı?"

"Odasında dalgıçlık hakkında bir kitap okuyor. Büyüyünce dalgıç hocası olmak istediğini söyledi bana."

"Bunu da nereden çıkartmış?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Theresa dalga geçer gibi. "Peki senden ne haber? Sen neler yaptın?"

"Pek bir şey yapmadım. Dükkâna gitmedim-kendime izin verdim ve sahilde dolaştım."

"Umarım beni düşünmüştür."

Theresa'nın sesindeki alaycılık Garrett'ın gözünden kaçmadı. Genç adam hemen cevap vermedi.

"Bugün seni çok özledim."

Theresa yumuşak bir sesle, "Daha birkaç gün oldu," dedi.

"Biliyorum. Hazır konu açılmışken, birbirimizi tekrar ne zaman görebileceğiz?"

Theresa yemek masasına oturdu ve ajandasına baktı.

"Hmm... üç hafta sonra desek? Bu kez sen buraya gelsen nasıl olur? Kevin bir hafta boyunca futbol kampına gidecek. Böylece biz de baş başa kalabiliriz."

"Sen buraya gelmek istemez misin?"

"Eğer sakıncası yoksa senin buraya gelmen daha iyi olur. İzin günlerim bir hayli azaldı ve bence sen geldiğinde küçük kaçamaklar yapabilirim. Ayrıca, ülkenin diğer yerlerinde neler olduğunu görmem için artık Kuzey Carolina'dan dışarı çıkma zamanı da geldi."

Theresa konuşurken Garrett, Catherine'in komidinin üzerinde duran fotoğrafına bakmakta olduğunu farketti. Cevap vermek için bir süre bekledi. "Elbette... sanırım gelebilirim."

"Hiç emin gelmiyor sesin."

"Eminim."

"Öyleyse başka bir şey mi var?"

"Hayır."

Theresa tereddüt etti. "Sen gerçekten iyi misin Garrett?"

Birkaç gün geçtikten ve Theresa'yla birçok kez telefonda konuştuktan sonra tekrar normalleşebilmişti. Yalnızca sesini duyabilmek için gece geç saatlerde birkaç kez telefon etmişti Theresa'ya.

"Hey," demişti. "Yine ben."

"Merhaba Garrett, ne oldu?" diye sormuştu Theresa uyku sersemi bir halde.

"Bir şey yok. Yatağına kıvrılmadan önce iyi geceler dilemek istemişim."

"Ama ben çoktan yatağa girmiştim."

"Saat kaç?"

Theresa saate bakmıştı. "Neredeyse gece yarısı."

"Neden hâlâ uyanıksın? Uyuyor olman gerekiyor," diye dalga geçmiş, sonra da Theresa'nın uyuması için telefonu hemen kapatmıştı.

Bazen uyuyamadığı anlarda Theresa'yla geçirdiği haftayı düşünüp, kadının tenine dokunmanın ne hoş bir şey olduğunu hatırlayarak onu tekrar kollarına almak istiyordu.

Sonra yatak odasına geçtiğinde de, yatağının başucunda Catherine'in fotoğrafını görüyordu. Ve o anda gördüğü rüya olanca berraklığıyla aklına geliyordu.

Hâlâ rüyanın etkisi altında olduğunu biliyordu. Eskiden olsaydı Catherine'e bir mektup yazar, düşüncelerini daha iyi anlardı. Sonra Catherine'le birlikte onardıkları *Happenstance*'a binner, denize açılır, şişenin ağzını kapar ve şişeyi okyanusa atardı.

Garip bir şekilde şimdi bütün bunları yapamıyordu. Yazmak için oturduğunda kelimeler uçup gidiyordu. En sonunda sıkılarak, yazmak yerine anılara gömülüyordu.

Garrett, Catherine'in tabağını işaret ederek, "İşte sürpriz diye buna derim," dedi. Catherine tabağına önlerindeki büfeden ıspanak salatası koyuyordu.

Catherine kocasına hiç aldırmadan omuz silkti. "Salata yemek istememde ne gibi bir gariplik var?"

"Hiçbir gariplik yok," dedi Garrett hemen. "Yalnızca bu hafta üçüncü kez ıspanak yiyorsun."

"Farkındayım. Çok canım çekti. Neden olduğunu hiç bilmiyorum."

"Eğer bu şekilde yemeğe devam edersen, sonunda bir tavşana dönüşeceksin."

Catherine güldü ve tabağına biraz salata sosu döktü. "Eğer gerçekten böyle bir şey varsa," dedi Catherine tabağına bakarak. "Sen de deniz ürünleri yiye yiye bir köpekbalığı haline geleceksin."

Garrett kaşlarını kaldırarak, "Ben zaten bir köpekbalığıyım," dedi.

"Köpekbalığı olabilirsin, ama beni bu şekilde kızdırmaya devam edersen, bunu kanıtlama fırsatın olmayacak."

Garrett gülümsedi. "Neden bu hafta sonu ispatlamayalım?"

"Ne zaman? Hafta sonu çalışacaksın."

"Bu hafta sonu değil. İster inan, ister inanma, baş başa kalabilmek için programımı ayarladım. En son ne zaman bütün hafta sonu baş başa kaldığımızı hatırlamıyorum bile."

"Planladığın bir şeyler var mı?"

"Bilmiyorum. Denize açılabiliriz ya da başka bir şeyler yaparız. Sen ne yapmak istersen artık."

Catherine güldü. "Benim büyük planlarım var-küçük bir alışveriş için Paris'e gidip, oradan safariye katılacaktım...ama sanırım bunları erteleyebilirim."

"Öyleyse bunu söz olarak kabul ediyorum."

Günler geçtikçe rüyasının etkisi iyice azalmıştı. Theresa'yla her konuşmasından sonra kendini daha da yenilenmiş hissediyordu. Birkaç kere de Kevin'la konuşmuştu; çocuğun kendisini hayatlarına kabul ettiğini anlamak, kendini çok iyi hissetmesine yol açmıştı. Ağustosun nemli ve sıcak havası günlerin daha yavaş geçmesine neden olsa bile, Garrett kendini sürekli meşgul ediyordu, yeni durumunun karmaşıklığı hakkında düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

İki hafta sonra -Boston'a gitmeden birkaç gün önce- telefon çaldığında Garrett mutfakta yemek yapıyordu.

"Merhaba yabancı," dedi Theresa. "Birkaç dakikan var mı?"

"Karşımdaki sen olunca her zaman vaktim olur."

"Uçağının ne zaman indiğini öğrenmek için aramıştım. Son konuşmamızda emin değildin."

Seyahat programını bulmak için çekmeceye koşan Garrett, "Bir dakika bekle," dedi. "İşte buldum-Boston'a biri birkaç dakika geçe ineceğim."

"İşte bu çok iyi. Sen gelmeden birkaç saat önce Kevin'i kampa bırakacağım ve böylece eve gidip hazırlanmam için yeterli zamanım var."

"Benim için evi mi temizleyeceksin?"

"Mükemmel muamele göreceksin. Toz bile alacağım."

"Şeref duydum."

"Duymalısın zaten. Yalnızca sen ve ailem böyle bir muamele görürler."

"Nasıl iş yaptığını görmek için beyaz eldiven de getireyim mi?"

"Eğer böyle bir şey yaparsan, akşamı göreceğ kadar yaşamazsın."

Garrett güldü ve konuyu değiştirdi. "Seni tekrar göreceğim anı dört gözle bekliyorum," dedi olanca samimiyetiyle. "Bu son üç hafta, daha önceki iki haftadan çok daha ağır geldi."

"Biliyorum. Bunu sesinden anladım zaten. Birkaç gün hiç iyi değildin ve... şey, endişelenmeye başlamıştım."

Garrett, içine düştüğü melankolik durumun nedenini sezip sezmediğini merak etti. Kafasını toplayarak konuşmaya başladı. "Kötüydüm ama şu anda atlattım. Valizimi hazırladım bile."

"Umarım valizini gereksiz şeylerle doldurmamışsındır."

"Ne gibi?"

"Örneğin... bilmiyorum... pijama gibi."

Garrett güldü. "Benim pijamam yok zaten."

"Bu çok iyi. Çünkü sonuçta pijamaya ihtiyacın olmayacak."

Üç gün sonra Garrett Boston'a vardı.

Theresa, Garrett'i havaalanından aldıktan sonra biraz şehir turu yaptılar. Faneuil Hall'da öğle yemeği yediler, Charles Irmağı üzerindeki balıkçıları izlediler ve Harvard kampüsünde biraz dolaştılar. Her zamanki gibi bütün gün çok güzel sohbet edip, el ele gezdiler.

Garrett son üç haftanın kendisine neden bu kadar zor geldiğini düşündü birkaç kere. Endişelerinin bir bölümünün rüyasından kaynaklandığını biliyordu ama Theresa'yla birlikte olmak, rüyanın yol açtığı korkunç duyguları uzaklaştırmış ve sanki hiç yaşanmamış hale getirmişti. Theresa her güldüğünde veya elini tuttuğunda, Wilmington'da genç kadına karşı hissettiği duygular uyanıyor, yokluğunda yaşadığı karanlık düşünceleri hemen uzaklaştırıyordu.

Gün batmaya, güneş yavaş yavaş ağaçların arkasında kaybolmaya başladığında Garrett ve Theresa, Meksika yemeği alıp eve döndüler. Mum ışığında salonda yerde otururken, Garrett etrafına baktı.

Elindeki ince pide dilimiyle bir çatal fasulyeyi ağzına attıktan sonra, "Güzel bir evin var," dedi. "Nedense buradan daha ufak bir yer bekliyordum. Benim evimden daha büyük."

"Çok fazla büyük değil ama sağol. İkimize yetiyor. Her yere çok yakın."

"Mesela lokantalara mı?"

"Kesinlikle. Yemek pişirmeyi sevmediğimi söylerken şaka yapmıyordum. Bir Martha Stewart olduğum söylenemez."

"Kim?"

"Boşver," dedi Theresa.

Evinin önünden akan trafiğin sesi çok net biçimde duyuluyordu. Sokakta bir araba ani fren yaptı, birileri korna çaldı ve diğer arabaların da katılımıyla ortaklık gürültüye boğuldu.

"Her zaman bu kadar sessiz midir?" diye sordu Garrett.

Theresa cama dönerek onayladı. "Cuma ve cumartesi geceleri çok kötü olur ama genellikle bu kadar kötü değildir. Ama burada yeterince uzun yaşarsan alışırın."

Dışardaki canlı şehrin sesleri gelmeye devam etti. Uzaktan gelen bir siren sesi duyuldu ve yaklaştıkça ses arttı.

"Biraz müzik dinlemek ister misin?" diye sordu Garrett.

"Tabii. Ne tür müzik dinlersin?"

"Her iki türü de," diye cevapladı Garrett dramatik bir şekilde. "Hem *halk müziği*, hem *Batı müziği*."

Theresa güldü. "Bende bu tür müzik yok."

Garrett yaptığı şakaya kendisi de güldü ve başını salladı. "Zaten şaka yapmıştım. Çok eski bir şakadır. Pek komik olmasa da, bu şakayı yapabilmek için yıllardır bekliyordum."

"Demek küçüklüğünde bol bol *Kovboy filmi* seyrettin."

Gülme sırası Garrett'a gelmişti.

"İlk sorduğum soruya dönecek olursak, ne tür müzikten hoşlanırsın?" diye ısrar etti Theresa.

"Sen bilirsin."

"Caza ne dersin?"

"Hiç fena bir fikir değil."

Theresa kalktı ve Garrett'in sevebileceğini düşündüğü bir şey seçtikten sonra müzik setine yerleştirdi. Kısa bir süre sonra, müzik dışardaki trafik gürültüsünü hafifçe bastırarak çalmaya başladı.

"Şu ana kadar Boston hakkında neler düşündün bakalım?" diye sordu Theresa yerine otururken.

"Hoşuma gitti. Büyük bir şehir için hiç fena değil. Sandığım kadar soğuk değil ve ayrıca gayet de temiz. Sanırım kafamda başka bir şey canlandırmışım. Bilirsin işte-kalabalık, asfalt, yüksek binalar, tek bir ağacın bile bulunmadığı ve her köşede saldırmaya hazır eşkıyaların bulunduğu bir yer. Ama hiç de böyle değilmiş."

Theresa gülümsedi. "Hoş bir yer, değil mi? Yani elbette sahil yerleri gibi değil ama kendine özgü bir havası var. Özellikle de şehrin sana sunabileceği şeyleri düşünürsen. Klasik müzik konserine veya müzelere gidebilirsin ya da parkları gezebilirsin. Burada herkes için bir şeyler vardır-hatta bir yetkenli klübü bile var."

"Burayı neden sevdiğini anlıyorum," diyor Garrett, içinden Theresa'nın neden şehri satmaya çalışıyor gibi konuştuğunu merak etti.

"Gerçekten seviyorum. Ve Kevin de seviyor."

Garrett konuyu değiştirdi. "Kevin futbol kampına gitti demiştin, değil mi?"

Theresa onayladı. "Evet. On iki yaş ve altındakilerin bulunduğu yıldız takıma girmeye çalışıyor. Başarır mı bilemiyorum. Kevin çok iyi şut çektiğini düşünüyor. Geçen sene on bir yaşındakiler için çok iyi bir maç çıkartmıştı."

"Galiba iyi oynuyor."

"Gerçekten öyle," dedi Theresa başını sallayarak ve boş tabakları yana iterek Garrett'a yaklaştı. "Ama Kevin hakkında bu kadar konuşma yeter," dedi yumuşak bir sesle. "Sürekli ondan söz etmek zorunda değiliz. Başka şeyler de konuşabiliriz."

"Örneğin?"

Theresa, Garrett'ın boynunu öptü. "Şimdi, tamamen bana kaldığına göre seninle ne yapmak istediğimi konuşabiliriz."

"Bu konuda yalnızca konuşmak istediğine emin misin?"

"Haklısın," diye fısıldadı Theresa. "Böyle bir anda kim konuşmak ister ki?"

* * *

Ertesi gün Theresa, Garrett'ı ikinci bir Boston turuna çıkardı. Sabah saatlerinin büyük bir bölümünü Kuzey Yaka'nın İtalyan mahallelerinde, dar ve virajlı sokaklarda yürüyerek, kahve ve özel İtalyan yemekleri yemek için durarak geçirdiler. Garrett, Theresa'nın gazeteye köşe yazısı yazdığını bilmesine rağmen, kadının işinin diğer özelliklerini pek bilmiyordu. Şehrin içinde yavaş yavaş ilerlerken Garrett, Theresa'ya işi hakkında sorular sormaya başladı.

"Köşe yazını evde hazırlayamaz mısın?"

"Bir süre sonra yazabilirim sanıyorum. Ama şu anda bu mümkün değil."

"Neden?"

"Çünkü, bir kere kontratımda böyle bir şey yok. Bir de bilgisayarın başına oturup yazı yazmaktan çok daha kapsamlı bir iş bu. Genellikle insanlarla röportaj yapıyorum ve bu da çok zaman alıyor hatta bazen seyahat etmem bile gerekiyor. Ayrıca yapmam gereken araştırmalar var; özellikle de tıbbi veya psikolojik konuları işlediğim zamanlarda ve büroda erişebileceğim kaynak sayısı çok daha fazla. Tabii bu arada insanların bana ulaşabilecekleri bir yere ihtiyacım var. Yaptığım işin büyük bölümü insanlarla ilgili ve bütün gün arayan bir sürü insan oluyor. Eğer evde çalışırsam, Kevin'e vakit ayırdığım akşam saatlerinde bir sürü telefon gelir ve ben de onunla geçirdiğim zamana müdahale edilmesini istemiyorum."

"Şu anda evini arayanlar oluyor mu?"

"Bazen. Ama telefon numaram rehberde olmadığı için bu pek sık olmuyor."

"Çılgın telefonlar geldiği oluyor mu?"

Theresa onayladı. "Sanırım bu bütün köşe yazarlarının başına geliyor. Birçok insan köşemde yazılmasını istedikleri konular için arıyor. Hapishanede olup da aslında haksız yere oraya düşmüş insanlar, belediye hizmetleri ve çöplerinin zamanında alınmadığından şikâyet eden insanlar ve sokaklarda işlenen suçlardan yakınan kişiler arayabiliyor. Sanırım hemen her konuda telefon geliyor."

"Ben senin ebeveynlik üzerine yazdığını sanmıştım."

"Doğru."

"Öyleyse neden seni arıyorlar? Neden başka birine başvuruyorlar?"

Theresa omuz silkti. "Eminim arıyorlardır ama bu beni aramalarını engellemiyor. Birçok insan, telefonu açtığı anda, "Beni kimse dinlemiyor, son ümidim sizsiniz," diyor." Devam etmeden önce Garrett'a baktı. "Sanırım sorunlarını çözmelerine yardımcı olabilecek bir şeyler yapabileceğimi düşünüyorlar."

"Neden?"

"Köşe yazarları gazetede çalışan diğer yazarlardan farklıdır. Gazetede çıkan birçok şey samimi yetersizdir-yorumsuz haber, gerçekler, görüntüler ve bunun gibi şeyler. Ama eğer insanlar benim köşemi her gün okuyorlarsa, sanırım beni tanıdıklarını düşünüyorlar. Beni bir tür arkadaş olarak kabul ediyorlar. Ve ihtiyaç duydukları anda da bu arkadaşın kendilerine yardımcı olmasını bekliyorlar."

"Bu seni bazen zor duruma düşürüyordur."

"Evet düşürüyor ama bu konuda fazla düşünmemeye çalışıyorum. Ayrıca işimin çok hoş yanları da var-insanların işine yarayacak bilgiler vermek, güncel tıbbi verileri kullanmak ve bunları herkesin anlayabileceği bir dille anlatmak ve hatta hoş hikâyeler yayımlayıp insanların güne daha hoş başlayabilmesini sağlamak."

Garrett yol üzerindeki taze meyve satan dükkânlardan birinin önünde durdu. Sepetten birkaç elma aldıktan sonra birini Theresa'ya uzattı.

"Şu ana kadar köşende yer verdiğin en popüler şey ne oldu?"

Theresa nefesinin daraldığını hissetti. *En popüler mi? Çok basit-bir zamanlar şişe içinde bir mesaj bulmuştum; daha sonra bu konuda yüzlerce mektup aldım.*

Theresa başka bir şey bulabilmek için kendini zorladı. "Şey...sakat çocukların eğitimi hakkında yazdığım zaman bir sürü mektup gelir," diyebildi en sonunda.

"Bu çok onurlandırıcı olmalı," dedi Garrett elmaların parasını öderken.

"Gerçekten de öyle."

Elmasını ısırmadan önce, Garrett, "Gazete değiştiren bile köşe yazını yazabilir misin?" diye sordu.

Theresa bir süre düşündü. "Bunu yapmak çok zor olurdu, özellikle de dergilere yazı göndermek bir hayli güçleşirdi. Çok yeni olduğumdan ve ismim henüz duyulmadığından, *Boston Times*'in arkamda olması çok işime yarıyor. Neden sordun?"

"Sadece merak ettim," dedi Garrett usulca.

Ertesi sabah Theresa birkaç saatliğine işe gitti ama öğle yemeği tatilinden hemen sonra eve geri döndü. Akşamı Boston Parkı'nda piknik yaparak geçirdiler. Yemekleri, kendisini gazetede fotoğrafından tanıyan birkaç kişi tarafından bölündüğünde, Garrett, Theresa'nın sandığından daha tanınmış biri olduğunu anladı.

İkinci ziyaretçi gittiğinde, Garrett içineleyici bir tonla, "Bu kadar şöhretli olduğumu bilmiyordum," dedi.

"Şöhretli filan değilim. Fotoğrafım köşemin üzerinde olduğu için insanlar neye benzediğimi biliyorlar."

"Bu tür şeyler çok sık olur mu?"

"Pek değil. Belki haftada birkaç kere."

"Bu çok fazla," dedi Garrett şaşırarak.

Theresa başını salladı. "Gerçek şöhretleri düşünürsek hiç de değil. Alışverişe gittiklerinde bile resimlerini çeken insanlarla karşılaşılır. Ben çok daha normal bir hayat sürüyorum."

"Ama hiç tanımadığın insanların yanına gelmesi çok garip olmalı."

"Aslında kendinle gurur duymanı sağlıyor. Birçok insan çok kibar oluyor."

"Her neyse, seninle tanıştığımda bu kadar şöhretli olduğumu bilmememe memnunum."

"Neden?"

"Birlikte denize açılmayı teklif etmekten çekinebilirdim."

Theresa uzanıp Garrett'in elini tuttu. "Senin herhangi bir şeyden çekindiğini düşünemiyorum."

"Öyleyse beni pek tanıyorsun."

Theresa bir süre sessiz kaldı. "Gerçekten çekinir miydin?"

"Büyük olasılıkla."

"Neden?"

"Sanırım senin gibi birinin bende ne bulacağını düşünürdüm."

Theresa eğilip Garrett'i öptü. "Neler bulabileceğimi sana söyleyeceğim. Sevdiğim adamı, beni mutlu eden erkeği...yaşam boyu, sonsuza kadar birlikte olmak isteyeceğim adamı görürdüm."

"Ne söylemen gerektiğini nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

"Çünkü," dedi Theresa sessizce. "Senin hakkında sandığından çok daha fazla şey biliyorum."

"Örneğin?"

Theresa'nın dudaklarında alaycı bir gülücük belirdi. "Örneğin, şu anda seni yine öpmemi istiyorsun."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

Ve Theresa haklıydı.

Gece ilerlediğinde Garrett, "Theresa, biliyor musun, sende hiç eksik yön bulamıyorum."

Birlikte, etraflarında yüzlerce köpük dağıyla küvette yatıyorlardı; Theresa, Garrett'in göğsüne yaslanmıştı. Garrett konuşurken Theresa'yı bir süngerle yıkıyordu.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu Theresa merakla ve Garrett'a döndü.

"Söylediğim gibi işte. Sende hiçbir eksik taraf yok. Mükemmelisin."

"Ben mükemmel değilim Garrett," derken Theresa çok mutlu olmuştu.

"Ama öylesin. Güzelsin, nazıksın, beni güldürebiliyorsun, zekisin ve bu arada olağanüstü bir annesin. Ünlü olmanı da sayarsak, seninle rekabet edebilecek herhangi biri olabileceğine inanmıyorum."

Theresa, Garrett'in kolunu okşayarak eski yerine yerleşti. "Sanırım beni pembe gözlüklerle görüyorsun. Ama inan çok hoşuma gitti..."

"Yani bu anlamda kör olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır,ama şimdiye kadar yalnızca iyi huylarımı gördün."

Garrett, Theresa'nın kollarını sıkarak, "Başka bir yönün olduğunu bilmiyordum," dedi. "Ama şu anda her iki halin de çok tatlıymış gibi geliyor."

Theresa güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Karanlık yüzümü henüz görmedin."

"Senin karanlık yanın yok."

"Tabii ki var. Herkesin vardır. Ama sen yanımda olduğunda saklanmayı tercih ediyor."

"Peki bu karanlık yüzünü nasıl tarif edersin?"

Theresa bir süre düşündü. "Şey, öncelikle çok inatçıyım ve sinirlendiğimde korkunç olurum. Aniden patlarım ve ağzıma geleni söylerim; inan bana bu hiç hoş değil. Ayrıca içimden geçenleri hemen söylemek gibi bir huyum vardır; hatta yapılacak en iyi şeyin dönüp gitmek olduğunu bildiğim anlarda bile yaparım bunu."

"Bu pek kötü bir şey gibi görünmedi bana."

"Henüz sana böyle davranmadım da ondan."

"Ama hâlâ kötü görünmüyor."

"Öyleyse şöyle anlatayım. David'le ilk kez yüzleştiğimde, İngilizcedeki olabilecek en kötü kelimeleri sarfetmiştim."

"Ama hak etmiş."

"Peki sence kafasına fırlatılan vazoyu da hak etti mi?"

"Yaptın mı?"

Theresa onayladı. "Yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Beni daha önce hiç o halde görmemişti."

"Ne yaptı?"

"Hiçbir şey sanırım, bir şey yapamayacak kadar çok olmuştu. Özellikle de tabakları fırlatmaya başladığımda. O gece neredeyse bütün dolabı boşaltmıştım."

Garrett, Theresa'ya hayran olmuş gibi sırıttı. "Bu kadar öfkeli olabileceğini bilmiyordum."

"Batıda büyümenin bir sonucu. Bana bulaşma ahbab."

"Bulaşmam."

"Güzel. Bugünlerde çok daha iyi isabet ettiriyorum."

"Bunu unutmayacağım."

İlik suya iyice gömüldüler. Garrett süngeri Theresa'nın bedeninde gezdirmeye devam ediyordu.

"Bence hâlâ mükemmelsin," dedi usulca.

Theresa gözlerini kapattı. "Karanlık yönümle bile mi?" diye sordu.

"Özellikle de karanlık yönünle. Olaya heyecan katıyor."

"Sevindim çünkü bence sen de mükemmelsin."

Tatillerinin geri kalan bölümü uçuştu gitti. Sabahları Theresa birkaç saatliğine işe gidiyor, sonra eve gelip öğleden sonrayı ve akşamı Garrett'la geçiriyordu. Akşamları ya bir şeyler ısmarlıyorlar ya da Theresa'nın evinin yakınlarındaki küçük lokantalarından birine gidiyorlardı. Bazen yemekten sonra seyretmek için bir video kaset kiralyorlar, ama genellikle dikkatlerini dağıtacak her şeyden kaçınarak zaman geçirmeyi tercih ediyorlardı.

Cuma gecesi Kevin futbol kampından aradı. Heyecan içinde yıldız takımına girebildiğini söyledi. Aslında bu Boston dışındaki daha çok maça gitmek ve birçok hafta sonunu seyahat ederek geçirmek anlamına gelse de, Theresa oğlu adına mutlu olmuştu. Kevin, Garrett'la da konuşmak istedi. Garrett çocuğun olan biteni anlatışını dinledikten sonra Kevin'i kutladı. Telefonu kapattıktan sonra Theresa bir şişe şarap açtı ve birlikte sabahın erken saatlerine kadar Kevin'in başarısını kutladılar.

Pazar sabahı -Garrett'in gideceği sabah- Deanna ve Brian'la kahvaltı öğle yemeği arası bir şeyler yediler. Garrett, Theresa'nın Deanna'yı neden o kadar çok sevdiğini hemen anladı. Hem son derece çekici, hem de eğlenceli biriydi Deanna; Garrett yemek boyunca güldüğünü farketti. Deanna, Garrett'a dalış ve tekne konusunda sorular sorarken, Brian kendi işi olduğu takdirde hiçbir şey beceremeyeceğini çünkü golfün bütün zamanını alacağını iddia etti.

Theresa, Garrett'in bu insanlarla iyi anlaşmasına çok sevinmişti. Yemekten sonra izin isteyen Deanna ve Theresa, dedikodu yapmak için tuvalete gittiler.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Theresa heyecanla.

"Muhteşem," dedi Deanna. "Getirdiğin fotoğraflarda olduğundan çok daha yakışıklı."

"Farkındayım. Ne zaman yüzüne baksam kalbim çarpmaya başlıyor."

Deanna saçlarını düzeltti ve kabarttı. "Bu hafta umduğun gibi geçti mi?"

"Umduğumdan çok daha iyi geçti."

Deanna'nın gözleri parladı. "Garrett'in sana bakışından senin için gerçekten bir şeyler hissettiğini anladım. İkinizin halleri bana Brian'la kendimi anımsattı. Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmeseydim söylemezdim."

Deanna çantasından rujunu çıkardı ve sürmeye başladı. "Peki Boston hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

Theresa da kendi rujunu çıkarmıştı. "Alıştığı tarza çok uzak ama eğlendiğini sanıyorum. Bir sürü güzel yere gittik."

"Peki özel bir şey söyledi mi?"

"Hayır...neden?" Theresa merakla Deanna'ya baktı.

"Çünkü," dedi Deanna. "Eğer istersen buraya taşınıp taşınmayacağını merak ettim."

Deanna'nın sözleri uzun süredir kaçmakta olduğu gerçeği karşısına çıkartmıştı.

"Henüz bu konuda konuşmadık," dedi en sonunda.

"Konuşmayı düşünüyor musun?"

Aramızdaki mesafe sorun yaratıyor ama hâlâ bir pürüz daha var, değil mi? diye fısıldadı içindeki ses.

Bu konuda düşünmekten kaçınarak başını salladı. "Sanırım doğru zaman değil, en azından şimdilik." Düşüncelerini toparlamak için duraksadı. "Yani-bu konuda bir şekilde konuşmamız gerektiğini biliyorum ama henüz gelecek için karar verecek kadar iyi tanımıyoruz birbirimizi. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

Deanna yüzünde bir anneye yakışır şaşkınlıkla Theresa'yı süzdü. "Ama âşık olacak kadar iyi tanıyorsun onu değil mi?"

"Evet," diye kabul etti Theresa.

"Öyleyse, sen istesen de istemesen de, bu karar anının yaklaştığını biliyorsun, değil mi?"

Theresa ancak bir süre sonra cevap verebildi. "Biliyorum."

Deanna elini Theresa'nın omzuna koydu. "Peki ya iş Boston'dan ayrılmak ya da onu kaybetmeye kadar giderse?"

Theresa soruyu ve arkasında yatan birçok şeyi düşündü. "Emin değilim," dedi usulca ve Deanna'ya ürkekçe baktı.

"Sana bir şey tavsiye edeyim mi?"

Theresa başını salladı. Deanna, Theresa'nın koluna girerek kadını tuvaletten çıkardı ve kimsenin duymayacağı şekilde kulağına uzandı.

"Kararın ne olursa olsun, asla geriye bakmayacağın bir adım atarak yaşamına devam edebilmelisin. Eğer Garrett'in sana ihtiyacın olan sevgiyi verebileceğine ve seni mutlu edebileceğine inanıyorsan, o zaman onu kaybetmemek için elinden geleni yapmalısın. Gerçek sevgi çok ender bulunur ve hayata anlam veren tek şeydir o."

"Ama aynı şey onun için de geçerli değil mi? O da fedakârlık yapmak zorunda, öyle değil mi?"

"Elbette."

"Peki o zaman benim durumum ne oluyor?"

"Theresa, aynı sorunla karşı karşıya kalıyorsun-kesinlikle üzerinde kafa patlatman gereken sorunla."

Sonraki iki ay, ilişkileri hem Garrett'in, hem de Theresa'nın sandığından çok daha farklı bir şekil aldı; oysa ikisi de bunu tahmin edebiliyorlardı.

Birbirlerinin programlarına göre ayarlama yaparak üç hafta sonu görüştüler. Bir seferinde yalnız kalabilmek için Theresa Wilmington'a gitti ve bir akşamüstü denize açılmak dışında bütün zamanlarını Garrett'in evine kapanarak geçirdiler. Garrett iki kere Boston'a gitti ve zamanının çoğunu Kevin'in futbol turnuvalarına giderek harcadı ama bu onu hiç rahatsız etmedi. Bu maçlar Garrett'in katıldığı ilk futbol maçlarıydı ve maçları izlerken düşündüğünden çok daha yoğun bir heyecan duydu.

Sahadaki çok heyecanlı anlardan birinde Garrett, Theresa'ya dönerek, "Nasıl oluyor da benim kadar heyecanlanmıyorsunuz?" diye sordu.

"Birkaç yüz maç seyredene kadar sabret ve kendi soruna kendin cevap ver," dedi Theresa muzipçe.

Birlikte geçirdikleri hafta sonları dünya yansa umurlarında değildi. Genellikle, hiç olmazsa bir süre yalnız kalabilmeleri için Kevin bir geceyi arkadaşlarından birinde geçiriyordu. Yalnız kaldıkları anları konuşarak, gülerek, birbirlerine sarılarak, sevişerek; ayrı geçirdikleri haftaların acısını çıkarmaya çalışarak değeriendiriyorlardı. Ama hâlâ ikisi de gelecekte neler olabileceği konusunu açmamışlardı. Anı yaşıyorlar, her ikisi de birbirinden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Bunun nedeni âşık olmadıkları falan değildi. En azından bu konuda eminlerdi.

Ama birbirlerini çok sık görmedikleri için, ilişkileri ikisinin de daha önceki deneyimlerine göre çok daha inişli çıkışlıydı. Birlikte oldukları zaman her şey yolunda giderken, ayrılınca her şey kötüleşiyordu. Özellikle Garrett aralarındaki mesafeyle neredeyse savaşıyor gibiydi. Birlikte olduklarında hissettikleri güzel şeyler ancak birkaç gün sürüyor, hemen sonra Garrett bu-

nalıma giriyor ve Theresa'yı görene kadar da tam anlamıyla toparlanamıyordu.

Aslında Garrett birbirlerini yapabildiklerinden çok daha sık görmek istiyordu. Artık yaz bittiği için Theresa'dan çok daha kolay seyahat edebiliyordu. Birçok çalışanı ayrılmış olmasına rağmen, dükkânda yapılacak pek fazla bir şey kalmamıştı. Ama Theresa'nın programı tamamen farklıydı; yalnızca Kevin bile yeterince vaktini alıyordu. Kevin tekrar okula başlamıştı, hafta sonları turnuvalara katılıyordu ve birkaç gün için bile olsa Theresa'nın kaçabilmesi neredeyse imkânsız hale gelmişti. Garrett Boston'a gidip Theresa'yı daha sık görmek istiyorsa da Theresa'nın pek vakti olmuyordu. Garrett birkaç kere Theresa'yı görmek için Boston'a gelmeyi teklif etmişti ama şu veya bu sebeple bu isteğini gerçekleştirememişti.

Aslında bazı çiftlerin kendilerinininkinden çok daha zor şartlar altında birlikte olduğunu biliyordu. Babası annesiyle aylar boyunca konuşamadıklarını anlatmıştı. Babası Kore'ye gitmiş ve deniz kuvvetlerinde tam iki yıl geçirmişti. Ayrıca karides işi kötüleştğinde kasabalarına uğrayıp Güney Amerika'ya giden bazı gemilerde iş bulmuştu. Bu seyahatler bazen aylar sürmüştü. Bu süre boyunca annesinin ve babasının yapabildiği tek şey sıklığı son derece az olan mektuplar yazmaktı. Garrett ve Theresa daha rahattı ama bütün bunlar yaşadıkları ilişkiyi kolaylaştırmıyordu.

Garrett aralarındaki mesafenin bir sorun olduğunu biliyordu ama bu sorun yakın gelecekte çözülecek gibi gözüküyordu. Garrett'a göre iki çözüm yolu olabilirdi -ya kendisi Theresa'nın yanına ya da Theresa kendisinin yanına gelecekti. Bu konuya nasıl yaklaşırsa yaklaşsın- ve birbirlerini ne kadar severlerse sevsinler- sonuçta çözüm yolu bu iki seçenekten biriydi.

Aslında içinden Theresa'nın kendisiyle aynı şeyleri düşündüğünden şüpheleniyordu; ikisi de bu konuyu açmaktan kaçınıyordu. Gelgelelim konuyu açmamak için kolay yanıydı çünkü aksi takdirde ikisinin de sapmak istemediği bir yola gireceklerdi.

Ya kendisi ya da Theresa hayatını sonsuza kadar değiştirmek zorunda kalacaktı.

Ama bu değişikliği kim yapacaktı?

Kendisinin Wilmington'da özel işi vardı, istediği ve daha da önemlisi bildiği biçimde yaşıyordu. Ziyaret amacıyla Boston'a gitmek güzeldi ama orası evi değildi. Aslında o ana kadar başka bir yerde yaşamayı aklından bile geçirmemişti. Ve bir de babası vardı, gittikçe yaşlanıyordu; dış görünüşü son derece sağlam olduğu izlenimini verse de, yaşının etkileri her geçen gün ortaya çıkıyordu ve sahip olduğu tek şey Garrett'di.

Öte yandan Theresa'yı Boston'a bağlayan çok güçlü noktalar vardı. Ailesi başka yerde yaşamasına rağmen Kevin sevdiği okulda okuyor, Theresa gittikçe daha da yükseldiği önemli bir gazetede çalışıyordu ve genç kadının arkasında bırakmak zorunda kalacağı çok sevdiği arkadaşları vardı. Şu anda bulunduğu yere gelebilmek için çok çalışmıştı ve Boston'dan ayrılmak zorunda kaldığı anda bütün bunlardan vazgeçmek zorunda kalacaktı. Eğer onu zorlarsa bu kararı Garrett'a kırmadan verebilecek miydi?

Garrett bu konuda düşünmek istemiyordu. Aksine Theresa'yı sevdiği fikrine saplanıyor, eğer birbirlerini seviyorlarsa birlikte olabilmek için bir yol bulacaklarına inanıyordu.

Ancak gerçekte çözümün bu kadar kolay olmayacağını biliyordu ve bunun tek nedeni aralarındaki mesafe değildi. Boston'a ikinci kez gidip döndükten sonra Theresa'nın fotoğraflarından birini büyüttmüş ve çerçeveletmişti. Fotoğrafı Catherine'in fotoğrafının karşı tarafındaki komidinin üzerine koymuştu; ama Theresa'ya hissettiklerine rağmen fotoğraf yatak odasında aykırı duruyordu. Birkaç gün sonra fotoğrafı odadan çıkardı ama bu da işe yaramadı. Nereye koyarsa koysun, Catherine'in gözleri fotoğrafı izliyor gibiydi. *Bu çok komik*, dedi kendi kendine fotoğrafın yerini bir kez daha değiştirdikten sonra. Ama her şeye rağmen en sonunda Theresa'nın fotoğrafını çekmeceye koydu ve Catherine'inkini komodinin üstüne yerleştirdi. İçini çekerek yatağa oturdu ve fotoğrafa bakmaya başladı.

"Biz bu tür sorunlar yaşamamıştık," diye fısıldadı ve parmağını Catherine'in yüzünde gezdirdi. "Bizde her şey çok kolaydı, değil mi?"

Sonra fotoğraftan herhangi bir cevap alamayacağını anlayarak kendi kendine küfretti ve Theresa'nın fotoğrafını yerine koydu.

İki fotoğrafa bakarken neden bu kadar sorun yaşadığını anladı. Theresa'yı tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyordu...öte yandan Catherine'i de hâlâ seviyordu.

İki kadını aynı anda sevmek mümkün müydü?

"Seni tekrar göreceğim günü ipte çekiyorum," dedi Garrett.

Kasım ortasıydı, Şükran Günü'ne birkaç hafta kalmıştı. Theresa ve Kevin Şükran Günü tatili için Theresa'nın ailesinin yanına gidecekti. Theresa hemen önceki hafta sonu Garrett'la birlikte olabilmek için gerekli ayarlamaları yapmıştı. Birbirlerini görmeyeli tam bir ay olmuştu.

"Ben de sabırsızlanıyorum," dedi Theresa. "Bu gelişimde en sonunda babanla tanışacağımı söylemiştin, değil mi?"

"Kendi evinde bize erken bir Şükran Günü yemeği pişirmeyi planlıyor. Hangi yemekleri sevdiğini sorup duruyor. Sanırım iyi bir izlenim bırakmak istiyor."

"Lütfen endişelenmemesini söyle. Ne yaparsa yapsın bana uyar."

"Ben de böyle söyleyip duruyorum. Ama bu konuda bir hayli sinirli olduğuna eminim."

"Neden?"

"Çünkü uzun zamandan beri ağırlayacağımız ilk konuk olacaksın. Yıllardır Şükran Günü'nü yalnızca ikimiz baş başa kutluyoruz."

"Aile geleneğinizi bozmuyorum, değil mi?"

"Hayır, yeni bir geleneğe başladığımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Ayrıca bunu isteyen babamdı, unuttun mu?"

"Sence beni sever mi?"

"Seveceğinden eminim."

Jeb, Theresa'nın geleceğini duyduğunda daha önce hiç yapmadığı işlere girişti. Öncelikle oturduğu küçük evi temizlemesi için temizlikçi tuttu ve bu iş neredeyse iki gün sürdü çünkü Jeb evin pırıl pırıl olmasına özen gösteriyordu. Ayrıca yeni bir gömlek ve kravat da aldı. Yeni aldığı giysilerle yatak odasından çıktığında Garrett'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Nasıl görünüyorsun?" diye sordu.

"Çok hoş görünüyorsun da neden kravat taktın?"

"Bunu senin için yapmadım-hafta sonu vereceğim yemekte takacağım."

Garrett dudaklarında alaycı bir tebessümle babasını süzmeye devam etti. "Seni daha önce kravatla hiç görmemiştin."

"Hayır, daha önce de kravat takmıştım. Sen farketmemişsin."

"Theresa geliyor diye kravat takmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi Jeb tersçe. "Yalnızca bu sene kravat takmak istedim."

"Onunla tanışacağın için gerginsin, değil mi?"

"Hayır."

"Baba, olmadığın biri gibi davranmak zorunda değilsin. Ne giyersen giy Theresa'nın senden çok hoşlanacağından eminim."

"Ama bu kız arkadaşına güzel görünmememi gerektirmiyor, değil mi?"

"Hayır."

"Öyleyse bu sorunu hallettik. Buraya bu konuda fikrini almak için gelmedim, yalnızca iyi görünüp görünmediğime bakmaya geldim."

"Çok hoş görünüyorsun."

"Güzel."

Jeb arkasını dönüp yatak odasına doğru ilerlemeye başladığında, gömleğinin düğmelerini açmaya ve kravatını gevşetmeye başlamıştı bile. Garrett babasının gidişini izledi ve sonra kendisine seslendiğini duydu.

"Yine ne var?" diye sordu Garrett.

Babası kapıdan başını uzattı. "Sen de kravat takacaksın, değil mi?"

"Böyle bir niyetim yok."

"Öyleyse fikrini değiştir. Theresa'nın konuk ağırlarken nasıl giyineceğini bilmeyen bir evlat yetiştirdiğimi düşünmesini istemiyorum."

Theresa'nın gelmesinden bir gün önce Garrett babasına hazırlıkları tamamlamasında yardım etti. Genç adam çimleri biçerken Jeb de evlenirken karısıyla aldıkları porselen yemek takımını belki de ilk defa kullanmaya hazırlandı. Porselenlere uygun çatal bıçak takımını seçtikten sonra -ki bu bir hayli zor olmuştu- masada güzel duracağını düşündüğü bir masa örtüsü buldu. Garrett bahçedeki işini bitirdiğinde, Jeb de örtüyü maki-neye atıyordu. Garrett rafın yanına gitti ve bir bardak aldı.

"Yarın kaçta gelecek?" diye sordu Jeb.

Garrett bardağına su koydu ve arkasına dönmeden cevapladı. "Uçağı on civarında iniyor. On bir gibi burada oluruz."

"Sence ne zaman yemeğe oturmak ister?"

"Bilmiyorum."

Jeb mutfağa geldi. "Sormadın mı?"

"Hayır."

"Peki hindiyi ne zaman fırına koyacağımı nerden bileceğim?"

Garrett bir yudum su içti. "Öğleden sonra yiyecekmişiz gibi hareket et. Bence her saat uygun olur."

"Sence Theresa'yı arayıp sorman gerekmiyor mu?"

"Hiç sanmıyorum. Bu o kadar da önemli değil."

"Senin için önemli olmayabilir. Ama onunla ilk kez karşılaşacağım ve eğer evlenmeye karar vererseniz, daha sonra ortaya çıkacak komik hikâyelere konu olmak istemiyorum."

Garrett kaşlarını kaldırdı. "Evleneceğimizi kim söyledi?"

"Kimse."

"Öyleyse neden bu konuyu açtın?"

"Çünkü," dedi Jeb hemen. "Bunu ikimizden birinin yapması gerekiyordu ve senin de böyle bir şey yapacağından hiç umudum yoktu."

Garrett babasına baktı. "Peki sence onunla evlenmeli miyim?"

Jeb cevap verirken göz kırptı. "Benim ne düşündüğüm değil, senin düşüncelerin önemli, değil mi?"

O gün geç saatlerde Garrett evine girerken telefon çalmaya başladı. Telefona koştu, açtı ve duymayı umduğu sesle karşılaştı.

"Garrett?" dedi Theresa. "Soluk soluğasın."

Garrett gülümsedi.

"Merhaba Theresa. Kapıdan içeri şimdi girdim. Evi toplamak için bütün gün babamın esiri oldum-seninle tanışmayı gerçekten dört gözle bekliyorum."

Garip bir sessizlik oldu. "Şey...yarın..." dedi Theresa en sonunda.

Garrett nefesinin kesildiğini hissetti. "Yarına ne olmuş?"

Theresa cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Çok üzgünüm Garrett... bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Wilmington'a gelemeyeceğim."

"Bir aksilik mi oldu?"

"Hayır, her şey yolunda. Yalnızca son anda bir şey çıktı, gitmem gereken çok önemli bir konferans var."

"Ne tür bir konferans?"

"İşimle ilgili." Theresa tekrar duraksadı. "Korkunç olduğunu biliyorum ama inan bana gerçekten gerekmeseydi gitmezdim."

Garrett gözlerini kapattı. "Neden bu kadar önemli?"

"Çok önemli yazı işleri müdürlerini ve gazetecileri ilgilendiren bir konferans, hafta sonu Dallas'ta toplanacaklar. Deanna birkaçıyla tanışmamın çok iyi olacağını söyledi."

"Bunu şimdi mi öğrendin?"

"Hayır...yani aslında evet. Şey-bir toplantı olacağından haberim vardı ama gitmem gerekmiyordu. Genellikle köşe yazarları davet edilmez ama Deanna birkaç yere telefon etti ve beni de götürmek için gerekli ayarlamaları yaptı." Theresa bir süre konuşmadı. "Gerçekten çok üzgünüm Garrett, ama söylediğim gibi bu çok önemli bir tanışma fırsatı ve geleceğe yönelik birçok kapıyı açabilecek bir olasılık."

Garrett bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Anlıyorum," dedi yalnızca.

"Bana çok kızdın, değil mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Eminim."

Theresa, Garrett'in sesinden doğruyu söylemediğini anlamıştı ama Garrett'in kendini iyi hissedebilmesi için söyleyebilecek hiçbir şey olmadığını biliyordu.

"Babana çok üzgün olduğumu söyler misin?"

"Olur, söylerim."

"Bu hafta sonu seni arayabilir miyim?"

"İstersen ara."

Ertesi gün Garrett babasıyla birlikte akşam yemeği yedi; Jeb oğlunu sakinleştirmek için elinden geleni yaptı.

"Eğer söylediği gibiyse," dedi Jeb. "İyi bir nedeni var demektir. İşini geri plana itemez. Bakması ve en iyi imkânları sunması gereken bir oğlu var. Ayrıca yalnızca bir hafta sonu-genel anlamda çok da önemli değil."

Babasını dinleyen ama hâlâ çok bozuk olan Garrett başını salladı. Jeb devam etti.

"Aranızdaki bu sorunu çözeceğinize eminim. Aslında Theresa bir sonraki buluşmanızda bunu telafi etmek için bir şeyler yapacaktır."

Garrett hiçbir şey söylemedi. Jeb tekrar konuşmadan önce birkaç lokma yedi.

"Anlamak zorundasın Garrett-senin olduğu gibi Theresa'nın da sorumlulukları var ve bazen bu sorumluluklar öncelik kazanır. Dükkânda ilgilenmen gereken bir şey çıksaydı eminim sen de aynı şekilde hareket ederdin."

Garrett önündeki yarı dolu tabağı iterek arkasına yaslandı. "Anlıyorum baba. Sorun şu ki, onu görmeyeli bir ay oldu ve bu ziyaretini gerçekten dört gözle bekliyordum."

"Onun da seni görmek istediğini düşünmüyor musun?"

"Öyle, dedi."

Jeb masaya uzandı ve Garrett'in tabağını tekrar önüne itti. "Yemeğini ye," dedi. "Bütün günümü bunları pişirmek için harcadım ve sen de ziyan etmeyeceksin."

Garrett tabağına baktı. Kendini aç hissetmemesine rağmenatalını aldı ve ağzına küçük bir lokma attı.

"Bunun ne ilk, ne de son olmayacağını biliyorsun," dedi Jeb. "O yüzden bu kadar üzülme."

"Ne demek istiyorsun?"

"Siz ikiniz birbirinizden binlerce mil uzakta yaşamaya devam ettiğiniz sürece bu tür şeylerle karşılaşmaya devam edeceksiniz ve birbirinizi istediğiniz kadar göremeyeceksiniz."

"Bunları bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bildikten eminim. Ama bir şeyler yapmak için ikinizden birinin cesareti olup olmadığından emin değilim."

Garrett, haydi baba, diye içinden geçirdi. Kendini sıkma. Ne düşündüğünü söyle artık.

"Ben gençken her şey çok daha kolaydı," diye devam etti Jeb, oğlunun yüzündeki hüznü bakışı farketmemişti. "Bir erkek bir kadını sevdiği zaman ona evlenme teklif ederdi ve birlikte yaşarlardı. Ama siz ikiniz ne yapacağınızı bilmiyor gibisiniz."

"Sana daha önce de söylemiştim, bu kadar basit değil..."

"Tabii ki basit, eğer onu seviyorsan, onunla birlikte olmanın yolunu bul. İşte bu kadar basit. Böylece, eğer birlikte olursanız ve bir hafta sonu birbirinizi görmezseniz, hayatınız sona erecekmiş gibi davranmazsınız."

Jeb devam etmeden önce duraksadı. "Yapmaya çalıştığın şey hiç normal değil ve uzun vadede bu iş yürümez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Garrett ve babasının artık konuyu kapatmasını istedi.

Babası kaşlarını kaldırarak bekledi. Garrett hiçbir şey söylemeyince Jeb konuşmaya başladı.

"Biliyorum," mu? Söyleyeceklerin bu kadar mı?"

Garrett omuz silkti. "Başka ne söyleyebilirim ki?"

"Onu bir sonraki görüşünde bu sorunu çözebileceğinizi söyleyebilirsin. İşte bunu söyleyebilirsin."

"Tamam, halletmeye çalışırız."

Jeb çatalını bıraktı ve öfkeyle oğluna baktı. "Ben deneyin demedim Garrett, bunu halledeceksiniz dedim."

"Neden bu konuya bu kadar saplandın?"

"Çünkü, eğer bu işi halletmezseniz, önümüzdeki yirmi yıl boyunca seninle ben baş başa yemek yemeye devam edeceğiz."

Ertesi gün Garrett sabah ilk iş olarak *Happenstance* 'la denize açıldı ve güneş batana kadar denizde kaldı. Theresa Dallas'ta kaldığı otelin telefon numarasını vermesine rağmen, bir önceki gece saatin çok geç olduğu ve Theresa'nın çoktan uyuşmuş olabileceği düşüncesiyle aramamıştı. Aslında bu bir baha-neydi ve Garrett da bunu biliyordu ama kendini Theresa'yla konuşmaya hazır hissetmiyordu.

Aslında kimseyle konuşmak istemiyordu. Theresa'nın bu davranışa hâlâ kızgındı ve bu konuyu düşünememek için olabilecek en iyi yer, kendisini kimsenin rahatsız edemeyeceği okyanustu. Hemen hemen bütün sabahı, Theresa'nın bu olayın kendisini ne kadar üzdüğünün farkında olup olmadığını düşünerek geçirmişti. Herhalde farkında bile değildi, diye düşündü yoksa böyle bir şey yapmazdı.

Tabii eğer Garrett'ı seviyorsa.

Ancak güneş iyice yükseldiğinde öfkesi dinmeye başladı. Olayı sakın kafayla düşündüğünde babasının haklı olduğuna karar verdi her zamanki gibi. Theresa'nın gelememesinin nedeni, Garrett'ı etkilemesi bir yana, hayatlarındaki farklılığı gösteriyordu. Theresa'nın gözardı edemeyeceği sorumlulukları vardı ve ayrı hayatlar sürmeye devam ettikleri sürece bu tür olaylarla sık sık karşılaşacaklardı.

Kendisini rahatlatmasa bile, başka ilişkilerin de bu tür sorunları olup olmadığını düşündü. Gerçeği söylemek gerekirse bu sorunun cevabını bilmiyordu. Yaşadığı tek gerçek ilişki Catherine'le olan ilişkiydi ve bu iki ilişkiyi karşılaştırmak hiç kolay değildi. Her şeyden önce Catherine'le evlenmişti ve aynı çatı altında yaşıyorlardı. Ayrıca neredeyse doğduklarından beri birbirlerini tanıyorlardı ve daha genç oldukları için, şu anda Theresa'nın ve Garrett'ın yüklendiği sorumlulukların hiçbirine sahip değillerdi. Kolejden yeni mezun olmuşlardı, henüz bir evleri bile yoktu ve daha da önemlisi ilgilenmeleri gereken bir çocukları yoktu. Hayır-şu anda Theresa'yla yaşadığından çok daha farklı bir konumdalardı ve bu iki ilişkiyi karşılaştırmak hiç de adil değildi.

Ama hâlâ gözardı edemediği bir şey vardı; bütün öğleden sonra kafasını kurcalayan bir şey. Evet, arada büyük farklar vardı -ve bu iki ilişkiyi karşılaştırmak doğru değildi- ama sonuçta Catherine'le birlikteyken gerçek bir *ikili* olup olmadıklarını hiç sorgulamamıştı. İşte bu gerçek karşısına dikiliyordu. Catherine'le geleceği asla sorgulamamış, birbirleri için fedakârlık yapamayacakları herhangi bir şey aklının ucundan bile geçmemişti. Nerede yaşayacakları, dükkânı açıp açmamaları veya bazen cumartesi geceleri ne yapacakları gibi konularda kavga ettikleri anlarda bile ikisi de ilişkilerinden şüphe etmiyordu. Birlikteliklerinde uzun vadeli olmasının bir sonucu aralarında hoş bir uyum vardı; sonsuza kadar beraber olacaklarını düşündürten bir uyum.

Ama Theresa'yla henüz böyle bir şey hissetmemişti.

Güneş battığında bu şekilde düşünmenin doğru olmadığına karar verdi. Theresa'yla birbirlerini çok kısa süredir tanıyorlardı, böyle bir şeyin beklentisine girmek hiç de mantıklı değildi. Yeterince zaman geçtiğinde ve tabii uygun ortamda onlar da iyi bir ikili olacaklardı.

Gerçekten olacaklar mıydı acaba?

Başını sallayarak emin olmadığını hissetti.

Ama bildiği bir şey vardı-Catherine'le olan ilişkisini asla Theresa'yla olan ilişkisinde olduğu gibi sorgulamamıştı ve bu da adil değildi. Ayrıca şu anki durumunda bu tür bir sorgulama hiçbir şekilde çözüm getirmeyecekti. Ne kadar sorgularsa sorgulasın, birbirlerini istedikleri -ya da ihtiyaç duydukları- kadar göremedikleri gerçeği değişmeyecekti.

Hayır, şu anda ihtiyaçları olan şey harekete geçmekti.

Garrett o akşam eve gider gitmez Theresa'yı aradı.

"Alo," dedi Theresa uykulu bir sesle.

Garrett yumuşacık bir ses tonuyla, "Hey, benim," dedi.

"Garrett?"

"Seni uyandırdığım için özür dilerim ama telesekreterime birkaç mesaj bıraktığını gördüm."

"Aradığına sevindim. Arayacağını pek sanmıyordum."

"Bir süre ben de aramak istemedim zaten."

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır," dedi Garrett usulca. "Üzgünüm ama kızgın değilim."

"Bu hafta sonu orada olmadığım için mi?"

"Hayır. Birçok hafta sonu burada olmadığın için."

O gece Garrett tekrar rüya gördü.

Rüyasında Theresa'yla birlikte Boston'da, farklı insanlarla dolu kalabalık caddelerde yürüyorlardı-geç, yaşlı, kimisi takım elbiseli, kimisi moda olan bol kıyafetlere bürünmüş bir sürü insan vardı. Bir ara, daha önceki ziyaretinde yaptıkları gibi vitrin-

lere baktılar. Parlak ve aydınlık bir gündü, gökyüzünde bir tek bulut bile yoktu ve Garrett, Theresa'yla birlikte olmaktan çok mutluydu.

Theresa el sanatları ürünleri satan küçük bir dükkânın önünde durdu ve Garrett'a içeri girmek isteyip istemediğini sordu. Garrett olumsuzca başını sallayarak, "Sen gir," dedi. "Ben burada beklerim." Theresa, Garrett'ın gerçekten gelmeyeceğinden emin olduktan sonra içeri girdi. Garrett yüksek binaların gölgesine sığınarak dışarda beklerken gözüne tanıdık bir şey takıldı.

Bu, uzaktaki kaldırımda yürüyen, sarı saçları omuzlarına dökülen bir kadındı.

Garrett gözlerini kırıştırdı, başka bir yere baktı ve hemen sonra tekrar kadına döndü. Kadının hareketlerindeki bir şey Garrett'ı şaşırtmıştı; kadın yavaşça yürürken Garrett onu izledi. En sonunda kadın durdu ve bir şey hatırlamış gibi geri döndü.

Garrett'ın nefesi kesilmişti.

Catherine.

Olamazdı.

Garrett başını salladı. Aralarındaki mesafeden dolayı emin olamıyordu.

Kadın yürümeye başladığında Garrett seslendi.

"Catherine, sen misin?"

Sokağın gürültüsünden kadın Garrett'ın seslendiğini duymamıştı. Genç adam arkasına baktı ve Theresa'nın dükkândaki ufak şeylere baktığını gördü. Tekrar sokağa baktığında Catherine'in -ya da her kimse, o kadının- köşeden saptığını gördü.

Önce hızla yürüyerek kadının arkasından seyirtti ve sonra koşmaya başladı. Kaldırımlar aniden kalabalıklaşmış gibiydi; sanki metro çıkışına denk gelmişti. Garrett köşeye ulaşmadan önce insanlara çarpmamaya çalışarak ilerledi.

Kadının döndüğü tarafa saptı.

Köşeyi döner dönmez sokak hemen -ve belki de tehlikeli bir şekilde- karanlıklaştı. Garrett adımlarını sıklaştırdı. Yağmur olmamasına rağmen ayaklarının su birikintilerine girip çıktığını hissediyordu. Nefesini düzenlemek için bir süre durdu; kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Durduğu anda, aniden dalga gibi ortaya çıkan sis etrafını kapladı ve birkaç adım ilersini görememeye başladı.

"Catherine, burada mısın?" diye bağırdı. "Neredesin?"

Uzaktan gelen bir kahkaha duydu ama sesin nereden geldiğini bir türlü çıkaramadı.

Yine yavaşça yürümeye başladı. Biraz sonra çocuğu, mutlu kahkahayı tekrar duyunca hemen durdu.

"Neredesin?"

Sessizlik.

Etrafına baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Yağmur çisefemeye başladığında sis daha da yoğunlaşmıştı. Garrett nereye gittiğini bilmeden tekrar yürümeye başladı.

Sisin içinde bir şeyler hareket edince Garrett hemen o tarafa yöneldi.

Kadın kendisinden yalnızca birkaç adım önde yürüyordu.

Yağmur şiddetlenmişti ve bütün olan bitenler yavaş çekim film gibiydi. Garrett koşmaya başladı... yavaş...yavaş...koşuyordu. Kadın hemen önündeydi...sis her an daha da yoğunlaşıyordu...yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu...saçının bir tutamını gördü.

Ve kadın kayboldu. Garrett tekrar durdu. Yağmur ve sis her şeyi görünmez hale getirmişti.

"Neredesin?" diye bağırdı yeniden.

Hiçbir ses duymadı.

"Neredesin?" diye daha kuvvetli bağırdı.

"Buradayım," dedi bir ses yağmurun ve sisin ardından.

Yüzündeki yağmur damlalarını sildi. "Catherine?...Gerçekten sen misin?"

"Evet, benim."

Ama bu Catherine'in sesi değildi.

Sisin içinden çıkan Theresa'ydı. "Buradayım."

Garrett uyandı ve oturdu, korkunç derecede terlemişti. Yüzünü çarşafa sildi ve uzun bir süre uyuyamadı.

O gün Garrett babasıyla buluştu.

"Sanırım onunla evlenmek istiyorum baba."

Birçoğu kendi dünyasına dalmış gibi görünen yaklaşık bir düzine insanla birlikte iskelenin ucunda balık avlıyorlardı. Jeb şaşkınlıkla oğluna baktı.

"İki gün önce onu bir daha görmek istemiyor gibiydin."

"O zamandan beri çok düşündüm."

"Öyle olmalı," dedi Jeb usulca. Oltasını sardı, yemi kontrol etti ve oltayı tekrar denize bıraktı. İşe yarayacak herhangi bir şey yakalayacağından pek umutlu olmamasına rağmen, balıkçılık ona göre hayatın en keyif verici uğraşlarından biriydi.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Jeb.

Garrett şaşırarak babasına baktı. "Tabii ki seviyorum. Bunu sana birkaç kere söylemiştim."

Jeb Blake başını salladı. "Hayır...söylememiştin," dedi açık bir şekilde. "Ondan çok söz ettik -Theresa'nın seni mutlu ettiğini, onu gerçekten iyi tanıdığını ve onu kaybetmek istemediğini söylemiştin- ama onu sevdiğini hiç söylememiştin."

"Bu aynı şey," dedi Garrett.

"Öyle mi?"

Eve döndükten sonra, babasıyla yaptığı konuşma kafasında yankılanmaya devam etti.

"Öyle mi?"

"Elbette," demişti Garrett hemen. "Ayrıca, öyle oimasa bile onu seviyorum."

Jeb bir süre oğluna bakmıştı. "Ve onunla evlenmek istiyorun?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü onu seviyorum. Yetmez mi?"

"Belki yeter."

Garrett düşünceliğine uğramıştı. "Evlenmemiz gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Evet."

"Peki o zaman neden şu anda böyle bir sorgulamaya girdiğin?"

"Çünkü bu işi doğru nedenlerle yaptığından emin olmak istiyorum. İki gün önce onu görmek istediğinden bile emin değildim. Şimdiyse evliliğe hazırsın. Bu bana inanılması güç bir dönüş gibi geliyor ve bunun nedeninin Theresa'ya karşı hissettiğin duygular olduğuna inanmak istiyorum, yani Catherine'le hiçbir ilgisi olmadığına."

Catherine'in isminin geçmesi Garrett'i huzursuz etti.

"Catherine'in bu işle hiçbir ilgisi yok," dedi Garrett alelacele. Başını salladı ve içini çekti. "Bazen seni hiç anlamıyorum baba. Başından beri beni bu işe iten sendin. Geçmiş olması gereken yerde bırakıp yeni birilerini bulmam gerektiğini söyleyip durdun. Ve şu anda beni caydırmaya çalışıyor gibisin."

Jeb boşta kalan elini Garrett'in omzuna koydu. "Seni caydırmaya falan çalışmıyorum Garrett. Theresa'yı bulduğun ve onu sevdiğin için çok mutluyum ve umarım bu işin sonu evlilikle biter. Söylemek istediğim, eğer onunla evleneceksen, bunu doğru nedenlerle yapman gerektiği. Evlilik iki kişilik bir yaşam biçimidir; üç kişilik değil. Ve eğer başka türlü olursa, Theresa'ya büyük bir haksızlık edersin."

Garrett cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Baba, onu sevdiğim için evlenmek istiyorum. Hayatımın geri kalan bölümünü onunla geçirmek istiyorum."

Babası bir süre hiçbir şey söylemedi. Fakat daha sonra dudaklarından dökülen kelimeler, Garrett'in gözlerini kaçırmamasına neden oldu.

"Yani Catherine'e karşı hissettiklerinden tamamen kurtuldun, öyle mi?"

Babasının cevap bekleyen delici bakışlarını üzerinde hissetmesine karşın Garrett ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Yorgun musun?" diye sordu Garrett.

Yalnızca komedinin üzerindeki lambayı yakmış, yatağa uzanmış Theresa'yla konuşuyordu.

"Evet, birkaç dakika önce geldim. Uzun bir hafta sonuydu."

"Umduğun kadar iyi geçti mi?"

"Umarım öyle olmuştur. Bunu söylemek için henüz çok erken ama köşe yazılarımla ilgilenen birçok kişiyle tanıştım."

"Öyleyse gitmen iyi oldu."

"Hem iyi, hem de kötü oldu diyebilirim. Zamanımın büyük bölümünü seni görmeyi dileyerek geçirdim."

Garrett gülümsedi. "Ailenin yanına ne zaman gideceksin?"

"Çarşamba sabahı. Pazara kadar oradayım."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorlar mı?"

"Evet. Kevin'i neredeyse bir yıldır görmüyorlar ve onunla birkaç gün geçirmeyi gerçekten çok istiyorlar."

"Bu çok hoş."

Kısa süren bir sessizlik oldu.

"Garrett?"

"Evet?"

Theresa'nın sesi yumuşadı. "Bu hafta sonu için hâlâ çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum."

"Bunu telafi edebilir miyim?"

"Aklından neler geçiyor?"

"Şey...Şükran Günü'nden sonraki hafta sonu buraya gelebilir misin?"

"Olabilir."

"Güzel. Yalnızca ikimize ait özel bir hafta sonu ayarlacağım."

* * *

Gerçekten de, ikisinin de unutamayacağı bir hafıza vardı. Onu oldu.

Theresa, Garrett'i önceki iki haftada olduğundan çok daha sık aradı. Aslında daha çok Garrett arardı ama Theresa'yla konuşmak istediğini kadın önzeleriyle hissediyor gibiydi. İki kez Theresa'yı aramak için telefona doğru ilerlerken telefon çalmasıyla başlamıştı ve ikinci seferde Garrett telefonu, "Merhaba Theresa," diye açmıştı. Theresa buna şaşırılmış, konuşmaya başlamadan önce bir süre Garrett'in telepatik yeteneğinden söz edip gülmüşlerdi.

İki hafta sonra Garrett Boston'a gelince Theresa onu havaalanında karşıladı. Theresa şık bir şeyler giymesini istediği için, uçaktan indiğinde üzerinde blazer ceket vardı ve kadın kendisini daha önce hiç böyle görmemişti.

"Vay be," demişti Theresa.

Garrett şık olduğunun farkındaydı; ceketini düzeltti. "İyi görünüyor muyum?"

"Muhteşemsin."

Havaalanından çıkar çıkmaz yemeğe gittiler. Theresa ci-vardaki en iyi lokantada yer ayırtmıştı. Sakin bir ortamda mü-kemmel bir yemek yedikten sonra, Theresa, Garrett'i o sırada gösterimde olan *Sefiller* müzikaline götürdü. Aslında oyunun biletleri çoktan tükenmişti ama Theresa tiyatronun müdürünü tanıdığından biletleri salonun en iyi yerindeydi.

Eve bir hayli geç döndüler ve Garrett'e göre bir sonraki gün de hemen geçiverdi. Theresa onu iş yerine götürdü, birkaç kişiyle tanıştırdı. Günün geri kalan bölümünde Boston Sanat Müzesi'ni gezdiler. O gece Deanna ve Brian'la Anthony'nin Yeri'nde yemek yemek için buluştular; Anthony'nin Yeri Prudential Binası'nın en üst katında, bütün şehri gören bir yerdeki güzel bir lokantaydı.

Garrett daha önce hiç böyle muhteşem bir lokanta görmemişti.

Masaları cam kenarındaydı. Salona girdiklerinde Deanna ve Brian ayağa kalktılar. "Garrett'i o günkü kahvaltıdan hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu Theresa komik duruma düşmeye çalışarak.

"Elbette hatırlıyorum," dedi Deanna. "Seni tekrar görmek çok güzel Garrett." Uzandı ve Garrett'a sarılarak yanaklarından öptü. "Birkaç hafta önce Theresa'yı da sürüklediğim için çok üzgünüm. Ona çok sert davranmadığımı umarım."

Garrett biraz gerilerek, "Sorun değil," dedi.

"Çok sevindim. Çünkü olayları değerlendirdiğimde, buna değdiğini düşünüyorum."

Garrett merakla Deanna'ya baktı. Theresa hafifçe öne doğru eğildi ve, "Ne demek istiyorsun Deanna?" diye sordu.

Deanna'nın gözleri parladı. "Dün sen çıktıktan sonra güzel haberler aldım."

"Nasıl yani?" diye sordu Theresa.

"Aslında," dedi Deanna alırmaz bir tavırla. "Medya Enformasyon Kurumu'nun başkanı Dan Mandel'le yaklaşık yirmi dakika boyunca telefonla konuştum ve senden çok etkilendiğini öğrendim. Kendinden emin tavırlarından gerçek bir uzman olduğun izlenimine kapılmış. Ve işin en güzel tarafı..."

Deanna aniden kesti ve kahkaha atmamak için kendini tuttu.

"Evet?"

"Ooktan itibaren yazılarını bütün gazetelerine almak istiyor."

Theresa çığlık atmamak için eliyle ağzını kapadı ama engelleyemediği çığlığı nedeniyle etraflarındaki birkaç masadaki başlar onlara doğru döndü. Deanna'yı kucaklayarak konuşmaya başladı. Garrett bir adım geri çıktı.

"Şaka yapıyorsun," dedi Theresa kulaklarına inanamayarak.

Deanna başını salladı ve gülümsedi. "Hayır, ben yalnızca Dan Mandel'in bana söylediklerini aktarıyorum. Salı günü seninle konuşmak istiyor. Saat onda bir toplantı ayarladım."

"Bundan emin misin? Köşe yazılarımı istiyor mu?"

"Kesinlikle. Birkaç köşe yazınla beraber medya kitini kendisine gönderdikten sonra beni aradı. Seni istiyor, bu konuda hiç şüphem yok. Zaten buna daha önce karar verdiği anlaşılıyor."

"İnanamıyorum."

"İnan. Ve fısıltı gazetesinden aldığım haberlere göre seninle ilgilenen başka insanlar da varmış."

"Ah...Deanna..."

Theresa, yüzünde heyecandan ölecekmiş gibi bir ifadeyle Deanna'yı kucakladı. Brian, Garrett'ı dirseğiyle dürttü.

"Haberler müthiş, değil mi?"

Garrett'ın cevap verebilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

"Hı...gerçekten müthiş."

Yemek yemek için en sonunda oturduklarında Deanna bir şişe şampanya ısmarladı ve Theresa'yı bekleyen parlak gelecek için kadeh kaldırdı. Gecenin geri kalan bölümünde Deanna ve Theresa hiç durmadan konuştular. Garrett ne diyeceğini bilemediği için sessiz kaldı. Onun rahatsızlığını hisseden Brian, Garrett'a yaklaştı ve, "Liseli kızlar gibiler, değil mi?" dedi. "Deanna akşama kadar nasıl bekleyeceğini düşünerek bütün gün evde dört döndü."

"Daha iyi anlayabilmeyi isterdim. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Brian başını sallayarak içkisini aldı. Konuştuğunda kelimeler hafif peltékçeydi.

"Bu konuda endişelenme, anlıyor olsan bile, konuşmaya kıydan köşeden bile katılamazsın. Sürekli bu şekilde konuşurlar. Eğer inansaydım, başka bir hayatta ikiz oldukları üzerine yemin edebilirdim."

Garrett masanın karşı tarafında oturan Theresa ve Deanna'ya baktı. "Haklı olabilirsin."

"Ayrıca," diye ekledi Brian. "Onunla sürekli yaşadığında bu hallerini çok daha iyi anlayacaksın. Bir süre sonra daha bir şey yapmadan olayı anlayacaksın. Ben o hale geldim."

Brian'ın söyledikleri dikkatini çekmişti. *Bu hallerini sürekli yaşamak mı?*

Garrett cevap vermeyince Brian konuyu değiştirdi. "Ne kadar buradasın?"

"Yarın geceye kadar."

Brian başını salladı. "Sık görüşmemek çok zor, değil mi?"

"Bazen."

"Tahmin edebiliyorum. Theresa'nın zaman zaman çok bunaldığını biliyorum."

Theresa, Garrett'a gülümsedi. "Siz ikiniz orada neler kaynatıyorsunuz bakalım?" diye neşeyle sordu.

"Konuşuyorduk," dedi Brian. "Genellikle de senin başına konan talih kuşundan."

Garrett hiçbir şey söylemeden onayladı ve Theresa, genç adamın arkasına yaslanmasını seyretti. Garrett'ın sıkıntılı olduğu çok açıktı -ve Theresa da bunun nedenini bilmiyordu- ama bu konu yemek boyunca aklına takıldı.

"Bu gece çok sessizdin," dedi Theresa.

Theresa'nın evine dönmüşler, radyoda yumuşak parçalar çalan bir kanal bulmuşlar, kanepede oturuyorlardı.

"Sanırım söyleyecek fazla bir şeyim yoktu."

Theresa genç adamın elini tuttu ve yumuşak bir tonla konuşmaya başladı. "Deanna bana o güzel haberi verdiğinde yanımda olduğun için çok mutluyum," dedi.

"Senin adına çok sevindim Theresa. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Theresa tedirgin bir şekilde gülümsedi. Konuyu değiştirerek, "Brian'la iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"Evet...çok cana yakın biri." Duraksadı. "Ama grup içinde pek konuşkan değilimdir, özellikle de tanımadığım insanlarla. Ben şey..." Garrett sustu ve konuşmasının doğru olup olmadığını düşündükten sonra başka bir şey söylememeye karar verdi.

"Ne?"

Garrett başını salladı. "Hiç."

"Hayır-ne söyleyecektin?"

Bir süre sonra Garrett kelimeleri çok dikkatle seçerek konuşmaya başladı. "Bu hafta sonu benim için çok farklıydı. Tiyatro, pahalı akşam yemekleri, arkadaşlarıyla çıkmak..." Omuz silkti. "Benim beklentilerim bu değildi."

"İyi vakit geçirmedin mi?"

Garrett sıkıntılı bir şekilde ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. "Sorun eğlenip eğlenmemek değil. Yalnızca..." Omuz silkti. "Benim tarzım bu değil. Hafta sonu yaptıklarımız normalde yaptığımız şeyler değil."

"Ben de bu nedenle böyle bir plan yaptım. Seni yeni şeylerle tanıştırmak istedim."

"Neden?"

"Senin bana dalmayı öğretmenle aynı nedenle-çünkü farklı, çünkü değişik."

"Ben buraya farklı bir şey yapmaya gelmedim. Seninle başa kalmak için geldim. Seni uzun süredir görmüyorum ve buraya geldiğimden beri oradan oraya koşturup duruyoruz. Baş başa konuşmaya fırsat bulamadık ve ben de yarın gidiyorum."

"Bu doğru değil. Dün gece yemekte baş başaydık, müzeyi de birlikte gezdik. Konuşmak için bir sürü zamanımız oldu."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Ne yapmak istiyordun-evde oturmak mı?"

Garrett cevap vermedi ve bir süre hiç konuşmadan oturdu. Sonra kanepeden kalktı, radyonun yanına gitti ve radyoyu kapattı.

"Buraya geldiğimden beri sana söylemek istediğim çok önemli bir şey vardı," dedi arkasına dönmeden.

"Ne söyleyeceksin?"

Garrett başını önüne eğdi. *Ya şimdi ya da asla*, diye fısıldadı kendi kendine. En sonunda arkasına döndü, cesaretini topladı ve derin bir nefes aldı.

"Bu geçtiğimiz ay boyunca seni görememek gerçekten çok zor geldi bana ve şu anda bu şekilde devam etmek istediğimden emin değilim."

Theresa o anda soluğunun kesildiğini hissetti.

Theresa'nın ifadesini gören Garrett genç kadının yanına gitti ve konuşmaya başladığında göğsünün sıkıştığını hissetti. "Düşündüğün şeyi söylemeyeceğim," dedi hemen. "Tamamen yanlış anladın. Seni görmek istememek gibi bir şey olamaz, yalnızca seni artık sürekli yanımda istiyorum." Kanepenin yanına ulaştı ve diz çöktü. Theresa şaşkın bakışlarla kendisini süzüyordu. Garrett, Theresa'nın elini avuçlarının içine aldı.

"Wilmington'a taşınmanı istiyorum."

Theresa bu konunun bir gün açılacağını biliyordu ama bunun o anda ve bu şekilde olmasını beklemiyordu. Garrett devam etti.

"Çok önemli bir karar vermen gerektiğini biliyorum ama eğer yanıma gelirsen bu kadar uzun süreler ayrı kalmak zorunda olmayız. Birbirimizi her gün görebiliriz." Elini uzattı ve Theresa'nın yanağını okşamaya başladı. "Sahilde seninle birlikte yürümek, denize seninle birlikte açılmak istiyorum. Dükkândan döndüğümde seni evde bulmak istiyorum. Yıllardır birlikteymişiz gibi hissetmek istiyorum..."

Garrett o kadar hızlı konuşuyordu ki, Theresa duyduklarını kafasında toplamakta güçlük çekiyordu. Garrett devam etti.

"Birlikte olmadığımızda seni deli gibi özliyorum. İşinin burada olduğunu biliyorum ama oradaki yerel gazetede de..."

Garrett konuştuğu anda Theresa'nın başı dönmeye başladı. Sanki Garrett, Catherine'le olan ilişkisini tekrar yaratmak istiyor gibiydi. "Bir dakika," dedi en sonunda Garrett'in sözünü keserek. "Bu şekilde toparlanıp gelemem. Yani... Kevin'in okulu..."

"Hemen gelmek zorunda değilsin," diye itiraz etti Garrett. "Eğer daha iyi olacaksa, okullar kapanana kadar bekleyebilirsin. Bunca zamandır bu şekilde devam ediyoruz, birkaç ay daha beklemenin hiçbir sakıncası yok."

"Ama Kevin burada mutlu-burası onun evi. Arkadaşları var, futbolu var..."

"Bütün bunları Wilmington'da da bulabilir."

"Anlamıyorsun. Bunu söylemek çok kolay ama emin olamazsın."

"Ne kadar iyi anlaştığınızı görmedin mi?"

Theresa öfkeleni ve Garrett'in elini bıraktı. "Bunun konuyla hiçbir ilgisi olmadığının farkında değil misin? İyi anlaştığınızı ben de biliyorum ama o sırada çocuktan hayatını değiştirmesini istememiştin." Theresa bir an için sustu. "Ayrıca sorun yalnızca Kevin de değil. Ben ne olacağım Garrett? Bu gece oradaydın-neler olduğunu biliyorsun. Köşe yazım hakkında muhteşem bir haber aldım; bundan vazgeçmemi mi istiyorsun?"

"Ben yalnızca *bizden* vazgeçmek istemiyorum. Bu çok farklı."

"Öyleyse neden sen Boston'a gelmiyorsun?"

"Boston'da ne yapacağım?"

"Wilmington'da yaptığın şeyi. Dalgıçlık hocalığı, denize açılmak vs. Senin gelmen benimkinden çok daha kolay olur."

"Bunu yapamam, söylediğim gibi, burası bana göre değil," diyen Garrett ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti. "Burada yok olurum."

Theresa kalktı ve gergin bir şekilde odanın diğer tarafına yürüdü. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bu hiç adil değil."

"Adil olmayan ne?"

Theresa, Garrett'a döndü. "Her şey. Taşınmamı istemen, bütün hayatımı değiştirmemi istemen. Sanki bunu şart koşuyorsun-'Birlikte olabiliriz ama bu benim kurallarına uyduğu sürece gerçekleşir'. Peki ya benim duygularım ne olacak? Önemli değişimler mi?"

"Elbette önemliler. Sen çok önemlisin-biz çok önemliyiz."

"Ama biraz önce böyle demiyordun. Yalnızca kendini düşünüyordun. Bugüne kadar dişimle tırnağımla elde ettiğim her şe-

ye arkamı dönmemi istiyordun ama bu arada hiçbir şeyden vazgeçmeye niyetin yoktu." Gözleri Garrett'in gözlerinden asla ayrılmadı.

Garrett kanepeden kalktı ve Theresa'ya yaklaştı. Yanına geldiğinde Theresa geri çekildi ve ellerini öne uzattı.

"Bak Garrett-şu anda bana dokunmanı istemiyorum, anladın mı?"

Garrett'in kolları iki yana düştü. Uzun süre ikisi de bir şey söylemedi. Theresa kollarını kavuşturarak gözlerini bir noktaya dikti.

"Öyleyse cevabın 'gelmiyorum', değil mi?" dedi Garrett en sonunda öfkeli bir tonla.

Theresa dikkatle konuştu. "Hayır. Cevabım, 'Bu konuyu daha çok konuşmamız gerekiyor'."

"Demek yanlış düşündüğüm konusunda beni ikna etmeye çalışacaksın."

Garrett'in söylediği şey herhangi bir cevabı hak etmiyordu. Theresa başını sallayarak yemek masasına gitti, cüzdanını aldı ve ön kapiya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gidip şarap alacağım. Bir şeyler içmek istiyorum."

"Ama çok geç oldu."

"Apartmanın bitişiğinde bir bakkal var. Birkaç dakika içinde dönerim."

"Neden konuşmuyoruz?"

"Çünkü," dedi Theresa çabucak. "Düşünmek için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Kaçıyor musun?" diye sordu Garrett suçlayıcı bir tonla.

Theresa kapıyı açtı ve konuşmaya başladı. "Hayır Garrett, kaçmıyorum. Birkaç dakika sonra döneceğim. Ve benimle bu şekilde konuşmandan hiç hoşlanmıyorum. Bu konuda kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışman hiç doğru değil. Biraz önce bütün hayatımı değiştirmemi istedin; ben de birkaç dakika düşünmek istiyorum."

Theresa evden çıktı. Garrett birkaç saniye kapıya baktı; Theresa'nın geri dönmesini bekliyordu. Ama Theresa dönme-yince Garrett kendine küfretti. Hiçbir şey planladığı gibi gitme-miştir. Wilmington'a gelmesini istemesinden birkaç dakika sonra Theresa evin kapısına gitmiş, yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Olayın kontrolünü nasıl bu denli elinden kaçırabil-miştir?

Ne yapacağını bilemeden evin içinde gezinmeye başladı. Önce mutfığa, sonra Kevin'in odasına girip çıktı ve yürümeye devam etti. Theresa'nın yatak odasına geldiğinde girmeden ön-ce tereddüt etti. Sonra yatağın yanına geldi ve başını ellerinin arasına alarak yatağa oturdu.

Kendisiyle birlikte gelmesini istemek doğru muydu? There-sa'nın burada bir hayatı vardı- ve bu iyi bir hayattı- ama aynı güzel hayatı Wilmington'da da bulacağından emindi Garrett. Ne olursa olsun, oradaki yaşam buradakinden çok daha iyi ola-caktı. Etrafına baktı ve bir apartman dairesinde yaşayamayaca-ğını düşündü. Müstakil bir eve taşınırsalar bile-acaba bir manza-rası olabilecek miydi? Yoksa birbirine benzer evlerle dolu bir banliyöde mi yaşayacaklardı?

Bu konu çok karmaşıktı. Ve bir şekilde ağzından çıkan her şey yanlış anlaşılmıştı. Theresa'ya ültimatı veriyor gibi görün-mek istememiştir ama şu anda salim kafayla düşündüğünde as-lında yaptığı şeyin bundan hiçbir farkı olmadığını farketti.

İçini çekti ve ne yapacağını düşündü. Theresa geri dön-düğünde, söyleyebileceği her şey tartışmaya yol açacaktı. Ve şu anda kesinlikle istemediği tek şey buydu. Tartışmalar asla çözüme ulaşmazdı ve onların da ihtiyaç duyduğu tek şey bir çö-züm yoluuydu.

Ama eğer bir şey söyleyemeyecekse ne yapabilirdi ki? Bir süre düşündükten sonra, düşüncelerini açıklamak için There-sa'ya mektup yazmaya karar verdi. Yazı yazmak her zaman için daha mantıklı düşünmesini sağlamıştı -özellikle de son beş yıl-dır- ve belki de Theresa ne demek istediğini anlayabilirdi.

Garrett, Theresa'nın tuvalet masasına baktı. Masada tele-fonu duruyordu -büyük olasılıkla arada sırada not da alıyordu- ama kalem veya kâğıt göremedi. Çekmeceyi açtı, karıştırdı ve ön tarafta bir tükenmez kalem buldu.

Kâğıt bulabilmek için çekmeceyi karıştırmaya devam etti, birkaç dergi, birkaç kitap, birkaç boş mücevher kutusu gördük-ten sonra gözüne tanıdık bir şeyler takıldı.

Denize açılmış bir yelkenli.

İnce bir ajandayla, eski bir *Kadınlar İçin Ev Rehberi* dergisi arasına koyulmuştu. Kağıda uzandı; Theresa'ya yazdığı mek-tuplardan biri olduğunu düşünmüştü ki, donakaldı.

Bu nasıl olabilirdi?

Kâğıt Catherine'in kendisine hediye ettiği kâğıttı ve bu ka-ğıdı ancak ona yazarken kullanırdı. Theresa'ya yazdığı mek-tupları kırtasiyeciden aldığı farklı bir kâğıda yazmıştı.

Nefesinin kesildiğini hissetti. Çekmecedekileri yana itti, der-giyi çıkardı ve kâğıdı çekti ama eline bir değil beş-tam beş kâğıt geldi. Kafası karmakarışık olarak ilk mektubu almadan önce göz-lerini kırıştırdı ve mektuba baktığında kendi el yazısını gördü:

Canım Sevgilim Catherine...

Aman Tanrım. Fotokopi olan ikinci sayfaya geçti.

Catherine, Sevgilim...

Bir sonraki mektup.

Sevgili Catherine...

Gördüklerine inanamayarak, "Bu ne böyle," diye mırıldan-dı. "Olamaz-" Emin olmak için elindeki sayfalara tekrar tekrar baktı.

Ama gerçektir. Birisi gerçek, diğer ikisi fotokopiydi ama onun mektuplarıydı; Catherine'e yazdığı mektuplar. Gördüğü rüyalar-dan sonra yazdığı, *Happenstance*'dan denize attığı ve bir daha asla görmeyi ummadığı mektuplar...

Ani bir istekle mektupları okumaya başladı ve her kelimeyle, her cümleyle duyguları kendisini sardı. Rüyalari, anıları, karısını kaybetmesi, yaşadığı ıstırap. Durdu.

Dudaklarını ısırdı, ağzı kupkuruydu. Okumaya devam etmek yerine elindeki kâğıtlara bakmaya devam etti. Sokak kapısının açılıp kapandığını belli belirsiz duydu. Theresa, "Garrett, ben geldim," diye seslendi. Garrett kadının evde gezindiğini duydu. Sonra Theresa, "Neredesin?" diye tekrar seslendi.

Garrett cevap vermedi. Bütün bunların nasıl gerçekleştiğini anlamaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu. Theresa bunları nasıl ele geçirebilmişti? Bunlar kendisinin mektuplarıydı... özel mektuplardı.

Karısına yazdığı mektuplar.

Kendisinden başka *kimseyi ilgilendirmeyen* mektuplar.

Theresa odaya girdi ve Garrett'a baktı. Genç adam farkında değildi ama yüzü bembeyazdı; mektupları olanca kuvvetiyle sıkıldığı için eklem yerleri beyazlaşmıştı.

Theresa, Garrett'in elindekileri görmediği için, "İyi misin?" diye sordu.

Garrett, Theresa'yı duymuşa benzemiyordu. Sonra yavaşça başını kaldırdı ve öfkeyle Theresa'ya baktı.

Şaşırان Theresa konuşmak için ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Bir anda her şeyi anlamıştı -açık çekmece, Garrett'in elindeki kâğıtlar, yüzündeki ifade- Theresa olan biteni hemen anlamıştı.

"Garrett...açıklayabilirim," dedi hemen usulca. Garrett onu duymuyor gibiydi.

"Mektuplarım..." diye fısıldadı Garrett. Yüzünde şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle Theresa'ya baktı.

"Ben..."

"Mektuplarımı nasıl buldun?" diye sordu. Ses tonu Theresa'yı yaralamıştı.

"Bir tanesini kumsalda buldum ve..."

Garrett sözünü kesti. "Buldun mu?"

Theresa onaylayarak açıklamaya çalıştı. "Cape'deyken. Koşuya çıkmıştım ve şişeyi buldum..."

Garrett ilk sayfaya baktı; tek orijinal mektup oydu. Yılın başlarında yazdığı bir mektuptu. Ama diğerleri...

"Peki ya bunlar?" diye sordu fotokopileri sallayarak. "Bunlar nereden geldi?"

Theresa yumuşak bir tonda cevapladı. "Bana gönderildiler."

"Kim tarafından?" Garrett kafası karmakarışık halde yataktan kalktı.

Theresa, Garrett'a doğru bir adım attı ve elini tuttu. "Onları bulan diğer insanlar yolladı. Köşe yazımı okuyanlardan biri..."

"Mektubumu köşende mi yayımladın?" Garrett midesine bir yumruk yemiş gibi konuşmuştu.

Theresa bir süre cevap vermedi. "Bilmiyordum..." diye başladı söze.

"Neyi bilmiyordun?" diye bağırdı Garrett; son derece incinmiş olduğu sesinden belliydi. "Bunu yapmanın doğru olmadığını mı? Bunu bütün dünyanın okumasını istemeyeceğimi mi?"

"Kıyıya vurmuştu-birilerinin bulacağını tahmin ediyor olmayıydın," dedi Theresa hemen. "Gerçek isimlerinizi kullanmadım."

"Ama onu yayımladın..." Garrett söylediklerine inanamıyor gibiydi.

"Garrett... Ben..."

"Sakin!" diye bağırdı Garrett öfkeyle. Önce mektuplara, sonra Theresa'ya baktı, kadını hayatında ilk kez görüyor gibiydi. "Bana yalan söyledin," dedi; sesinde her şeyi anlamış olmanın verdiği bir canlılık vardı.

"Yalan söylemedim..."

Garrett dinlemiyordu. "Bana yalan söyledin," diye tekrarlardı. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Ve beni bulmak için oraya geldin. Neden? Bir başka köşe yazısı yazabilmek için mi? Bunun için miydi?"

"Hayır... hiç ilgisi yok..."

"Peki neydi öyleyse?"

"Mektuplarını okuduktan sonra, ben... seninle tanışmak istedim."

Garrett, Theresa'nın söylediklerini anlamıyordu. Bir elindeki mektuplara, bir Theresa'ya bakıyordu. Çok acı çekiyordu.

"Bana yalan söyledin," dedi üçüncü kez. "Beni kullandın."

"Hayır..."

"Evet!" diye bağırdı Garrett. Sesi odada yankılandı. Catherine'i hatırlayarak mektupları öne doğru uzattı; sanki Theresa mektupları daha önce hiç görmemişti. "Bunlar benimdi-benim duygularım, düşüncelerim, kaybettiğim eşimin acısını hafifletmek için başvurduğum bir çözüm yolu. Benimdi-senin değil."

"Seni incitmek istememiştin."

Garrett hiçbir şey söylemeden çok sert bir ifadeyle Theresa'ya baktı. Çene kasları seyriniyordu.

"Bütün her şey yalandı, değil mi?" dedi en sonunda. Cevap beklemediği çok açıktı. "Catherine'e dair hissettiklerimi aldın ve istediğin şeye dönüştürmeye çalıştın. Catherine'i sevdiğim için seni de seveceğimi düşündün, değil mi?"

Theresa kendisine hakim olmaya çalışmasına rağmen bayılacak gibi oldu. Bir anda hiçbir şey söyleyemedi.

"Bütün bunlar başından beri ayarlanmıştı, değil mi?" Garrett duraksadı ve ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Bütün her şey düzmeceydi."

Garrett bir an için afallamış olduğu için Theresa genç adama doğru ilerledi.

"Garrett-evet, sizinle tanışmak istediğimi itiraf ediyorum. Mektuplar o kadar güzeldi ki, bunları yazan kişiyi görmek istedim. Ama neler olabileceğini bilmiyordum, hiçbir şey planlamadım." Garrett'in elini tuttu. "Seni seviyorum Garrett. Bana inanmalısın."

Theresa konuşmasını bitirdikten sonra Garrett elini çekti ve geri çekildi.

"Sen nasıl bir insansın?"

Garrett'in sözleri bir şamar gibi Theresa'nın yüzüne indi ama Theresa kendini savunmak için konuşmaya başladı. "Düşündüğün gibi değil..."

Garrett, Theresa'nın cevabını duymadı ve konuşmaya devam etti. "Kurguladığın garip fantaziye kapılıp gitmişsin..."

Bu kadarı da fazlaydı. "Kes şunu Garrett!" diye öfkeyle bağırdı Theresa. Garrett'in sözleri fazlasıyla incitmişti. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyorsun!" Theresa sözlerini bitirdiğinde ağlıyordu.

"Neden dinleyeyim ki? Tanıştığımızdan beri bana yalan söylüyorsun."

"Sana yalan söylemedim! Yalnızca mektuplardan söz etmedim!"

"Çünkü yanlış olduğunu biliyordun!"

"Hayır, çünkü anlamayacağımı biliyordum," dedi ve kendini toplamaya çalıştı.

"Her şeyi anlıyorum. Nasıl bir insan olduğunu çok iyi anladım artık!"

Theresa gözlerini kıstı. "Lütfen böyle davranma."

"Nasıl? Deli gibi mi? Yoksa incinmiş gibi mi? Yaşadığımız her şeyin düzmece olduğunu öğrendiğim anda susmamı mı istiyorsun?"

"Kes!" diye bağırdı Theresa ve aniden duyduğu öfke kendini sardı.

Theresa'nın söyledikleri Garrett'i dondurmuytu; hiçbir şey söylemeden kadına baktı. En sonunda, titreyen bir tonla konuşmaya başladı ve mektupları eline aldı.

"Catherine'le benim neler yaşadığımızı anladığını sanıyorsun ama hiçbir şey anladığın yok. Kaç tane mektup okursan oku -beni ne kadar iyi tanırsan tanı- hiçbir zaman anlamayacaksın. Catherine'le yaşadığım şey her yönüyle gerçektir. İlişkimiz gerçektir, Catherine gerçektir..."

Garrett düşüncelerini toplamak için durdu; Theresa'ya tamamen bir yabancıymış gibi bakıyordu. Sonra yine sertleşti ve

o ana kadar söylediklerinden çok daha yaralayıcı bir şey söyledi.

"Seninle olan ilişkim Catherine'le olan ilişkiye yaklaşamadı bile."

Garrett cevap beklemiyordu. Theresa'nın yanından geçti ve bavuluna doğru gitti. Eşyalarını bavuluna tıktı ve fermuarı çekti. Theresa bir an için onu durdurmayı düşündü ama Garrett'in son sözleriyle şoka girmişti.

Garrett bavulunu alarak ayağa kalktı. Mektupları sallayarak, "Bunlar benim," dedi. "Ve onları götürüyorum."

Garrett'in niyetini o anda anlayan Theresa, "Neden gidiyorsun?" diye sordu.

Garrett, Theresa'ya baktı. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Başka hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve oturma odasından geçerek kapıya yöneldi.

BÖLÜM 12

Gidecek başka bir yeri olmadığı için, Garrett, Theresa'nın evinden çıkar çıkmaz havaalanına gitmek için taksiye bindi. Ne yazık ki o saatte hiçbir uçak olmadığı için gecenin geri kalan bölümünü havaalanında bekleyerek geçirdi; hâlâ öfkeli olduğundan gözünü bile kırpamıyordu. Havaalanında saatlerce dolaştı, gece kapanan dükkânların önünden geçti ve istenmeyen misafirleri dışarda tutan barikatlara bakmak için arada bir durdu.

Ertesi sabah kalkan ilk uçağa atladı, saat on biri biraz geçte eve ulaştı ve hemen yatak odasına gitti. Ama yatağına uzandığında bir gece önceki olaylar kafasında dönmeye başladı ve uyuyamadı. Uyumaya çalıştı ama gözünü bile kırpamadığı için en sonunda vazgeçti. Duş aldı, giyindi ve sonra tekrar yatağına oturdu. Bir süre Catherine'in fotoğrafına baktıktan sonra fotoğrafı aldı ve salona götürdü. Sehpaya koyduğu mektupları eline aldı. Theresa'nın evinde mektupların gerçek anlamını kavrayamayacak kadar şaşırmıştı ama şu anda, Catherine'in fotoğrafı önünde dururken, mektupları büyük bir saygı ile okumaya başladı ve Catherine'in varlığının odayı doldurduğunu hissetti.

"Ben de buluşacağımızı unuttuğunu sanmıştım," dedi Garrett karısı elinde bir pazar çantasıyla rıhtımdan inerken.

Gülümseyen Catherine tekneye çıkarken Garrett'in elini tuttu. "Unutmadım, yalnızca yolda biraz oyalanmak zorunda kaldım."

"Nerede?"

"Aslında doktora gittim."

Garrett pazar çantasını aldı ve kenara koydu. "İyi misin? Bir süredir pek iyi olmadığını biliyordum."

"Ben çok iyiyim," diye sözünü kesti Catherine. "Ama sanırım bu gece denize açılamam."

"Kötü bir şey var, değil mi?"

Catherine tekrar gülümsedi ve çantasından ufak bir paket çıkardı. Garrett karısının paketi açışını izledi.

"Gözlerini kapa," dedi Catherine. "Sana bir müjdem var."

Hâlâ tedirgin olan Garrett gözlerini kapadı ve paket kâğıdının yırtılışını dinledi. "Tamam, gözlerini açabilirsin."

Catherine'in elinde bebek kıyafetleri vardı.

"Bu ne?" diye sordu Garrett hâlâ anlamayarak.

Catherine'in yüzü parlıyordu. "Hamileyim," dedi heyecanla.

"Hamile mi?"

"Hı hı. Resmi olarak sekiz haftalık hamileyim."

"Sekiz hafta mı?"

Catherine onayladı. "Sanırım son denize açılmamızda hamile kaldım."

Hâlâ şokta olan Garrett bebek kıyafetlerini aldı ve son derece nazik bir şekilde tuttuktan sonra Catherine'e sarıldı. "İnanamıyorum..."

"Ama doğru."

Yavaş yavaş duyduklarına anlam vermeye başlayan Garrett'in dudaklarını kocaman bir tebessüm sardı. "Hamilesin."

Catherine gözlerini kapadı ve, "Baba olacaksın," diye fısıldadı Garrett'in kulağına.

Garrett açılan kapının gıcirtısıyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Babası odaya girdi.

"Kamyonetini ön tarafta gördüm," dedi. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Bu akşam geleceğini sanıyordum." Garrett yanıt vermeyince babası içeri girdi ve masanın üzerinde duran Catherine'in fotoğrafını gördü. "İyi misin oğlum?" diye sordu çekinerek.

Salonda oturdular, Garrett olayları başından sonuna kadar anlattı; yıllardır gördüğü rüyaları, teknesinden denize attığı meşajları ve en sonunda da dün gece Theresa'yla yaptığı tartışmayı. Hiçbir şeyi gizlemedi. Sözlerini bitirdiğinde babası Garrett'in elinden mektupları aldı.

"Gerçek bir şok yaşamış olmalısın," dedi ve mektuplara baktı. Garrett'in daha önce mektuplardan hiç söz etmemiş olmasına şaşırmıştı. "Ama ona biraz fazla sert davranmadın mı?"

Garrett yorgun bir halde başını salladı. "Benim hakkımda her şeyi biliyormuş baba ve bana hiçbir şey söylememiş. Her şeyi baştan sona ayarlamış."

"Hayır, bence öyle bir şey yapmamış," dedi babası usulca. "Seninle tanışmak için buraya gelmiş olabilir ama seni kendine âşik etmedi. O işi kendin yaptın."

Garrett başını çevirdi ve bir süre sonra tekrar masanın üzerinde duran fotoğrafa baktı. "Peki sence bütün bunları benden saklaması yanlış değil mi?"

Jeb içini çekti; bu soruya cevap vermek istemiyordu çünkü Garrett'in eski bahanelerin arkasına saklanacağını biliyordu. Bunun yerine oğluna ulaşmak için başka bir yol bulmayı denedi. "Birkaç hafta önce iskelede konuşurken Theresa'yla evlenmek istediğini çünkü onu sevdiğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Garrett anlamsız bir şekilde başını salladı.

"Neden fikrini değiştirdin?"

Garrett şaşırarak babasına baktı. "Sana bunun nedenini açıkladım."

Jeb oğlu sözünü bitirmeden konuşmaya başladı.

"Evet, kendine göre birtakım nedenler sundun ama bu konuda dürüst değildin. Ne bana karşı, ne Theresa'ya karşı ve hatta, ne de kendine karşı. Sana mektuplardan söz etmemiş olabilir ve belki de söz etmeliydi. Ama şu anda yaşadığın öfkenin nedeni bu değil. Çok kızdın çünkü kendine bile itiraf etmediğin bir şeyi anlamayı sağladın."

Garrett hiçbir şey söylemeden babasına baktı. Sonra konuşmaktan kaçmak isteğiyle aniden kanepeden kalkarak mut-

fağa gitti. Buzdolabından soğuk çay sürahisini aldı ve kendine bir bardak soğuk çay koydu. Buz kısmını açarak metal buz kabından birkaç buz çıkardı. Yaşadığı düşkünlüğüyle farkında olmadan metal kabın kolunu fazla hızlı çektiği için buz kalıpları yere saçıldı.

Garrett kendi kendine söylenip lanet ederken, Jeb Catherine'in resmine baktı ve uzun süre önce kaybettiği karısını hatırladı. Mektupları fotoğrafın yanına koydu ve sürgülü kapıya gitti. Kapıyı açtı ve şiddetli bir şekilde esen aralık rüzgârının Atlantik'in sularını sertçe kıyıya vurmasını izledi ve dalgaların eve kadar gelen sesini dinledi. Jeb okyanusun kabaran dalgalarını seyrederken aniden kapının çalındığını duydu.

Kim olabilir diye düşünerek döndü. Bu eve daha önceki gelişlerinden hiçbirinde herhangi bir ziyaretçinin gelmediğini farketti.

Garrett mutfakta olduğu için kapının çalındığını duymamıştı. Jeb kapıyı açmaya gitti. Açık sürgülü kapının arkasındaki teraştan rüzgârın uğultusu geliyordu.

"Geliyorum," diye seslendi Jeb.

Ön kapı açıldığında rüzgâr içeriye doldu ve mektuplar yere saçıldı. Ancak Jeb bunu farketmemişti. Bütün dikkatini ön kapıdaki ziyaretçide yoğunlaştırmıştı. Gelen kişiye bakakalmıştı.

Karşısında daha önce hiç görmediği koyu renk saçlı bir bayan duruyordu. Kadının kim olduğunu bilmesine rağmen kalamıştı ve hiçbir şey söyleyemiyordu.

"İçeri gelin," dedi sessizce.

Kadın içeri girdi, kapıyı kapattı ve rüzgâr aniden dindi. Sıkıntılı bir şekilde Jeb'e baktı. Bir süre ikisi de konuşmadı.

"Theresa olmalısın," dedi Jeb en sonunda. Arka tarafta Garrett'ın buzları temizlerken söylenmeye devam ettiğini duyabiliyordu. "Senin hakkında çok şey duydum."

Theresa tereddüt ederek kollarını kavuşturdu. "Beklenmedik bir misafir olduğumu biliyorum..."

"Önemli değil," diye cesaret verdi Jeb.

"Garrett burada mı?"

Jeb başını sallayarak mutfağı işaret etti. "Evet, burada. İçecek bir şeyler hazırlıyordum."

"Nasıl?"

Jeb omuz silkti ve usulca ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Onunla konuşman gerekiyor..."

Theresa başını salladı, o anda gelmekle doğru bir iş yapmamış olabileceğini düşündü. Odaya göz gezdirdi ve hemen yere düşmüş mektupları gördü. Ayrıca hâlâ açılmamış halde yatak odasının kapısının önünde duran bavulu gördü. Bunların dışında ev her zamanki gibi görünüyordu.

Tabii farklı olan bir şey daha vardı; fotoğraf.

Theresa fotoğrafı Jeb'in omzundan görmüştü. Normalde yatak odasında dururdu; ama şu anda tam önünde durduğu için gözlerini fotoğraftan ayıramıyordu. Garrett salona geri döndüğünde hâlâ fotoğrafa bakıyordu.

"Baba, burada neler..."

Garrett donakalmıştı. Theresa sıkıntıyla genç adama baktı. Uzunca bir süre ikisi de hiçbir şey söylemedi. Sonra Theresa derin bir nefes aldı.

"Merhaba Garrett," dedi.

Garrett hiçbir şey söylemedi. Jeb gitme vaktinin geldiğine karar vererek masanın üzerinden anahtarlarını aldı.

"Sizin konuşacak bir sürü şeyiniz vardır. Ben artık gideyim."

Jeb ön kapıya gitti ve Theresa'ya baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı. Ama konuşurken, Theresa'ya şans dilercesine kaşlarını kaldırdı ve belli belirsiz omuz silkti. Hemen sonra dışarı çıkarak bahçe kapısına yöneldi.

Yalnız kaldıkları anda, "Neden buradasın?" diye sordu Garrett sertçe.

"Gelmek istedim," dedi Theresa usulca. "Seni tekrar görmek istedim."

"Neden?"

Theresa cevap vermedi. Kısa bir tereddüitten sonra gözlerini Garrett'in gözlerinden bir an bile ayırmadan Garrett'a doğru ilerledi. Yanına geldiğinde parmaklarını Garrett'ın dudaklarına

dokundurdu ve konuşmasını engellemek için başını salladı. "Şşş," diye fısıldadı. "Soru sormak yok...en azından bir süre. Lütfen..." Gülümsemeye çalıştı ama Garrett artık Theresa'yı daha yakından görmüştü ve ağladığını farkettiler.

Theresa'nın söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Neler hissettiğini açıklayabilecek herhangi bir sözcük bulamazdı.

Konuşmak yerine kollarını Garrett'a doladı. Başını Garrett'ın göğsüne yaslariken, genç adam da isteksizce Theresa'ya sarıldı. Theresa, Garrett'ın boynunu öptü ve kendine doğru çekti. Elini Garrett'ın saçlarında gezdirirken dudaklar büyük bir istekle birleşti. Dudakları Garrett'ın dudaklarında önce hafifçe, neredeyse dokunmaktan korkar gibi dolaştı ama sonra daha şiddetli bir şekilde öptü. Garrett hiç düşünmeden Theresa'nın öpüşüne cevap verdi. Elleri Theresa'nın sırtında geziniyor, genç kadının bedenini kendine doğru çekiyordu.

Dışarda gürleyen okyanusun sesinin dolduğu salonda birbirlerine sıkıca sarılıp, gittikçe artan isteklerine boyun eğdiler. Theresa geri çekildi ve Garrett'ın eline uzandı. Elleri kavuştuğunda Garrett'ı yatak odasına doğru yöneltti.

Theresa, Garrett'ın elini bıraktı ve genç adam kapıda beklerken yatak odasına girdi. Camdan salona süzülen ışık, odada gölge oyunları yapıyordu. Tekrar Garrett'ın yüzüne bakmadan önce duraksayan Theresa, bir süre sonra soyunmaya başladı. Garrett yatak odasının kapısını kapatmak için uzandığında Theresa başını salladı. Bu kez onu görmek istiyordu ve Garrett'ın da kendisini tam anlamıyla görmesini istiyordu. Garrett'ın yalnız ve yalnız kendisiyle birlikte olduğundan emin olmak istiyordu.

Usulca, olabilecek en yavaş biçimde giysilerden kurtuldu. Bluzu... kotu... sütyeni... külotu. Kıyafetlerini çıkardığında dudakları hafifçe aralıktı ve gözlerini Garrett'ın gözlerinden bir saniye olsun ayırmamıştı. Çırılçıplak kaldığında Garrett'ın önünde durdu ve gözlerinin bütün bedeninde dolaşmasına izin verdi.

Theresa en sonunda Garrett'a sokuldu. Genç adama da yakın durarak ellerini Garrett'ın bedeninde gezdirdi-göğsü omuzlarında, kollarında; Garrett'a usulca dokunuyor, genç ada-

mın hissettiklerini sonsuza kadar aklına kazımak istiyordu. Garrett'ın soyunabilmesi için bir adım geri çekildi ve giysiler teker teker yere düşerken sevdiği erkeği izledi. Yanına giderek Garrett'ın omuzlarını öptükten sonra usulca ön tarafa geçti; dudakları genç adamın teninde dolaşılıyor, dokunduğu her yerde hoş bir ıslaklık bırakıyordu. Derken Garrett'ı yatağa doğru çekti ve birlikte yatağa uzandılar.

Büyük bir açlıkla, birbirlerine çılgınlar gibi sarılarak seviştiler. Yaşadıkları iktiras daha önceki sevişmelerinden çok daha yoğundu-her ikisi de birbirlerinin zevk almasına özen gösteriyor, her dokunuş bir öncekinden daha etkili oluyordu. Geleceğin neler getireceğinden korkuyormuşçasına, anıları sonsuzlaştıracak biçimde birbirlerinin bedenlerine tek bir amaçla tapındılar. En sonunda ikisi de doyuma ulaştığında Theresa başını geriye attı ve boğazından yükselen çığlığı bastırmaya çalışmadı.

Theresa daha sonra yatağın içine oturdu ve Garrett'ın başını kucağına aldı. Ellerini Garrett'ın saçları arasında ritmik bir şekilde gezdirirken, Garrett'ın nefesinin normale dönmesini dinledi.

O gün akşama doğru Garrett yatakta yalnız başına uyandı. Theresa'nın giysilerinin odada olmadığını farkettiğinde kotunu ve tişörtünü kaptı. Yatak odasından fırladığında hâlâ kotunun düğmelerini iliklemeye uğraşıyordu. Theresa'yı bulabilmek için bütün evi dolaştı.

Ev buz gibiydi.

Theresa'yı mutfakta buldu. Üzerinde ceketle masada oturuyordu. Önündeki kahve kupası, orada bir süredir oturmakta olduğunu kanıtlarcasına hemen hemen boşalmıştı. Kahve yaptığı cezveyi layaboya koymuştu. Saate bakan Garrett neredeyse iki saatir uyuduğunu anladı.

"Merhaba," dedi sıkılgan bir şekilde.

Theresa omzunun üzerinden döndü ve Garrett'a baktı. Sesi yumuşacıktı.

"Ah, merhaba... kalktığını duymadım."

"İyi misin?"

Theresa hemen cevap vermedi. "Gel ve yanıma otur," dedi. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var."

Theresa masaya oturdu ve usulca gülümsedi. Genç kadın gözlerini kahve kupasından ayırmadan bir süre kupayla oynadı. Garrett uzandı ve Theresa'nın yüzüne dökülmüş saç tutamını geriye itti. Theresa hiç tepki vermeyince Garrett da geri çekildi.

En sonunda, Garrett'in yüzüne bakmadan Theresa elini kupağına attı ve mektupları alarak masaya koydu. Mektupları Garrett uyurken topladığı belliydi.

Acı veren bir hatıradan söz ediyor gibi, uzak ama kararlı bir ses tonuyla, "Şişeyi geçen yaz koşuya çıktığımda buldum," diye başladı. "İçindeki mektupta neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama mektubu okuduktan sonra ağlamaya başladım. O kadar güzeldi ki, yüreğinin derinliklerinden geldiğini biliyordum ve mektubu yazış tarzın...sanırım kendimi çok yalnız hissettiğim için yazdıkların beni derinden etkiledi."

Başını kaldırdı ve Garrett'a baktı. "O sabah mektubu Deanna'ya gösterdim. Mektubu yayımlama fikri ondan çıktı. Başlangıçta pek istemedim... çok özel bir şey olduğunu düşünüyordum ama Deanna herhangi bir sakıncası olmadığını söyledi. İnsanların okuması gereken mükemmel bir aşk mektubu olduğunu düşünmüştü. Böylece ben de kabul ettim ve bu işin de böylece kapanacağını sandım. Ama tabii ki yanılmıştım."

İçini çekti. "Hiç *Yankee* diye bir dergi duydun mu?"

"Hayır."

"Yerel bir dergidir. New England dışında pek bilinmez ama güzel hikâyeler çıkar. Üçüncü mektubu orada buldum."

Garrett şaşkınlıkla Theresa'ya baktı. "Orada mı yayımlanmıştı?"

"Evet. Makalenin yazarını bulduğumda bana üçüncü mektubu yolladı... tabii merakım her şeyden üstün geldi. Elimde üç mektup vardı Garrett -bir değil, tam üç tane- ve her biri tıpkı ilki gibi derinden sarstı beni. Böylece, Deanna'nın da yardımıyla senin kim olduğunu buldum ve seninle tanışmaya geldim."

Theresa'nın dudaklarına hüzünlü bir gülümseme çöktü. "Tıpkı senin söylediğin gibi geldiğini biliyorum -yani bir tür fantazi olduğu konusunda- ama öyle değildi. Buraya sana âşık olmak için gelmedim. Buraya köşemde bir yazı daha yazmak için de gelmedim. Buraya yalnızca senin kim olduğunu görmek için geldim. O güzel mektupları yazan insanı bulmaya geldim. Böylece rıhtıma indim ve sen de oradaydın. Konuştuk ve eğer hatırlıyorsan, denize açılma fikri senden çıktı. Eğer böyle bir teklifte bulunsaydın, büyük olasılıkla o gün eve dönecektim."

Garrett ne söyleyeceğini bilmiyordu. Theresa uzandı ve elini Garrett'in elinin üzerine koydu.

"Ve sonra ne oldu? O gece çok güzel vakit geçirdik ve seni tekrar görmek istediğimi farkettilim. Ama yalnızca mektuplar yüzünden değil, senin bana karşı olan tavırların yüzünden. Ve o andan itibaren her şey son derece doğal bir biçimde gelişti. O ilk buluşmadan sonra yaşananlar herhangi bir planın parçası değildi. Kendiliğinden oldu."

Garrett mektuplara bakarak sessizce oturdu. "Peki neden bana mektuplardan söz etmedin?" diye sordu en sonunda.

Theresa cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Söylemek istediğim anlar oldu ama... bilmiyorum... sanırım nasıl tanıştığımızın hiçbir önemi olmadığı konusunda kendimi kandırdım. Benim için önemli olan tek şey ne kadar iyi anlaştığımızıdır." Duraksadı, söylenecek başka şeylerinde varlığının gayet iyi farkındaydı. "Ayrıca, anlamayacağını düşündüm. Seni kaybetmek istemiyordum."

"Eğer daha önce söyleseydin anlayış gösterirdim."

Theresa dikkatle Garrett'a baktı. "Öyle mi Garrett? Gerçekten anlayış gösterir miydin?"

Garrett o anın tamamen dürüst olunması gereken bir an olduğunu biliyordu. Yanıt vermeyince Theresa başını salladı ve bakışlarını kaçırdı.

"Dün gece bana yanına taşınmamı istediğini söylediğinde hemen kabul etmedim çünkü bu soruyu sorma *nedeninden* korkuyordum." Duraksadı. "*Beni* istediğinden emin olmak zorun-

daydım Garrett. Bu teklifi bir şeylerden kaçtığın için değil, t için yaptığından emin olmalıydım. Dışardan geldiğimde ikna etmeni istiyordum galiba. Ama sen mektupları buldun..."

Theresa ürperdi ve daha yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Derinlerde bir yerde aslında her şeyi biliyordum ama zamanla sorunlarımızı çözümleyebileceğimize inanmak istiyordum."

"Sen neden söz ediyorsun?"

Theresa sorunun gerçek cevabını vermedi. "Garrett-beni sevmediğini düşünmüyorum çünkü beni sevdiğini biliyorum. Zaten olayı bu kadar güçleştiren de bu. Beni sevdiğini *biliyorum* ve ben de seni seviyorum-ve eğer koşullar farklı olsaydı bütün bunları aşabilirdik. Ama şu anda sorunlarımızın üstesinden gelebileceğimizi hiç sanmıyorum. Bence sen henüz hazır değilsin."

Garrett karnına bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. Theresa gözlerini Garrett'in gözlerine dikti.

"Ben kör değilim Garrett. Birlikte olmadığımız zamanlarda bazen neden o kadar hüzünlendiğini biliyordum. Buraya taşınmamı isteme nedenini de biliyordum."

"Çünkü seni özlüyordum," dedi Garrett.

"Tabii bir nedeni o...ama tam değil," dedi Theresa ve göz yaşlarını yutmak için durakladı. Sesi çatlamaya başlamıştı. "Bunun bir nedeni de Catherine."

Ağlamamaya kararlıydı; usulca gözünün yan tarafına dokundu.

"Bana ondan ilk söz ettiğinde ne hale geldiğini görmüş-tüm...onu hâlâ sevdiğin çok açıktı. Ve son gece -öfkene rağmen- aynı bakışları tekrar gördüm. Birlikte o kadar vakit geçirmiş olmamıza karşın hâlâ Catherine'in etkisinden kurtulamamıştın. Ve sonra...söylediğin sözler..." Sustu ve kesik kesik nefes aldı. "Yalnızca mektupları bulduğum için değil, Catherine'le birlikte yaşadıklarınızı tehdit ettiğim için de öfkelenmiştin-ve hâlâ da öfkelisin."

Garrett başını çevirdi ve babasının yönelttiği suçlamaların yankısını içinde hissetti. Theresa uzandı ve onun eline dokundu.

"Sen değişemezsin Garrett. Sevdiğin zaman derinden seviyorsun ve bu sevgi sonsuza kadar da sürüyor. Beni ne kadar sevsen de, onu unutabileceğini hiç sanmıyorum ve bütün hayatımı Catherine'le rekabet ederek geçiremem."

Garrett boğuk bir sesle, "Birlikte aşabiliriz," dedi. "Yani... uğraşırım. Farklı olacağını biliyorum."

Theresa elini hafifçe sıkarak Garrett'i susturdu.

"Bunu inanarak söylediğini biliyorum ve bir parçam da buna inanmak istiyor. Eğer şu anda kollarını boynuma dolayıp kal-mam için yalvarsan kalacağımdan eminim çünkü sen uzun süredir açlığını çektiğim bir anlam getirdin yaşamıma. Ve ikimiz de her şeyin yolunda olduğuna inanarak tekrar eski düzenimize geri döneriz... Ama bunun gerçekleşmeyeceğini sen de anlamlısın. Çünkü bir sonraki tartışmamızda..." Sustu. "Catherine'le rekabet edemem. Ve ilişkiyi sürdürmeyi ne kadar istesem de bunu başaramam çünkü *sen* de başaramazsın."

"Ama seni seviyorum."

Theresa usulca gülümsedi. Elini çekti ve Garrett'in yanağını okşadı. "Ben de seni seviyorum Garrett ama bazen sevgi yeterli değil."

Theresa sözlerini bitirdiğinde Garrett'in yüzü bembeyaz olmuştu. Sessiz kaldıklarında Theresa ağlamaya başladı.

Garrett, Theresa'ya sokuldu, kolunu boynuna doladı ve ona sarıldı. Yanağını Theresa'nın saçlarına dayadı. Theresa başını Garrett'in göğsüne gömmüş, hıçkırıklarla sarsılıyordu. Theresa yanaklarını silip geri çekilene kadar uzun bir süre geçti. Birbirlerine baktıklarında Garrett'in gözlerinde suskun bir yakarış vardı. Theresa başını salladı.

"Kalamam Garrett. İkimizin de istediğini biliyorum ama inan bana kalamam."

Sözleri şamar etkisi yaratmıştı. Garrett'in aniden başı dönmeye başladı.

"Hayır..." dedi kırık bir sesle.

Theresa kendini kaybetmeden önce gitmesi gerektiğini biliyordu; ayağa kalktı. Dışarda deli gibi bir fırtına vardı. Birkaç saniye sonra yağmur çiselemeye başladı.

"Gitmeliyim."

Çantasını omzuna attı ve ön kapıya doğru yürüdü. Garrett o anda kıpırdamayacak kadar şaşkıncı.

En sonunda aniden uyandı, yerinden kalktı ve Theresa'nın arkasından giderek artık şiddetlenmiş olan yağmurun altında kadına ulaştı. Theresa'nın kiraladığı araba bahçede duruyordu. Garrett söyleyecek söz bulamıyordu. Theresa'nın arabanın kapısını açmasını izledi.

Soför koltuğuna oturan Theresa bir süre beceriksizce anahatlarla uğraştıktan sonra, en sonunda kontağa sokmayı başardı. Kapıyı kapatırken gülümsemeye çalıştı. Yağmur yağmasına rağmen, Garrett'i görebilmek için camı indirdi. Kontağı çevirdi ve motoru çalıştırdı. Araba ilerlemeye başladığında bakışlarını birbirlerinden ayıramadılar.

Garrett'in yüzündeki ifade, Theresa'nın arkasına saklandığı bütün savunmasını, zaten kırılmaya hazır olan kararlılığını paramparça etti. O anda her şeyden vazgeçmek istedi. Söylediklerinin doğru olmadığını, onu hâlâ çok sevdiğini, bu şekilde bitmemesi gerektiğini haykırmak istedi. Bunu yapmak çok kolay ve çok rahatlatıcı olurdu ama...

Ama ne kadar istese de kelimeler ağzından çıkmadı.

Garrett arabaya yaklaştı. Theresa onu durdurmak için sını salıdı. Zaten yeterince acı çekiyordu.

"Seni özleyeceğim Garrett," dedi usulca; kendisini duygundan emin değildi. Geri vitesi taktı.

Yağmur daha da şiddetlenmişti; soğuk kış fırtınasının damlaları hızla düşüyordu.

Garrett donakalmış bir halde durdu. "Lütfen," dedi paramparça bir sesle, "Lütfen gitme." Sesi çok alçak çıkmıştı, neredeyse yağmurun şıpırtısında kayboluyordu.

Theresa cevap vermedi.

Biraz daha oyalanırsa ağlamaya başlayacağını bildiğinden camı kapattı. Omzundan geriye bakarak geri geri çıkmaya başladı. Araba hareket ettiğinde Garrett elini kaputa koydu ve araba yavaşça geri çıkarken eli ıslak yüzeyde kaydı. Kısa bir süre sonra araba sokağa çıkmış, harekete hazır. Silecekler ileri geri gidip duruyordu.

Garrett aniden son şansının ellerinden kayıp gittiğini anladı. "Theresa," diye bağırdı. "Bekle!"

Deli gibi yağan yağmurun gürültüsünden Theresa, Garrett'i duymadı. Araba evi arkada bırakmıştı bile. Garrett bahçe kapısının sonuna doğru koştu ve dikkatini çekmek için sürekli kollarını salladı. Theresa bütün bunları görmüyordu.

"Theresa!" diye bağırdı yeniden. Artık sokağın ortasına gelmiş, ayakları neredeyse suyla dolmuş çamur birikintilerinin içine bata çıka arabanın arkasından koşuyordu. Fren lambaları bir an için yandıktan sonra, araba durduğu anda tamamen yandı. Arabanın üzerine düşen yağmur damlaları ve etrafında oluşan su tanecikleri garip bir serap görüntüsü yaratıyordu. Garrett, Theresa'nın kendisini dikiz aynasından izlediğini, arayı gittikçe kattığını gördüğünü biliyordu. *Hâlâ bir şansım var...*

Fren lambaları aniden söndü ve araba ansızın ilerlemeye, bu kez daha da hızlı gitmeye başladı. Garrett arabanın arkasından koşmaya, sokağın sonuna kadar takip etmeye devam etti. Her geçen an daha da uzaklaşıp, gittikçe ufaldığını görebiliyordu. Ciğerleri yanıyordu ama yaptığı şeyin hiçbir yararı olmadığını bile bile koşmaya devam etti. Yağmur artık fırtınaya dönmüş, damlacıklar son derece büyümüş ve yoğunlaşmıştı. Garrett'in tişörtü sırlıslak olmuş, yüzüne düşen damlacıklar etrafını görmesini zorlaştırmaya başlamıştı.

En sonunda yavaşladı ve durdu. Havada yağmur damlacıklarından başka bir şey görünmüyordu; Garrett güçlükle nefes alıyordu. Tişörtü bedenine yapışmış, saçları gözlerini örtmüştü. Yağmur etrafını sararcasına yağarken Garrett sokağın ortasında durarak arabanın köseyi dönüp kayboluşunu izledi.

Hâlâ kıpırdamıyordu. Uzun bir süre yolun ortasında durup nefesini düzenlemeye çalıştı, Theresa'nın geri dönüp kollarına atılmasını diledi; bir de gitmesine izin vermemiş olmayı. Bir şansı daha olabilseydi...

Theresa gitmişti.

Birkaç dakika sonra arkasında bir araba korna çaldı ve Garrett kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Hemen döndü ve ön camın arkasında beklediği yüzü görebilmek için gözlerindeki yağmur damlalarını sildi ama yanıltıldığını anladı. Garrett arabanın geçmesi için yolun kenarına çekildi, arabanın içindeki adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce kendini hiç bu denli yalnız hissetmediğini düşündü.

Theresa çantasını kucağına alarak, uçaktaki koltuğuna oturdu. Uçağa binen son birkaç kişiden biriydi, kalkışa ancak birkaç dakika kala uçağa yetişebilmişti.

Camdan dışarı baktı ve küteller halinde yağın yağmuru izledi. Pencereden görünen asfalt yolda son bagaj da biraz önce yüklenmiş, görevliler valizler ıslanmasın diye son hızla çalışmışlardı. Ana kabin kapısı kapanmadan hemen önce işlerini bitirmişler, uçağa binmek için kullanılan büyük merdiven geri çekilmişti.

Hava alacakaranlıktı ve gri aydınlığın da kaybolması artık an meselesiydi. Hostesler kabinin içinde son kontrolleri yapmışlar, her şeyin yerinde olduğundan emin olduktan sonra da koltuklarına oturmuşlardı. Kabinin ışıkları yanmış, uçak yavaşça geri gitmeye ve terminalden uzaklaşmaya başlamış, piste yönelmişti.

Uçak yol alabilmek için terminalin hemen yan tarafında durmuştu.

Theresa boş gözlerle terminale baktı. Gözucuyla terminal pencerelerinden birinde ellerini cama dayamış, yalnız başına duran birini gördü.

Daha dikkatli baktı. *Olabilir miydi?*

Tam olarak göremiyordu. Terminalin renkli camları ve sürekli yağın şiddetli yağmur görüşünü kısıtlıyordu. Genç adam cama o kadar yakın durmasaydı, silüetini bile göremeyecekti zaten.

Theresa nefesi daralarak pencerede görünen kişiye bakmaya devam etti.

Oradaki her kimse hiç kıpırdamıyordu.

Motorlar gürültüyle çalıştıktan sonra uçak yavaşça hareket ettiğinde tekrar sessizleşti. Theresa yalnızca birkaç dakikası kaldığını biliyordu. Uçak usulca hareket ediyor, arkalarındaki terminal gittikçe uzaklaşıyordu.

İleri... rıhtıma doğru... Wilmington'dan uzağa...

Başını çevirerek son bir kez bakmak için döndü ama artık o kişinin orada olup olmadığını görmek bile olanaksızdı.

Uçak son durumunu alırken Theresa camdan dışarı bakmaya devam etti ve gördüğü şeyin hayal mi gerçek mi olduğunu düşündü. Uçak sert bir dönüş yaptı, gerçek duruma geçti ve pistten hızla kaymaya başladığında Theresa motorların gücünü hissetti; tekerlekler uçağın havalanmasından hemen önce korkunç bir sesle gürliyordu. Uçak yükselmeye devam ederken gözlerine dolan yaşlarla mücadele ederek Wilmington'u izlemeye çalıştı. Üzerinden geçerken aşağıdaki yerlere baktı; boş kumsallar...rıhtım...yat limanı...

Uçak dönmeye, hafifçe yan yatmaya başladı ve en sonunda kuzeye, eve doğru yöneldi. Theresa'nın pencereden görebildiği tek şey okyanustu; birbirlerini bulmalarını sağlayan okyanus.

Büyük bulutların arkasında kalan güneş batıyor, ufkun arkasında kaybolmaya başlıyordu.

Görebildiği her şeyi örtecek olan bulut kütlelerinin içine girmeden hemen önce Theresa elini cama dayadı ve Garrett'in elinin temasını hissederek, "Hoşçakal," diye fısıldadı.

Ve sessizce ağlamaya başladı.

BÖLÜM 13

Bir sonraki yıl kış erken gelmişti. Şişeyi ilk bulduğu yere oturan Theresa, okyanustan esen rüzgârın o sabahkine nazaran daha kuvvetli esmeye başladığını hissetti. Korkunç gri bulutlar gökyüzünde hareket ediyor, dalgalar gittikçe yükseliyor ve homurtulu sesler çıkararak kıyıda patlıyordu.

Theresa neredeyse bütün bir gündür oradaydı; birbirlerine hoşçakal dedikleri ana kadar yaşadıkları her şeyi düşünmüş ve tekrar yaşamış, herhangi bir şeyi kaçırmak ihtimaliyle anılarını didik didik etmişti. Geride bıraktığı yıl boyunca Garrett'in bahçe kapısında duruşu ve kendisi arabayı sürerken arkasından koşuşu hiç aklından çıkmamıştı. O sırada Garrett'i öylece bırakmak, yaşamı boyunca yaptığı en zor şey olmuştu. Sık sık zamanı geriye alıp o günü tekrar yaşayabilmeyi dilemişti.

En sonunda ayağa kalktı. Sakince kumsalda yürümeye başladı; Garrett'in da kendisiyle birlikte olabilmesini istiyordu. Böyle sakin ve sisli bir gün Garrett'in çok hoşuna giderdi; Theresa ufka bakarken Garrett'in yanında yürüdüğünü hayal etti. Duraksadı; suyun kaynayıp sürekli devinmesinden büyülenmişti. En sonunda kafasını çevirdiğinde Garrett'in hayalinin de gitliğini farketti. Uzun bir süre orada durarak az önceki görüntüyü geri getirmeye çalıştı ama başaramayınca gitme vaktinin geldiğini anladı. Tekrar yürümeye başladıysa da bu kez daha yavaş ilerliyordu; buraya geliş nedenini Garrett'in sezebilmesini umut ediyor gibiydi.

Bütün direnmelerine rağmen, aklı ayrıldıkları günden sonra yaşadıklarıyla doldu. Söyleyemediğimiz şeyleri tamir etmek için öyle çok zaman harcadık ki, diye düşündü. Keşke, diye düşündü belki de bininci kez; o günlerde yaşadıkları bir dia şovu gibi gözlerinin önünde belirmeye başlamıştı.

Keşke...

Boston'a döndükten sonra, Theresa havaalanından çıkar çıkmaz Kevin'i almak için okula uğradı. Geceyi bir arkadaşında geçirmiş olan Kevin, annesinin dinlemediğinin farkına bile varmayarak, büyük bir heyecanla seyrettikleri filmi anlattı. Eve geldiklerinde Theresa piza ısmarladı ve yemeklerini televizyonun önünde yediler. Yemekleri bittiğinde, ödevini yapmasını söylemek yerine Kevin'den kendisiyle bir süre oturmasını rica etti. Kevin arkasına yaslanıp sessizce otururken suratında çok endişeli bir ifade vardı. Ama Theresa oğlunun saçlarını okşadı ve sanki oradan binlerce mil uzaktaymış gibi bir ifadeyle dağınıklıkla gülmüsedti.

Kevin yatmaya gittiğinde, Theresa oğlunun uyuduğundan emin olunca yumuşak pijamasını giydi, kendine bir kadeh şarap doldurdu. Yatak odasına giderken telefonun telesekreterini kapattı.

Pazartesi günü Deanna'yla uzun bir öğle yemeği yediler. Arkadaşına olan biten her şeyi anlattı. Deanna konuşma boyunca Theresa'nın elini tutarak, düşünceli bir ifadeyle onu dinledi ve hemen hemen hiç konuşmadı.

"Yapabileceğim tek şey buydu," dedi Theresa kararlı bir tavırla en sonunda. "Böylesi daha iyi." Deanna merhametle ona bakıyordu. Ama hiçbir şey söylemedi ve Theresa'nın cesaretini destekledi.

Takip eden günlerde Theresa, Garrett'i düşünmemek için elinden geleni yaptı. Köşe yazısıyla uğraşmak onu rahatlatıyordu. Araştırmalarına gömülme ve anladığı şeyleri yazıya dökmek bütün enerjisini tüketiyordu. Buna ek olarak haber odasındaki telaşlı ortam da onu düşüncelerinden kurtarıyordu. Dan Man-

del'le yaptığı görüşme tamı tamına Deanna'nın söylediği gibiydi. Theresa işine yeni bir heyecanla sarılıyor, günde iki ya da üç yazı yazıyor, o ana kadar yapabildiğinden çok daha hızlı çalışıyordu.

Ancak gece olduğunda ve özellikle de Kevin yattıktan sonra yalnız kaldığında, Garrett'in görüntüsünü gözlerinin önünden silmek olanaksızlaşıyordu. İsteki gibi hareket etmeye çalışarak başka şeylerle meşgul olmaya gayret ediyordu. Hemen sonraki birkaç akşam boyunca evi baştan aşağıya temizlemişti; yerleri silmiş, buzdolabını temizlemiş, süpürmüştü, toz almış ve dolabını düzenlemişti. Evde el değmedik yer bırakmamış, hatta artık pek giymediği kıyafetlerini ayırmış, hepsini bir yardım kuruluşuna bağışlamaya karar vermişti. Kıyafetleri pakettledikten sonra arabaya inerek onları bagaja yerleştirmişti. O gece evin içinde dolaşıp durmuş, yapılması gereken bir şey -herhangi bir şey olabilir- var mı diye dört dönmüştü. En sonunda bütün işleri hallettiğine karar vermiş ama uyuyamadığı için televizyonu açmıştı. Kanallarda gezinirken Linda Ronstadt'ın *Bu Gece* programında konuk edildiği kanalı bulmuştu. Theresa Ronstadt'ın şarkılarını çok severdi fakat kadın mikrofona eline alıp romantik bir şarkı söylemeye başladığında gözyaşlarına engel olamamış, neredeyse bir saat boyunca ağlamıştı.

O hafta sonu Kevin'le birlikte New England Patriots'la Chicago Bears'ın maçını izlemeye gittiler. Kevin futbol sezonu kapandığından beri maça gitmekte ısrar ediyordu ve Theresa oyunun fazla anlamamasına rağmen en sonunda razı olmuştu. Nefesleri soğuk-tan buhar halinde çıkarak açık tribündeki yerlerini aldılar, sıcak çikolatalı kahvelerini içerken takımlarına tezahürat yaptılar.

Maçtan sonra yemeğe gittiler. Theresa gönülsüzce artık Garrett'la görüşmeyeceklerini söyledi Kevin'e.

"Anne, Garrett'ı son kez görmeye gittiğinde bir şeyler mi oldu? Seni kızdıracak bir şey mi yaptı?"

"Hayır, yapmadı," dedi Theresa yumuşak bir tonla. Bir an duraksadıktan sonra gözlerini kaçırdı. "En azından öyle yapmak istemedi."

Kevin bu cevaba gerçekten şaşırılmıştı ama Theresa'nın o anda söyleyebileceği tek şey buydu.

Ertesi hafta bilgisayarının başında çalışırken telefon çaldı.

"Theresa'yla mı görüşüyorum?"

"Evet," dedi Theresa karşısındaki sesi tanımayarak.

"Ben Jeb Blake... Garrett'in babası. Çok garip geleceğini biliyorum ama seninle konuşmak istiyorum."

"Aa, merhaba," diye kekeleydi Theresa. "Mm...şu anda konuşabilirim."

Jeb duraksadı. "Eğer mümkünse yüz yüze konuşmak isterim. Telefonda konuşabileceğim bir şey değil bu."

"Konuyu öğrenebilir miyim?"

"Konu Garrett," dedi Jeb usulca. "Çok şey istediğimi biliyorum ama buraya gelmeni rica edebilir miyim? Önemli olmasaydı böyle bir şey istemezdim."

En sonunda gitmeye karar veren Theresa işten çıktı ve Kevin'in okuluna gitti. Kevin'i normal saatinden erken alarak güvenebileceği bir arkadaşına götürdü ve birkaç gün şehir dışında olacağını söyledi. Kevin bu ani yolculuk hakkında bir şeyler sormaya niyetlendi ama Theresa'nın garip, şaşkın tavırları bu tür bir açıklamanın daha sonra yapılacağını gösteriyordu.

"Benden selam söyle," dedi Kevin annesini öperken.

Theresa yalnızca onaylamakla yetindi, hemen havaalanına gitti ve bulunduğu ilk uçağa atladı. Wilmington'a varır varmaz hemen Garrett'in evine gitti ve Jeb'in kendisini evde beklediğini gördü.

"Geldiğine sevindim," dedi Jeb Theresa'yı görür görmez.

"Neler oluyor?" diye sordu Theresa. Bir yandan da Garrett'in evde olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Jeb hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Theresa'yı mutlak masasına yöneltti ve bir sandalye çekerek oturmasını sağladı. Yumuşak bir tonla bildiklerini anlatmaya başladı.

"Farklı farklı insanlardan duyduğum kadarıyla," dedi usulca. "Garrett *Happenstance*'la her zamankinden çok daha geç bir saatte denize açılmış..."

Bu kesinlikle yapması gereken bir şeydi. Garrett ufuktaki koyu, yoğun bulutların fırtına işareti olduğunu gayet iyi biliyordu. Ama bulutlar yeterince uzaktaydı; yeterince zamanı vardı. Ayrıca yalnızca birkaç mil açılacaktı. Fırtına başlasa bile, limana girebilecek kadar yakın olacaktı kıyıya. Eldivenlerini giydikten sonra *Happenstance*'ı kabaran dalgaların üzerine sürdü; yelkenleri çoktan açmıştı.

Üç yıldır, ne zaman denize açılrsa, içgüdüleri ve Catherine'in anılarının etkisiyle hep aynı rotayı izlemişti. O gece, *Happenstance*'ın hazır olduğu ilk gece doğuya yönelmek Catherine'in fikriydi. Catherine, her zaman gitmek istediği Avrupa'ya doğru yol aldıklarını hayal etmişti. Bazen marketten döndüğünde elinde bir sürü gezi dergisi olurdu ve Garrett'i yanına oturarak dergilere bakardı. Her yeri görmek isterdi -Loire Vadisi'ndeki ünlü şatoları, Partenon'u, İskoçya'yı, Bazilika'yı- hakkında bir şeyler okuduğu her yeri...Kafasındaki ideal tatil bir an sıradan, bir an egzotik olur, her farklı dergide değişirdi.

Ama tabii ki Avrupa'ya gidememişlerdi.

Bu Garrett'in içinde taşıdığı en büyük pişmanlıktı. Catherine'le paylaştığı yaşama baktığında, bu işi yapması gereken tek şey olarak görüyordu. Catherine'e en azından bunu sağlayabilirdi ve bu da mümkün olan bir şeydi. Birkaç yıl para biriktirdikten sonra gitmelerine yetecek kadar paraları olmuştu ve bir süre gezi planlarıyla oyalanmışlardı ama en sonunda parayı dükkânı satın almak için kullanmışlardı. Dükkânın işlerinin sorumluluğunun gitmelerine asla izin vermeyecek kadar önemli olduğunu anlayan Catherine'in hayalleri yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. Artık eve daha az dergi alıyordu. Bir süre sonra da Avrupa lafını ağzına almamaya başladı.

Ama *Happenstance*'la ilk denize açıldıkları gece, Garrett karısının rüyasının uyandığını biliyordu. Catherine pruvada durmuş, Garrett'in elini tutarak ufka bakmıştı. Yumuşak bir ses tonuyla ve Garrett'i asla terketmeyecek olan o güzel görünümüyle, "Acaba gitmeyi başarabilecek miyiz?" diye sormuştu; saçları esintide uçuşuyordu, bir meleğinki kadar pırıl pırıl ve umut dolu bir görünümü vardı.

"Evet," diye söz vermişti Garrett. "Zaman bulduğumuz anda gideceğiz."

Bir yıl bile geçmeden, Catherine karnında çocukları, yan başında oturan Garrett'in gözleri önünde hastanede ölmüştü.

Daha sonra, rüyaları görmeye başladığında Garrett ne yapacağını bilememişti. Bir süre bu işkence eden duygulardan kaçmaya çalıştı. Sonra bir sabah inanılmaz derecede umutsuz bir haldeyken, teselliye duygularını kâğıda dökmekte aramıştı. Hızlı, hiç ara vermeden yazmış, ilk mektubu yaklaşık beş sayfa sürmüştü. Aynı gün geç saatlerde denize açıldığında mektubu da kendisiyle birlikte götürmüş, tekrar okuduğunda aklına bir fikir gelmişti. Gulf Stream Birleşik Devletler kıyılarında kuzeye doğru aktığından, Atlantik'le kavuştuğu yerde soğuk sularla karşılaşarak doğuya yönelirdi ve belki de şansı yaver giderse şişe Avrupa'ya doğru sürüklenip, Catherine'in her zaman görmeyi hayal ettiği o yabancı topraklara ulaşır. Garrett kararlı bir şekilde mektubu bir şişeye koydu ve bir zamanlar verdiği sözü yerine getirmek umuduyla şişeyi denize attı. Bu daha sonra asla vazgeçemediği bir alışkanlık haline gelecekti.

O günden beri on altı mektup yazmıştı-elindekini de sayarsa on yedi mektup yazmıştı. Dümende durmuş, tekneyi doğuya yönlendirmeye çalışırken, kabanının cebindeki şişeye dokundu. Mektubu sabah kalkar kalkmaz yazmıştı.

Gökyüzü kurşuni bir renge bürünmüştü ama Garrett tekneyi ufka doğru sürdü. Yanındaki telsiz yaklaşımakta olan fırtına uyarılarıyla sürekli çıtırdıyordu. Bir anlık tereddütten sonra Garrett telsizi kapadı ve gökyüzüne baktı. Hâlâ vakti olduğuna karar verdi. Rüzgâr çok kuvvetli ve sabit bir şekilde esiyordu ama Garrett neler olacağını kestirebiliyordu.

Catherine'e bu mektubu yazdıktan sonra bir tane daha yazmıştı. O ikinci mektuba ise yapılması gerekeni yapmıştı. Ancak, ikinci mektuptan dolayı Catherine'in mektubunu bugün göndermesi gerektiğini biliyordu. Yağmur bulutları Atlantik'i saran ufukta dizilmişler, doğu kıyılarından yavaşça ama kararlı bir biçimde batıya doğru ilerliyorlardı. Televizyonda izlediği hava du-

rumu raporlarından en az bir hafta denize açılmaması gerektiğini duymuş ve bunun beklemek için çok uzun bir süre olduğunu düşünmüştü. O sırada çoktan gitmiş olacaktı.

Dalgalı deniz kabarmaya devam ediyordu; dalgalar gittikçe daha da yükseliyor, iki dalga arasındaki çukur giderek azalıyordu. Yelkenler durmak bilmeyen kuvvetli rüzgârda geriliyordu. Garrett durumunu düşündü. Su artık derinleşmişti ama hâlâ yeterince derin değildi. Gulf Stream -ki bu bir yaz akıntısıydı- bitmişti ve şişenin okyanusu aşabilmesi için tek şans, kıydan en uzak yerde denize atılmasıydı. Aksi halde fırtına şişeyi birkaç gün içinde kıyıya geri getirirdi ve Catherine'e yazdığı bütün mektuplar içinde en çok bu son mektubun Avrupa'ya ulaşabilmesini istiyordu. Çünkü bunun son mektup olmasına karar vermişti.

Ufku kaplayan bulutlar korkunç görünüyordu.

Garrett yağmurluğunu giydi ve fermuarını çekti. Yağmur yağmaya başladığında yağmurluğu kendisini bir süre koruyacaktı.

Açıklara gittikçe *Happenstance* daha şiddetli sallanmaya başlamıştı. Garrett dümeni iki eliyle tutuyor, *Happenstance*'i öğrendiğinde rotasında ilerletmeye çalışıyordu. Rüzgâr yön değiştirip daha da şiddetlendiğinde -ki bu fırtınanın ilk habercisiydi- Garrett orsa etti ve tehlikeli olmasına karşın çapraz bir biçimde ilerlemeye başladı. Bu tür durumlarda orsa etmek çok zordu ve ilerlemeyi yavaşlatıyordu ama Garrett geri dönerken fırtınaya yakalandığında orsa etmektense, bunu şimdi yapmayı yeğlemişti.

Harcadığı çaba tüketiciydi. Her yelken değiştirişinde, tekneyi kontrol etmek için kollarındaki bütün güç uçup gidiyordu. Ellerinde eldiven olmasına karşın halatlar kaydığı anda avuçları yanıyordu. İki kez rüzgâr beklenmedik bir biçimde esince Garrett neredeyse dengesini yitiriyordu ve kurtulabilmesinin tek nedeni rüzgârın geldiği hızla dinmesiydi.

Yaklaşık bir saat boyunca, gittikçe yaklaşan fırtınaya doğru orsa etmeye devam etti. Rüzgâr hız kaybetmişti ama Garrett bunun bir aldatmaca olduğunu biliyordu. Birkaç saat içinde fırtına

tına patlayacaktı. Fırtına sığ bölgelere ulaştığı anda şiddetlenecek, okyanusta kalmak olanaksızlaşacaktı. Şimdi yalnızca yavaşça yanan bir ocaktan çıkan buhar gibi toparlanıyor, patlamaya hazırlanıyordu.

Garrett daha önce de çok şiddetli fırtınalara yakalanmıştı ve bu fırtınanın da gücünü hafife almayacak kadar deneyimliydi. Bir anlık dikkatsizlik okyanusun kendisini yutmasına neden olurdu ve Garrett bunu yapmamaya kararlıydı. İnatçıydı ama aptal değildi. Tehlike sezdiği anda geri dönüp limana yönelecekti.

Tepesindeki bulutlar gittikçe daha da yoğunlaşıyor, her saniye yeni şekillere giriyordu. Yağmur hafif hafif yağmaya başladı. Garrett bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu bilincinde başını yukarı kaldırdı. "Birkaç dakika daha," diye mırıldandı. Yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Gökyüzü bir anda çakan şimşekle aydınlandı ve Garrett gökgürültüsünü duyana kadar geçen saniyeleri saydı. İki buçuk dakika sonra gürültü duyuldu ve okyanusun uçsuz bucaksız açıklığında yankılandı. Fırtınanın merkezi yaklaşık yirmi beş mil uzaklıktaydı. O anki rüzgâr hızıyla fırtınanın tüm gücüyle başlamasına hemen hemen bir saatten fazla zamanı olduğunu hesapladı. O ana kadar çoktan geri dönecekti.

Yağmur yağmaya devam ediyordu.

Garrett ilerledikçe karanlık çöküyordu. Güneş battıkça, gökteki aşılmaz bulutlar son kalan güneş ışıklarını örtüyor, ısıyı hissedilir bir şekilde düşürüyordu. On dakika sonra yağmur daha şiddetli ve daha soğuk damlalarla yağmaya başladı.

Lanet olsun! Zamanı azalıyordu ama hâlâ istediği yere ulaşamamıştı.

Happenstance ilerledikçe dalgaların yüksekliği artıyor, okyanus daha şiddetli kaynıyordu. Dengesini koruyabilmek için Garrett bacaklarını iyice açtı. Dümen sabitti ama dalgalar artık çapraz bir şekilde gelmeye başlamış, tekneyi zavallı bir beşik gibi bir o yana, bir bu yana sallıyordu. Garrett kararlı bir biçimde ilerledi.

Birkaç dakika sonra tekrar şimşek çaktı...sessizlik...gökgürültüsü. Yirmi mil ilerdeydi. Garrett saatine baktı. Eğer fırtına bu

hızla yaklaşıyorsa, Garrett ucu ucuna geri dönebilecekti. Limana zamanında dönme şansı hâlâ vardı; tabii rüzgâr aynı yönde eserse...

Ama rüzgâr yön değiştirdi...

Garrett olası senaryoları kafasından geçirdi. İki buçuk saat tir denizdeydi-rüzgârı arkasına aldığı anda, her şey planladığı şekilde giderse ihtiyacı olan süre bir buçuk saat kadardı. Karaya ayak bastığı anda fırtına patlayacaktı.

Bu kez yüksek sesle, "Lanet olsun," dedi. İsteddiği kadar açılammış olmasına karşın şişeyi hemen denize atmalıydı. Daha fazla açılma tehlikesini göze alamıyordu.

Bir eliyle artık kontrolü son derece güçleşmiş titreyen dümeni tutarken, diğeriyle de kabanının cebine uzandı ve şişeyi çıkardı. Mantarın yerine doğru dürüst oturduğundan emin olduktan sonra artık neredeyse tamamen yok olmuş ışığa tuttu. Şişenin içindeki kıvrılmış mektuba baktı.

Mektuba bakınca içinde bir tamamlanmışlık duygusu hissetti; sanki çok uzun süren yolculuğu sona ermek üzereydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadığında sesi dalgaların patlama sesi arasında eriyip gitti.

Şişeyi olabildiğince uzağa fırlattı ve denize düşene kadar şişenin arkasından baktı. Görevini yerine getirmişti.

Şimdi sıra tekneyi geri döndürmeye gelmişti.

O anda iki şimşek aynı anda göğü kapladı. Fırtına artık yalnızca on beş mil ötedeiydi. Endişelenerek duraksadı.

Bu kadar hızlı ilerliyor olamaz diye düşündü aniden. Ama fırtına hız kazanıyor ve gittikçe kuvvetleniyor gibiydi; tıpkı bir balon gibi şişiyor, ona doğru ilerliyordu.

Dümeni sabitleyip kıça dönmek için ilmekleri kullandı. Elindeki o çok değerli dakikaları yitirirken, inanılmaz bir çabayla sereni kontrol etmeye çalışıyordu. Ellerinden kayan halatlar avuçlarını yakıyordu. En sonunda yelkenleri çevirmeyi başardı ve tekne rüzgârı yakalayarak ileri atıldı. Garrett geriye döndükten sonra bir başka kuvvetli rüzgâr soğuk soğuk esmeye başladı.

Sıcak hava soğuğa doğru yükselir.

Telsizi açtığında küçük tekne sahipleri için verilen öneriler yayınıyordu. Hemen telsizin sesini açarak, yayının sürekli değişen hava koşullarını açıklamasını dinledi. "Tekrar ediyorum... küçük tekne sahipleri...tehlikeli rüzgârlar esiyor...sağanak yağış bekleniyor."

Fırtına bütün buharı yukarlarda topluyordu.

Isı hızla düştüğü için rüzgârlar tehlikeli hale gelmişti. Son üç dakikada neredeyse yirmi beş millik sabit fırtınaya dönüşmüşlerdi.

Garrett acele etmesi gerektiğini düşünerek dümene asıldı.

Hiçbir şey olmadı.

İşte o anda yükselen dalgaların kıç tarafı sudan çıkartarak havaya kaldırdığını ve bu nedenle dümenin etkisiz hale geldiğini anladı. Tekne yanlış yöne kilitlemiş, tehlikeli bir biçimde sallanıyordu. Garrett bir düğüm daha attı ve tekne hızla suya çarptı; pruva neredeyse suyun altına girecekti.

"Haydi...yakala artık," diye fısıldadı, boğazında ilk panik kıpırtılarını hissedebiliyordu. Çok zaman kaybediyordu. Gökyüzü her dakika daha da kararıyor, yağmur yoğun ve aşılmaz derecede iri damlalarla bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Bir dakika sonra en sonunda dümen yerini buldu ve tekne dönmeye başladı...

Yavaş...yavaş...ancak tekne hâlâ fazlasıyla yana yatık durumdaydı...

Gittikçe artan panikle etrafında gürleyen ve tam üzerine doğru kocaman bir dalga gönderen okyanusa baktı.

Başaramayacaktı.

Dalga tekneye çarpıp arkasında beyaz köpükler bıraktığında Garrett kendini korumayı başarmıştı. *Happenstance* daha da yana yattığında Garrett'in dizleri büküldü ama dümeni tutan elleri hiç kıpırdamamıştı. Bir başka dalga tekneye dolduğunda, Garrett daha yeni doğmuştu.

Sular güverteyi doldurdu.

Tekne hızla esen ve artık içeriye su dolduran korkunç rüzgâra karşı ayakta kalmaya çalışıyordu. Neredeyse bir daki-

ka boyunca güverteye tıpkı bir nehir gibi sular dolmuştu. Rüzgâr bir anda aniden kesildi ve mucizevi bir şekilde Happenstance düzelmeye, ana direk abanoz siyahı göğe doğru yükselmeye başladı. Dümen tekrar işlemeye başladığında Garrett acele etmesi gerektiğini bilerek dümeni hemen çevirdi.

Tekrar şimşek çaktı. Fırtına yedi mil uzaktaydı.

Telsiz çatırdadı. "Tekrar ediyorum...küçük tekne sahipleri...rüzgârın kırk mil şiddetine ulaşması bekleniyor...tekrar ediyorum...rüzgârın kırk mil şiddetine ulaşması bekleniyor..."

Garrett artık tehlikede olduğunu biliyordu. Bu kadar güçlü rüzgârda *Happenstance*'ı kontrol etmesi imkânsızdı. Ayaklarının altındaki sular neredeyse on beş santimetre yükselmişti. Neredeyse...

Aniden çok kuvvetli bir rüzgâr tam aksi yönden esmeye başladı. Garrett çaresizlik içindeydi. *Happenstance*'ı bir oyuncak gibi iki yana sallandı. Tekne tehlikeli bir durumdayken kuvvetli bir dalga gövdeye çarptı. Direkt alçaldı ve okyanusa doğru eğildi.

Ama bu kez rüzgâr hiç kesilmedi.

Dondurucu yağmur her yönden yüzüne çarpıyor, Garrett hiçbir şey göremiyordu. Yelkenler ıslandığı için bir hayli ağırlaşmıştı ve *Happenstance* doğrulacağı yerde giderek daha da yana yatıyordu. Garrett tekrar dengesini kaybetti ve teknenin açısı ayağa kalkmasını güçleştirdi. Eğer bir dalga daha gelirse...

Garrett gelen dalgayı hiç göremedi.

Tıpkı bir celladın ipi gibi dalga tekneye korkunç sonu hızlandırır bir biçimde vurdu ve *Happenstance*'ı iyice yana yatırarak direği ve yelkenleri suyun içine attı. *Happenstance* artık kurtulma şansını yitirmişti. Garrett bıraktığı anda denize uçacağını bildiğinden dümene sıkı sıkı sarıldı.

Happenstance hızla su almaya başlamıştı; boğulurken kusan bir canavara benziyordu.

İçinde bir lastik bot olan acil durum çantasına ulaşmalıydı, bu onun tek şansıydı. Garrett bulabildiği her şeye tutunmaya, önünü görmesine engel olan yağmurdan korunmaya ve hayatını kurtarmaya çabalayarak kabin kapısına doğru ilerledi.

Yeniden şimşek çaktı ve neredeyse aynı anda gök gürledi.

Garrett kapıya ulaştı ve kapı koluna asıldı. Kapı kolu kırıp damıyordu. Umutsuzca ayaklarını daha yükseğe kaldırdı ve tekrar çekti. Kapı gıcırdayarak açıldığı anda su korkunç bir hızla içeriye dolmaya başladı ve Garrett büyük bir hata yaptığını o anda anladı.

Hızla kabine dolan okyanus suları kabinin içini görülmez hale getirmişti bile. Garrett normalde duvarda bir kutuda duran çantanın sulara gömüldüğünü gördü. Teknenin okyanusun derinliklerine gömülmesini hiçbir kuvvetin engelleyemeyeceğini o anda anladı.

Paniğe kapılarak kabin kapısını kapatmaya çalıştı ama suyun kuvveti ve Garrett'in durduğu yerin kötülüğü bu işi imkânsız hale getirmişti. *Happenstance* daha büyük bir hızla batmaya başladı. Birkaç saniye içinde teknenin yarısı suya batmıştı. İşte o anda aklına bir şey daha geldi.

Can yelekləri...

Can yelekləri kıç taraftaki bankların altındaydı.

Garrett kıç tarafa baktı. Hâlâ suyun üzerindeydi.

Korkunç bir çabayla, suyun altında kalmamış tek şey olan yan taraftaki trabzanlara uzandı. Trabzanlara tutunabildiğinde su neredeyse göğsüne kadar yükselmişti ve Garrett artık yüzüyordu. Can yeleğini daha önce giymediği için kendine lanet etti.

Artık teknenin dörtte üçü sulara gömülmüştü ve aynı hızla batmaya devam ediyordu.

Banklara doğru ilerlemeye çalışırken iki elini üst üste koyuyor, dalgalara ve artık kurşun gibi ağırlaşmış kollarına karşı mücadele ediyordu. Yarı yolda deniz suyu boynuna kadar ulaştı ve ne kadar boşuna çabaladığını farkettiler.

Başaramayacaktı.

Çabalamaktan vazgeçtiğinde su çenesine ulaşmıştı. Bedeni artık tükenmişti. Başını yukarı çevirdi ve her şeyin bu şekilde sona ereceğine inanmak istemedi.

Trabzanı bıraktı ve teknenin aksi yönünde yüzmeye başladı. Islanan kabını ve ayakkabıları inanılmaz derecede ağırlaş-

mişti. Dalgalarla mücadele ederek arkasına döndü ve *Happenstance*'ın okyanusa gömüldüğünü gördü. Soğuğun ve yorgunluğun etkisiyle hissizleşmeye başlamıştı. Kıyıya doğru yavaş yavaş yüzerek imkânsız dönüşe başladı.

Theresa masada Jeb'in karşısında oturuyordu. Duraksayarak ve söylediklerini tekrar ederek Jeb bildiği her şeyi Theresa'ya anlatmıştı..

Theresa bu konuşmayı daha sonra düşündüğünde, Jeb'in söylediklerini korku ve merakla dinlediğini hatırlayacaktı. Çünkü Garrett'in kurtulduğundan emindi. Garrett usta bir denizci ve çok da iyi bir yüzücüydü. Böyle bir hata yapmayacak kadar dikkatli ve özenliydi. Eğer böyle bir badireden kurtulmayı başaracak biri varsa, o da Garrett'di.

Kafası karışmış bir halde Jeb'e döndü. "Anlamıyorum...Madem fırtına çıkacağını biliyordu, neden denize açıldı?"

"Bilmiyorum," dedi Jeb usulca. Theresa'nın yüzüne bakamıyordu.

Theresa kaşlarını çatı; yaşadığı şaşkınlık her şeyi gerçeküstü hale getirmişti. "Gitmeden önce sana bir şey söyledi mi?"

Jeb başını salladı. Yere dittiği kül rengi gözleri bir şeyler saklıyordu. Theresa ne yapacağını bilemeden mutfığa baktı. Her şey yerli yerindeydi; sanki kendisi gelmeden birkaç dakika önce toparlanmıştı. Yatak odasının açık kapısından Garrett'in düzgünce serili yorganını gördü. Ama yataktaki iki çiçek buketine bir anlam veremedi.

"Anlamıyorum-Garrett iyi, öyle değil mi?"

"Theresa," dedi Jeb en sonunda, gözleri dolmuştu. "Garrett'i dün sabah buldular."

"Şu anda hastanede mi?"

"Hayır," dedi Jeb fısıldayarak.

"Öyleyse nerede?" diye sordu Theresa. İçindeki kuşkuyu kabul etmek istemiyordu.

Jeb cevap vermedi.

İşte o anda Theresa'nın nefesi daraldı. Önce elleri, sonra bütün bedeni titremeye başladı. Garrett, diye düşündü. Ne oldu? Neden burada değilsin? Gözyaşlarını saklamak için Jeb başını öne eğmişti ama Theresa adamın hıçkırıklarını duyabiliyordu.

"Theresa..." dedi sesi titreyerek.

"Nerede?" diye bağırdı Theresa ve bütün bedenine yayılan adrenalinin etkisiyle ayağa fırladı. Yere düşen sandalyenin gü-rültüsü çok uzaklardan gelmiş gibiydi.

Jeb sessizce Theresa'ya baktı. Sonra tek bir hareketle eliyle gözyaşlarını sildi. "Garrett'in cansız bedenini dün sabah buldular."

Theresa göğsünün boğulurcasına sıkıştığını hissetti.

"Garrett öldü Theresa."

Her şeyin başladığı kumsalda Theresa bir yıl önceki olayları tümüyle anımsamıştı.

Garrett'i evinin yanındaki küçük mezarlıkta Catherine'in yanına gömmüşlerdi. Cenaze sırasında Jeb ve Theresa yan yana durmuşlardı. Etrafları Garrett'i tanıyan insanlarla çevriliydilerden arkadaşları, dalış dersi verdiği öğrencileri, dükkânda birlikte çalıştığı kişiler. Basit bir tören olmuştu ve rahip konuşmasını bitirmek üzereyken yağmur başlamasına rağmen kalabalık bir süre daha oradan uzaklaşmamıştı..

Dini tören Garrett'in evinde yapılmıştı. İnsanlar birer birer gelmiş, başsağlığı dilemiş ve Garrett'la paylaştıkları şeylerden söz etmişlerdi. Son birkaç kişi de gidip Jeb'le Theresa'yı yalnız bıraktığında, Jeb dolaptan bir kutu çıkarmış ve Theresa'dan yanına gelmesini istemişti.

Kutuda yüzlerce fotoğraf vardı. Birkaç saat boyunca Theresa, Garrett'in çocukluk ve delikanlılık dönemine bakmıştı -o ana kadar yalnızca hayal ettiği noktaları bunlar. Sonra daha sonraki yıllara ait fotoğraflar geldi- lise ve kolej mezuniyetleri, *Happenstance*'ın onarılmış hali, Garrett'in açılıştan hemen önce dükkân önünde çektiği fotoğraf. Her bir resimde Theresa, Garrett'in tebessümünün hiç değişmediğini farkettiler. Gülümseye-

rek Garrett'in giyim tarzının da hiç değişmemiş olduğunu düşündü. Fotoğraf özel bir şey için çekilmediği sürece Garrett hep aynı giysileri giymişti-kot veya şort, rahat bir tişört ve çorapsız giydiği Top-Siders'ları.

Catherine'e ait bir sürü fotoğraf vardı. Başlangıçta Jeb rahatsız oldu ama garip bir şekilde Theresa fotoğraflardan etkilenmemişti. Ne bir öfke, ne de hüznü hissetmişti. Bu fotoğraflar Garrett'in yaşamının bir bölümüne ait parçalardı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde baktıkları son birkaç fotoğrafta Theresa âşık olduğu Garrett'ı buldu. Özellikle bir tanesiyle çok ilgilendi ve uzun bir süre fotoğrafa baktı. Jeb, Theresa'nın yüzündeki ifadeyi görerek fotoğrafın Anma Günü'nde, şişenin Cape'de bulunmasından yalnızca birkaç hafta önce çekildiğini söyledi. Fotoğraftaki Garrett arka verandada duruyordu. Ve tıpkı Theresa'nın Garrett'in evine ilk geldiği gündeki gibi gülümsüyordu.

Theresa fotoğrafı en sonunda elinden bırakınca Jeb uzanıp nazikçe onu geri aldı.

Ertesi sabah Jeb, Theresa'ya bir zarf verdi. Zarfı açtığında Theresa o çok beğendiği fotoğrafla birlikte bir sürü başka fotoğraf gördü. Ayrıca Theresa ve Garrett'ı birbirleriyle buluşturan üç mektup da zarfın içindeydi.

"Sanırım bunların sende kalmasını isterdi."

Bir şey söyleyemeyecek kadar etkilenen Theresa yalnızca usulca teşekkür edebildi.

Theresa Boston'daki ilk birkaç gününü anımsıyordu ve geriye baktığında aslında hatırlamak istemediğini anlıyordu. Uçağı havaalanına indiğinde Deanna'nın kendisini beklediğini hatırladı. Deanna Theresa'ya dikkatle baktıktan sonra hemen kocasını aramış ve Theresa'yla birkaç gün kalacağını söyleyerek kocasından birkaç parça giysi getirmesini istemişti. Theresa günün büyük bölümünü yatakta geçirmiş, Kevin'in okuldan dönüp dönmediğine bile bakmamıştı.

"Annem bir gün iyi olacak mı?" diye sormuştu Kevin.

"Yalnızca biraz zamana ihtiyacı var, Kevin," diye cevaplamıştı Deanna. "Senin için çok zor olduğunu biliyorum ama her şey düzelecek."

Theresa'nın hatırlayabildiği rüyaları parça parça ve karmaşıktı. Ama Garrett'in bu rüyalarda yer almaması çok ilginçti. Bunun kötüye âlamet olup olmadığını veya herhangi bir anlam vermek gerekip gerekmediğini bilmiyordu. O şaşkın halinde herhangi bir konuda sağlıklı düşünemiyor, erkenden yatağa giriyor ve karanlığın rahatlığına sığınarak olabildiğince yatakta kalıyordu.

Bazen uyandığında her şeyin korkunç bir hata, gerçek olmayacak kadar garip olduğunu düşünerek birkaç şaşkın saniye geçiriyordu. O anlarda her şey olması gerektiği gibiydi. Dairesinde Garrett'dan gelen sesleri duymaya çabılıyor, yatağının boş olmasını Garrett'in mutfakta kahve içtiği ve gazete okuduğu anlamına geldiğine inanmak istiyordu. Bir dakika sonra Garrett'in yanına gidecek ve başını sallayacaktı: *Korkunç bir rüya gördüm...*

O haftaya ait hatırlayabildiği bir başka şey de bütün bu olayların nasıl meydana geldiğini anlamak için sarfettiği zavallı çabaydı. Wilmington'dan ayrılmadan önce, Garrett'in *Happens-tance*'la denize açıldığı günle ilgili bir şey öğrendiği anda kendisini araması konusunda Jeb'den söz almıştı. Ayrıntıları bilmenin -nedeni bilmenin- acısını biraz olsun hafifleteceğine inanıyordu ve aslında mantığı buna bir anlamda karşı çıkıyordu. İnanmayı reddettiği tek şey Garrett'in geri dönme amacı olmadan okyanusa açılmasıydı. Telefon çaldığı anda Jeb'in sesini duyma umuduyla koşuyordu. "Anlıyorum," dediğini hayal ediyordu. "Evet... anlıyorum. Bu çok makul..."

Tabii içinden bütün bunların olmayacağını biliyordu. Jeb o hafta herhangi bir açıklama yapmak için aramadı ve kendisi de olayı anlamlı kılacak hiçbir şey bulamadı. Hayır, cevap asla tahmin edemeyeceği bir yolla geldi.

* * *

Cape Cod'daki kumsalda, tam bir yıl sonra, kendisini oraya getiren olayı hiçbir acı hissetmeden düşündü. En sonunda kendisini hazır hissederek çantasına uzandı. Yanında getirdiği şeyi çıkardı, uzun uzun baktı ve aradığı cevabın geldiği o saati tekrar yaşadı. Boston'a döndükten sonra bulanıklaşan olayların aksine bunu asla unutmuyacaktı.

Deanna gittikten sonra Theresa yeniden yaşama dönmeye çalışmıştı. Son haftanın şaşkınlığıyla hayatın her şeye rağmen sürmekte olduğu gerçeğini tamamen aklından çıkarmıştı. Deanna, Kevin'le ve ev işleriyle ilgilenirken, Theresa yemek odasının bir köşesinde biriken postaya hiç dokunmamıştı. Kevin'in sinemaya gittiği bir gece Theresa bilinçsizce posta yığınının düzeltmeye başlamıştı.

Otuz kırk tane mektup, üç dergi ve iki paket gelmişti. Paketlerden birinin Kevin'in doğumgünü için bir katalogdan seçtiği hediye olduğunu anladı. Ama ikincisi düz kahverengi kâğıtla kaplanmıştı ve üzerinde iade adresi yoktu.

İkinci paket uzun ve dikdörtgendi, selobantla defalarca sarılmıştı. Üzerinde -biri adresin yanında, diğeri de kutunun alt tarafında- iki tane 'Kırılır' etiketi vardı ve bir başka etiket, 'Dikkatli Taşıyın,' diyordu. Theresa meraklandı ve önce o paketi açmaya karar verdi.

İşte o anda Wilmington ve Kuzey Carolina kaşesini gördü; tarih iki hafta öncesine aitti. Hemen paketin ön tarafındaki adrese baktı.

Garrett'in el yazısını anında tanıdı.

Midesi kasıldı ve paketi elinden bıraktı. "Hayır..."

Çekmecede makas buldu ve titreyen ellerle selobantı keserken, dikkatle kâğıdı ayırdı. Paketin içinde ne bulacağını za-ten biliyordu.

Paketin içindeki nesneyi çıkarıp içerde başka bir şey olmadığından emin olduktan sonra, nesnenin etrafındaki köpüğü ayırdı. Köpük üst ve alt taraftan sıkıca yapıştırılmış olduğu için makası tekrar kullanmak zorunda kaldı. En sonunda kalan parçaları da söktü ve nesneyi masaya koyarak, hiç kıpırdamadan uzun

süre ona baktı. Nesneyi ışığa tuttuğunda kendi yansımasını gördü.

Şişe mantarla kapatılmıştı ve içindeki mektup dip tarafta duruyordu. Mantarı açtıktan sonra -Garrett mantarı fazla sıkıştırmamıştı- şişeyi ters çevirdi ve mektup kolayca dışarı düştü. Birkaç ay önce bulunduğu mektup gibi bu da kurdelayla bağlanmıştı. Kâğıda zarar vermemek için düğümü dikkatle çözdü.

Mektup dolmakalemlle yazılmıştı. Kâğıdın sağ üst köşesinde, yelkenleri rüzgârla dolmuş eski bir gemi resmi vardı.

*Sevgili Theresa,
Beni affedebilecek misin?*

Theresa mektubu masanın üzerine koydu. Boğazı düğümlemişti; güçlükle nefes alıyordu. Tavandaki ışık engellemediği gözyaşlarını garip prizmalar çiziyordu. Bir mendil aldı ve gözlerini sildi. Kendini toparlayarak mektubu okumaya başladı.

Beni bağışlayabilecek misin?

Nadiren anlayabildiğim bu dünyada hiç beklemediğimiz anda esen kader rüzgârlarıyla karşılaşırız. Bazı anlarda bir kasırga şiddetinde eserken, bazı anlarda da varlığını bile hissetmeyiz. Ama bu rüzgârları yadsıyamayız; tıpkı beraberlerinde getirdikleri geleceği yadsımadığımız gibi. Sen, canım sevgilim, farkedemediğim rüzgârım oldun, böylesine güçlü eseceğini asla düşünmemiştim. Sen benim kaderimsin.

Hatalıydım, bunu bildiğim halde yadsumakla hata yaptım ve beni bağışlayan için yalvarıyorum. Dikkatli bir yolcu gibi kendimi bu rüzgârdan korumaya çalışırken ruhumu yitirdim. Kaderimi yadsıyan bir aptalım ben ama aptalların da duyguları vardır ve şu anda dünyada sahip olduğum en önemli şey sensin. Artık bunu anladım.

Mükemmel olmadığımı biliyorum. Son birkaç ayda, bütün yaşamım boyunca yaptığımdan çok daha fazla hata yaptım. Mektupları bulduğumda çok yanlış davrandım, tepki geçmişim konusunda gerçekleri gizlemek konusunda yaptığım gibi... Sokakta arabalarla ilerlerken arkandan geldiğimde ve havaalanından ayrılmanı izlediğimde seni durdurmak için daha çok çabalamam gerektiğini anlamıştım. Ama her şeyden önemlisi, kalbimdeki yerini asla sensiz olamayacağımı gerçekliğini yadsımak gibi çok büyük bir hata yaptım.

Her konuda haklıydın. Evimin mutfağında otururken söylediklerini yadsımaya çalıştım; oysa doğru olduklarını biliyordum. Bir geziye çıkıp da sadece arkasındakilere bakan bir erkek gibi, ben de önümde uzanan güzelliği göremedim. Ağ sonra ıçıyacak gün doğumunu ve hayatı yaşanır kılan geleceğe ait beklentilerin güzelliğini kaçırdım. Bunu yapmak benim hatamdı, aklımın karışmasının bir sonucuydu ve bütün bunları daha erken anlayabilmiş olmayı dilerdim.

Ama şimdi ilk kez gözlerimi geleceğe çeviriyorum ve seni görüyorum, sesini duyuyorum; izlemem gereken yolun bu olduğundan eminim. Bana bir şans daha vermenden başka çok istediğim bir şey yok. Tahmin edebileceğin gibi, bu şişenin daha önce de basardığı gibi gizemli gücünü kullanarak bizi tekrar biraraya getireceğini umuyorum.

Sen gittikten sonraki birkaç gün tepki eskisi gibi hayatıma devam edebileceğime inanmak istedim. Ama yapamadım. Gün batımını her izlediğimde seni düşündüm. Telefonun yanından her geçişimde seni aramak için inanılmaz bir istek

duydum. Denize açıldığında bile yalnızca seni ve birlikte geçirdiğimiz muhteşem anları düşündüm. Hayatımın bir daha asla eskisi gibi olamayacağını söylüyordu kalbim. Kendimin bile inanmadığı kadar bana geri dönmeni istiyordum ama bu konuyu düşünmeye başladığım anda son konuşmamızdaki sözlerin aklıma geliyordu. Seni ne kadar seversem seveyim, kendimi tamamıyla önümüzde uzanan yola adadığımdan emin olmadığımız sürece bunun mümkün olamayacağını biliyordum. Bu düşüncelerle kuvarıyordum ki dün gece her şeyin cevabı ayağıma geldi. Umarım sana yapadıklarımı anlattıktan sonra benim için ifade ettiği anlamı kavrayabilirsin.

Rüyamda Catherine le birlikte, seninle Hank'in Yerinde yemek yedikten sonra gittiğimiz yerde duruyorduk. Güneş purul purul parlıyor, güneş ışınları kum taneciklerini ışığa boğuyordu. Yan yana yürürken Catherine büyük bir dikkatle seni, bizi ve paylaştığımız muhteşem anları dinliyordu. En sonunda, biraz tereddüt ettikten sonra ona seni sevdiğimi ama bundan suçluluk duyduğumu söyledim. O anda bir şey söylemedi ve bir süre yanımda yürüdü. En sonunda durdu ve bana dönerek, "Neden?" diye sordu.

"Senin yüzünden."

Cevabımı duyduğunda sakın bir şekilde gülümsedi; tepki ölmeden önce yaptığı gibi. Ah Garrett, dedi yüzüme usulca dokunarak. O şişeyi ona götüren kimdi sanıyorsun?

Theresa okumayı kesti. Buzdolabından gelen tekdüze ses kelimeleri mırıldanıyor gibiydi.

O şişeyi ona götüren kimdi sanıyorsun?

Theresa arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

"Garrett," diye mırıldandı, "Garrett..." Pencerenin dışından caddeden geçen araba seslerini duyabiliyordu. Bir süre sonra tekrar okumaya başladı.

Uyandığımda korkunç bir boşluk ve yalnızlık hissettim. Gördüğüm rüya beni rahatlatmamıştı. Aksine bize yaptıklarımızdan dolayı içimin acıyla dolmasına neden oldu ve ağlamaya başladım. En sonunda kendimi toplamayı başardığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ellerim titreyerek iki mektup yazdım: biri şu anda elinde tuttuğun mektup, diğeri de son kez, Catherine'e veda ettiğim mektup. Bugün bu mektubu Catherine'e göndermek için Happenstance'la denize açılacağım; tıpkı diğer mektuplara yaptığım gibi. Bu benim son mektubum olacak-Catherine bana kendi dilinde yoluma devam etmemi söyledi ve ben de onu dinliyorum. Aslında yalnızca onu değil, beni sana getiren kalbimin sesini de dinliyorum.

Ah Theresa, seni incittiğim için o kadar üzgünüm ki... Beni bağışlaman için bir kez daha deneyeceğine güvenerek bir hafta sonra Boston'a geleceğim. Belki de çok geç kaldım. Bilmiyorum.

Theresa, seni seviyorum ve her zaman seveceğim. Yalnızlıktan bıktım artık. Kumda gülen, ağlayan, oyunlar oynayan çocuklar görüyorum ve seninle çocuğumuz olsun istiyorum. Kevin'in büyüüp bir erkek olmasını izlemek istiyorum. Kevin'e yakınırken senin elini tutmak ve ağladığını görmek, Kevin'in rüyalarının gerçek olmasını istiyorum. Boston'a taşınmamı istersen geleceğim çünkü bu şekilde devam edemiyorum. Sensiz son derece mutsuz ve üzgünüm. Şu anda mutfakta otururken yanına gelmeme izin vermen ve sonsuza dek birlikte olabilmemiz için dua ediyorum.

Garrett

Akşam karanlığı çökmüştü ve gri gökyüzü süratle kararıyordu. Mektubu belki binlerce kez okumuş olmasına karşın, her okuyuşunda ilk okuduğu kadar hisleniyordu. Geçen bir yıl boyunca bu duygular onu uyanık olduğu her an sarmalamıştı.

Kumsalda otururken yine Garrett'in mektubu yazarkenki halini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Kâğıda usulca dokunarak parmağını kelimelerin üzerinde gezdirdi; daha önce Garrett'in elinin değdiği yerleri duyumsamak istiyordu. Gözyaşlarıyla mücadele ederek mektubu inceledi; bunu her okuyuştan sonra yapıyordu. Bazı yerlerde görünen lekeler -sanki Garrett mektubu yazarken kalem akıtmıştı- mektuba aceleyle yazılmış ama kendine özgü bir hava veriyordu. Altı kelimenin üzeri çizilmişti; Theresa, Garrett'in ne söylemek istediğini anlamak için özellikle dikkat etmişti. Her zamanki gibi kelimelerin ne olduğunu çıkaramamıştı. Garrett'in son günündeki birçok şey gibi bu da kendisiyle birlikte götürdüğü bir sırdı. Sayfanın sonuna doğru Garrett'in el yazısının bozulduğunu farketti; sanki kalemi çok daha sıkı tutmaya başlamıştı.

Mektubu bitirdiğinde kâğıdı rulo yaptı, kurdelayı dikkatle rulonun etrafına sardı; ilk sarıldığı gibi görünmesini istiyordu. Ruloyu tekrar şişenin içine attı ve şişeyi çantasının yan tarafına yerleştirdi. Eve döndüğünde şişeyi yatak odasındaki masasında her zamanki yerine koyacağını biliyordu. Gece olduğunda, sokak lambalarından odasına süzülen ışık şişeye hoş bir parlaklık veriyordu. Theresa her gece uykuya dalmadan önce o şişeye bakıyordu.

Sonra Jeb'in verdiği fotoğrafları aldı. Boston'dan döndükten sonra fotoğrafları teker teker incelemiş olduğunu hatırladı. Ellerini titremeye başladığında fotoğrafları çekmeceye koymuş ve bir daha asla eline almamıştı.

Ama şimdi fotoğrafları karıştırdı ve Garrett'in arka veranda da çekilmiş fotoğrafını buldu. Fotoğrafı eline alarak Garrett'a ait her şeyi anımsadı-bakışlarını, hareket ediş tarzını, güzel tebesümünü ve gözlerinin yanındaki kırışıklığı. Belki yarın, dedi kendine, fotoğrafın negatifini alıp sekize on ölçüde tekrar bas-

tırırdı ve tıpkı Garrett'in Catherine'in fotoğrafına yaptığı gibi komidinin üzerine yerleştirirdi. Sonra hüzünle gülümsedi; bunu yapmayacağı şu anda bile gün gibi ortadaydı. Fotoğraflar tekrar çoraplarının arkasına ve büyükannesinin kendisine hediye ettiği inci küpelerinin yanına; daha önce durdukları çekmeceye girecekti. Her gün Garrett'in yüzünü görmek çok yıpratıcıydı ve Theresa buna henüz hazır değildi.

Cenazeden beri Jeb'te arada sırada konuşuyorlardı. Garrett'in *Happenstance*'la o gün neden denize açıldığını keşfettikten sonra Jeb'i ilk aradığında ikisi de telefonu ağılayarak kapatmışlardı. Ancak aylar geçtikçe Garrett'in adını ağlamadan anabilmeye, Jeb Garrett'in çocukluğundan veya ayrı kaldıkları anlarda Theresa hakkında yaptıkları konuşmalardan söz edebilmeye başlamışlardı.

Temmuzda Theresa ve Kevin Florida'ya uçup, Keys'de skuba dalışı yapmışlardı. Oranın denizi de tıpkı Kuzey Carolina gibi sıcaktı ama çok daha temizdi. Keys'de sekiz gün kalmışlar, sabahları dalıp, akşam üstleri kumsalda dinlenmişlerdi. Boston'a geri dönerken bir sonraki yıl da aynı şeyi yapmaya karar vermişlerdi. Kevin doğumgünü hediyesi için bir dalış dergisine üye olmak istemişti. Ancak ilk sayıda Kuzey Carolina kıyılarındaki batık gemilerden söz edilmesi ve Garrett'la birlikte gittikleri sığ sularda gömülü olan gemiyi de içermesi kaderin bir cilvesiydi.

Teklif almasına rağmen Garrett'in ölümünden sonra kimseyle çıkmamıştı Theresa. İş yerinde, Deanna dışındaki insanlar sürekli Theresa'yı birileriyle tanıştırmaya çalışıyorlardı. Bütün adayların yakışıklı ve düzeyli olduğu söyleniyor, ancak Theresa her tür daveti kibarca reddediyordu. Ara sıra iş arkadaşlarının, "Neden her şeyden vazgeçti?", veya "Hâlâ genç ve çekici," diye aralarında fısıldaştıklarını duyuyordu. Daha anlayışlı olan diğerleri ise Theresa'nın zamanla kendini toparlayacağını biliyorlardı.

Theresa'yı Cape Cod'a geri getiren şey, Jeb'in üç hafta önce telefon etmesiydi. Theresa, Jeb'in artık unutulması gerektiğini söyleyen nazik sesini duyduğunda, etrafına ördüğü kalın duvar-

lar birer birer yıkılmıştı. Neredeyse bütün gece ağlamıştı ama ertesi sabah yapması gerekeni çok iyi biliyordu. Cape Cod'a gitmek için gerekli ayarlamaları yaptı-sezon dışı olduğu için bu hiç de zor olmamıştı. Ve işte o andan itibaren gerçekten iyileşmeye başladığını hissetmişti.

Kumsalda dururken birilerinin kendisini görüp görmediğini merak etti. Her tarafa baktı ama ortalıkta kimsecikler yoktu. Hareket eden tek şey okyanustu ve Theresa'yı o çekici öfkesiyle büyülüyordu. Su öfkeli ve tehlikeli görünüyordu: burası o hatırladığı romantik yer olamazdı. Uzun bir süre okyanusu seyrederek Garrett'i düşündü; ta ki kış göğünde patlayan gökgürültüsünü duyana kadar.

Rüzgâr hızlandı ve Theresa düşüncelerinin de rüzgâra ayak uydurduğunu hissetti. Neden bu şekilde bitti, diye düşündü. Bilmiyordu. Sert bir esinti daha oldu ve Theresa, Garrett'i hemen yanında hissetti; sanki yüzüne düşen saçı geriye itiyordu. Birbirlerine veda ettikleri gün de aynı şeyi yapmıştı. Theresa, Garrett'in dokunuşunu bir kez daha hissetti. O güne ait değiştirmek istediği, pişmanlık duyduğu o kadar çok şey vardı ki...

Şimdi düşünceleriyle baş başayken Garrett'i inanılmaz derceden sevdiğini duyumsuyordu. Onu her zaman sevecekti. Bunu Garrett'i rıhtımda ilk gördüğünde anlamıştı ve şu anda da emindi. Ne geçen zaman, ne de Garrett'i kaybetmiş olmak duygularını değiştiremeyecekti. Gözlerini kapattı ve her zamanki gibi fısıldadı.

"Seni özlüyorum Garrett Blake," dedi usulca. Ve bir an için Garrett'in kendisini duyduğunu hayal etti; çünkü rüzgâr durmuştu, çit çıkmıyordu.

Uzun süreden beri sıkı sıkı tuttuğu şişenin mantarını açıp, bir gün önce Garrett'a yazdığı mektubu; o anda göndermeyi düşündüğü mektubu eline aldığı anda ilk yağmur damlacıkları düşmeye başlamıştı. Mektubun rulosunu açtı ve ilk bulduğu mektup gibi elinde tuttu. Güneşten arta kalan son ışık parçacıkları mektubu okumasına yetecek kadar kuvvetli değildi ama Theresa kâğıtta yazılı her kelimeyi ezbere biliyordu zaten. Okumaya başladığında elleri hafif hafif titriyordu.

Canım sevgilim.

Mutfağında babanla oturduğumdan beri aradan tam bir yıl geçti. Şu anda gece oldu ve bu kelimeleri kullanmak her ne kadar zor gelse de, soruna cevap verme ihtiyacından daha fazla kaçamayacağımı biliyorum.

Seni elbette bağışlıyorum. Şu anda sana karşı en ufak öfke duymuyorum; aslında mektubunu okuduğum anda affetmiştim seni. Kalbim bana başka hiçbir seçenек sunmadı zaten. Seni terketmek fazlasıyla zordu; bunu ikinci kez yapmak ise imkânsız bir şey. Bir daha kaybetmeyi göze alamayacak kadar çok seviyorum seni. Yaşanabilecekler konusunda derin bir acı duyuyor olsam da, kısa bir süre bile olsa hayatıma girdiğin için şükran duyuyorum. Başlangıçta senin çektiğin acıları dindirmek için kaderin bizi biraraya getirdiğini düşünmüştüm. Ama şu anda aradan bir yıl geçti ve bunun yalnızca bir araç olduğuna inanmaya başladım.

Kadere bak; şu anda ben, ilk tanıştığımızda senin bulunduğun konumdayım. Mektubu yazarken sevdiğim ve kaybettiğim birinin hayaliyle mücadele ediyorum. İşte şimdi yaşadığın sıkıntıları gerçek anlamda anlıyorum ve bir şeyler yapabilmenin senin için aslında ne kadar zor olduğunu ancak şimdi kavrayabiliyorum. Bazen çektiğim acı dayanılmaz hale geliyor ve birbirimizi bir daha asla göremeyecek olduğumuzu bitmemeye karşın, içinden bir parça sonsuza dek sana bağlı kalmak istiyor. Bunu yapmak benim için çok kolay olurdu çünkü başkasını sevmek sana ait olan anılarımla gölgeleyebilir. Ama bu korkunç bir ikilem: Seni inanılmaz derecede özlememe karşın, geleceği karartmamamın nedeni

de sensin. Çünkü sevgilim, sen de bana aşık olabildin ve bana umut verdin. Çekilen acılar ne denli korkunç olursa olsun yaşamaya devam edilebileceğini öğrettin bana. Ve kendi tarzınla gerçek aşkın asla yadsınılmayacağına inandırдың beni.

Şu anda hazır olduğumu düşünmüyorum ama bu benim seçimim. Sakın kendini suçlama. Çektiğim acıların bir gün güzellikler sayesinde yok olacağına senin sayende inanıyorum. Senin sayende yaşama devam edecek gücü bulabiliyorum.

Ölümlerin bu dünyaya geri dönüp, görünmeden kendilerini sevenlerin etrafında dolayıp dolmazlıklarından emin değilim ama eğer böyle bir şey varsa, senin her zaman benimle birlikte olacağını çok iyi biliyorum. Okyanusun sesini dinlediğimde senin fısıltılarını duyacağım; serin bir esinti yanağımı okşadığında senin ruhunu hissedeceğim. Hayatıma kim girerse girsün, sen sonsuza kadar benimle birlikte yaşayacaksın. Sen Tanrı'yla yan yana, ruhumun hemen yanbaşında duruyorsun ve asla tahmin edemeyeceğim geleceğim konusunda bana yol gösteriyorsun.

Bu bir elveda değil sevgilim; bu bir teşekkür. Hayatıma girdiğin, bana neşe verdiğin için teşekkür ederim; beni sevdiğin ve karşılığında sana verdiğim sevgiyi aldığın için de teşekkür ederim. Sonsuza kadar kutsayacağım anılar için teşekkür ederim. Ama her şeyden çok seni serbest bırakacağım günün geleceğini öğrettiğin için teşekkür ederim.

Seni seviyorum.

7

Mektubu son kez okuduktan sonra Theresa kâğıdı rulo yaptı ve şişenin içine koydu. Şişeyi birkaç kez elinde çevirdi; bu gizemli yolculuğu tamamladığını biliyordu. Daha fazla bekleyemeyeceğini anladı ve şişeyi olabildiğince uzağa fırlattı.

İşte o anda şiddetli bir rüzgâr esmeye ve sis dağılmaya başladı. Theresa sessizce durdu ve şişenin suyun üzerinde ilerlemesini izledi. Ve imkânsız olduğunu bilmesine karşın şişenin asla karaya vurmadığını hayal etti. Sonsuza kadar, Theresa'nın asla göremeyeceği yerleri dolaşarak denizlerde gezmeliydi.

Birkaç dakika sonra şişe gözden kaybolduğunda Theresa arabasına doğru yürümeye başladı. Yağmurda sessizce yürürken gülümsüyordu. Şişenin nerede ve ne zaman karaya vuracağını bilmiyordu ama bunun pek bir önemi de yoktu. Garrett'in bir şekilde mesajını alacağına inanıyordu.

25 Mayıs 1996 – 6 Ağustos 1997

BİTTİ